THOMAS HARRIS

HANNIBAL

Bestseller nominalizat la premiul Bram Stoker 1999

THOMAS HARRIS

HANNIBAL

Traducere din limba engleză ANACAONA MÎNDRILĂ

PARTEA ÎNTÂI

WASHINGTON, D.C.

CAPITOLUL 1

Nici nu-ţi vine să crezi că o asemenea zi ar cuteza să înceapă...

Automobilul Mustang al lui Clarice Starling urcă în trombă rampa de la intrarea Biroului pentru Alcool, Tutun şi Arme de foc de pe Massachussetts Avenue, un sediu închiriat de la reverendul Sun Myung Moon[1], din spirit de economie.

Grupul de asalt aştepta în trei vehicule: o dubă „civilă" hârbuită în faţă şi două dube SWAT[2] negre, în urma ei, stăteau cu motoarele pornite în garajul imens, întunecat, având la bord echipele complete.

Starling scoase geanta cu echipament din maşina ei şi fugi spre vehiculul din faţă care conducea grupul – o dubă vopsită în alb, murdară, având lipite pe laterale însemne pe care scria MARCELL'S CRAB HOUSE.

Prin uşile din spate, deschise, ale dubei, patru bărbaţi o priveau pe Starling apropiindu-se îmbrăcată în uniforma de intervenţie, arăta suplă, cu mişcări rapide în ciuda greutăţii echipamentului, iar părul îi strălucea în lumina fluorescentă, fantomatică.

— Femeile! întârzie întotdeauna, zise un poliţist de la Poliţia capitalei. Agentul special John Brigham de la Biroul pentru Alcool, Tutun şi Arme de foc deţinea comanda operaţiunii.

— N-a întârziat. Am chemat-o abia după ce ne-a contactat informatorul nostru, spuse Brigham. Probabil că a gonit în draci de la Quantico. Salut, Starling, dă-mi mie geanta aia.

Starling bătu palma cu el în grabă.

---

[1] Lider religios american (născut în Coreea, în 1920), care a întemeiat Biserica Unificării în 1954 şi a fost ulterior vinovat de conspiraţie pentru evaziune fiscală, (n.tr.)

[2] Abreviere de la Special Weapons and Tactics, forţe de intervenţie speciale, instruite şi dotate pentru a interveni în situaţii deosebit de periculoase sau violente, ca de pildă în cazurile de luare de ostatici, (n.tr.)

— Salut, John!

Brigham îi spuse ceva poliţistului aflat la volan, îmbrăcat în haine slinoase, după cum îi cerea acoperirea; duba porni, înainte ca uşile din spate să se închidă, şi ieşi în lumina după-amiezii plăcute de toamnă.

Clarice Starling, veterană a dubelor de supraveghere, se aplecă pe sub ocularul periscopului şi se aşeză în partea din spate a vehiculului, cât mai aproape de blocul de gheaţă uscată, cântărind vreo şaptezeci de kilograme, care servea drept aparat de aer condiţionat atunci când erau siliţi să stea la pândă cu motorul oprit.

Bătrâna dubă păstra acel miros de frică şi transpiraţie, ca într-un bordel, care nu poate fi spălat niciodată. De-a lungul timpului purtase multe sigle. Semnele murdare şi şterse, aflate acum pe portiere, erau vechi de o jumătate de oră. Găurile de gloanţe astupate cu bandă adezivă erau însă mai vechi.

Geamurile din spate erau geamuri-oglindă pentru supraveghere, făcute şi ele să pară vechi şi murdare. Starling vedea în urma lor dubele mari, negre ale SWAT. Spera că nu-şi vor petrece ore în şir aşteptând, în alertă.

Bărbaţii de lângă ea o studiau ori de câte ori se întorcea cu faţa spre fereastră. Agentul special FBI Clarice Starling, în vârstă de treizeci şi doi de ani, era genul de femeie care-şi arată întotdeauna vârsta, dar ştie să transforme asta într-un avantaj şi să arate bine, chiar şi în uniformă de intervenţie.

Brigham îşi recupera carnetul de înseninări de pe locul pasagerului din faţă.

— Cum se face că te trezeşti întotdeauna în rahaturi ca ăsta, Starling? o întrebă el zâmbind.

— Pentru că tu mă soliciţi de fiecare dată, răspunse ea.

— Pentru treaba asta chiar am nevoie de tine. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, te-am văzut îndeplinind misiuni de rutină, percheziţii, arestări! Nu-i treaba mea să-ntreb ce şi cum, însă cred că cineva de la Buzzard's Point te urăşte. Ar trebui să vii să lucrezi cu mine. Ţi-i prezint pe oamenii mei, agenţii Marquez Burice şi John Hare, iar el e ofiţerul Bolton din Poliţia oraşului Washington, D.C.

Echipa eterogenă de descindere, compusă din oameni ai Biroului pentru Alcool, Tutun şi Arme de foc, echipe SWAT ale Biroului de Narcotice şi agenţi FBI, reprezenta produsul bugetelor restrânse într-o perioadă în care până şi Academia FBI era închisă din lipsă de fonduri.

Burke şi Hare arătau ca nişte agenţi. Însă poliţistul local, Bolton, arăta ca un aprod. Avea vreo patruzeci şi cinci de ani, era supraponderal şi agitat.

Primarul oraşului Washington, dornic să se arate dur în privinţa narcoticelor după ce fusese prins el însuşi cu ocaua mică, insista ca poliţia locală să ia parte la fiecare descindere importantă din capitală. Astfel se explica prezenţa lui Bolton.

— Azi avem treabă cu gaşca lui Drumgo, anunţă Brigham.

— Evelda Drumgo. Ştiam eu, zise Starling, fără entuziasm. Brigham încuviinţă.

— Şi-a făcut un laborator de preparare a drogurilor lângă piaţa de peşte Feliciana, pe malul râului. Omul nostru zice că azi prepară o porţie de „gheaţă"[3]. Şi are bilet de avion rezervat pe diseară, spre Insula Grand Cayman. Nu putem aştepta.

— Drogurile sunt treaba DEA[4], dar noi vrem s-o prindem pe Evelda pentru transport interstatal de arme, gradul III. În mandat sunt specificate două arme semiautomate Beretta şi câteva MAC 10; în plus, ştie unde se află încă o grămadă de arme ca astea. Starling, vreau să te concentrezi asupra Eveldei. Ai mai avut de-a face cu ea şi înainte. Băieţii au să-ţi asigure spatele.

— Ne-am ales cu treaba cea uşoară, remarcă ofiţerul Bolton cu oarecare încântare.

— Starling, cred că ar fi bine să-i informezi despre Evelda, spuse Brigham. Starling aşteptă până ce duba trecu, zdrăngănind şi clătinându-se, peste nişte şine de cale ferată.

— Evelda se va împotrivi, spuse ea. După cum arată, n-ai zice că e în stare s-o facă – a fost manechin; dar o să lupte cu voi. E văduva lui Dijon Drumgo. Am arestat-o de două ori cu mandate RICO[5], prima oară împreună cu Dijon. Ultima oară avea în poşetă un pistol de nouă milimetri cu trei încărcătoare şi un spray paralizant, iar în sutien, un pumnal. Nu ştiu ce arme are asupra ei de data asta. La a doua arestare am rugat-o foarte politicos să renunţe să se împotrivească; s-a conformat. Pe urmă, în arest, a omorât o

---

[3] Cristalele de metamfetamină, numite „gheaţă" în argou, determină o stare de euforie de scurtă durată, dar intensă şi creează o dependenţă cumplită.

[4] Abreviere de la Drug Enforcement Administration, Agenţia pentru Controlul Narcoticelor, (n.tr.)

[5] Abreviere de la Racketeer Influenced and Corrupt Organizations Act, o lege americană adoptată în 1970, care permite victimelor crimei organizate să-i dea în judecată pe cei responsdabili. cerând despăgubiri penale.

colegă de celulă, pe Marsha Valentine, cu o armă confecţionată dintr-o lingură. Aşa că nu se ştie niciodată... E greu să-i citeşti gândurile pe faţă. Juriul a hotărât că a fost legitimă apărare. La prima arestare RICO a reuşit să scape basma curată, iar a doua oară a câştigat procesul. S-a renunţat la unele acuzaţii legate de arme pentru că are copii mici, iar soţul ei tocmai fusese omorât pe Pleasant Avenue într-un schimb de focuri trase din maşini în mers, poate de banda Spliff. Îi voi cere să se predea. Sper s-o facă – să încercăm s-o impresionăm. Dar, ascultaţi ce vă spun, dacă va trebui s-o potolim pe Evelda Drumgo, vreau ajutor consistent. Lăsaţi baltă asiguratul spatelui, vreau să fie ţintuită la pământ. Domnilor, să nu credeţi că mă veţi privi tăvălindu-mă pe jos cu Evelda Drumgo!

Cândva, Starling i-ar fi tratat pe aceşti bărbaţi cu respectul subalternului. Acum, deşi ştia că nu le place ceea ce aud, nu-i păsa, pentru că văzuse prea multe.

— Evelda Drumgo are legături cu gaşca numită Trey-Eight Crip, prin intermediul lui Dijon, spuse Brigham. Omul nostru zicea că aceştia îi asigură paza şi tot ei fac distribuirea pe coastă. O păzesc în principal de cei din Spliff. Nu ştiu ce vor face tipii de la Crip când au să ne vadă. În general preferă să nu folosească armele, dacă e posibil.

Starling interveni:

— Ar trebui să ştiţi că Evelda este infectată cu HIV. Dijon a molipsit-o, cu un ac de seringă. A aflat pe când se afla în arest şi a luat-o razna. În ziua aceea a omorât-o pe Marsha Valentine şi s-a luptat cu gardienele din închisoare. Dacă nu e înarmată şi se împotriveşte, vă puteţi aştepta să vă treziţi atinşi de orice fel de lichid corporal. Va scuipa şi va muşca, va urina şi va defeca pe voi dacă încercaţi s-o puneţi la pământ, aşa că mănuşile şi măştile sunt absolut obligatorii. Dacă o băgaţi într-o maşină de poliţie, aveţi grijă când îi atingeţi capul, pentru că s-ar putea să aibă un ac în păr, şi legaţi-i picioarele.

Burke şi Hare făceau mutre tot mai lungi. Ofiţerul Bolton părea nefericit. Arătă cu bărbia lui guşată spre arma principală a lui Starling, un Colt .45 uzat, model guvernamental, cu o fâşie de bandă adezivă pe mâner, aflat la şoldul ei drept într-un toc Yaqui.

— Umbli cu ăla încărcat tot timpul? se interesă el.

— Încărcat şi cu piedica pusă, în orice clipă, răspunse Starling.

— Periculos! remarcă Bolton.

— Vino cu mine în poligon şi-o să-ţi explic cum stau lucrurile, ofiţer Bolton.

Brigham interveni:

— Bolton, eu am antrenat-o pe Starling pe vremea când a fost trei ani la rând campioană la lupta cu pistolul în concursurile interdepartamentale. Nu-ţi face griji cu privire la arma ei. Starling, cum te-au numit flăcăii din Echipa de Salvare a Ostaticilor, Velcro Cowboys, după ce i-ai bătut măr în concurs? Annie Oakley[6]?

— Otravă Oakley, preciza ea şi-şi întoarse privirea spre fereastră. Starling se simţea oarecum agresată, izolată în duba de supraveghere cu miros greu, plină de bărbaţi. Miros de Chaps, de Brut, de Old Spice, transpiraţie şi piele tăbăcită. Simţea o oarecare frică ce-i dădea un gust coclit, de parcă ar fi ţinut un bănuţ în gură. O imagine mentală: tatăl ei, mirosind a tutun şi a săpun cu parfum intens, curăţă o portocală cu briceagul lui, căruia i-a rupt vârful ascuţit, şi împarte portocala pe din două cu ea în bucătărie. Luminile de poziţie ale camionetei tatălui ei când a plecat în misiunea aceea nocturnă de patrulare pe străzi care i-a adus sfârşitul. Hainele lui în dulap. Cămaşa în carouri. În dulapul ei, haine frumoase pe care de-o vreme încoace nu mai ajunge să le poarte. Îmbrăcăminte de seară atârnând trist pe umeraşe, ca jucăriile îngrămădite într-un pod.

— Mai avem circa zece minute! le strigă şoferul. Brigham privi prin parbriz, apoi se uită la ceas.

— Iată planul zonei, spuse el.

Avea o schiţă desenată la repezeală cu un Magic Marker şi un plan al clădirii cam neclar, care-i fusese trimis prin fax de la secţia de urbanism a primăriei.

— Hala pieţei de peşte se află într-un şir de magazii şi depozite de-a lungul râului. Parcell Street se întâlneşte cu Riverside Avenue în scuarul din faţa pieţei de peşte. După cum vedeţi, hala de peşte e cu spatele spre râu. Are un doc în spate care se întinde pe toată lungimea clădirii, uite-aici. Lângă hala de peşte, la parter, e laboratorul Eveldei. Intrarea e aici, în faţă, chiar lângă copertina halei. În timp ce Evelda prepară drogurile, paznicii ei vor sta de veghe afară, supraveghind o suprafaţă de cel puţin trei cvartale. S-a mai

[6] Annie Oakley (1860-1926), excelentă trăgătoare cu pistolul, aptitudine datorită căreia a primit un rol în emisiunea Wild West şi a devenit primul superstar feminin al Americii. (n.tr.)

întâmplat în alte ocazii s-o anunţe la timp ca să poată arunca totul. Aşa că o echipă obişnuită de descindere a DEA, aflată în a treia dubă, va pătrunde pe partea cu docul, dintr-o barcă de pescuit, la ora 15.00. Noi, cu duba asta, ne putem apropia cel mai mult, chiar până la intrarea din stradă, cu câteva minute înaintea descinderii. Dacă Evelda iese prin faţă, punem mâna pe ea. Dacă rămâne înăuntru, pătrundem prin uşa dinspre stradă imediat după ce ei intră pe partea cealaltă, în a doua maşină sunt întăririle noastre, şapte inşi, care intră la ora 15.00, asta în caz că nu-i chemăm noi mai devreme.

— Cum forţăm uşa? întrebă Starling. Burke răspunse:

— Dacă lucrurile par liniştite, o spargem în stilul clasic. Dacă auzim bufnituri sau împuşcături, e „treaba lui Avon".

Şi Burke îşi bătu cu palma puşca. Starling mai văzuse până atunci această procedură: „treaba lui Avon" presupune o puşcă plină cu cartuşe magnum de 75 mm umplute cu pulbere fină de plumb, aşa încât să distrugă încuietoarea fără să rănească oamenii aflaţi de cealaltă parte a uşii.

— Şi copiii Eveldei? Unde sunt? mai vru să ştie Starling.

— Informatorul nostru a văzut-o când i-a lăsat la creşă, spuse Brigham. Informatorul e un intim al familiei – mă rog, pe cât de intim poate fi folosind prezervativul.

Staţia radio a lui Brigham prinse viaţă; se auzi zgomot în cască şi el începu să cerceteze porţiunea de cer pe care putea să o vadă prin geamul din spate al dubei.

— Poate că doar se plimbă şi-atât, spuse el în microfonul pe care-l purta la gât.

Îi strigă apoi şoferului:

— Echipa doi a văzut un elicopter de ştiri acum un minut. Tu ai văzut ceva?

— Nu.

— Să sperăm că n-are nimic de-a face cu noi. Haideţi, să ne pregătim! Şaptezeci şi cinci de kilograme de gheaţă uscată nu pot răcori cinci oameni aflaţi într-o dubă metalică, într-o zi călduroasă, mai cu seamă dacă poartă echipament de protecţie. Când Bolton ridică braţele, demonstra că o doză de deodorant nu înseamnă acelaşi lucru cu un duş.

Clarice Starling cususe perniţe de burete la umerii cămăşii, pe dinăuntru, ca să mai preia o parte din greutatea vestei antiglonţ din kevlar – cel puţin aşa

spera. Vesta avea greutatea suplimentară a unei plăci de ceramică în spate şi a alteia identice în faţă.

Unele întâmplări tragice o învăţaseră care este valoarea plăcii din spate. Să participi la o descindere în forţă în fruntea unei echipe pe care nu o cunoşti, alcătuită din oameni cu niveluri de instruire diferite, este o iniţiativă periculoasă. Când te afli în fruntea unui şir de începători speriaţi, se poate întâmpla să te trezeşti cu coloana vertebrală zdrobită de un glonţ tras chiar de oamenii tăi.

La trei kilometri distanţă de râu, a treia dubă se desprinse pentru a duce echipa de descindere DEA la punctul de întâlnire cu barca de pescuit, iar duba de întărire rămase la o distanţă discretă în urma vehiculului alb camuflat.

Împrejurimile începeau să arate tot mai jerpelit. O treime din clădiri aveau scânduri bătute peste ferestre, iar pe marginea trotuarelor se înşirau resturi de automobile devastate şi arse. Bărbaţi tineri leneveau pe la colţuri, în faţa barurilor şi a dughenelor. Nişte copii se jucau în jurul unei saltele care ardea pe trotuar.

Dacă oamenii de pază ai Eveldei se aflau la posturi, erau bine ascunşi printre obişnuiţii trotuarelor. În jurul magazinelor de băuturi şi în parcările magazinelor de alimente, mai mulţi bărbaţi şedeau în maşini şi pălăvrăgeau.

O maşină decapotabilă Impala cu garda joasă, în care se aflau patru tineri negri, intră în traficul aerisit şi merse un timp în spatele dubei. Şoferul făcu botul maşinii să salte, pentru amuzamentul fetelor pe lângă care treceau; metalul dubei vibra din cauza bubuitului casetofonului lor.

Privind prin oglinda falsă a geamului din spate, Starling se convinse că tinerii din maşina decapotabilă nu constituiau o ameninţare – un echipaj Crip înarmat foloseşte aproape întotdeauna o berlină puternică, de mărime obişnuită, sau o camionetă, suficient de veche pentru a fi în ton cu împrejurimile, iar geamurile din spate sunt coborâte complet. Înăuntrul ei se află o echipă de trei, uneori patru inşi. Dacă nu-ţi păstrezi sângele rece, până şi o echipă de baschet într-un Buick poate să-ţi pară ameninţătoare.

În vreme ce aşteptau la semafor, Brigham dădu la o parte capacul de pe ocularul periscopului şi-l bătu pe Bolton pe genunchi:

— Uită-te înjur şi vezi dacă zăreşti pe trotuar vreuna dintre celebrităţile locale.

Obiectivul periscopului este mascat de aerisirea de pe capotă. Are vedere doar în lateral.

Bolton făcu o rotaţie completă şi se opri, frecându-se la ochi.

— Drăcia se zguduie prea tare, din cauza turaţiei motorului. Brigham verifică prin radio echipa din barcă.

— Se află la patru sute de metri de ţintă, repetă el pentru echipajul din dubă.

Prinseră roşu la un semafor aflat la numai un cvartal distanţă pe Parcell Street şi statură privind piaţa de peşte un timp care li se păru foarte lung. Şoferul se întoarse ca pentru a-şi verifica oglinda exterioară şi-i spuse printre dinţi lui Brigham:

— Se pare că nu-s prea mulţi cumpărători de peşte. Gata, îi dăm drumul!

Semaforul se schimbă şi, la ora 14.57, cu exact trei minute înainte de ora exactă, duba hârbuită se opri în faţa pieţei de peşte Feliciana, într-un loc bun, lângă trotuar. Cei din spate auziră zgomotul care-i anunţă că şoferul a tras frâna de mână.

Brigham îi predă lui Starling periscopul.

— Vezi cum stau lucrurile.

Starling cercetă cu periscopul faţada clădirii. Mese şi lăzi cu peşte la gheaţă pe trotuar, sub o copertină de pânză. Peştii dungaţi pescuiţi în largul ţărmurilor statului Carolina erau aranjaţi artistic, pe soiuri, pe gheaţa tăiată bucăţi, crabii mişcau din picioare în lăzi deschise, iar homarii se căţărau unul peste altul într-un container. Negustorul de peşte, băiat deştept, pusese bureţi umezi peste ochii peştilor mai mari, pentru a rămâne lucioşi până la sosirea valului de seară al gospodinelor precaute, care vor da târcoale mărfii şi-o vor studia cu grijă.

Razele soarelui făceau să apară un curcubeu în jetul de apă de la masa de curăţat peşte, aşezată afară, unde un bărbat cu înfăţişare de latino-american şi antebraţe groase despică un rechin mako cu mişcările graţioase ale cuţitului curbat, după care spălă interiorul peştelui mare cu un jet puternic de apă. Apa însângerată se prelinse spre rigolă şi Starling o auzi cum curge pe sub vehicul.

Starling privi cum şoferul intră în vorbă cu negustorul de peşte şi-i pune o întrebare. Acesta se uită la ceas, ridică din umeri şi arătă spre un restaurant din zonă. Şoferul se plimbă prin piaţă un minut, aprinse o ţigară şi se îndepărtă în direcţia cafenelei.

Dintr-un difuzor din piaţă răsuna Macarena, suficient de tare încât Starling să audă clar în maşină; nu va mai putea să suporte niciodată melodia.

Uşa care-i interesa se afla în dreapta, o uşă dublă, metalică, într-o ramă tot din metal, cu o singură treaptă de beton.

Starling era gata să abandoneze periscopul când uşa se deschise. Un bărbat alb, solid, în cămaşă hawaiiană şi sandale ieşi în stradă. Cu o mână ţinea strâns la piept o geantă; cealaltă mână se afla în spatele genţii. Un negru subţiratic ieşi în urma lui, ducând un impermeabil.

— Fiţi pe fază! anunţă Starling.

În spatele celor doi bărbaţi apăru Evelda Drumgo, gâtul ei lung de Nefertiti şi faţa frumoasă arătându-se peste umerii lor.

— Evelda iese în spatele a doi tipi, se pare că-şi fac bagajele. Nu reuşi să lase periscopul suficient de repede ca să evite ciocnirea cu Brigham. Starling îşi puse casca. Brigham vorbea în staţia radio:

— Echipa Unu către toate unităţile. Acţiune! Acţiune! Ţinta a ieşit pe partea noastră, pornim!

Apoi se adresă oamenilor săi:

— Să-i punem la pământ cât mai liniştit cu putinţă. Trase piedica armei sale cu gaze.

— Barca ajunge în treizeci de secunde, să-i dăm drumul. Starling ieşi prima. Cozile Eveldei zburară prin aer când întoarse capul spre ea. Starling conştientiza prezenţa bărbaţilor de alături cu armele în mână, strigând „La pământ, la pământ!"

Evelda ieşi dintre cei doi bărbaţi.

Evelda ducea un sugar într-un ham atârnat de gât.

— Staţi, staţi, nu vreau probleme! le spuse bărbaţilor de lângă ea. Aşteptaţi.

Păşi înainte cu o ţinută princiară, ţinând bebeluşul sus în faţa ei, cât îi permitea hamul, cu păturica atârnând în jos.

„Dă-i o şansă." Starling puse pistolul în toc imediat, întinse braţele, cu palmele deschise.

— Evelda! Dă copilul încoace. Vino la mine.

În spatele lui Starling, se auzi zgomotul unui motor puternic cu opt cilindri şi scrâşnet de cauciucuri. Nu putea să se întoarcă. „Dă, Doamne, să fie întăririle!"

Evelda o ignoră, se îndreaptă spre Brigham, păturica flutură când arma automată MAC 10 se descarcă pe sub ea; Brigham se prăbuşi, cu faţa scăldată de sânge.

Bărbatul alb şi solid dădu drumul genţii. Burke văzu pistolul automat şi trase o salvă inofensivă de pulbere de plumb din încărcătura Avon a puştii sale. Încarcă, dar nu la timp. Bărbatul solid trase şi-l nimeri pe Burke la nivelul pelvisului, mai jos de vesta antiglonţ, apoi se roti spre Starling, care se ridică şi-l împuşcă de două ori în mijlocul cămăşii hawaiiene, înainte ca el să poată trage.

Focuri de armă în spatele lui Starling. Negrul slăbănog smulse impermeabilul de pe arma sa şi se întoarse la adăpost în clădire, în timp ce o lovitură ca un pumn zdravăn în spate o îmbrânci pe Starling şi-i tăie respiraţia. Se întoarse şi văzu pistolarii bandei Crip în stradă, într-o berlină Cadillac cu geamurile deschise, doi dintre ei stând în picioare, pe jumătate ieşiţi prin geamurile deschise şi trăgând peste acoperişul maşinii; un al treilea trăgea de pe bancheta din spate. Flăcări şi fum ieşind din trei ţevi de armă, gloanţele sfâşiară aerul în jurul ei.

Starling se aruncă în spaţiul dintre două maşini parcate alături; îl văzu pe Burke scuturat de spasme, pe şosea. Brigham zăcea nemişcat şi din casca lui curgea un şuvoi de sânge. Hare şi Bolton trăgeau dintre maşini, de cealaltă parte a străzii, unde parbrizele se pulverizau şi cioburile acopereau drumul, un cauciuc explodă când o rafală de armă automată din Cadillac îi localiza pe cei doi. Starling, cu un picior în rigolă, se ridică să se uite.

Doi pistolari stând în picioare, ieşiţi prin geamuri, trăgeau peste capota maşinii, iar şoferul trăgea cu un pistol aflat în mâna sa liberă. Al patrulea, de pe bancheta din spate, deschise uşa şi o smuci înăuntru pe Evelda cu copilul. Ea avea în mână geanta. Trăgeau spre Bolton şi Hare, aflaţi de cealaltă parte a străzii; cauciucurile din spate ale Cadillacului fumegară şi maşina porni. Starling se ridică, ţinti maşina şi-l împuşcă pe şofer în cap. Trase de două ori în pistolarul care stătea în picioare la geamul din faţă şi acesta se prăbuşi pe spate. Ea dădu drumul încărcătorului din pistol şi băgă un altul înainte ca primul, gol, să atingă pământul, fără să-şi ia ochii de la maşină nici măcar o clipă.

Cadillacul se frecă de un şir de maşini de pe cealaltă parte a străzii şi se opri într-un zgomot de tablă strivită.

Starling se îndreptă spre Cadillac. Un pistolar încă mai stătea în rama geamului din spate, cu o privire înnebunită, cu pieptul strivit între Cadillac şi o maşină parcată, împingând cu mâinile acoperişul maşinii. Arma lui alunecă de pe maşină. Două mâini goale răsăriră la celălalt geam din spate. Un bărbat cu eşarfa albastră la gât ieşi din maşină cu mâinile sus şi o luă la sănătoasa. Starling îl ignoră.

Undeva în dreapta ei se auzi un foc de armă şi cel care fugea se împiedică şi căzu pe burtă, apoi încercă să se târască sub o maşină. Deasupra se auzeau elicele unui elicopter.

Cineva striga în hala de peşte: „Rămâneţi jos! Rămâneţi jos!" Oameni sub tejghele; apa de la masa de curăţat abandonată se înalţă în aer într-un jet de fântână arteziană.

Starling înaintează spre Cadillac. Mişcare în partea din spate a maşinii. Mişcare în Cadillac. Maşina se clatină. Sugarul plânge. Focuri de armă, geamul din spate se face ţăndări şi cioburile cad înăuntru.

Starling ridică braţul şi strigă fără să se întoarcă:

— Nu TRAGE! Nu trage! Fii atent la uşă! în spatele meu. Fii atent la uşa halei de peşte. Evelda!

Mişcare în partea din spate a maşinii. Sugarul plânge înăuntru.

— Evelda, scoate-ţi mâinile pe geam!

Evelda Drumgo iese din maşină. Copilul urlă. Macarena răsună în difuzoarele pieţei de peşte. Evelda a ieşit şi se îndreaptă spre Starling, ţinându-şi plecat capul frumos, braţele strângând tare copilul la piept.

Burke tresărea spasmodic pe jos, lângă ele. Spasme mai slabe acum, că pierduse aproape tot sângele. Macarena părea să-l imite. Cineva, mişcându-se cu grijă fără să se ridice prea mult, ajunse lângă el, se lungi alături şi apăsă pe rană ca să oprească hemoragia.

Starling ţinea arma îndreptată spre pământ, în faţa Eveldei.

— Evelda, arată-mi mâinile, haide, te rog, arată-mi mâinile! O umflătură în păturică. Evelda, cu cozile ei împletite şi ochii negri de egipteană, înălţă capul şi-o privi pe Starling.

— Ca să vezi, Starling, tu erai!

— Evelda, nu face asta! Gândeşte-te la copil.

— Hai să facem schimb de fluide, căţea!

Pătura flutură, ceva despică aerul. Starling o împuşcă pe Evelda Drumgo în gură, prin buza de sus, şi partea din spate a capului ei explodă.

Starling ajunse pe jos, cu o durere ascuţită într-o parte a capului şi cu respiraţia tăiată. Evelda era şi ea pe jos, în genunchi, îndoită de mijloc, cu sângele curgându-i valuri din gură, peste copil, al cărui plânset era acum înăbuşit de corpul ei. Starling se târî spre ea şi trase de cataramele fine ale hamului în care şedea copilul. Scoase pumnalul afară din sutienul Eveldei, îl deschise fără să se uite la el şi tăie hamul. Copilul era roşu şi lunecos, iar lui Starling îi venea greu să-l ţină.

Cu copilul plin de sânge în braţe, Starling ridică ochii îndurerată. Văzu apa ţâşnind în aer în faţa halei de peşte şi fugi într-acolo. Mătură cuţitele şi măruntaiele de peşte, puse copilul pe masă şi îndreptă furtunul cu jet puternic spre el, acest copil cu piele măslinie, stând pe o scândură albă de tocat, printre cuţite şi intestine de peşte şi capul rechinului lângă el, spălat de sângele infestat cu HIV, sângele lui Starling curgând peste el şi fiind apoi spălat împreună cu sângele Eveldei într-un singur pârâiaş la fel de sărat ca şi marea.

Apa ţâşneşte în sus, un curcubeu batjocoritor care vorbeşte despre împărăţia Domnului, stindard sclipitor peste urmările intervenţiei uneltei Sale oarbe. Starling nu vede nici o rană pe trupul copilului. În difuzoare bubuie Macarena şi o lumină ca de stroboscop se declanşează întruna, până când Hare îl târăşte pe fotograf de-acolo.

CAPITOLUL 2

O fundătură într-un cartier muncitoresc din Arlington, Virginia, puţin după miezul nopţii. E o noapte caldă de toamnă, după ploaie. Un vânt nehotărât, împins de un front de aer rece care înaintează. Înconjurat de mirosul pământului reavăn şi al frunzelor umede, un greiere îşi scârţâie cântecul. Apoi e redus la tăcere de o vibraţie puternică, duduitul înăbuşit al unui automobil Mustang de 5 000 de cm cubi, cu bare de protecţie din oţel inoxidabil, care intră în fundătură urmat de o maşină a poliţiei federale. Cele două maşini opresc pe aleea unui duplex îngrijit. Mustangul se cutremură puţin înainte ca motorul să-i fie oprit. După ce motorul tace, greierele aşteaptă o clipă şi-apoi îşi reia târâitul, ultimul înainte de îngheţ, ultimul dintre toate.

Un poliţist în uniformă coboară din Mustang, de pe locul şoferului. Înconjoară maşina şi deschide portiera pasagerului ca să iasă Clarice Starling. Ea coboară. O banderolă albă ţine un bandaj peste ureche. Pe gât, deasupra bluzei verzi de chirurgie pe care o poartă în locul cămăşii, se văd pete roşii-portocalii de soluţie dezinfectantă Betadine.

Duce într-o pungă de plastic standard lucrurile ei personale: bomboane cu mentă, chei, legitimaţia de agent special al FBI, un încărcător cu cinci cartuşe, un flacon mic de spray paralizant. Mai are în mână o centură şi un toc de armă gol. Poliţistul îi înmânează cheile maşinii.

— Mulţumesc, Bobby.

— Vrei să vin cu Pharon înăuntru şi să mai stăm puţin cu tine? Sau s-o aduc pe Sandra? Oricum e trează, mă aşteaptă. Pot s-o aduc să rămână cu tine câtva timp, dacă ai nevoie să-ţi ţină cineva de urât...

— Nu, mă duc în casă. Ardelia o să se întoarcă şi ea. Mulţumesc, Bobby. Poliţistul urcă alături de partenerul lui în maşina care-l aşteaptă; după ce o văd pe Starling intrată în casă, cei doi pleacă.

În spălătoria din casa lui Starling e cald şi miroase a balsam pentru rufe. Furtunurile de la maşina de spălat şi de la uscătorul de rufe sunt prinse la locul

lor cu inele din plastic. Starling îşi pune obiectele personale pe maşina de spălat. Cheile maşinii scot un sunet strident lovindu-se de capacul metalic. Scoate rufele spălate din maşină şi le îndeasă în uscător. Îşi dezbracă pantalonii de la uniformă, pe care îi aruncă în maşina de spălat împreună cu bluza verde de spital şi cu sutienul pătat de sânge şi pune maşina în funcţiune. Rămâne doar în chiloţi şi şosete, cu un pistol Special de calibrul .38 cu percutorul înfăşurat în pânză, aflat într-un toc prins de gleznă. Pe spate vânătăi livide, iar cotul e julit. Ochiul şi obrazul drept umflate.

Maşina de spălat se încălzeşte şi apa începe să plescăie. Starling se înfăşoară într-un prosop mare de plajă şi intră în sufragerie. Se întoarce cu o porţie zdravănă de whisky Jack Daniels sec într-un pahar. Se aşază pe covoraşul de cauciuc din faţa maşinii de spălat şi se sprijină de ea în întuneric, în vreme ce maşinăria caldă se scutură şi plescăie. Stă pe duşumea cu faţa în sus şi hohoteşte uscat de câteva ori înainte să apară lacrimile. Lacrimi arzătoare care-i alunecă pe obraji.

Pe Ardelia Mapp o aduse acasă prietenul ei, noaptea, pe la unu fără un sfert, după o plimbare lungă cu maşina de la Cape May; îşi spuseră noapte bună în faţa uşii. Mapp era în baie când auzi apa curgând, bufniturile din ţevi dovedind că maşina de spălat îşi continua programul.

Se întoarse în casă şi aprinse luminile în bucătăria pe care o împărţea cu Starling. O văzu pe Starling în spălătorie, stând pe jos, cu bandajul în jurul capului.

— Starling! O, draga de tine!

Îngenunche lângă ea repede.

— Ce s-a întâmplat?

— Am fost împuşcată în ureche, Ardelia. Mi-au dres-o la Walter Reed. Nu aprinde lumina, bine?

— Bine. Să-ţi pregătesc ceva. N-am auzit ce s-a întâmplat, ascultam muzică în maşină. Spune-mi!

— John s-a dus, Ardelia.

— Johnny Brigham! Nu se poate!

Mapp şi Starling fuseseră amândouă îndrăgostite de Brigham pe vremea când acesta era instructor de tir la Academia FBI. Încercaseră să-i descifreze tatuajul prin mâneca de la cămaşă. Starling dădu din cap şi-şi şterse ochii cu dosul palmei, ca un copil.

— Evelda Drumgo şi câţiva din banda Crip. Evelda l-a împuşcat. I-au venit de hac şi lui Burke, Marquez Burke de la BATA. Eram toţi împreună. Eveldei i s-a dat de veste dinainte şi un echipaj de televiziune de la ştiri a ajuns acolo în acelaşi timp cu noi. Evelda era în sarcina mea. N-a vrut să renunţe, Ardelia. Na vrut să renunţe, şi avea copilul în braţe! Ne-am împuşcat reciproc. Ea e moartă.

Mapp n-o mai văzuse niciodată pe Starling plângând.

— Ardelia, azi am ucis cinci oameni!

Mapp se aşeză pe jos lângă Starling şi-o cuprinse cu braţul. Se sprijiniră amândouă de maşina de spălat care-şi vedea în continuare de treabă.

— Şi copilul Eveldei?

— L-am curăţat de sânge, nu avea nici o leziune pe piele, cel puţin eu n-am văzut nici una. La spital mi-au spus că, din punct de vedere fizic, n-are nimic. Au să-l externeze peste vreo două zile; îl ia mama Eveldei. Ardelia, ştii care a fost ultimul lucru pe care mi l-a spus Evelda? A zis: „Hai să facem schimb de fluide, căţea!"

— Hai să-ţi pregătesc ceva, spuse Mapp.

— Ce? întrebă Starling.

CAPITOLUL 3

Odată cu zorile cenuşii apărură ziarele şi primele ştiri ale zilei. Mapp veni cu nişte brioşe când o auzi pe Starling umblând prin casă şi urmăriră ştirile împreună.

CNN şi alte posturi de televiziune cumpăraseră drepturile de difuzare a casetei filmate de WFUL-TV din elicopter. Era un reportaj extraordinar, filmat direct de deasupra capetelor lor.

Starling privi: trebuia să vadă că Evelda a tras prima. Se uită la Mapp şi văzu mânie pe chipul măsliniu. Apoi Starling fugi în baie să vomite.

— E greu de privit, spuse ea când se întoarse, nesigură pe picioare şi palidă.

Ca de obicei, Mapp trecu direct la subiect, fără ocolişuri:

— Vrei să mă întrebi ce părere am despre faptul că ai omorât-o pe negresa aceea cu copilul în braţe. Uite răspunsul. Ea a tras prima. Vreau să trăieşti. Dar, Starling, gândeşte-te la cei care au gândit situaţia asta nebunească. Ce fel de raţionament imbecil te-a pus faţă în faţă cu Evelda Drumgo în locul ăla nenorocit, ca să rezolvaţi problema legată de droguri cu nişte afurisite de arme? Cât de bine gândit a fost? Sper că ai să cugeți dacă mai vrei sau nu să scoţi castanele din foc pentru alţii.

Mapp turnă ceai în ceşti ca să-şi sublinieze spusele.

— Vrei să stau cu tine? Pot să-mi iau o zi liberă.

— Mulţumesc. Nu-i nevoie. Sună-mă.

Ziarul Naţional Tattler[7], unul dintre principalii beneficiari ai proliferării fără precedent a presei de scandal în anii nouăzeci, scosese un supliment extraordinar chiar şi pentru standardele lor. Cineva îl aruncă pe treptele casei la jumătatea dimineţii. Starling îl găsi când se duse să vadă ce-a fost cu bufnitura aceea. Se aştepta la tot ce putea fi mai rău, şi chiar aşa era:

„ÎNGERUL MORŢII: CLARICE STARLING, MAŞINĂRIA DE UCIS DE LA FBI", declama titlul din National Tattler cu caractere Railroad Gothic de şaptezeci şi

---

[7] Tratter-Bârfitor, în lb. engl. (n.tr.)

două de puncte. Pe prima pagină existau trei fotografii: Clarice Starling în uniforma trăgând cu un pistol de calibrul .45 într-un concurs, Evelda Drumgo în stradă, aplecată peste copilul ei, cu capul înclinat ca al unei Madonne de Cimabue[8], cu creierul explodat şi, în sfârşit, din nou Starling aşezând un bebeluş mulatru dezbrăcat pe o masă de tocat albă, printre cuţite, intestine de peşte şi capul unui rechin.

Explicaţia de sub fotografii spunea: „Agentul special FBI Clarice Starling, cea care l-a omorât pe criminalul în serie Jame Gumb, adaugă cel puţin cinci noi semne de răboj pe arma ei. O mamă cu pruncul în braţe şi doi ofiţeri de poliţie se numără printre cei ucişi în urma raidului nereuşit al celor de la narcotice".

Editorialul relata cariera în domeniul narcoticelor a Eveldei şi a lui Dijon Drumgo şi apariţia bandei Crip în peisajul măcinat de lupte din Washington, D.C. Exista o scurtă menţiune despre cariera militară a ofiţerului John Brigham, căzut la datorie, unde îi erau enumerate decoraţiile.

Lui Starling i se rezervase o casetă pe prima pagină, cu trimitere la articolul de fond, având deasupra o fotografie inocentă care o arăta într-un restaurant, îmbrăcată într-o rochie cu decolteu oval, cu chipul însufleţit:

Clarice Starling, agent special FBI, şi-a avut ora ei de glorie atunci când l-a împuşcat mortal pe criminalul în serie Jame Gumb, ucigaşul supranumit „Buffalo Bill", în urmă cu şapte ani, în subsolul casei acestuia. Acum este posibil să se afle în faţa unor acuzaţii la nivel departamental şi a răspunderii civile în urma morţii, joi, a unei mame din Washington acuzată de fabricarea ilegală de amfetamine (vezi articolul de fond, pagina 1).

„Acesta ar putea fi sfârşitul carierei sale", s – a pronunţat o sursă de la Biroul pentru Alcool, Tutun şi Arme de foc, agenţia-soră a FBI. „Nu cunoaştem toate detaliile cu privire la desfăşurarea evenimentelor, dar John Brigham ar trebui să fie în viaţă azi. Acesta este ultimul lucru de care FBI are nevoie, după Ruby Ridge", a mai spus sursa, care a refuzat să i se dezvăluie identitatea.

Cariera colorată a lui Clarice Starling a început la scurt timp după sosirea ei la Academia FBI, ca studentă. Absolventă de excepţie a Universităţii Virginia, licenţiată în psihologie şi criminalistică, a fost însărcinată cu intervievarea doctorului Hannibal Lecter, un criminal dement numit de acest ziar „Hannibal Canibalul", şi a primit de la acesta informaţii care s-au dovedit importante în

---

8 Giovanni Cimabue (1240-1302?), pictor şi decorator italian, (n.tr.)

identificarea lui Jame Gumb şi salvarea ostaticei acestuia, Catherine Martin, fiica fostei senatoare din Tennessee.

Agenta Starling a fost campioană la lupta cu pistolul în concursurile interdepartamentale timp de trei ani la rând înainte să se retragă din competiţie. În mod ironic, ofiţerul Brigham, care a murit sub ochii ei, era instructor de arme de foc la Quantico pe vremea când Starling s-a instruit acolo, şi i-a fost antrenor pentru concursuri.

Un purtător de cuvânt al FBI a afirmat că agenta Starling va fi suspendată din serviciu, cu plată, în aşteptarea rezultatului anchetei interne a FBI. Se aşteaptă în cursul acestei săptămâni o audiere în faţa Biroului pentru Răspundere Profesională, temuta inchiziţie a FBI.

Rudele răposatei Evelda Drumgo afirmă că vor cere daune civile de la guvernul Statelor Unite şi de la Starling personal, intenţionând să intenteze procese pentru moarte nejustificată.

Fiul în vârstă de trei luni al lui Drumgo, care se vede în braţele mamei sale în fotografiile dramatice ale schimbului de focuri, nu a fost rănit.

Avocatul Telford Higgins, care a apărat familia Drumgo în numeroase procese penale, a susţinut că arma agentului special Starling, un pistol Colt semiautomat modificat, nu a primit aprobarea pentru a fi utilizat de către forţele de ordine din oraşul Washington. „Este un instrument periculos, mortal, nepotrivit pentru uzul forţelor de ordine, spunea Higgins. Însăşi folosirea lui constituie o primejduire, prin neglijenţă, a vieţilor omeneşti", a mai remarcat acelaşi avocat al apărării.

Ziarul Tattler merse până la a cumpăra de la unul dintre formatorii săi numărul de telefon de acasă al lui Clarice Starling şi tot sună, până când Starling scoase receptorul din furcă şi-şi folosi telefonul mobil ca să sune la birou.

Pe Starling nu o durea prea tare urechea şi partea umflată a feţei, atât timp cât nu atingea bandajele. Cel puţin nu simţea pulsaţii în zonele lovite. Două pastile de Tylenol erau de ajuns. Nu avea nevoie de tabletele de Percocet pe care i le prescrisese medicul. Ziarul Washington Post alunecă de pe aşternut pe podea şi ea aţipi sprijinită de tăblia patului, cu resturi de praf de puşcă pe mâini şi lacrimi uscate pe obraji.

CAPITOLUL 4

Se întâmplă să te îndrăgosteşti de Birou,

dar Biroul nu se îndrăgosteşte de tine.

Maximă din şedinţele de consiliere psihologică după despărţirea de FBI

Sala de sport a FBI din clădirea J. Edgar Hoover era aproape pustie la această oră matinală. Doi bărbaţi de vârstă mijlocie alergau nu foarte repede pe pista interioară. Clinchetul unui cântar într-un colţ îndepărtat şi strigătele şi loviturile unui joc de tenis stârneau ecouri în încăperea vastă.

Vocile celor care alergau nu aveau ecou. Jack Crawford alerga cu Tunberry, directorul FBI, la cererea acestuia din urmă. Parcurseseră peste trei kilometri şi începeau să gâfâie.

— Blaylock de la BATA trebuie să se încline cum bate vântul pentru întâmplarea de la Waco. E terminat, chiar dacă încă nu se vede, şi el ştie, spuse directorul. Ar putea la fel de bine să-l anunţe pe reverendul Moon că eliberează spaţiul.

Faptul că Biroul pentru Alcool, Tutun şi Arme de foc închiria spaţiu pentru birouri în Washington de la reverendul Sun Myung Moon era o sursă de amuzament pentru FBI.

— Iar Farriday trebuie să plece, pentru ce s-a întâmplat la Ruby Ridge, continuă directorul.

— Nu înţeleg de ce, răspunse Crawford.

Lucrase cu Farriday în New York în anii şaptezeci, pe vremea când mafia picheta Biroul Teritorial FBI de la intersecţia dintre Third Avenue cu 69th Street.

— Farriday e un om de treabă. Nu el a stabilit regulile de intervenţie pe teren.

— I-am comunicat ieri-dimineaţă.

— Pleacă fără tinichele? întrebă Crawford.

— Să zicem doar că-şi păstrează privilegiile. Vremuri periculoase, Jack! Ambii bărbaţi alergau cu capul întors. Ritmul se iuţi puţin. Cu coada ochiului, Crawford îl văzu pe director cântărindu-i condiţia fizică.

— Câţi ani ai, Jack, cincizeci şi şase?

— Exact.

— Încă un an până la pensionarea obligatorie. Mulţi o fac pe la patruzeci şi opt, cincizeci, când încă îşi mai pot găsi o slujbă. Tu n-ai vrut asta nici o clipă. După ce a murit Bella, ai vrut doar să ai mereu ceva de făcut.

Văzând că Crawford nu răspunde, directorul înţelese că a spus ce nu trebuia.

— Nu vreau să iau treaba asta în derâdere, Jack. Chiar zilele trecute, Doreen spunea cât de mult...

— Încă mai este câte ceva de făcut la Quantico. Vrem să simplificăm programul PECV de pe internet, aşa încât orice poliţist să-l poată folosi, cum ai văzut în buget.

— Ţi-ai dorit vreodată să fii director, Jack?

— Nu m-am gândit nici o clipă că e postul ce mi s-ar potrivi.

— Nici nu e, Jack. Nu ai nimic în comun cu politica. N-ai fi putut niciodată să fii director. N-ai fi putut niciodată să fii un Eisenhower, Jack, sau un Omar Bradley.

Îi făcu semn lui Crawford să se oprească şi rămaseră amândoi la marginea pistei, respirând cu greutate.

— Ai fi putut însă să fii un Patton. Poţi să-i conduci prin iad şi să-i faci să te iubească. E un dar pe care eu nu-l am. Eu trebuie să-i împing de la spate.

Tunberry privi repede înjur, îşi ridică prosopul de pe o bancă şi şi-l atârnă de gât, ca pe veşmântul unui călău. Ochii îi străluceau.

„Unii oameni trebuie să-şi adune mânia pentru a fi duri", reflectă Crawford privind mişcările gurii lui Tunberry.

— În problema răposatei doamne Drumgo cu arma ei MAC 10 şi laboratorul de metamfetamină, împuşcată mortal pe când se afla cu copilul în braţe: Comisia de Supraveghere Judiciară vrea o jertfă semnificativă. Carne proaspătă, consistentă. La fel vrea şi presa. DEA trebuie să le ofere o victimă. BATA trebuie să le jertfească şi ei un om. Şi noi trebuie să facem acelaşi lucru. Dar în cazul nostru s-ar putea să se mulţumească şi cu ceva mai puţin consistent. Krendler crede că putem să le-o dăm pe Clarice Starling şi ne vor

lăsa în pace. Sunt de acord cu el. BATA şi DEA îşi asumă vina pentru planificarea raidului. Starling a apăsat pe trăgaci.

— Asupra unei ucigaşe de poliţişti, care a tras ea prima.

— E vorba de fotografii, Jack! Nu vrei să-nţelegi, nu? Publicul n-a văzut-o pe Evelda Drumgo împuşcându-l pe John Brigham. N-au văzut-o pe Evelda trăgând prima asupra lui Starling. Nu vezi aşa ceva decât dacă ştii la ce să te uiţi. Două sute de milioane de oameni, dintre care o zecime sunt alegători, au văzut-o pe Evelda Drumgo stând în drum, într-o atitudine impresionantă, cu creierii împrăştiaţi înjur, în timp ce-şi proteja copilul. Nu, Jack, n-o spune – ştiu că ai crezut un timp că Starling îţi va fi protejată. Dar are o limbă ascuţită şi a ponit-o cu stângul cu anumiţi oameni...

— Krendler e un căcăcios neînsemnat.

— Ascultă-mă şi nu spune nimic până nu termin. Cariera lui Starling era oricum aproape moartă. Va fi concediată pe considerente profesionale, cu păstrarea drepturilor – hârţoagele oricum n-au să arate mai rău decât o acuzaţie; va fi în stare să-şi găsească o slujbă. Jack, ai făcut multe în FBI, la Ştiinţe Comportamentale. Mulţi oameni cred că dacă ţi-ai fi urmărit propriile interese mai consecvent, ai fi mai mult decât un şef de departament, că meriţi mult mai mult. Eu o voi spune primul. Jack, ai să te pensionezi din postul de director adjunct. Îţi garantez!

— Adică dacă nu mă amestec?

— În desfăşurarea normală a evenimentelor. Dacă e pace pretutindeni în lume, asta se va întâmpla. Jack, uită-te la mine!

— Da, domnule director Tunberry.

— Nu te rog, îţi dau un ordin direct. Nu te amesteca! Nu da cu piciorul, Jack. Uneori n-ai de ales, trebuie să te faci că nu vezi. Şi eu am făcut-o. Ascultă, ştiu că-i greu, crede-mă că ştiu cum te simţi.

— Cum mă simt? Simt că am nevoie de un duş, zise Crawford.

CAPITOLUL 5

Starling era eficientă în materie de gospodărie, dar nu meticuloasă. Partea ei din apartamentul duplex era curată şi putea să găsească orice avea nevoie, însă lucrurile tindeau să se adune în grămezi: haine curate, dar nesortate, mai multe reviste decât locuri unde să le pună. Era campioană la călcatul rufelor în ultima clipă, dar cum viaţa pe care o ducea nu-i cerea o vestimentaţie prea sofisticată, se descurca şi aşa.

Când simţea nevoie de ordine, trecea prin bucătăria comună în partea de duplex care aparţinea Ardeliei Mapp. Dacă Ardelia era acolo, putea să beneficieze de sfaturile ei, care erau întotdeauna folositoare, deşi uneori mai dure şi mai directe decât şi-ar fi dorit. Dacă Ardelia nu se afla acolo, se înţelege că Starling putea să se lăfăie în ordinea absolută a căminului colegei sale, cu condiţia să nu lase nimic pe-acolo. Acolo stătea astăzi. Era una dintre acele locuinţe unde locatarul este o prezenţă permanentă, indiferent dacă fizic se află acolo sau nu.

Starling şedea şi privea poliţa de asigurare de viaţă a bunicii lui Mapp, agăţată pe perete într-o ramă confecţionată manual, la fel cum fusese agăţată în ferma închiriată de bunica ei şi apoi în apartamentul familiei Mapp, în copilăria Ardeliei. Bunica ei vânduse legume şi flori şi economisise fiecare bănuţ pentru a plăti primele de asigurare, şi astfel putuse să împrumute bani în contul poliţei integral achitate ca s-o ajute pe Ardelia în ultima perioadă dificilă din adolescenţă, când era la facultate şi muncea ca să se întreţină. Exista şi o fotografie a bătrânei firave care nu făcea nici o încercare să zâmbească pe deasupra gulerului ei alb, apretat şi în ai cărei ochi negri strălucea, pe sub borul pălăriei de pai, lumina cunoaşterii străvechi.

Ardelia se afla mereu în contact cu trecutul ei, în care-şi găsea forţa de fiecare zi. Acum, Starling îşi căuta propriul trecut, încercând să se adune. Orfelinatul Luteran Bozeman o hrănise şi o îmbrăcase şi-i oferise un model de comportament decent, dar pentru ceea ce avea nevoie acum trebuia să apeleze la rădăcinile familiei.

Care-i averea ta atunci când te tragi dintr-o familie de albi săraci? Dintr-un loc în care Reconstrucţia[9] nu s-a încheiat până în anii 1950? Dacă te tragi din oameni numiţi adesea sărăntoci sau ţărănoi sau, condescendent, muncitori de la munte ori albi săraci din Apalaşi? Dacă până şi sudiştii cu sânge albastru, în concepţia cărora munca fizică nu are nici un fel de demnitate, îi numesc pe ai tăi „sărăntoci" – ei bine, în ce tradiţie să găseşti exemplul de care ai nevoie? în faptul că i-am bătut de le-a sunat apa-n cap prima oară la Bull Run? în faptul că străbunicul a făcut ce trebuia la Vicksburg sau că un colţişor din Shiloh a rămas pentru totdeauna Yazoo City[10]?

E mai multă demnitate şi raţiune în faptul de a fi izbutit să faci ceva din ceea ce a rămas, să faci ceva cu patruzeci de acri nenorociţi şi-un catâr costeliv, dar trebuie să poţi să-ţi dai singur seama de asta, fiindcă nimeni nu-ţi va spune.

Starling izbutise cu succes în programul de pregătire al FBI-ului pentru că nu avea nimic din trecut pe care să se sprijine. Supravieţuise mare parte a vieţii ei în instituţii, respectându-le Şi jucând dur şi bine după regulile locului. Şi înaintase întotdeauna, câştigase burse, fusese printre cei mai buni. Eşecul de a avansa în FBI după un început strălucit era pentru ea o experienţă nouă, îngrozitoare. Se izbea de obstacolele din jur ca o albină închisă într-o sticlă.

Avusese la dispoziţie patru zile să-l jelească pe John Brigham, împuşcat mortal sub ochii ei. Cu mult timp înainte, John Brigham o întrebase ceva, iar ea spusese „Nu". Apoi el o întrebase dacă pot fi prieteni, şi vorbise serios, iar ea spusese da, şi vorbise la fel de serios.

Trebuia să se împace cu faptul că ucisese cu mâna ei cinci oameni la piaţa de peşte Feliciana. Îi revenea mereu în minte acel membru al bandei Crip cu pieptul zdrobit între maşini, care zgâria cu unghiile capota maşinii în vreme ce arma îi luneca din mână.

Într-una dintre zile, ca să-şi uşureze sufletul, se dusese la spital ca să-l vadă pe pruncul Eveldei. Mama acesteia se afla acolo, cu nepotul în braţe, pregătindu-se să-l ia acasă. O recunoscuse pe Starling din ziare, pusese copilul în braţele asistentei şi, înainte ca Starling să-şi dea seama ce vrea să facă, o plesnise cu putere peste partea bandajată a feţei.

---

9 Perioadă ce a urmat războiului de secesiune, în scopul de a modela Sudul după preceptele Nordului şi totodată de a şterge urmele provocate de război in economie şi în viaţa oamenilor, (n.tr

10 Sunt evocate momente ale conflictului dintre Nord şi Sud. (n.tr.)

Starling n-a răspuns la lovitură, ci doar a ţintuit-o pe femeia mai în vârstă de geamul din incinta maternităţii, ţinând-o de încheieturi, până când aceasta, cu faţa contorsionată de furie lipită de sticla mânjită cu salivă, a încetat să se mai zbată. Pe gâtul lui Starling se prelingea sângele, iar durerea o ameţise. S-a dus la urgenţe, unde i-au cusut din nou urechea, şi a refuzat să depună plângere. Cineva din personalul auxiliar de la urgenţă a vândut pontul ziarului National Tattler şi a primit trei sute de dolari pentru asta.

A trebuit să mai iasă de două ori: pentru a pregăti înhumarea lui John Brigham şi pentru a participa la funeraliile de la Cimitirul Naţional Arlington. Brigham nu avea decât puţine rude, şi acelea destul de îndepărtate, aşa că în testament ceruse ca Starling să se ocupe de rămăşiţele lui pământeşti.

Brigham era atât de desfigurat, încât a trebuit să fie pus într-un sicriu închis, dar Starling s-a îngrijit de înfăţişarea lui cum a putut mai bine. L-a îmbrăcat în uniforma de paradă, având pe piept Silver Star şi panglicile celorlalte decoraţii.

După ceremonie, superiorul direct al lui Brigham i-a înmânat lui Starling o cutie în care se aflau armele personale ale lui John Brigham, însemnele oficiale şi câteva articole din biroul lui veşnic aglomerat cu tot felul de lucruri, între care un ploier caraghios care bea dintr-un pahar.

Peste cinci zile, Starling urma să se confrunte cu o audiere care putea să-i distrugă complet cariera. Cu excepţia unui mesaj de la Jack Crawford, telefonul ei de serviciu fusese tăcut, iar Brigham nu mai era, ca să poată vorbi cu el.

Îl sună pe reprezentantul Asociaţiei Agenţilor FBI. Sfatul lui a fost să nu poarte cercei lungi sau sandale la audiere.

În fiecare zi, televiziunea şi presa scrisă înhăţau povestea morţii Eveldei Drumgo şi o scormoneau la nesfârşit.

Acolo, în ordinea absolută a casei lui Mapp, Starling încerca să gândească.

„Viermele care te macină până te distruge este tentaţia de a fi de acord cu cei care te critică, pentru a le obţine aprobarea." Un zgomot încerca să-i întrerupă gândurile.

Starling se strădui să-şi amintească exact ce a vorbit în duba camuflată. Spusese mai mult decât era nevoie? Un zgomot încerca să-i întrerupă gândurile.

Brigham îi ceruse să-i pună la curent pe ceilalţi cu privire la Evelda. Exprimase oare ostilitate, spusese ceva defăi... Un zgomot încerca să-i întrerupă gândurile.

Reveni la realitate şi-şi dădu seama că aude soneria de la uşa ei, de alături. Probabil un reporter. Aştepta, de asemenea, o citaţie civilă. Dădu la o parte perdeaua de la uşa lui Mapp şi trase cu ochiul; văzu poştaşul întorcându-se la camioneta lui. Deschise uşa lui Mapp şi-l chemă, întorcându-se cu spatele la maşina presei parcată peste drum, cu un teleobiectiv, în timp ce semna pentru corespondenţa sosită prin curier. Plicul era violet, cu filigran mătăsos. Deşi avea mintea împrăştiată, asta îi amintea de ceva. Întoarsă în casă, la adăpost de lumina puternică a zilei, privi adresa. Un scris de mână elegant, aspectuos.

Peste bâzâitul monoton, constant al groazei din mintea lui Starling, se declanşa o alarmă. Simţi că i se înfioară pielea de pe abdomen, ca şi cum ar fi atins-o ceva foarte rece.

Starling apucă plicul de colţuri şi-l duse în bucătărie. Scoase din poşetă omniprezentele mănuşi albe de cauciuc pentru manevrarea probelor. Apăsă plicul pe suprafaţa dură a mesei din bucătărie şi-l pipăi cu grijă pe toată suprafaţa. Deşi hârtiile dinăuntru erau groase, ar fi depistat umflătura bateriei de ceas gata să detoneze o foiţă de explozibil C-4. Ştia că ar trebui să ducă plicul la un fluoroscop. Dacă-l deschidea, putea să aibă probleme. Probleme. Mda, cum să nu... Fleacuri!

Deschise plicul cu un cuţit de bucătărie şi scoase o singură foaie de hârtie mătăsoasă. Ştiu imediat, înainte să arunce o privire la semnătură, cine îi scrisese.

Dragă Clarice,

Am urmărit cu entuziasm evoluţia dizgraţiei şi a umilirii tale publice. A mea nu m-a deranjat niciodată, cu excepţia inconvenientului de a fi încarcerat, dar poate că ţie îţi lipseşte perspectiva.

În discuţiile noastre din închisoare am înţeles că tatăl tău, răposatul paznic de noapte, ocupă un loc important în sistemul tău de valori. Cred că succesul pe care l-ai avut punând capăt carierei de croitor al lui Jame Gumb ţi-a adus o mare mulţumire pentru că ţi-l puteai imagina pe tatăl tău făcând acelaşi lucru.

Acum eşti în relaţii proaste cu FBI-ul. Spune, ţi l-ai imaginat mereu pe tatăl tău acolo, înaintea ta, ţi l-ai imaginat şef de departament sau – chiar mai mult decât Jack Crawford – DIRECTOR ADJUNCT, urmărindu-ţi evoluţia cu mândrie? Şi acum îl vezi umilit, zdrobit de căderea ta în dizgraţie? De eşecul tău? Sfârşitul lamentabil, meschin al unei cariere promiţătoare? Te vezi făcând muncile înjositoare pe care mama ta a fost obligată să le facă după ce narcomanii i-au venit de hac TĂTICULUI tău? Se va reflecta oare eşecul tău asupra lor, vor crede oare oamenii pentru totdeauna, eronat,că părinţii tăi n-au fost nimic altceva decât nişte sărăntoci albi, neînsemnaţi? Spune-mi sincer, agent special Starling. Aşteaptă o clipă înainte să începem.

Acum îţi voi arăta o calitate pe care o deţii şi care te va ajuta: lacrimile nu te orbesc decât dacă tai ceapă.

Iată un exerciţiu care ar putea să-ţi folosească. Vreau să faci, concret, acest lucru împreună cu mine.

Ai o tigaie neagră de tuci? Eşti o fată de la munte, nu cred că n-ai. Pune-o pe masa din bucătărie. Aprinde becurile din tavan.

Mapp moştenise tigaia bunicii şi o folosea adesea. Avea o suprafaţă neagră, lucioasă, neatinsă vreodată de un detergent. Starling o puse în faţa ei, pe masă.

Uită-te în tigaie, Clarice. Înclin-o şi priveşte în jos. Dacă asta ar fi tigaia mamei tale, şi se poate foarte bine să fie, ar deţine, printre moleculele ei, vibraţiile tuturor conversaţiilor petrecute vreodată în prezenţa ei. Toate conversaţiile, iritările mărunte, dezvăluirile fatale, vestea vreunei catastrofe transmisă pe cel mai banal ton, sunetele guturale şi poezia iubirii.

Așeză-te la masă, Clarice. Uită-te în tigaie. Dacă e bine îngrijită, e ca un iaz negru, nu-i aşa? Ca şi cum te-ai uita într-o fântână. Reflexia ta nu se vede în amănunt pe fundul ei, dar o imagine înceţoşată există, nu-i aşa? Fiindcă eşti luminată din spate, chipul tău e în umbră, în jurul capului e o aureolă ca şi cum ţi s-ar fi aprins părul.

Suntem construcţii – complexe, e drept – din carbon, Clarice. Tu şi tigaia şi Tăticul mort, în pământ, la fel de rece ca tigaia. Toate sunt încă acolo. Ascultă. Cum erau vocile lor cu adevărat şi cum trăiau ei – părinţii tăi care se ceartă. Amintirile concrete, nu reprezentările care-ţi umplu inima.

De ce nu a fost tatăl tău ajutor de şerif, să stea de partea opusă mulţimilor care umplu tribunalele? De ce a făcut mama ta curăţenie prin

moteluri ca să te crească, deşi n-a izbutit să menţină familia laolaltă până te-ai făcut mare?

Care e cea mai vie amintire a ta din bucătărie? "Nu spitalul, bucătăria. Mama spălând de sânge pălăria tatei.

Care e cea mai frumoasă amintire a ta din bucătărie?

Tata curăţând portocale cu briceagul cu vârful rupt şi dându-ne nouă feliile.

Tatăl tău, Clarice, era paznic de noapte. Mama ta era menajeră în hotel.

O carieră de succes în FBI era speranţa ta sau a lor? Cât de mult s-ar fi înclinat tatăl tău ca să supravieţuiască într-o birocraţie putredă? Câte funduri ar fi pupat? L-ai văzut vreodată în viaţa ta linguşitor sau servil?

Supervizorii tăi au demonstrat vreo valoare, Clarice? Dar părinţii tăi? Dacă da, sunt aceste valori aceleaşi?

Priveşte fierul onest al tigăii şi spune-mi: Ţi-ai dezamăgit părinţii, care acum nu mai sunt printre vii? Şi-ar fi dorit ei să te porţi servil? Poţi fi cât de puternică îţi doreşti.

Tu eşti o luptătoare, Clarice. Duşmanul e mort, pruncul e în siguranţă. Eşti o luptătoare.

Cele mai stabile elemente, Clarice, se află la mijlocul tabelului periodic, pe undeva între fier şi argint.

Între fier şi argint. Cred că ţi se potriveşte.

Hannibal Lecter.

P.S. Să ştii că tot îmi mai datorezi o informaţie. Spune-mi dacă ţi se mai întâmplă să te trezeşti auzind mieii. Publică un anunţ în oricare duminică la rubrica de pierderi a ediţiei naţionale din Times, International herald-tribune şi China Mail. Adresează-i-l lui A. A. Aaron, ca să fie primul, şi semnează-l Hannah.

Citind, Starling auzea cuvintele rostite de aceeaşi voce care o ironizase şi pătrunsese în mintea ei, îi scotocise viaţa şi o iluminase, în aripa de maximă securitate a azilului de nebuni, când trebuise să-şi facă rezumatul vieţii în faţa lui Hannibal Lecter, în schimbul cunoştinţelor sale esenţiale despre Buffalo Bill. Timbrul aspru, metalic al vocii prea puţin folosite, încă se mai făcea auzit în visele ei.

În colţul tavanului din bucătărie se vedea o pânză de păianjen nouă. Starling o fixă cu privirea, în vreme ce gândurile ei se propagau haotic. Bucurie şi regret, regret şi bucurie. Bucurie pentru ajutor, pentru că zărea o cale spre

vindecare. Bucurie şi regret pentru că serviciul de re-expediere a corespondenţei din Los Angeles folosit de doctorul Lecter utiliza probabil mână de lucru suplimentară ieftină – de această dată folosiseră o maşină de timbrat. Scrisoarea avea să-l încânte la culme pe Jack Crawford, autorităţile poştale şi pe cei de la laborator.

CAPITOLUL 6

Încăperea unde Mason îşi petrece viaţa e liniştită, dar are propriul puls, molcom – sâsâitul şi suspinul aparatului respirator care îl hrăneşte cu aer. E întuneric, cu excepţia lucirilor unui acvariu mare, în care un tipar exotic se roteşte mereu într-un opt nesfârşit, umbra lui proiectându-se în cameră ca o panglică.

Părul împletit al lui Mason zace într-o coadă groasă pe carcasa aparatului respirator ce-i acoperă pieptul. Are patul ridicat. În faţa lui stă suspendat un dispozitiv cu tuburi, ca un nai.

Limba lungă a lui Mason se strecoară printre dinţi. El îşi înfăşoară limba în jurul ultimului tub şi suflă odată cu următorul suflu al aparatului. În aceeaşi clipă, o voce răspunde dintr-un difuzor aflat pe perete.

— Da, domnule.

— National Tattler.

T-ul de la început nu se aude, dar vocea e profundă, rezonantă, voce de microfon.

— Pe prima pagină este...

— Nu-mi citi. Afişeaz-o pe monitor. Consoanele m, f şi p lipsesc din vorbirea lui Mason. Ecranul mare al unui monitor suspendat prinde viaţă.

Strălucirea albastru-verzuie se face roz la apariţia titlului principal, scris cu roşu, din Tattler:„ÎNGERUL MORŢII: CLARICE STARLING, MAŞINĂRIA DE UCIS A FBI", citeşte Mason printre trei respiraţii rare ale aparatului său. Poate să mărească fotografiile.

Numai unul din braţele lui stă peste cearşafurile de pe pat. Mâna aceea mai poate să se mişte cât de cât. Ca un păianjen palid, mâna se deplasează, mai mult prin energia degetelor decât prin forţa braţului vătămat. Cum Mason nu-şi poate întoarce capul ca să vadă, degetul arătător şi cel mijlociu pipăie înaintea lor ca nişte antene, pe când celelalte trei poartă mâna înainte. Găseşte telecomanda cu ajutorul căreia poate să mărească şi să întoarcă paginile.

Mason citeşte încet. Lentila care-i acoperă singurul ochi şuieră încet de două ori pe minut, pulverizând un lichid peste globul ocular lipsit de pleoape, şi deseori aceasta înceţoşează sticla. Are nevoie de douăzeci de minute ca să parcurgă articolul de fond şi anexa acestuia.

— Afişează radiografia, spuse după ce termină.

Trebuia să aştepte o clipă: coala mare de film radiologie necesita un suport luminat ca să se vadă bine pe monitor. Apăru o mână umană, după toate aparenţele vătămată. Urmă o altă expunere, arătând mâna şi braţul întreg. O săgeată desenată pe radiografie arăta o fractură veche în osul humerus, aproximativ la jumătatea distanţei între umăr şi cot. Mason le privi timp de mai multe respiraţii.

— Afişează scrisoarea, ceru el în cele din urmă.

Un scris de mână elegant, îngrijit, apăru pe ecran, mărit absurd de mult.

„Dragă Clarice, citi Mason, am urmărit cu entuziasm evoluţia dizgraţiei şi a umilirii tale publice..." Ritmul propriei voci însufleţea în el gânduri vechi care-i dădură ameţeli, îi făcură patul şi camera să se învârtă, smulseră crusta de pe visele lui de nerostit şi-i făcură inima s-o ia razna. Maşinăria îi simţi emoţia Şi începu să-i alimenteze plămânii mai repede.

Parcurse toată scrisoarea, în ritmul lui chinuitor de lent, citind pe deasupra aparatului în mişcare, ca şi cum ar fi citit călare. Mason nu-şi putea închide ochiul, dar după ce termină lectura, mintea lui se retrase dincolo de ochi pentru o vreme, ca să gândească. Aparatul respirator încetini ritmul. Pe urmă Mason suflă în tub.

— Da, domnule.

— Sună-l pe congresmanul Vellmore. Adu-mi casca telefonică. Închide difuzorul telefonului.

„Clarice Starling", spuse pentru sine odată cu următoarea respiraţie oferită de aparat. Numele nu avea consoane ocluzive, aşa că-l putea rosti foarte bine. Nici una dintre litere nu se pierdea. În aşteptarea convorbirii telefonice, aţipi câteva clipe; umbra tiparului se proiectă peste cearşaf, peste chipul lui şi peste părul împletit.

CAPITOLUL 7

Buzzard's Point, biroul teritorial al FBI pentru Washington şi districtul Columbia, îşi datorează numele unui stol de vulturi care se adunaseră la un spital de campanie instalat pe acelaşi loc în timpul Războiului Civil.

Întrunirea din această zi reuneşte oficiali de categorie mijlocie din administraţia Biroului pentru Narcotice, a Biroului pentru Alcool, Tutun şi Arme de foc şi a FBI, cu scopul de a hotărî soarta lui Clarice Starling.

Starling stătea în picioare, singură, pe covorul gros din biroul şefului ei. Îşi putea auzi pulsul bubuind sub bandajul din jurul capului. Peste puls auzea vocile bărbaţilor, înăbuşite de uşa din sticlă mată a sălii de şedinţe de alături.

Marea siglă a FBI cu mottoul „Fidelitate, Curaj, Onestitate" e redată artistic cu auriu pe sticlă.

Vocile de dincolo de siglă se ridică şi coboară cu oarecare înflăcărare; Starling îşi aude numele, dar e singurul cuvânt inteligibil.

Biroul are o privelişte frumoasă peste portul de iahting, spre fortul McNair, unde au fost spânzuraţi cei acuzaţi de asasinarea lui Lincoln.

Lui Starling îi apare fugitiv imaginea lui Mary Surrat, trecând pe lângă propriul coşciug şi urcând treptele spânzurătorii de la Fort McNair, stând cu gluga pe cap deasupra trapei, cu poalele fustei legate în jurul gleznelor ca să împiedice orice imagine ofensatoare când va cădea cu zgomot, în beznă.

Starling auzi de alături scârţâitul scaunelor date înapoi, semn că bărbaţii se ridicau în picioare. Intrară apoi în biroul unde se afla ea. Recunoscu unele chipuri. Sfinte Isuse, uite-l pe Noonan, tartorul întregii secţii de anchetă!

Iată-l şi pe duşmanul ei, Paul Krendler de la Justiţie, cu gâtul lui lung şi cu urechile rotunde aşezate cam sus, ca cele ale unei hiene. Krendler era un carierist, eminenţa cenuşie a Inspectorului general. De când ea i-o luase înainte şi-l prinsese pe ucigaşul în serie Buffalo Bill, într-un caz renumit cu şapte ani în urmă, profitase de orice ocazie ca să picure otravă în dosarul ei de cadre şi să şoptească la urechile celor din Comisia disciplinară.

Nici unul dintre aceşti oameni nu fusese vreodată în misiune împreună cu ea, nu făcuse vreo arestare cu ea, nu fusese ţinta unor gloanţe alături de ea şi nici nu-şi scuturase vreodată cioburile din păr împreună cu ea.

La început, bărbaţii nu o priviră, iar când o făcură, se uitară toţi în aceeaşi clipă, aşa cum o haită îşi îndreaptă brusc atenţia asupra animalului schilodit din mijlocul ei. – Ia loc, agent Starling.

Şeful ei, agentul special Clint Pearsall, îşi frecă încheietura groasă, ca şi cum ceasul i-ar fi provocat durere. Fără s-o privească în ochi, arătă un fotoliu cu faţa spre fereastră: locul menit unei persoane interogate nu e locul de onoare.

Cei şapte bărbaţi rămaseră în picioare, siluetele lor conturându-se în faţa ferestrelor luminate. Starling nu le putea desluşi chipurile, din pricina luminii puternice, dar putea să le vadă picioarele. Cinci dintre ei purtau pantofi împletiţi cu tocuri groase, din cei preferaţi de provincialii unşi cu toate alifiile care reuşiseră să ajungă la Washington. O pereche de pantofi Thom McAn cu model perforat în faţă şi tocuri Corfam şi o pereche Florcheim, tot cu model, completau peisajul. În aer plutea miros de cremă de ghete încălzită de picioare încinse.

Pearsall deschise discuţia.

— Dacă nu-i cunoşti pe toţi cei de faţă, să facem prezentările. Agent Starling, dumnealui e directorul adjunct Noonan, sunt sigur că ştii cine este; John Eldredge de la DEA, apoi Bob Sneed, BATA; Benny Holcomb, asistent al primarului, iar Larkin Wainwright e unul dintre anchetatorii Biroului nostru pentru răspundere profesională. Paul Krendler – îl cunoşti pe Paul – a venit neoficial de la Biroul de Justiţie al Inspectorului general. Prezenţa lui Paul este o favoare care ni se face; se află aici şi nu se află aici, şi nu face decât să ne ajute să scăpăm de necazuri, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Starling ştia zicala care circula în Birou: un anchetator federal este cel care soseşte pe câmpul de luptă după încheierea bătăliei şi-i înjunghie pe răniţi.

Capetele câtorva siluete se înclinară în semn de salut. Bărbaţii îşi lungiră gâtul şi o cântăriră pe tânăra femeie care constituia motivul întrunirii lor. Timp de câteva clipe nu vorbi nimeni.

Bob Sneed rupse tăcerea. Starling şi-l amintea: specialistul în muşamalizări al BATA care încercase să minimalizeze dezastrul de la Waco. Era unul dintre apropiaţii lui Krendler, considerat şi el un carierist.

— Agent Starling, ai văzut reportajele din ziare şi de la televiziune; ai fost unanim identificată ca persoana care a apăsat trăgaciul şi a provocat moartea Eveldei Drumgo. Din păcate, ai fost oarecum transformată într-un demon. Starling nu răspunse.

— Agent Starling?

— N-am nimic de-a face cu presa, domnule Sneed.

— Femeia avea copilul în braţe, aşadar vezi cât de delicată e problema care a stârnit tot balamucul.

— Nu-l ţinea în braţe, ci într-un ham prins la piept, braţele şi mâinile erau dedesubt, sub o pătură, unde ţinea pistolul MAC 10.

— Ai văzut raportul autopsiei? întrebă Sneed.

— Dar nu ai negat faptul că ai împuşcat-o.

— Credeţi că aş nega pentru că nu aţi recuperat cartuşul? Se întoarse spre şeful ei.

— Domnule Pearsall, aceasta este o şedinţă amicală, nu-i aşa?

— Absolut.

— Atunci de ce poartă domnul Sneed un microfon? Departamentul Tehnic nu mai face microfoane din astea care se prind pe cravată de mai mulţi ani. Are în buzunarul de la piept un minicasetofon care înregistrează de zor. Am ajuns să mergem cu microfoane după noi în departamentele înrudite?

Pearsall se îmbujora tot. Dacă Sneed avea microfon, asta constituia cea mai cruntă trădare, dar nimeni nu voia să fie înregistrat că-i cere lui Sneed să oprească aparatul.

— N-avem nevoie de acuzaţii sau de arţag din partea dumitale, zise Sneed palid de mânie. Cu toţii suntem aici ca să te ajutăm.

— Să mă ajutaţi la ce? Agenţia dumneavoastră a apelat la acest birou şi a obţinut să fiu desemnată să vă ajut pe voi în descindere. I-am dat Eveldei Drumgo două ocazii să se predea. Ţinea un MAC 10 sub păturică. Îl împuşcase deja pe John Brigham. Îmi doresc să se fi predat. Dar n-a făcut-o. A tras în mine. Am tras în ea. A murit. Poate vreţi să vă verificaţi contorul casetofonului chiar acum, domnule Sneed.

— Ştiai dinainte că Evelda Drumgo se va afla acolo? se interesă Eldredge.

— Dacă ştiam dinainte? Agentul Brigham mi-a spus în maşină, pe drum, că Evelda Drumgo prepară metamfetamină într-un laborator păzit. Mi-a dat sarcina de a mă ocupa de ea.

— Aminteşte-ţi, Brigham e mort, spuse Krendler. La fel şi Burke, ambii agenţi al naibii de buni. Nu pot să confirme sau să infirme nimic din ceea ce spui.

Lui Starling i se încrâncenă carnea auzindu-l pe Krendler că rosteşte numele lui John Brigham.

— N-am cum să uit că John Brigham e mort, domnule Krendler. A fost într-adevăr un agent bun şi un bun prieten al meu. Adevărul este că mi-a cerut să mă ocup personal de Evelda.

— Brigham ţi-a dat această sarcină în ciuda faptului că dumneata şi Evelda Drumgo aţi avut o altă ciocnire anterior, remarcă Krendler.

— Las-o încolo, Paul, spuse Clint Pearsall.

— Ce ciocnire? zise Starling. A fost o arestare paşnică. La arestările anterioare se luptase cu agenţii. Cu mine nu s-a luptat data trecută când am arestat-o, ba chiar am vorbit puţin: era inteligentă. Am fost politicoase una cu alta. Speram să pot face din nou acelaşi lucru.

— Ai făcut afirmaţia verbală că „te vei ocupa de ea"? întrebă Sneed.

— Am luat la cunoştinţă instrucţiunile care mi s-au dat. Holcomb de la biroul primarului şi Sneed îşi apropiară capetele unul de altul. Sneed îşi aranja manşetele de la cămaşă.

— Agent Starling, ofiţerul Bolton de la Poliţia Washington ne-a informat că ai făcut afirmaţii incendiare la adresa doamnei Drumgo în dubă, în drum spre confruntare. Vrei să comentezi acest lucru?

— La instrucţiunile agentului Brigham, le-am explicat celorlalţi agenţi că în trecut Evelda Drumgo a făcut uz de violenţă în mod repetat, că de obicei este înarmată şi că e purtătoare de HIV. Am afirmat că-i voi da ocazia să se preda în mod paşnic. Am solicitat ajutor fizic pentru a o supune în cazul în care s-ar fi ajuns la aşa ceva. Şi pot spune că nu s-au oferit prea mulţi pentru asta.

Clint Pearsall făcu un efort:

— După ce maşina pistolarilor Crip s-a izbit de o alta şi unul dintre neisprăviţi a fugit, ai văzut maşina clătinându-se şi ai auzit copilul plângând în maşină?

— Urlând, preciza Starling. Am ridicat mâna, am cerut tuturor să nu mai tragă şi am ieşit din adăpost.

— Asta e împotriva procedurii! zise Eldredge. Starling îl ignora.

— M-am apropiat de maşină în poziţie de atac, cu arma în mână, cu piedica trasă, Marquez Burke trăgea să moară pe jos, între noi. Cineva a fugit la el şi i-a improvizat un pansament. Evelda a ieşit din maşină cu copilul. I-am cerut să-mi arate mâinile şi i-am spus cam aşa: „Evelda, nu face asta!"

— Ea a tras, tu ai tras. S-a prăbuşit imediat? Starling încuviinţă.

— I s-au tăiat picioarele şi a ajuns jos, în genunchi, aplecată peste prunc. Era moartă.

— Ai înhăţat copilul şi-ai fugit să-l speli. Demonstraţie de grijă pentru soarta lui, spuse Pearsall.

— Nu ştiu ce-am demonstrat. Era plin de sânge. Nu ştiam dacă pruncul e purtător de HIV sau nu, dar ştiam că ea este.

— Şi te-ai gândit că glonţul tău ar fi putut atinge copilul, zise Krendler.

— Nu. Ştiam unde s-a dus glonţul. Pot să vorbesc deschis, domnule Pearsall? Văzând că acesta n-o priveşte în ochi, ea continuă:

— Descinderea a fost o încurcătură oribilă. M-a pus în situaţia de a alege între a muri şi a împuşca o femeie cu un copil în braţe. Am ales, şi ceea ce a trebuit să fac mă chinuie. Am împuşcat o femeie care avea cu ea un prunc. Nici cele mai primitive animale nu fac aşa ceva! Domnule Sneed, poate doriţi să vă verificaţi din nou contorul casetofonului, chiar aici, unde recunosc. Detest cu toată fiinţa mea faptul că am fost pusă într-o asemenea situaţie. Şi detest felul cum mă simt acum.

Prin faţa ochilor îi trecu imaginea lui Brigham zăcând cu faţa în jos în drum; asta o făcu să întindă coarda.

— Văd cum vă ascundeţi cu toţii şi mă îngreţoşează!

— Starling...

Pearsall, îndurerat, o privi în ochi pentru prima oară.

— Ştiu că n-ai avut ocazia să-ţi scrii raportul, interveni Larkin Wainwright. Când vom revizui...

— Ba da, domnule, l-am scris, spuse Starling. O copie e pe drum spre Biroul pentru răspundere profesională. Am la mine o altă copie, în caz că nu vreţi să aşteptaţi. Am scris tot ce am făcut şi am văzut acolo. Vedeţi, domnule Sneed, aţi ştiut de la bun început.

Starling vedea tot ce o înconjoară puţin prea clar, semnal de primejdie pe care îl recunoscu. Coborî vocea în mod conştient.

— Descinderea a sfârşit prost din două motive. Informatorul BATA a minţit în privinţa locului unde se afla copilul, pentru că avea nevoie disperată ca acest raid să aibă loc – înainte de procesul său cu juraţi din Illinois. Şi apoi, Evelda Drumgo ştia că sosim. A ieşit cu banii într-o geantă şi cu drogurile în alta. Pagerul ei încă mai arăta numărul de la WFUL-TV. A primit mesajul cu cinci minute înainte să ajungem noi acolo. Elicopterul de la WFUL a sosit odată cu noi la faţa locului. Cereţi înregistrările telefonice de la WFUL şi vedeţi cine a dat informaţia. E o persoană cu interese la nivel local, domnilor. Dacă informaţia s-ar fi scurs de la BATA, cum s-a petrecut la Waco, sau de la DEA, ar fi fost informat un post naţional, nu televiziunea locală.

Benny Holcomb vorbi în numele oraşului.

— Nu există dovezi că un membru al conducerii oraşului sau al poliţiei locale ar fi furnizat vreo informaţie.

— Cereţi înregistrările şi veţi afla, spuse Starling.

— Ai pagerul lui Drumgo? întrebă Pearsall.

— E sigilat în depozitul de probe de la Quantico.

Se auzi pagerul directorului adjunct Noonan. Acesta se încruntă la vederea numărului şi ieşi din cameră, scuzându-se. După o clipă, îl chemă şi pe Pearsall afară.

Wainwright, Eldredge şi Holcomb se uitau pe fereastră la fortul McNair, cu mâinile în buzunare. Aceeaşi atitudine ar fi avut-o aşteptând în faţa unui salon de reanimare. Paul Krendler prinse privirea lui Sneed şi-l îndemnă spre Starling. Sneed puse mâna pe spătarul scaunului lui Starling şi se aplecă spre ea.

— Dacă depoziţia ta la audiere este că, aflându-te într-o misiune TDY[11] din partea FBI, arma ta a ucis-o pe Evelda Drumgo, BATA e gata să accepte o declaraţie cum că Brigham ţi-a cerut să... acorzi o atenţie deosebită Eveldei pentru a o aresta în mod paşnic. Arma ta a ucis-o, aici biroul tău trebuie să-şi asume responsabilitatea. Nu vor avea loc dispute enervante între agenţii cu privire la regulile de angajare temporară, iar noi nu vom fi siliţi să scoatem la iveală vreuna dintre afirmaţiile incendiare sau ostile pe care le-ai făcut în dubă cu privire la ce fel de om era ea.

---

[11] Temporary Duty – însărcinare temporară (n.tr.)

Starling o avu în faţa ochilor pe Evelda pentru o clipă; o revăzu ieşind pe uşă, apoi coborând din maşină, revăzu ţinuta mândră a capului ei; chiar dacă această femeie îşi irosise viaţa în mod prostesc, pe chipul ei se citise hotărârea de a-şi lua copilul, de a-şi înfrunta torţionarii şi de a nu fugi din faţa lor.

Starling se apleacă mai aproape de microfonul de pe cravata lui Sneed şi spuse răspicat:

— Sunt cât se poate de bucuroasă să recunosc ce fel de om era Evelda, domnule Sneed: era mai bună decât dumneata.

Pearsall se întoarse în birou fără Noonan şi închise uşa.

— Directorul adjunct Noonan trebuie să se întoarcă la birou. Domnilor, voi pune punct acestei şedinţe şi vă voi contacta individual, telefonic, spuse Pearsall.

Krendler ridică brusc capul. Devenise brusc alert, simţind mirosul intrigilor.

— Trebuie să luăm nişte decizii, începu Sneed.

— Nu trebuie.

— Dar...

— Bob, crede-mă, nu trebuie să luăm nici o decizie. Te contactez eu. Şi, Bob?

— Mda?

Pearsall înşfacă firul de sub cravata lui Sneed şi trase cu putere de el, desfăcând nasturii de la cămaşa acestuia şi smulgându-i banda adezivă de pe piele.

— Dacă mai vii vreodată la mine cu microfon, dosul tău o să facă rapid cunoştinţă cu bombeul meu.

Nici unul dintre ei n-o privi pe Starling la plecare, cu excepţia lui Krendler.

Îndreptându-se spre uşă, târşâindu-şi picioarele aşa încât să nu fie nevoie să se uite pe unde merge, se folosi de articulaţia extremă a gâtului său lung pentru a se întoarce s-o privească, aşa cum se uită o hienă aflată la marginea unei cirezi, în căutarea unei victime. Pe faţă i se citeau pofte amestecate; stătea în firea lui Krendler să aprecieze picioarele lui Starling şi în acelaşi timp să-i caute punctul vulnerabil.

CAPITOLUL 8

Departamentul de Ştiinţe Comportamentale este acea secţie a FBI care se ocupă de criminalii în serie. În birourile sale de la subsol, aerul e răcoros şi nemişcat. Decoratorii cu rolele lor de zugrăvit au încercat în ultimii ani să aducă puţină strălucire spaţiului subteran. Rezultatul nu e mai izbutit decât procedurile de cosmetizare a cadavrelor practicate de antreprenorii de pompe funebre.

Biroul şefului de departament şi-a păstrat coloritul iniţial, în cafeniu şi maro închis, cu perdele în carouri la ferestrele înalte. Acolo, înconjurat de dosarele sale de iad, Jack Crawford şedea şi scria la masa de lucru.

Se auzi o bătaie la uşă; Crawford ridică privirea şi văzu o privelişte care-l bucură: Clarice Starling stătea în prag.

Crawford zâmbi şi se ridică de pe scaun. El şi Starling discutau adesea stând în picioare; era unul dintre ritualurile tacite care ajunseseră să se impună în relaţia lor. Nu aveau nevoie să dea mâna.

— Am auzit că aţi venit la spital, spuse Starling. Îmi pare rău că nu v-am întâlnit.

— Eu unul m-am bucurat că te-au externat aşa de repede, răspunse el. Spune-mi ce-ţi mai face urechea.

— Bine, dacă vă place ciulamaua. Mi-au spus că o să cadă, cea mai mare parte din ea.

Părul îi acoperea urechea. Nu se oferi să-i arate.

Urmă o scurtă tăcere.

— Mi se pune în cârcă eşecul raidului, domnule Crawford. Moartea Eveldei Drumgo şi toate celelalte. S-au repezit ca nişte hiene la mine, dar la un moment dat s-au oprit brusc şi s-au retras. Ceva i-a îndepărtat.

— Poate că ai un înger păzitor, Starling.

— Poate că da. Care a fost preţul pe care a trebuit să-l plătiţi, domnule Crawford?

El clătină din cap.

— Te rog, închide uşa, Starling.

Crawford găsi un şerveţel de hârtie mototolit în buzunar şi-şi şterse ochelarii.

— Aş fi făcut-o, dacă mi-ar fi stat în puteri. Dar n-a depins numai de mine. Dacă doamna senator Martin ar mai fi în Senat, ai avea un sprijin... Au irosit viaţa lui John Brigham în raidul ăla; l-au aruncat la gunoi, pur şi simplu. Ar fi fost păcat să se întâmple şi cu tine acelaşi lucru! Am avut senzaţia că eu v-am primejduit pe amândoi.

Obrajii lui Crawford se înroşiră şi ea îşi aminti chipul lui lângă mormântul lui John Brigham, în vântul tăios. Era prima oară când Crawford îi vorbea despre propriul său război.

— Totuşi, ceva aţi făcut, domnule Crawford. El încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Aşa este. Nu ştiu cât de tare ai să te bucuri. E o slujbă.

O slujbă! Slujbă era un cuvânt pozitiv în vocabularul lor particular. Însemna o sarcină imediată, bine definită; aerul din birou se împrospăta. Preferau, pe cât posibil, să nu vorbească niciodată despre birocraţia centrală zbuciumată a FBI-ului. Crawford şi Starling erau ca nişte medici misionari cărora nu le pasă prea mult de teologie, ci se concentrează cu toate resursele la pruncul din faţa lor, ştiind, fără să spună, că Dumnezeu nu va mişca un pai ca să-i ajute. Că, pentru viaţa a cincizeci de mii de Prunci nigerieni, El nu-şi va da osteneala să trimită ploaie.

— În mod indirect, Starling, binefăcătorul tău este cel care ţi-a scris nu de mult.

— Doctorul Lecter.

Observase de mult timp dezgustul care-l împiedica pe Crawford să rostească acest nume.

— El şi nimeni altul. A reuşit atâta timp să se ascundă de noi complet, şi acum, uite, îţi trimite o scrisoare. De ce?

Trecuseră şapte ani de când doctorul Lecter, cunoscut ca ucigaşul a zece persoane, evadase din locul unde era închis în Memphis, luând pentru asta viaţa altor cinci oameni.

Părea că Lecter a dispărut cu totul de pe faţa pământului. La FBI, cazul lui rămăsese deschis şi avea să rămână deschis o veşnicie sau până la prinderea lui. Situaţia era aceeaşi în Tennessee şi în alte jurisdicţii, dar nu mai existau

forţe însărcinate cu urmărirea lui, cu toate că rudele victimelor lui plânseseră mânioase în faţa organelor de justiţie ale statului şi ceruseră să se întreprindă ceva concret.

Existau volume întregi de speculaţii academice despre mentalitatea lui, majoritatea scrise de psihologi care nu avuseseră niciodată un contact direct cu doctorul. Mai apăruseră câteva lucrări ale unor psihiatri pe care îi demolase în revistele de specialitate şi care păreau să considere că de-acum se află în siguranţă şi pot spune ceea ce gândesc. Unii din ei erau de părere că partea aberantă a psihicului lui îl va împinge în mod inevitabil spre sinucidere şi că e destul de probabil să fie deja mort.

Însă pe teritoriul cibernetic virtual, interesul faţă de doctorul Lecter rămăsese la fel de aprins. Pe duşumelele umede ale Internetului răsăreau teorii despre Lecter cum răsar ciupercile după ploaie, iar anunţurile că doctorul a fost văzut în cutare sau cutare loc rivalizau ca număr cu cele despre apariţiile lui Elvis. Impostorii împânzeau spaţiile rezervate discuţiilor on-line, iar în mlaştina fosforescentă a părţii mai puţin legale de pe web, colecţionarilor de obiecte hidoase li se ofereau fotografii revoltătoare făcute de poliţie victimelor lui. Ca popularitate, le întreceau numai cele ale execuţiei lui Fu-Chu-Li.

Şi acum, o urmă a doctorului după şapte ani: scrisoarea către Clarice, trimisă pe când presa de scandal o crucifica.

Pe scrisoare nu exista nici o amprentă, dar specialiştii FBI erau destul de siguri de autenticitatea ei. Clarice Starling nu avea nici o îndoială.

— De ce a făcut-o, Starling? Crawford părea aproape furios pe ea.

— N-am pretins vreodată că-l înţeleg mai mult decât vreunul dintre tâmpiţii ăştia de psihiatri. Spune-mi tu, insistă el.

— A crezut că ceea ce mi s-a întâmplat mă va... distruge, mă va face să mă simt deziluzionată de Birou, iar lui îi place să privească distrugerea unei credinţe în ceva, e distracţia lui preferată. Seamănă cu prăbuşirile de biserici pe care le colecţiona într-o vreme. Grămada de moloz atunci când o biserică din Italia s-a prăbuşit peste o mulţime de femei în vârstă în vârful căreia cineva a înfipt un brad de Crăciun – asta e ceea ce-i place. Eu îl amuz, aşa că se joacă cu mine. Când îl intervievam, îi plăcea să sublinieze golurile din educaţia mea; mă crede cam naivă.

Crawford vorbea din perspectiva propriei vârste şi izolări când o întrebă:

— Starling, te-ai gândit vreodată că s-ar putea să-i placi?

— Cred că-l amuz. Pentru el nu există decât lucruri care-l amuză şi lucruri care nu-l amuză. Şi dacă nu-l amuză...

— Ai simţit vreodată că te place?

Crawford insista asupra diferenţei între gând şi simţire aşa cum baptiştii insistă asupra cufundării totale a pruncului în apa sfinţită.

— La foarte scurt timp după ce m-a întâlnit pentru prima oară, mi-a spus despre mine însămi lucruri foarte adevărate. Cred că e uşor să confunzi capacitatea de înţelegere cu empatia – ne dorim atât de tare empatia! Poate că a învăţa să faci această diferenţă reprezintă o parte a procesului de maturizare. Ideea că cineva poate să te înţeleagă rară să te placă câtuşi de puţin e greu de acceptat şi neplăcută. Cel mai rău e atunci când ajungi să vezi capacitatea de înţelegere ajunsă unealtă a unei fiare de pradă. Eu... habar n-am ce simte doctorul Lecter faţă de mine.

— Dacă nu te deranjează să vorbeşti despre asta, ce anume ţi-a spus despre tine?

— Că sunt o ţărăncuţă ambiţioasă, energică şi că ochii mei strălucesc ca nişte giuvaieruri ieftine. Mi-a spus că, deşi port pantofi ieftini, am oarecare gust, dar nu cine ştie ce.

— Şi asta ţi s-a părut adevărat?

— Mda. Poate că mai e adevărat şi acum. Însă acum am pantofi de calitate.

— Starling, crezi că s-ar putea să fie curios dacă-l torni după ce-ţi trimite o scrisoare de încurajare?

— Ştia că am să-l torn, ar fi spre binele lui să ştie!

— A ucis şase oameni după ce tribunalul l-a condamnat la închisoare, spuse Crawford. L-a ucis pe Miggs în azil pentru că ţi-a aruncat spermă în obraz şi alţi cinci când a evadat. În climatul politic actual, dacă e prins, doctorul are să se-aleagă cu seringa.

Crawford zâmbi gândindu-se la asta. El fusese pionierul studierii criminalilor în serie. În acel moment se afla în pragul pensionării obligatorii, iar monstrul care constituise cea mai mare provocare pentru el se afla în continuare în libertate. Perspectiva morţii doctorului Lecter îi producea o mare încântare.

Starling ştia că Crawford a menţionat acel gest al lui Miggs ca să-i trezească atenţia, să o determine să se întoarcă în trecut, în acele zile teribile

când încerca să-l interogheze pe Hannibal Canibalul în secţia de maximă securitate a Spitalului pentru Nebuni Criminali din Baltimore. Când Lecter se juca cu ea în vreme ce o fată stătea ghemuită în fântâna lui Jame Gumb şi aştepta să moară. De obicei, Crawford ascuţea atenţia interlocutorului atunci când se pregătea să intre în miezul problemei, ceea ce făcu şi de astă dată.

— Starling, ştiai că una dintre primele victime ale doctorului Lecter mai este în viaţă?

— Bogătaşul. Familia lui a oferit o recompensă.

— Da, Mason Verger. Îşi duce zilele în Maryland, cu ajutorul unui aparat respirator. Tatăl lui a murit anul ăsta şi i-a lăsat fabrica de conserve care aduce o avere. Pe lângă asta, bătrânul Verger i-a mai lăsat moştenire un congresman şi un membru al Comitetului Judiciar de Supraveghere care nu puteau să se descurce fără ajutorul lui. Mason susţine că are ceva ce ne-ar putea fi de folos pentru a-l găsi pe doctor. Vrea să vorbească cu tine.

— Cu mine!

— Exact. Asta vrea Mason şi dintr-odată toată lumea e de acord că e o idee straşnic de bună.

— Asta vrea Mason după ce i-aţi sugerat dumneavoastră că trebuie să vrea?

— Aveau de gând să te arunce la gunoi, Starling, să şteargă pe jos cu tine! Ai fi fost victimă degeaba, la fel ca John Brigham. Numai pentru a-i scoate basma curată pe câţiva birocraţi de la BATA. Temeri. Presiuni. Atâta înţeleg tipii ăştia în momentul de faţă! Am pus pe cineva să-i dea un telefon lui Mason şi săi explice cât de mult va avea de suferit vânătoarea lui Lecter dacă tu eşti dată pe uşă afară. Ce s-a mai întâmplat după aceea, pe cine o mai fi sunat Mason, nu vreau să ştiu. Probabil pe Vollmer din camera reprezentanţilor.

Cu un an în urmă, Crawford n-ar fi procedat astfel. Starling îi cercetă chipul, căutând vreun simptom al acelei nebunii de scurtă durată care îi cuprinde uneori pe cei aflaţi în prag de pensie. Nu găsi nici unul, dar îl văzu cu adevărat îngrijorat.

— Mason nu-i un om prea plăcut, Starling, şi nu mă refer numai la mutra lui. Află ce date are. Adu-le aici şi ne vom folosi de ele, împreună. În sfârşit.

Starling ştia că, de mai mulţi ani, încă de când a absolvit Academia FBI, Crawford a tot încercat să-i obţină numirea la Ştiinţe Comportamentale.

Acum, că devenise un veteran al Biroului, veteran al mai multor numiri colaterale, îşi dădea seama că tocmai triumful timpuriu pe care-l obţinuse prin capturarea criminalului în serie Jame Gumb contribuise la distrugerea carierei ei în FBI. Era o stea în afirmare care s-a înţepenit pe parcursul ascensiunii. Capturându-l pe Jame Gumb, îşi făcuse cel puţin un duşman neîmpăcat şi stârnise invidia mai multor agenţi bărbaţi din generaţia ei. Asta, plus o anumită încăpăţânare perversă au avut ca rezultat ani întregi de misiuni de rutină – arestări, descinderi, intervenţii în jafuri armate, ani de zile cu arma în mână. În final, etichetată ca fiind prea irascibilă pentru a lucra în echipă, a devenit agent tehnic şi s-a ocupat cu instalarea de microfoane în maşinile gangsterilor şi a pedofililor, cu zile şi nopţi lungi, singuratice, de supraveghere a urmăriţilor. Şi mereu era de împrumutat atunci când o agenţie-soră avea nevoie de un om de încredere pentru un raid. Era puternică, iar în mânuirea armei dovedea viteză şi precauţie.

Crawford considera că asta ar putea fi o şansă pentru ea. Presupunea că ea şi-a dorit dintotdeauna să-l vâneze pe Lecter. Adevărul era mult mai complicat. Crawford o studia.

— N-ai mai ajuns să-ţi extragi pulberea aceea din obraz. Câteva granule de praf de puşcă din revolverul răposatului Jame Gumb îi marcau pometele cu un punct negru.

— N-am găsit răgazul necesar, răspunse Starling.

— Ştii cum numesc francezii o aluniţă, o mouche ca asta, sus pe obraz? Ştii ce înseamnă?

Crawford deţinea o bibliotecă bine garnisită despre tatuaje, simboluri corporale şi mutilări rituale. Starling clătină din cap.

— Ăsteia i se spune „curaj", zise Crawford. Poţi s-o păstrezi. Eu unul, în locul tău, aş păstra-o.

CAPITOLUL 9

Muskrat Farm, reşedinţa familiei Verger aflată în apropiere de râul Susquehanna, în nordul statului Maryland, are o frumuseţe, deopotrivă stranie şi magică. Familia Verger, aproape o dinastie în industria prelucrării cărnii, a cumpărat-o în anii treizeci când s-a mutat din Chicago în est pentru a fi mai aproape de Washington, şi şi-a putut permite această achiziţie fără nici o problemă. Simţul ascuţit în materie de politică şi afaceri a permis familiei Verger să prospere de pe urma contractelor cu armata americană încă din vremea războiului de secesiune.

Scandalul „cărnii de vită îmbălsămată" din timpul războiului americano-spaniol n-a afectat aproape deloc familia Verger. Când Upton Sinclair şi copoii antrenaţi să descopere scandaluri au investigat condiţiile improprii din fabrica de conserve din Chicago, au aflat că mai mulţi dintre angajaţii lui Verger fuseseră transformaţi, nu tocmai ortodox, în slănină, băgaţi în cutii de conservă şi vânduţi ca Durham's Pure Leaf Lard, o marcă favorită a patiserilor. Dar acuzaţia împotriva lui Verger n-a putut fi dovedită. Problema nu i-a costat pierderea nici unui contract guvernamental.

Familia Verger a evitat astfel de stânjeneli posibile şi multe altele mituind cu bani politicienii, al căror singur act potrivnic intereselor lui Verger a fost adoptarea, în anul 1906, a Legii Privind inspecţia preparatelor din carne.

În prezent, întreprinderea înfloritoare a familiei Verger sacrifică zilnic optzeci şi şase de mii de vite şi treizeci şi şase de mii de porci, cifră care variază uşor în funcţie de sezon.

Pajiştile proaspăt tunse de la Muskrat Farm, cu o mulţime de tufe de liliac al căror parfum e purtat de vânt, nu arată câtuşi de puţin a crescătorie de vite. Singurele animale care se văd sunt ponei pentru copiii veniţi în vizită şi cârduri nostime de gâşte de pe pajişti, cu capetele aplecate în iarbă şi fundurile mişcând într-o parte şi-n alta. Nu există câini. Casa, clădirile anexe şi terenurile se află aproape de centrul unei păduri naţionale cu suprafaţa de cincisprezece

kilometri pătraţi şi vor rămâne acolo pentru totdeauna, datorită unui permis special acordat de Ministerul Afacerilor Interne.

La fel ca multe dintre enclavele celor foarte bogaţi, Muskrat Farm nu e prea uşor de găsit atunci când mergi acolo pentru prima oară. Clarice Starling trecu pe lângă şoseaua care se desprindea din autostradă fără s-o vadă. Întorcându-se pe drumul de serviciu, întâlni mai întâi intrarea comercială, o poartă mare încuiată cu lanţ şi lacăt, aflată în gardul înalt care delimita pădurea. Dincolo de poartă, un drum dispărea printre copacii ale căror coroane se uneau deasupra capului. Nu exista nici un interfon. Mai parcurse trei kilometri şi ajunse la clădirea portarului, aflată la vreo sută de metri mai încolo, pe un drum bine îngrijit. Paznicul în uniformă îi notă numele în registru, încă trei kilometri de şosea îngrijită o duseră la fermă.

Starling opri maşina ca să lase un cârd de gâşte să traverseze drumul. Zări un grup de copii călare pe nişte oi Shetland grase, ieşind dintr-un hambar aflat la vreo patru sute de metri de casă. Clădirea principală din faţa ei era un conac alb în stil Stanford, aşezat cu artă printre dealuri. Locul părea stabil şi fecund patria visurilor frumoase. Asta o tulbură pe Starling.

Familia Verger avusese destulă minte să nu aducă transformări casei, excepţie făcând o singură adăugire pe care Starling încă nu putea s-o vadă, o aripă modernă ce răsărea în partea de est a clădirii ca un membru suplimentar ataşat printr-un experiment medical grotesc.

Starling parcă maşina sub porticul central. Odată oprit motorul, se aşternu o tăcere deplină: îşi putea auzi respiraţia. Văzu în oglinda retrovizoare pe cineva venind călare pe un cal. O clipă mai târziu, copitele răsunară pe pavaj, aproape, în vreme ce ea coborî din maşină.

O persoană cu umeri laţi şi păr blond tuns scurt descăleca şi dădu frâul unui valet fără să se uite la el.

— Du-l înapoi, la pas, ceru călăreţul cu o voce profundă, aspră. Apoi se întoarse spre Starling:

— Eu sunt Margot Verger.

La o examinare mai atentă, Starling văzu că personajul era o femeie care întinse mâna spre ea – braţul întins drept din umăr, nu din cot. În mod evident, Margot Verger era o adeptă a sălilor de forţă. Mai jos de gâtul ei puternic, umerii şi braţele întindeau ţesătura cămăşii de tenis. Ochii aveau o lucire

uscată şi păreau iritaţi, ca şi cum ar fi suferit de o lipsă de lacrimi. Purta pantaloni de călărie şi cizme fără pinteni.

— Ce maşină e asta, un Mustang vechi? întrebă ea.

— Din'88.

— Cinci mii de centimetri cubi?

— Da. E un Mustang Roush.

— Ţi-e dragă?

— Foarte.

— Ce face pentru tine?

— Nu ştiu. Destule, cred.

— Te temi de ea?

— O respect. Aş putea spune că o folosesc cu respect, zise Starling.

— Ai ceva cunoştinţe despre ea sau ai cumpărat-o la nimereală?

— Ştiam destule ca s-o cumpăr pe loc la o licitaţie cu bunuri confiscate de la nişte traficanţi de droguri. Am învăţat mai multe despre ea mai târziu.

— Crezi că ar putea să întreacă Porche-ul meu?

— Depinde ce fel de Porche. Domnişoară Verger, trebuie să vorbesc cu fratele dumitale.

— Peste vreo cinci minute termină să-i facă toaleta. Putem merge într-acolo. Pantalonii de călărie din doc ai lui Margot Verger scoteau un fâsâit când coapsele ei zdravene se atingeau una de alta, în timp ce urca scările. Linia părului ca mătasea porumbului se deplasase spre spate suficient de mult pentru a o face pe Starling să se întrebe dacă ia steroizi şi dacă asta-i modificase clitorisul.

Pentru Starling, care-şi petrecuse mare parte a copilăriei într-un orfelinat luteran, casa părea un muzeu, cu spaţii vaste şi tavan pictat, cu portretele unor oameni cu aer important, demult morţi, agăţate de pereţi. Pe paliere erau mozaicuri chinezeşti din email, iar în holuri erau aşternute covoare marocane lungi.

Sesiză o ruptură bruscă de stil la trecerea în aripa nouă a conacului Verger. Accesul în construcţia modernă, funcţională, se face prin uşi duble de sticlă mată, nepotrivite pe coridorul cu arcade.

Margot Verger se opri în faţa uşilor şi-şi îndreptă spre Starling ochii lucioşi, iritaţi.

— Unor oameni li se pare dificil să discute cu Mason, spuse ea. Dacă situaţia te deranjează sau e mai mult decât poţi suporta, pot să-ţi răspund eu mai târziu la orice întrebare pe care ai uitat să i-o adresezi.

Există un simţământ frecvent pe care îl recunoaştem cu toţii, deşi nu i-am dat încă vreun nume: anticiparea fericită a momentului când vei simţi dispreţ pentru cineva. Starling îi spuse doar „Mulţumesc".

Spre surprinderea lui Starling, prima încăpere din acea aripă era o cameră de joacă mare şi bine dotată. Doi copii negri se jucau printre animale de pluş supradimensionate, unul călărind o tricicletă, celălalt trăgând după el un camion pe duşumea. O mulţime de triciclete şi cărucioare erau aşezate în colţuri, iar în mijloc se afla o instalaţie de gimnastică pentru copii, sub care fuseseră aşternute saltele groase.

Într-un colţ al camerei dejoacă, un bărbat înalt, în uniformă de infirmier, şedea pe o canapea de două locuri şi citea revista Vogue. Pe pereţi erau instalate mai multe camere video, unele sus, altele la nivelul capului. O cameră aşezată sus, într-un colţ, le depista pe Starling şi Margot Verger, iar lentila ei începu să se rotească pentru a focaliza imaginea.

Starling trecuse de etapa când vederea unui puşti negru o impresiona, dar era foarte conştientă de prezenţa acestor copii. Activitatea lor veselă cu jucăriile era plăcută vederii. Traversă încăperea împreună cu Margot Verger.

— Lui Mason îi place să-i urmărească pe copii, spuse Margot Verger. Fiindcă se sperie când îl văd, mai puţin cei foarte mici, a ales această cale. Mai târziu merg să călărească. Sunt copii de la orfelinatul din Baltimore.

Accesul la camera lui Mason Verger se face numai prin sala lui de baie, prevăzută cu dotări demne de o staţiune balneoclimaterică, a cărei suprafaţă ocupă toată lăţimea aripii. Are un aspect impersonal, toată în oţel, crom şi o mochetă industrială, având duşuri cu uşi largi, căzi de oţel inoxidabil, având aplicate dispozitive de suspendare, furtunuri portocalii rulate, cabine pentru saună şi dulapuri încăpătoare din sticlă, pline cu unguente de la Farmacia de Santa Măria Novella din Florenţa. Aerul din încăpere era încă umed în urma utilizării recente, păstrând izuri de camfor şi gaulteria.

Starling zări lumină pe sub uşa lui Mason Verger. Lumina se stinse în clipa când sora lui atinse clanţa.

Colţul din camera lui Mason Verger destinat vizitatorilor era luminat de o plafonieră cu becuri puternice. O reproducere acceptabilă a picturii lui William

Blake numită Zilele din vechime, care îl înfăţişează pe Dumnezeu măsurând cu şublerul, se afla agăţată deasupra canapelei. Tabloul era drapat cu pânză neagră, pentru a marca decesul recent al capului familiei Verger. Restul încăperii se afla în întuneric.

Din beznă se auzi sunetul unui aparat care funcţiona ritmic, scoţând un suspin la fiecare mişcare.

— Bună ziua, agent Starling.

O voce sonoră, amplificată mecanic, b-ul lipsind din „bună ziua".

— Bună ziua, domnule Verger, răspunse Starling întunericului, simţind în creştet căldura lămpii de deasupra capului.

Ziua era altundeva. Ziua nu pătrundea până acolo.

— Ia loc.

„Va trebui s-o fac. Acum e un moment la fel de bun ca oricare altul. Acum trebuie."

— Domnule Verger, discuţia pe care o vom purta are caracterul unei depoziţii, de aceea va trebui s-o înregistrez. Aveţi vreo obiecţie?

— Nici una.

Vocea se auzi printre oftaturile aparatului.

— Margot, cred că ne poţi lăsa singuri.

Fără să se uite la Starling, Margot ieşi, însoţită de fâsâitul pantalonilor de călărie.

— Domnule Verger, aş vrea să fixez acest microfon pe... Îmbrăcămintea dumneavoastră sau pe pernă, dacă nu vă deranjează, sau pot chema o soră să facă asta, dacă preferaţi.

— Bineînţeles, răspunse el fără să pronunţe litera b. Aşteptă să prindă puteri de la următoarea expiraţie mecanică.

— Poţi s-o faci chiar dumneata, agent Starling. Sunt aici. Starling nu reuşi pe moment să localizeze vreun întrerupător.

Îşi spuse că va vedea mai bine dacă se îndepărtează de lumina brutal de puternică, aşa că se îndreptă spre el în beznă, cu o mână în faţă, spre mirosul de camfor.

Se afla mai aproape de pat decât credea când el aprinse lumina.

Nimic nu se schimbă pe chipul lui Starling. Doar mâna în care ţinea microfonul tresări, dându-se înapoi vreo doi centimetri.

Prima constatare era complet separată de senzaţiile din piept şi stomac: anomaliile din vorbirea lui erau o urmare a lipsei totale a buzelor. A doua constatare: nu era orb. Unicul lui ochi albastru o privea printr-un fel de monoclu cu un tub ataşat care menţinea umezeala ochiului, căci îi lipseau pleoapele. În ce privea restul, chirurgii făcuseră cu ani în urmă tot ce le stătuse în putinţă cu grefe de piele de mari dimensiuni peste os.

Mason Verger, fără nas şi buze, fără ţesut moale pe faţă, era tot numai dinţi, ca o creatură din adâncul abisal al oceanului. Obişnuiţi cum suntem cu măştile groteşti, şocul produs la vederea lui e întârziat. Apare abia atunci când îţi dai seama că acesta este chipul unui om, dincolo de care există o minte. Fiecare mişcare a acestui chip te cutremură: articulaţia maxilarului, mişcarea ochiului care se îndreaptă spre tine să te vadă. Să-ţi vadă chipul normal.

Părul lui Mason Verger e frumos şi, în mod straniu, cel mai greu de privit. Negru, dar înspicat cu şuviţe albe, e împletit într-o coadă suficient de lungă pentru a atinge podeaua dacă e lăsată să atârne peste pernă Astăzi, părul împletit îi stă pe piept într-un colac mare, deasupra aparatului respirator, care seamănă cu o carapace de broască ţestoasă. Părul unui om transformat într-o ruină. Şuviţele împletite lucesc ca nişte solzi.

Sub cearşafuri, trupul demult paralizat al lui Mason Verger Pare că s-a topit cu totul pe patul ridicat de spital.

În dreptul feţei lui se afla acel dispozitiv de comandă din Plastic transparent care semăna cu un nai sau o armonică. Îşi încolăci limba în jurul unuia dintre tuburi şi suflă odată cu următoarea mişcare a aparatului său respirator. Patul răspunse cu un zgomot mecanic, îl întoarse puţin ca să se afle faţă în faţă cu Starling şi-i mări unghiul de înclinare a capului.

— Mulţumesc lui Dumnezeu pentru ceea ce s-a întâmplat, spuse Verger. A fost mântuirea mea. L-ai acceptat pe Isus, domnişoară Starling? Ai credinţă?

— Am fost crescută într-o atmosferă religioasă strictă, domnule Verger. Am atâta credinţă cât se poate dobândi astfel. Acum, dacă nu vă deranjează, am să prind microfonul pe faţa de pernă. Nu va încurca acolo, sper.

Propria voce îi părea prea vioaie şi prea de asistentă.

Imaginea mâinii ei lângă capul lui, a celor două părţi de trup alăturate n-o ajută pe Starling, şi nici pulsul vizibil în vasele de sânge transplantate peste oasele feţei, ca să le alimenteze cu sânge; dilatarea lor ritmică semăna cu mişcarea unor viermi.

Desfăşură recunoscătoare firul microfonului şi se retrase lângă masă, la casetofonul ei cu microfon separat.

— Aici agentul special Clarice M. Starling, FBI, numărul legitimaţiei 5143690, luând declaraţia lui Mason R. Verger, numărul de asigurare socială 475989823, la reşedinţa acestuia, în data înregistrată mai sus, jurat şi confirmat. Domnul Verger înţelege că i-a fost acordată imunitate faţă de urmărirea legală de către Procurorul districtului treizeci şi şase şi de către autorităţile locale printr-o notă comună anexată, sub jurământ şi confirmată. Acum, domnule Verger...

— Vreau să-ţi povestesc despre tabără, o întrerupse el odată cu următoarea expiraţie a aparatului. A fost o experienţă minunată din copilărie la care m-am întors, în esenţă.

— Putem ajunge şi la asta, domnule Verger, dar mă gândeam să...

— O, putem ajunge la asta acum, domnişoară Starling. Înţelegi, totul se reduce la a suporta. Atunci l-am întâlnit pe Isus, şi nu-ţi voi spune niciodată ceva mai important decât asta.

Se opri ca să lase aparatul să ofteze.

— Era o tabără creştină unde mă trimisese tata. El plătise totul, toate cele o sută douăzeci şi cinci de locuri la lacul Michigan. Unii copii din tabără erau nişte nefericiţi care ar fi făcut orice pentru o bomboană. Poate că am profitat de asta, poate că am fost dur cu ei atunci când nu voiau să mănânce ciocolata şi să facă ce voiam eu – nu ascund nimic, pentru că acum totul e bine.

— Domnule Verger, haideţi să ne uităm la nişte materiale cu aceeaşi... Dar el nu o asculta, ci doar aştepta ca aparatul să-i dea aer.

— Am imunitate, domnişoară Starling, şi totul e bine. Am imunitate certă de la Isus, am imunitate de la procurorul general, am imunitate de la procurorul districtual din Ownings Mills Aleluia! Sunt liber, domnişoară Starling, şi totul e bine. Sunt cu El şi totul e bine. El e Isus cel slăvit. Nimeni nu-L învinge. Am fost în slujba Lui în Africa, aleluia, am fost în slujba Lui în Chicago, lăudat fie-I numele, şi în slujba Lui sunt şi acum, şi El mă va ridica din patul ăsta şi îmi va doborî duşmanii, şi-i va aduce în faţa mea, şi voi auzi jelania femeilor lor, şi totul e bine!

Se înecă cu propria salivă şi se opri; vasele de sânge de pe frunte pulsau întunecate. Starling se ridică să cheme o infirmieră, dar vocea lui o opri înainte să ajungă la uşă.

— Mă simt bine, totul e bine. Poate că o întrebare directă ar avea mai mult succes decât încercarea de a-l îndruma indirect.

— Domnule Verger, l-aţi întâlnit vreodată pe doctorul Lecter înainte ca tribunalul să hotărască să mergeţi la el pentru terapie? V-aţi întâlnit vreodată în societate?

— Nu.

— Eraţi amândoi membri ai consiliului Filarmonicii din Baltimore.

— Nu, locul meu acolo se datora faptului că mă număram printre sponsori. Îmi trimiteam avocatul atunci când se vota câte ceva.

— N-aţi dat nici o declaraţie la procesul doctorului Lecter. Învăţă să-şi sincronizeze întrebările în aşa fel încât el să aibă aer ca să răspundă.

— Au spus că au destul material ca să-l condamne de şase ori, de nouă ori. Iar el a reuşit să scape pledând pentru nebunie.

— Tribunalul l-a găsit nebun. Doctorul Lecter nu a pledat pentru nebunie.

— Crezi că distincţia asta e importantă? întrebă Mason. Această întrebare o ajută să-i întrevadă pentru prima oară mintea, agilă şi profundă, diferită de vocabularul pe care îl folosea cu ea.

Tiparul cel mare, obişnuit de-acum cu lumina, se ridică dintre pietrele din acvariu şi-şi reluă cercul neobosit – o panglică unduitoare, cafenie, cu pete neregulate de un alb-gălbui formând un model minunat. Starling era cât se poate de conştientă de prezenţa animalului, a cărui mişcare o înregistra la periferia câmpului vizual.

— E un Muraena kidako, zise Mason. Există unul şi mai mare decât el, în captivitate, în Tokio. Ăsta e al doilea ca mărime. Denumirea lui populară este „tiparul brutal". Vrei să vezi de ce?

— Nu, răspunse Starling şi întoarse pagina carnetului de însemnări. Aşadar, domnule Verger, pe parcursul terapiei impuse de tribunal pe care aţi urmat-o, laţi invitat pe doctorul Lecter acasă la dumneavoastră.

— Nu-mi mai este ruşine. Am să-ţi povestesc totul. Totul e bine acum. Se punea problema să scap de nişte acuzaţii false de molestare dacă prestam cinci sute de ore de muncă în folosul comunităţii, lucrând la un adăpost pentru câini, şi făceam terapie cu doctorul Lecter. Mi-am spus că dacă reuşeam să-l implic pe doctor în ceva dubios, ar fi fost silit s-o lase mai moale cu terapia şi astfel puteam să nu mă duc chiar la toate şedinţele sau să merg niţel drogat, fără ca asta să-mi pună în pericol eliberarea condiţionată.

— Pe vremea aceea aveaţi locuinţa din Owings Mills.

— Da. I-am spus doctorului Lecter totul, despre Africa şi Idi şi tot restul, şi i-am zis că o să-i arăt unele dintre chestiile mele.

— Să-i arătaţi...?

— Diverse obiecte. Jucării. În colţul de colo poţi vedea mica ghilotină portabilă pe care am folosit-o pentru Idi Amin. Poţi s-o arunci pe bancheta din spate a unui Jeep şi să te duci oriunde, în cel mai izolat sătuc. O instalezi într-un sfert de oră. Condamnatului îi trebuie cam zece minute s-o ridice cu un vinci, şi ceva mai mult dacă e o femeie sau un copil. Nu mi-e ruşine de nimic din toate astea, pentru că sunt purificat.

— Doctorul Lecter v-a făcut o vizită acasă.

— Da. I-am deschis uşa îmbrăcat în piele, înţelegi. Am pândit o reacţie, dar n-am văzut nici una. Mă preocupa ideea că-i va fi frică de mine, dar nu părea să-i fie. Frică de mine – acum e amuzant! L-am invitat sus. I-am arătat câinii pe care îi adoptasem de la adăpost, doi câini care erau prieteni şi pe care îi ţineam într-o cuşcă împreună, cu apă proaspătă din belşug, dar fără hrană. Eram curios ce se va întâmpla cu ei până la urmă. I-am arătat apoi spânzurătoarea mea – ştii, autoasfixiere erotică, te spânzuri, dar nu de tot, şi asta-ţi produce plăcere în timp ce... mă înţelegi?

— Da.

— Ei bine, el nu părea să înţeleagă. M-a întrebat cum funcţionează chestia şi i-am zis „eşti un psihiatru ciudat dacă nu ştii asta", iar el a zis – n-am să-i uit zâmbetul niciodată – a spus „Arată-mi". „Te-am prins!" mi-am zis în sinea mea.

— Şi i-aţi arătat.

— Nu mi-e ruşine să recunosc. Evoluăm prin propriile greşeli. Sunt purificat!

— Vă rog să continuaţi, domnule Verger.

— Aşa că am aşezat laţul în faţa oglinzii celei mari, mi l-am pus la gât şi am prins funia într-o mână, iar cu cealaltă mână •ni-am văzut de treabă; îi urmăream reacţiile, dar nu-mi puteam da seama de nici una. De obicei pot descifra oamenii. El stătea pe un scaun în colţul camerei. Şedea picior peste picior, cu degetele împletite pe genunchi. Apoi s-a ridicat şi a băgat mâna în buzunarul sacoului, cu un gest foarte elegant, ca James Mason căutându-şi

bricheta, şi m-a întrebat: „Vrei o pocnitoare?[12]" Mi-am zis „Măi să fie! îmi dă una acum şi va trebui să-mi dea până în ziua de apoi ca să-şi păstreze dreptul de a practica!" în fine, dacă ai citit raportul, ai aflat că era cu mult mai mult decât amil nitrit. „Praf de îngeri"[13], alte câteva metamfetamine şi ceva LSD, spuse Starling.

— O chestie tare, nu glumă! Doctorul s-a dus la oglinda în care mă priveam, i-a dat un şut şi a luat un ciob. Eu unul pluteam. A venit la mine şi mi-a dat aşchia de sticlă, m-a privit în ochi şi mi-a sugerat că poate vreau să-mi jupoi faţa cu ea. A dat drumul la câini din cuşcă. Şi i-am hrănit cu faţa mea. A durat mult timp ca s-o jupoi complet – aşa mi s-a spus. Eu nu-mi amintesc. Doctorul Lecter mi-a rupt gâtul cu ştreangul. Mi-au recuperat nasul când au golit stomacul câinilor, la adăpostul de animale, dar grefa nu s-a prins.

Starling îşi aranja hârtiile pe masă un timp mai lung decât ar fi fost nevoie în mod normal.

— Domnule Verger, familia dumneavoastră a promis o recompensă după ce doctorul Lecter a evadat din Memphis.

— Da, un milion de dolari. Un milion. Am anunţat pretutindeni în lume.

— V-aţi oferit, de asemenea, să plătiţi pentru orice fel de informaţie relevantă, nu doar pentru cele care duc la arestare şi condamnare. Ar fi trebuit să ne împărtăşiţi acest tip de informaţii. Aţi făcut-o întotdeauna?

— Nu chiar, dar n-a existat niciodată ceva demn de împărtăşit.

— De unde ştiţi? Aţi urmărit personal unele dintre fire?

— Doar atât cât să-mi dau seama că nu au nici o valoare. Şi de ce să nu le fi urmărit, atâta timp cât voi nu mi-aţi spus niciodată nimic din ce aţi aflat? Am avut un pont din Creta care nu a dus nicăieri şi altul din Uruguay pe care nu l-am putut confirma. Vreau să înţelegi, domnişoară Starling, aici nu e vorba de răzbunare. L-am iertat pe doctorul Lecter, aşa cum Mântuitorul i-a iertat pe soldaţii romani.

— Domnule Verger, aţi indicat FBI-ului că de data aceasta e posibil să aveţi ceva consistent.

— Caută în sertarul mesei.

[12] Denumire dată amil nitritului, un ester al acidului azotic folosit ca medicament, dar şi ca drog recreativ, care produce o euforie imediată, dar de scurtă durată şi are reputaţie de afrodisdiac, printre alte efecte numărându-se relaxarea sfincterului anal, ceea ce-l face foarte popular printre homosexuali. Numele de „pocnitoare" provine de la pocnetul pe care îl produce desfacerea unei capsule de amil nitrit. (n.tr.)

[13] Angel Dust denumire dată drogului fenciclidină sau PCP. (n.tr.)

Starling scoase mănuşile albe de bumbac din poşetă şi le puse pe mâini. În sertar se afla un plic mare, cafeniu. Era rigid şi greu. Scoase din el o radiografie pe care o ridică spre becurile puternice de deasupra capului. Radiografia era a unei mâini stângi care părea rănită. Numără degetele. Patru, plus degetul mare.

— Uită-te la metacarpiene, ştii ce sunt alea?

— Da.

— Numără articulaţiile. Cinci articulaţii.

— Socotind şi degetul mare, această persoană avea şase degete la mâna stângă. Ca doctorul Lecter.

— Ca doctorul Lecter.

Colţul unde ar fi trebuit să existe numărul de fişă şi originea radiografiei fusese tăiat.

— De unde a venit radiografia, domnule Verger?

— Rio de Janeiro. Ca să aflu mai multe trebuie să plătesc. O grămadă de bani. Îmi poţi spune dacă e a doctorului Lecter? Ca să ştiu dacă e cazul să plătesc.

— Am să încerc, domnule Verger. Ne vom da toată silinţa. Aveţi ambalajul în care a sosit radiografia?

— Margot îl păstrează într-o pungă de plastic, ţi-l va da. Dacă nu te superi, domnişoară Starling, sunt cam obosit şi am nevoie de unele îngrijiri.

— Veţi primi veşti de la biroul meu, domnule Verger.

Starling abia ieşise din încăpere când Mason Verger suflă în tubul din capăt şi spuse:

— Cordell?

Infirmierul din camera dejoacă intră şi-i citi dintr-un dosar cu eticheta DEPARTAMENTUL PENTRU PROTECŢIA ORFANILOR, ORAŞUL BALTIMORE.

— Franklin, da? Trimite-l pe Franklin, ceru Mason şi apoi stinse lumina de la patul lui.

Băieţelul stătea în picioare, singur, sub becurile puternice aflate în tavan deasupra colţului destinat vizitatorilor, scrutând cu ochii îngustaţi întunericul atotcuprinzător. Se auzi vocea răsunătoare:

— Tu eşti Frank?

— Franklin, spuse băieţelul.

— Unde stai, Franklin?

— Cu mama şi Shirley şi Stringbean.

— Stringbean stă acolo tot timpul?

— Vine, pleacă.

— Ai spus „Vine, pleacă"?

— Îhm.

— Mama nu-i mama ta adevărată, nu-i aşa, Franklin?

— Nţ.

— Îţi place acasă la tine, Franklin? Copilul se lumină.

— O avem pe Pisicuţa Pis.

— De când stai acolo, acasă la mama?

— Nu ştiu.

— Ţi-ai serbat vreodată ziua de naştere acolo?

— O dată. Shirley a făcut îngheţată.

— Îţi place îngheţata?

— De căpşune.

— Le iubeşti pe mama şi Shirley?

— Îhm, le iubesc, şi pe Pisicuţa Pis.

— Vrei să locuieşti acolo? Te simţi în siguranţă când te duci la culcare?

— Îhm. Dorm în cameră cu Shirley. Shirley e mare.

— Franklin, nu mai poţi să locuieşti acolo, cu mama şi Shirley şi cu Pisicuţa Pis. Trebuie să pleci!

— Cine zice?

— Guvernul zice. Mama şi-a pierdut serviciul şi permisiunea de a adopta copii. Poliţia a găsit o ţigară cu marijuana acasă la tine. N-ai s-o mai vezi pe mama de săptămâna viitoare. N-ai s-o mai vezi pe Shirley sau pe Pisicuţa Pis de săptămâna viitoare.

— Nu! spuse Franklin.

— Sau poate că nu te mai vor, Franklin. E ceva în neregulă cu tine? Ai bube sau ceva urât? Crezi că pielea ta e prea neagră ca ele să te iubească?

Franklin îşi trase în sus cămaşa şi-şi privi burtica tuciurie. Clătină din cap. Plângea.

— Ştii ce o să se întâmple cu Pisicuţa Pis? Cum o cheamă pe Pisicuţa Pis?

— O cheamă Pisicuţa Pis, aşa o cheamă.

— Ştii ce o să se întâmple cu Pisicuţa Pis? Poliţistul are s-o ducă pe Pisicuţa Pis la un adăpost pentru animale, şi un doctor de acolo are să-i facă o

injecţie. Ţie ţi-au făcut injecţie la orfelinat? Ţi-a făcut sora o injecţie? Cu un ac strălucitor? Au să-i facă şi Pisicuţei Pis o injecţie. Ea o să se teamă foarte tare când o să vadă acul. Au să bage acul în ea şi pe Pisicuţa Pis o s-o doară şi o să moară.

Franklin ridică poalele cămăşii şi lipi ţesătura de obraz. Băgă degetul mare în gură, ceva ce nu mai făcuse de un an, după ce mama i-a spus să nu mai facă.

— Vino aici! spuse vocea din întuneric. Vino aici şi am să-ţi spun cum poţi să faci ca Pisicuţa Pis să nu capete injecţia. Vrei ca Pisicuţa Pis să capete injecţia, Franklin?Nu? Atunci vino la mine, Franklin!

Înlăcrimat, sugându-şi degetul, Franklin păşi încet înainte, în beznă. Când ajunse la doi metri de pat, Mason suflă în naiul lui şi luminile se aprinseră.

Dintr-un curaj înnăscut sau din dorinţa de a o ajuta pe Pisicuţa Pis sau pentru că ştia că nu are unde să fugă, Franklin nu se clinti. Nu o rupse la fugă. Rămase locului hotărât şi se uită la faţa lui Mason.

Dacă Mason ar fi avut frunte, s-ar fi încruntat la vederea rezultatului dezamăgitor.

— Poţi s-o salvezi pe Pisicuţa Pis de injecţie dacă-i dai cu mâna ta nişte otravă de şoareci.

V-ul nu se auzi, dar Franklin înţelese. Scoase degetul din gură. – Eşti un caca rău şi bătrân! zise copilul. Eşti şi urât!

Se întoarse şi ieşi din cameră, prin coridorul cu furtunuri încolăcite, înapoi în camera dejoacă. Mason îl urmărea pe ecran.

Infirmierul privi copilul, supraveghindu-l cu atenţie în timp ce se prefăcea că citeşte Vogue.

Franklin nu mai dădea doi bani pe jucării. Se duse şi se aşeză sub o girafă, cu faţa la perete. Asta era tot ce putea să facă pentru a nu-şi mai suge degetul.

Cordell urmărea cu grijă lacrimile. Când văzu umerii copilului scuturându-se, infirmierul merse la el şi-i şterse grijuliu lacrimile cu tampoane sterile. Apoi puse tampoanele ude în paharul de martini al lui Mason, care stătea la rece în frigiderul din camera de joacă, alături de sucuri de portocale şi cutii de CocaCola.

CAPITOLUL 10

Nu era deloc uşor să găseşti informaţii medicale despre doctorul Hannibal Lecter. Dat fiind dispreţul lui nemărginit faţă de instituţiile medicale şi faţă de majoritatea medicilor, nu e surprinzător că n-a avut niciodată un medic de familie.

Spitalul de nebuni criminali din Baltimore, unde stătuse închis doctorul Lecter până la transferul său dezastruos în Memphis, era acum închis, o clădire părăginită aşteptând echipele de la demolări.

Poliţia statului Tennessee fusese ultima care-l avusese în grijă pe doctorul Lecter înainte ca acesta să evadeze, dar cei de acolo susţineau că n-au preluat niciodată fişele lui medicale. Ofiţerii care-l aduseseră de la Baltimore la Memphis, amândoi decedaţi, semnaseră pentru prizonier, nu şi pentru vreo fişă medicală.

Starling petrecu o zi la telefon şi în faţa computerului, apoi căută concret prin camerele de depozitare a probelor de la Quantico şi din clădirea J. Edgar Hoover. Scotoci prin camera de probe aglomerată, prăfuită şi rău mirositoare a poliţiei din Baltimore o dimineaţă întreagă şi apoi petrecu o după-amiază înnebunitoare ocupându-se de Colecţia Hannibal Lecter, nesortată, de la Biblioteca de Drept Fitzhugh Memorial, unde timpul se opreşte în loc când custodele încearcă să găsească cheia potrivită.

La sfârşit rămase cu o singură foaie de hârtie: examenul medical superficial făcut doctorului Lecter când fusese arestat de poliţia statului Maryland. Nu era anexată nici o fişă medicală anterioară.

Inelle Corey supravieţuise demiterii de la Spitalul pentru nebuni criminali din Baltimore şi trecuse la activităţi mai interesante în Comisia Medicală a statului Maryland. Refuzase să discute cu Starling în birou, aşa că se întâlniră la bufetul de la parter.

Starling avea obiceiul să sosească devreme la întâlniri şi să observe de la o distanţă oarecare punctul de întâlnire stabilit. Corey apăru exact la ora fixată.

Avea cam treizeci şi cinci de ani, era masivă şi palidă, fără machiaj ori bijuterii. Părul lung îi ajungea până aproape de mijloc; purta sandale albe cu elastic.

Starling luă câteva plicuri de zahăr de pe raftul cu condimente şi privi cum Corey se aşază la masa convenită.

Ai putea crede că toţi protestanţii arată la fel. Nu-i chiar aşa. La fel cum un localnic din Caraibe poate deseori să recunoască insula de pe care provine un altul, tot aşa Starling, crescută de luterani, o privi pe femeie şi-şi spuse în sinea ei: „Biserica lui Hristos, poate Nazarineană la suprafaţă".

Îşi scoase bijuteriile – o brăţară simplă şi un cercel în urechea nevătămată – şi le puse în poşetă. Ceasul de plastic mergea. În rest, nu putea face prea multe cu privire la înfăţişarea ei.

— Inelle Corey? Vrei nişte cafea? Starling ducea două ceşti.

— Se pronunţă Eyenelle. Nu beau cafea.

— Le beau eu pe amândouă, vrei altceva? Eu sunt Clarice Starling.

— Nu doresc nimic. Vrei să-mi arăţi un act de identitate?

— Desigur, spuse Starling. Domnişoară Corey – pot să-ţi spun Inelle? Femeia ridică din umeri.

— Inelle, am nevoie de ajutor într-o problemă care nu te implică personal în nici un fel. Am nevoie de îndrumări ca să găsesc nişte dosare de la Spitalul Baltimore.

Inelle Corey vorbeşte cu o precizie exagerată atunci când vrea să-şi exprime mânia sau să arate că ştie bine ce spune.

— Am trecut prin faza asta cu Comisia, la momentul închiderii spitalului, domnişoară...

— Starling.

— Domnişoară Starling. Vei afla că nici un pacient n-a plecat din spital fără dosar. Vei afla că nici un dosar nu a ieşit din spital fără aprobarea unui supervizor. În ceea ce-i priveşte pe decedaţi, Departamentul Sănătăţii nu a avut nevoie de dosarele lor, Biroul de Statistică Medicală nu a vrut dosarele lor şi, după câte ştiu, dosarele moarte, adică dosarele celor decedaţi, au rămas la Spitalul Baltimore după data plecării mele, iar eu am fost printre ultimii care au plecat. Cazurile de fugă au mers la poliţia oraşului şi la biroul şerifului.

— Cazurile de fugă?

— Atunci când cineva fuge din spital. Uneori se întâmpla ca acei internaţi cu comportare bună, care aveau anumite privilegii, să fugă.

— Ar putea doctorul Hannibal Lecter să fie considerat un caz de fugă? Crezi că dosarul lui ar fi putut să ajungă la forţele de ordine?

— El nu a fost un caz de fugă. Nu a fost considerat niciodată un caz de fugă al nostru. Nu se afla în custodia noastră când a fugit. Odată m-am dus acolo, la subsol şi m-am uitat la doctorul Lecter, i l-am arătat surorii mele când a venit cu băieţii ei. Am o senzaţie neplăcută, de frig, când îmi amintesc. L-a stârnit pe unul dintre ceilalţi să arunce nişte... (coborî vocea) spermă pe noi.

— Era cumva vorba de Miggs? Avea îndemânare.

— Mi-am scos din minte întâmplarea. Dar îmi amintesc. Ai venit la spital şi ai vorbit cu Fred – cu doctorul Chilton si te-ai dus în subsol, la Lecter, nu-i aşa?

— Da.

Doctorul Frederick Chilton, directorul Spitalului de nebuni criminali din Baltimore, fusese dat dispărut în timp ce se afla în concediu, după evadarea doctorului Lecter.

— Ştii că Fred a dispărut.

— Da, am auzit.

Domnişoara Corey fabrică repede nişte lacrimi lucioase.

— Era logodnicul meu, spuse. El a dispărut, pe urmă spitalul a fost închis, era ca şi cum mi s-ar fi prăbuşit lumea în cap! Daca n-ar fi fost biserica, n-aş fi putut să depăşesc momentul.

— Îmi pare rău, spuse Starling. Acum ai un serviciu bun.

— Dar nu-l am pe Fred. Era un om aşa de bun..., între noi era dragoste, o dragoste pe care n-o găseşti în fiecare zi. A fost ales Băiatul Anului în liceu.

— Măi să fie! Să te întreb ceva, Inelle. Doctorul Chilton păstra dosarele în biroul lui sau în recepţie, unde aveai dumneata biroul?

— Se aflau în dulapurile din perete, în biroul lui, dar în timp s-au înmulţit aşa de tare, că le-am pus în fişete mari, în recepţie. Erau întotdeauna încuiate, fireşte. Când s-a închis spitalul, clădirea a fost ocupată temporar de clinica de dezintoxicare a dependenţilor de heroină, şi o mulţime de lucruri au fost mutate de colo-colo.

— Ai văzut vreodată dosarul doctorului Lecter, ai umblat cu el?

— Sigur.

— Îţi aminteşti să fi fost vreo radiografie în el? Radiografiile se aflau împreună cu fişele medicale sau separat?

— Cu. Împreună cu fişele. Erau mai mari ca dosarele şi asta incomoda. Aveam un aparat Roentgen, dar nici un radiolog cu normă întreagă care să ţină dosare separate. Ca să fiu sinceră, nu-mi amintesc dacă în dosarul lui era vreo radiografie sau nu. Exista o electrocardiogramă pe care Fred o arăta deseori – Doctorul Lecter – nici măcar nu-mi vine să-i spun doctor – era conectat la electrocardiograf când a atacat-o pe biata asistentă. A fost ceva monstruos: pulsul nu i s-a accelerat prea mult când a atacat-o. S-a ales cu un umăr dislocat când infirmierii l-au înşfăcat şi l-au tras de pe ea. Pentru asta au trebuit să-i facă radiografie. Dacă era după mine, s-ar fi ales cu mai multe, nu doar cu un simplu umăr dislocat.

— Dacă îţi vine vreo idee referitoare la locul unde s-ar putea afla dosarul, ai să mă suni?

— Vom face ceea ce noi numim o cercetare globală, spuse domnişoara Corey savurând termenul. Dar nu cred să găsim ceva. O mulţime de lucruri au fost abandonate, nu de noi, ci de cei de la clinică.

Ceştile de cafea aveau margini groase, de pe care lichidul se prelingea pe pereţii vasului. Starling privi cum Inelle Corey se depărtează greoaie, un personaj ca de coşmar, şi bău jumătate de ceaşcă de cafea cu un şervet sub bărbie.

Starling începea să-şi recapete contactul cu sine însăşi. Ştia că o deranjează ceva. Poate era vorba de lipsa de cochetărie, mai rău chiar, poate lipsa de stil. O indiferenţă faţă de lucrurile care încântă ochiul. Poate că simţea nevoia acută de stil. Chiar şi stilul narcomanelor era mai bine decât nimic – era o declaraţie, indiferent că voiai s-o auzi sau nu.

Starling se examina, căutând semne ale snobismului ei, şi ajunse la concluzia că avea al naibii de puţine motive să fie snoabă. Apoi, gândindu-se la stil, şi-o aminti pe Evelda Drumgo, care avea stil cât încape. Iar acest gând o făcu să-şi dorească din tot sufletul să uite de sine din nou.

CAPITOLUL 11

Şi astfel, Starling se întoarse acolo unde începuse totul pentru ea, la Spitalul pentru nebuni criminali din Baltimore, acum dezafectat. Vechea clădire cafenie, cuib al suferinţei, e toată lacăte şi ferestre oblonite, acoperită de graffiti, şi aşteaptă echipele de la demolări.

Instituţia se afla în declin cu mai mulţi ani înaintea dispariţiei directorului ei aflat în concediu, doctorul Frederick Chilton. Dezvăluirile ulterioare cu privire la risipa din spital, la administrarea proastă şi la decrepitudinea clădirii în sine au determinat la scurt timp după aceea oprirea fondurilor. Unii pacienţi au fost transferaţi în alte instituţii, alţii au murit, iar câţiva rătăceau pe străzile din Baltimore ca nişte zombi, dependenţi de torazină ca rezultat al unui program ambulatoriu prost conceput, în urma căruia mai mulţi dintre ei au murit îngheţaţi.

Aşteptând în faţa clădirii vechi, Clarice Starling îşi dădu seama că a epuizat toate celelalte posibilităţi înainte să vină aici tocmai pentru că nu voia să se mai întoarcă vreodată în acest loc.

Îngrijitorul întârzie trei sferturi de oră. Era un bărbat vârstnic, masiv, cu un pantof ortopedic care bocănea şi o ninsoare est-europeană care putea să fi fost făcută în casă. Respira şuierător. O conduse către o uşă laterală la care se ajungea coborând câteva trepte. Încuietoarea fusese scoasă de tâlhari, iar uşa era încuiată acum cu un lanţ şi două lacăte. Pe verigile lanţului se adunaseră pânze de păianjen. Iarba crescută în crăpăturile treptelor gâdilă gleznele lui Starling, în vreme ce îngrijitorul bâjbâia cu cheile. Cerul după-amiezii târzii era acoperit, iar lumina, opacă şi fără umbre.

— Nu cunosc clădirea bine, eu numai verific alarma de incendiu, zise omul.

— Ştii dacă sunt depozitate ceva documente aici? Fişete, dosare? El ridică din umeri.

— După spital, au avut aici clinica de dezintoxicare. Au pus totul în subsol, ceva paturi, ceva aşternut, nu ştiu ce era. E rău acolo pentru astm, mucegaiul,

foarte rău mucegai. Saltelele de pe paturi erau cu mucegai, mucegai rău pe paturi. Nu pot să suflu acolo. Scările mă omoară. V-aş arăta, dar...

Starling ar fi fost bucuroasă să aibă un însoţitor, chiar şi pe el, însă ar fi încetinit-o.

— Nu, nu-i nevoie. Unde-i biroul dumitale?

— Un pic mai încolo, unde era biroul pentru permise de conducere.

— Dacă nu mă întorc într-o oră... El se uită la ceas.

— Programul meu se termină peste jumătate de oră. „Asta chiar le întrece pe toate!"

— Domnule, ai să aştepţi să-ţi aduc cheile în biroul dumitale. Dacă nu mă întorc într-o oră, sună la numărul de pe cartea asta de vizită şi arată-le unde m-am dus. Dacă nu eşti acolo când ies, dacă ai închis şi te-ai dus acasă, dimineaţă merg personal la şeful dumitale şi-ţi fac raport. În plus... În plus vei fi audiat la Fisc, iar situaţia dumitale va fi revizuită de Biroul de Imigrare şi... şi Naturalizare. Înţelegi? Aş aprecia un răspuns, domnule.

— V-aş fi aşteptat, sigur. Nu era nevoie să spuneţi asemenea ieruri.

— Mulţumesc foarte mult, domnule, spuse Starling. Îngrijitorul se prinse cu mâinile sale mari de balustradă ca să se sprijine urcând cele câteva trepte până la nivelul străzii;

Starling auzi cum se stinge sunetul mersului deformat. Apoi împinse uşa şi intră, ajungând pe un palier al scării de incendiu. Ferestrele înalte, cu gratii, de pe casa scării, lăsau să intre lumina cenuşie. Cugetă dacă e cazul să încuie uşa în urma ei şi se decise să lege lanţul într-un nod pe partea interioară a uşii, aşa încât s-o poată deschide dacă se întâmpla să piardă cheia.

În incursiunile sale anterioare la azil făcute pentru a-l chestiona pe doctorul Lecter intrase pe uşa din faţă, aşa că de data aceasta avu nevoie de câteva clipe ca să se orienteze.

Urcă pe scara de incendiu până la etajul principal. Ferestrele cu sticlă mată reduceau şi mai mult lumina zilei, iar încăperea se afla în semiîntuneric. Cu lanterna ei puternică, Starling descoperi un întrerupător şi aprinse luminile din tavan, unde mai existau trei becuri funcţionale într-o lustră spartă. Capetele tăiate ale firelor de telefon zăceau pe biroul din recepţie.

Vandalii cu tuburi de vopsele fuseseră în clădire. Un falus de doi metri jumătate cu testicule cu tot decora peretele recepţiei, împreună cu inscripţia FRUMOASO, HAI ŞI TRAGE-MI-O.

Uşa către biroul directorului era deschisă. Starling se opri în prag. Acolo venise în prima misiune FBI, pe vremea când încă mai era în pregătire la Quantico, încă mai credea orice, încă mai credea că, dacă poţi face ce ţi se cere, dacă izbuteşti, vei fi acceptat, indiferent de rasă, naţionalitate, religie, sex, culoare, indiferent dacă eşti sau nu unul dintre „oamenii de aur". Din toate astea mai rămăsese un singur lucru în care credea. Încă mai credea că poate izbuti.

Acolo, în acel birou, doctorul Chilton întinsese spre ea mâna unsuroasă, acolo se dăduse la ea. Acolo făcuse el negoţ cu secrete şi trăsese cu urechea şi, crezând că e la fel de inteligent ca Hannibal Lecter, luase decizia care îi permisese lui Lecter să evadeze cu atâta vărsare de sânge.

Masa de lucru a lui Chilton rămăsese în cameră, dar nu mai exista scaun, fiind suficient de mic ca să poată fi furat. Sertarele erau goale, cu excepţia unei tablete de aspirină zdrobită. În birou rămăseseră două fişete. Aveau încuietori simple pe care Starling, fost agent tehnic, le descuie în mai puţin de un minut. Un sendviş uscat într-o pungă de hârtie şi nişte formulare rămase de la clinica de dezintoxicare se aflau într-unui dintre sertarele de jos, împreună cu un spray pentru împrospătarea respiraţiei, un tub de loţiune pentru păr şi câteva prezervative.

Starling se gândi la subsolul cu aspect de fortăreaţă al azilului, unde trăise doctorul Lecter timp de opt ani. Nu voia să meargă acolo. Putea să-şi folosească telefonul celular pentru a solicita un echipaj al poliţiei locale care să coboare în subsol cu ea. Putea cere biroului din Baltimore să trimită un alt agent FBI cu ea. După-amiaza cenuşie era pe sfârşite şi nu putea nicicum să evite traficul orei de vârf din Washington. Dacă mai aştepta, va fi şi mai rău.

Se sprijini de biroul lui Chilton fără să-i pese de praf şi încercă să se hotărască. Credea într-adevăr că pot exista dosare în subsol sau era atrasă de locul unde l-a văzut pentru prima oară pe Hannibal Lecter?

Dacă Starling învăţase ceva despre sine pe parcursul carierei în rândul forţelor de ordine, învăţase că nu e o amatoare de senzaţii tari şi că ar fi fericită să nu mai simtă frica niciodată. Dar era posibil să existe dosare în subsol. Putea să afle în cinci minute.

Îşi amintea zgomotul metalic făcut de uşile de maximă securitate în urma ei când, cu ani în urmă coborâse în subsol. În eventualitatea că vreo uşă ar putea să se închidă în urma ei de data aceasta, sună la biroul FBI din Baltimore,

le spuse celor de acolo unde se află şi se înţelese cu ei să-i sune din nou peste o oră, ca să-i anunţe că a ieşit.

Luminile funcţionau pe scările din interiorul clădirii, pe unde Chilton o condusese spre subsol cu ani în urmă. Aici îi explicase procedurile de securitate folosite în abordarea lui Hannibal Lecter, iar aici se oprise, sub acest bec, ca să-i arate fotografia pe care o purta în portofel, a asistentei a cărei limbă o mâncase doctorul Lecter în timpul unei încercări de consultaţie medicală.

Dacă umărul acestuia fusese dislocat atunci, trebuia cu siguranţă să existe o radiografie.

Un curent de aer de pe scări îi atinse gâtul, ca şi cum ar fi fost pe undeva o fereastră deschisă.

Pe palier se găsea o cutie de la hamburgeri McDonald's şi şerveţele de hârtie împrăştiate. O ceaşcă pătată în care fuseseră fasole. Gunoaie. Într-un colţ, excremente şi şerveţele. Lumina se oprea la capătul palierului, înainte de uşa mare de oţel care ducea spre sectorul celor violenţi, acum deschisă şi fixată la perete. Lanterna lui Starling cuprinse cinci celule în fasciculul de lumină puternic, amplu.

Îndreptă lanterna spre fundul coridorului fostei secţii de maximă securitate. La capătul îndepărtat se afla ceva voluminos. Imaginea uşilor de la celule stând deschise era stranie. Pe podea, pretutindeni, se găseau ambalaje şi ceşti de carton. O cutie de suc, înnegrită în urma utilizării pentru inhalarea de droguri, zăcea pe masa fostului infirmier.

Starling încercă întrerupătoarele de lumină din spatele pupitrului infirmierului. Nimic. Scoase telefonul mobil. Ledul roşu părea extrem de strălucitor în întuneric. Telefonul nu era de nici un folos sub pământ, dar ea rosti tare: „Barry, mută camionul la intrarea laterală. Adu un reflector. O să ai nevoie de nişte cărucioare ca să duci lucrurile astea pe scări în sus... Mda, hai încoace". Apoi strigă în beznă:

— Atenţie, voi de-acolo! Sunt agent federal. Dacă locuiţi ilegal aici, sunteţi liberi să plecaţi. N-am să vă arestez. Nu mă interesaţi. Dacă vă întoarceţi după ce îmi termin eu treburile, nu-mi pasă. Puteţi ieşi acum. Dacă încercaţi să mă împiedicaţi în vreun fel, veţi avea de suportat vătămări corporale când am să vă ciuruiesc fundul! Mulţumesc.

Vocea ei reverberă pe coridor, unde atâţia oameni strigaseră până nu mai avuseseră glas şi roseseră gratiile cu gingiile după ce n-au mai avut dinţi.

Starling îşi aminti prezenţa încurajatoare a uriaşului infirmier, Barney, când venise să-l chestioneze pe doctorul Lecter. Curtoazia ciudată cu care Barney şi doctorul Lecter se tratau reciproc. Acum, nici urmă de Barney. O amintire de la şcoală îi trecu prin minte şi, ca exerciţiu de disciplină, îşi impuse să-şi amintească:

Ecou de paşi în amintiri pe cărarea ce n-am umblat vreodată Spre poarta ce n-am deschis vreodată în grădina de trandafiri.

Grădina de trandafiri, da, sigur. Asta nu era în nici un caz grădină de trandafiri.

Starling, care fusese îndemnată în editorialele recente să-şi urască pistolul în aceeaşi măsură ca şi pe sine, descoperi că atingerea armei nu era câtuşi de puţin detestabilă atunci când se simţea neliniştită. E dificil să-ţi păzeşti concomitent ambele flancuri şi imperativ să nu laşi pe nimeni în urmă. De undeva picura apă.

Rame de paturi demontate şi aşezate stivă în celule. În altele, saltele. Pe mijlocul coridorului era apă şi Starling, mereu grijulie cu pantofii, înainta pe coridor păşind când pe o parte a bălţii înguste, când pe cealaltă. Îşi aminti sfatul lui Barney cu ani în urmă, când celulele erau locuite:, ,Rămâi pe mijlocul coridorului".

Iată şi fişetele. Pe mijlocul coridorului, până la capăt, raza lanternei întâlni un oliv mat.

Iată celula care fusese ocupată de Miggs cel multiplu, pe lângă care detestase cel mai mult să treacă. Miggs, care i-a şoptit obscenităţi şi a aruncat fluide organice. Miggs, pe care doctorul Lecter l-a ucis determinându-l să-şi înghită limba cea mizerabilă. Iar după moartea lui Miggs, Sammie a ocupat celula aceea. Sammie, a cărui poezie a lăudat-o doctorul Lecter, cu un efect uimitor asupra poetului. Îl putea auzi şi acum pe Sammie strigându-şi versurile cât putea de tare:

VRAU SMERG LA ISUS VRAU SMERG CU CRIST PO SMERG CU ISUS IOS CUMINTE IOS TRIST

Încă mai avea pe undeva textul scris chinuit cu creionul.

În celulă se găseau acum teancuri de saltele şi baloturi de aşternut legate strâns.

Şi, în cele din urmă, celula doctorului Lecter.

Masa zdravănă unde citea el încă mai era înşurubată în podea, în mijlocul camerei. Scândurile dispăruseră de pe rafturile unde stătuseră cărţile lui, dar ramele mai erau încă prinse în zid.

Starling ar fi trebuit să se îndrepte spre fişete, dar nu se putea desprinde de celulă. Acolo avusese cea mai remarcabilă întâlnire din viaţa ei. Acolo fusese uimită, şocată, surprinsă.

Acolo auzise despre sine lucruri atât de teribil de adevărate, încât i-au făcut mintea să răsune ca un clopot uriaş.

Voia să intre în celulă. Voia să intre, îşi dorea asta aşa cum îţi doreşti să sari de la balcon, aşa cum luciul şinelor de cale ferată te ispiteşte când auzi un tren apropiindu-se.

Starling roti fasciculul lanternei în jurul ei, se uită la spatele fişetelor aşezate în rând, trecu raza de lumină peste celulele din apropiere.

Curiozitatea o purtă peste prag. Se opri în mijlocul celulei în care petrecuse doctorul Lecter opt ani de zile. Îi ocupă locul, unde îl văzuse pe el stând în picioare, şi se aştepta să simtă un fior, dar nu simţi nimic. Puse pistolul şi lanterna pe masă atentă ca lanterna să nu se rostogolească şi-şi lipi palmele de tăblie, dar palmele ei nu simţiră decât firimituri.

Una peste alta, efectul era dezamăgitor. Celula era la fel de despuiată de fostul ei locatar pe cât e pielea lepădată a unui şarpe care a năpârlit. Starling se gândi atunci că a ajuns să înţeleagă ceva: moartea şi primejdia nu au nevoie să vină prin capcane.

Ele pot să-ţi apară în respiraţia dulce a celor dragi. Sau într-o după-amiază însorită, într-o piaţă de peşte, unde se aude Macarena dintr-un difuzor.

La treabă! Fişetele se înşirau pe vreo doi metri şi jumătate, în total patru fişete înalte până la bărbie. Fiecare avea cinci sertare, cu o singură încuietoare deasupra sertarului de sus. Nici unul nu era încuiat. Toate erau pline cu fişe, unele voluminoase, toate în dosare. Dosare vechi din carton marmorat, înmuiate de vreme, şi dosare mai noi, cafenii. Fişele de sănătate ale unor oameni morţi, înregistrate încă de la deschiderea spitalului, în 1932. Erau aşezate aproximativ în ordine alfabetică, unele materiale puse de-a dreptul în teancuri, în spatele dosarelor, în sertarele lungi. Starling le răsfoi cu repeziciune, ţinând lanterna grea pe umăr şi trecându-şi degetele mâinii libere printre dosare, dorindu-şi să fi adus o lanternă mică pe care s-o poată ţine între dinţi. Îndată ce reuşi să prindă logica aşezării dosarelor, putu să sară peste

sertare întregi, peste cele cu litera J, foarte puţine cu K, ajunse la L şi, brusc, îl văzu: Lecter, Hannibal. Starling trase afară dosarul lung, cafeniu, îl pipăi pe dată în căutare negativului ţeapăn al radiografiei, puse dosarul deasupra celorlalte şi-l deschise... ca să afle istoricul medical al răposatului I. J. Miggs. Fir-ar a naibii de treabă! Miggs părea să continue s-o bântuiască din mormânt. Puse dosarul pe fişet şi trecu în grabă la litera M. Dosarul lui Miggs se afla acolo, în ordine alfabetică. Gol. Greşeala celui care aşezase dosarele? Pusese cineva din greşeală documentele despre Miggs în coperta lui Hannibal Lecter? Parcurse toate dosarele cu M căutând o fişă fără copertă. Se întoarse la J, conştientă de o sâcâială crescândă. Mirosul neplăcut al locului o deranja tot mai mult. Îngrijitorul avea dreptate, era greu să respiri în locul acela. Parcursese jumătate din dosarele cu J când îşi dădu seama că duhoarea... devenea rapid tot mai puternică.

În spatele ei se auzi un plescăit slab şi ea se întoarse, cu lanterna ridicată gata de lovitură, cealaltă mână strecurându-se repede sub pulover, spre patul pistolului. Un bărbat înalt, îmbrăcat în cârpe soioase stătea în raza lanternei ei, cu un picior, foarte umflat, în apă. Ţinea o mână departe de corp. În cealaltă ţinea un ciob de farfurie. Unul din picioare şi ambele tălpi îi erau legate cu fâşii de cearşaf.

— Salut, spuse el, cu limba îngroşată de o micoză bucală. Starling îi simţea respiraţia de la doi metri. Mâna ei trecu, pe sub jachetă, de la pistol la spray-ul paralizant.

— Salut, răspunse Starling. Vrei, te rog, să te lipeşti de gratii? Bărbatul nu se mişcă.

— Eşti Isus?

— Nu, spuse Starling. Nu sunt Isus. Vocea. Starling îşi amintea vocea.

— Eşti Isus??

Chipul lui se crispase. „Vocea. Hai, gândeşte-te!"

— Salut, Sammie, spuse ea. Ce mai faci? Tocmai mă gândeam la tine.

Ce-i cu Sammie? Informaţia, reactualizată prompt, nu era tocmai încurajatoare. „A pus capul maică-sii pe talerul de colectă în vreme ce adunarea cânta Dă-i Domnului ce ai mai bun. A spus că e cel mai bun lucru al său. Biserica Baptistă dintr-o localitate oarecare. E furios, spunea doctorul Lecter, că Isus întârzie aşa de mult."

— Eşti Isus? întrebă el iar, plângăreţ de data asta.

Băgă mâna în buzunar şi scoase un rest de ţigară, unul bun, de vreo cinci centimetri. Îl puse pe ciobul de farfurie şi-l întinse spre ea, oferindu-i-l.

— Sammie, îmi pare rău, nu sunt Isus. Eu sunt... Sammie deveni brusc livid, furios că ea nu e Isus, şi vocea lui bubui de-a lungul coridorului umed:

VRAU SMERG LA ISUS VRAU SMERG CU CRIST HANNIBAL

— Ridică ciobul de farfurie, cu marginea tăioasă ca un brici, şi făcu un pas spre Starling, acum cu ambele picioare în apă şi chipul contorsionat, mâna liberă încleştându-se în aer, în spaţiul dintre ei.

Starling simţi duritatea fişetelor în spatele ei.

— Poţi să mergi cu Isus.

Dacă eşti cuminte, recită ea răspicat şi tare, ca şi cum el s-ar fi aflat foarte departe.

— Îm-hm, făcu Sammie calm şi se opri.

Starling căută în poşetă şi găsi un baton de ciocolată.

— Sammie, am un Snickers. Îţi place Snickers?

El nu zise nimic. Starling puse ciocolata pe dosarul cafeniu şi-l întinse spre el, aşa cum făcuse el cu farfuria. Sammie muşcă din ciocolată fără să scoată ambalajul, scuipă hârtia şi muşcă din nou, până ajunse la jumătate.

— Sammie, a mai fost cineva aici?

El îi ignoră întrebarea, puse restul de ciocolată pe farfurie şi dispăru în spatele unui vraf de saltele din vechea lui celulă.

— Ce naiba mai e şi asta? se auzi o voce de femeie. Mulţumesc, Sammie.

— Cine eşti? strigă Starling. i – Ce dracu' te interesează?

— Trăieşti aici cu Sammie?

— Sigur că nu. Am venit la întâlnire. Crezi că ne poţi lăsa în pace?

— Da. Răspunde-mi la întrebare. De când eşti aici?

— Două săptămâni.

— A mai fost cineva aici?

— Nişte căcănari pe care Sammie i-a pus pe fugă.

— Sammie te apără?

— Pune-te cu mine şi-ai să afli! Eu pot să merg, aşa că aduc mâncare, el are un loc sigur unde să mâncăm. Mulţi oameni au aranjamente din astea.

— E vreunul dintre voi integrat în vreun program? Vreţi să fiţi? Vă pot ajuta.

— El a fost. Ieşi în lume, faci ce-ţi spun cretinii ăia şi după aceea te întorci la ceea ce ştii de dinainte. Ce cauţi? Ce vrei?

— Nişte dosare.

— Dacă nu-s aici, probabil că le-a furat cineva, cât de deştept trebuie să fii ca să te prinzi?

— Sammie? chemă Starling. Sammie? Sammie nu răspunse.

— A adormit, spuse prietena lui.

— Dacă las nişte bani aici, ai să cumperi ceva de mâncare?

— Nu, am să cumpăr băutură. Mâncare poţi să găseşti. Nu poţi găsi băutură. Vezi să nu te pocnească clanţa peste buci când ieşi!

— Las banii pe masă, spuse Starling.

Îi veni s-o ia la fugă, dar îşi aminti cum plecase de la doctorul Lecter, cum se ţinuse tare şi păşise mai departe spre ceea ce era pe atunci insula calmă a pupitrului de infirmier al lui Barney.

În lumina de pe scări, Starling scoase din portofel o bancnotă de douăzeci de dolari. O lăsă pe biroul zgâriat, abandonat al lui Barney şi deasupra ei aşeză o sticlă goală de vin, ca s-o ţină locului. Desfăcu o pungă de plastic şi puse în ea coperta dosarului Lecter cu datele despre Miggs în ea şi coperta goală a dosarului Miggs.

— La revedere. La revedere, Sammie! strigă ea către bărbatul care dăduse ocol lumii şi apoi se întorsese la iadul pe care îl cunoştea.

Ar fi vrut să-i spună că speră că Isus va veni curând, dar părea ceva prea caraghios pentru a fi rostit.

Starling urcă scările şi se întoarse la lumină, ca să continue, la rândul ei, să dea ocol lumii.

CAPITOLUL 12

Dacă există depouri pe drumul spre iad, trebuie să semene cu intrarea pentru ambulanţe de la Spitalul General Maryland-Misericordia. Peste vaierul stins al sirenelor şi vaietele vieţilor ce se stingeau, clănţănitul brancardelor, peste ţipete şi strigăte, coloanele de aburi din canale se ridică în întunericul nopţii precum stâlpul de foc al lui Moise, înroşite de neonul pe care scrie URGENŢĂ, iar ziua se transformă într-un paravan de ceaţă.

Barney ieşi din perdeaua de abur cu umerii puternici strânşi în haină şi capul tuns scurt aplecat înainte; străbătu pavajul crăpat cu paşi lungi, îndreptându-se spre răsărit, spre dimineaţă.

Pleca de la slujbă cu douăzeci şi cinci de minute mai târziu; poliţia adusese la spital un proxenet drogat cu un glonţ în el, căruia îi plăcea să se lupte cu femeile, iar asistenta-şefă îl rugase pe Barney să mai rămână. Întotdeauna când internau un pacient violent, îl rugau pe Barney să rămână.

Clarice Starling se uită la Barney de sub gluga mare a jachetei şi-l lăsă să parcurgă o jumătate de cvartal pe cealaltă parte a străzii înainte să-şi ridice geanta pe umăr şi să-l urmeze. Când îl văzu că trece pe lângă parcare şi pe lângă staţia de autobuz, respiră uşurată. Avea să fie mai uşor să-l urmărească pe jos. Nu era sigură unde anume locuieşte şi trebuia să afle înainte ca el s-o vadă.

Cartierul din spatele spitalului era liniştit, muncitoresc, mixt sub aspect rasial. Un cartier unde îţi pui încuietori bune la maşină, dar n-ai nevoie să iei bateria în casă peste noapte şi unde copiii se pot juca pe afară.

După trei cvartale, Barney aşteptă ca o dubă să elibereze trecerea de pietoni şi se îndreptă spre nord, pe o stradă cu case mici, unele cu trepte de marmură şi grădini bine îngrijite. Cele câteva vitrine goale erau intacte, iar geamurile, proaspăt spălate. Magazinele începeau să se deschidă; pe stradă treceau câţiva oameni. Camioanele parcate peste noapte de ambele părţi ale străzii îi blocară vederea lui Starling vreme de jumătate de minut, astfel că îl ajunse din urmă pe Barney fără să-şi dea seama că acesta s-a oprit. Era exact

în dreptul lui, de cealaltă parte a străzii, când îl văzu. Poate că şi el o văzuse, nu era sigură.

Barney stătea cu mâinile în buzunarele jachetei şi capul aplecat înainte, privind pe sub sprâncene ceva ce mişca în mijlocul străzii. Un porumbel mort zăcea pe drum, cu penele fluturând în curentul iscat de maşinile în trecere. Perechea păsării moarte dădea ocoale leşului, privindu-l ţintă, capul mic mişcându-se la fiecare pas al picioarelor sale rozalii. Se rotea întruna, murmurând pe limba dulce a porumbeilor. Trecură mai multe maşini şi o dubă, iar pasărea rămasă în viaţă abia reuşi să le evite, cu decolări precipitate de ultimă clipă.

Poate că Barney îi aruncă o privire, Starling nu era sigură. Trebuia să meargă înainte, altfel avea să fie descoperită. Când se uită peste umăr, văzu că Barney se ghemuise în mijlocul străzii, cu o mână ridicată spre maşini.

Ea dădu colţul şi, ieşită din raza privirii lui, îşi dezbrăcă jacheta cu glugă, scoase din sacoşă un pulover, o şapcă cu cozoroc şi o geantă de gimnastică şi se schimbă rapid, înghesuind jacheta şi sacoşa în geanta de sport şi îndesându-şi pletele sub şapcă. Se amestecă printre nişte femei de serviciu care se îndreptau spre casă şi intră din nou pe strada lui Barney.

Acesta ţinea porumbelul mort în palmele făcute căuş. Cu un şuierat al aripilor, perechea lui zbură în sus, spre sârmele de deasupra capului şi-l privi. Barney aşeză pasărea moartă pe iarba unei peluze; îi netezi penele. Apoi ridică faţa sa largă spre pasărea de pe sârmă şi-i zise ceva. După ce el se îndepărtă, porumbelul supravieţuitor coborî în iarbă şi continuă să dea ocol perechii sale. Barney nu se uită în urmă. Văzându-l că urcă treptele unei case, câteva sute de metri mai încolo, şi-şi caută cheile, Starling alergă jumătate de cvartal ca să-l ajungă din urmă înainte ca el să descuie uşa.

— Barney, salut!

Se întoarse pe scări fără grabă şi se uită la ea. Starling uitase că ochii lui Bamey erau neobişnuit de depărtaţi. Văzu în ei inteligenţă şi percepu micul clic electronic de recunoaştere. Îşi scoase şapca şi-şi lăsă părul liber.

— Sunt Clarice Starling. Mă mai ţii minte? Sunt...

— Agenta, zise Bamey fără intonaţie.

Starling îşi lipi palmele una de alta şi încuviinţă din cap.

— Mă rog... da, aşa e. Barney, trebuie să discut cu tine. Nimic oficial, am nevoie să-mi răspunzi la nişte întrebări.

Bamey coborî scările. Chiar şi după ce ajunse pe trotuar, în faţa lui Starling, ea tot mai trebuia să se uite în sus ca să-i vadă faţa. Dar statura lui uriaşă n-o făcea să se simtă ameninţată, cum s-ar fi simţit un bărbat.

— Ofiţer Starling, vrei să consemnezi că nu mi s-au citit drepturile? Avea o voce piţigăiată şi aspră, ca vocea lui Tarzan întruchipat de Johnny Weismuller.

— Categoric. Nu ţi-am spus poezia. Recunosc.

— Ce-ar fi să spui asta în geanta ta?

Starling deschise geanta şi vorbi în ea cu voce tare, de parcă înăuntru s-ar fi aflat vreun spiriduş.

— Nu i-am spus poezia lui Bamey; nu îşi cunoaşte drepturile.

— E un local mai încolo unde au cafea bunicică, zise Bamey. Porniră într-acolo.

— Câte şepci ai în geanta aia?

— Trei, răspunse ea.

Când microbuzul cu semnul convenţional indicând persoane handicapate la bord trecu pe lângă ei, Starling remarcă faptul că pasagerii se uită la ea, dar suferinzii sunt adesea preocupaţi de sex, aşa cum au şi dreptul să fie. Bărbaţii tineri dintr-o maşină aflată la următoarea intersecţie o priviră la rândul lor, însă nu spuseră nimic, din cauza lui Barney. Orice obiect ieşind pe geam ar fi atras atenţia lui Starling – o preocupa răzbunarea bandei Crip -, dar privirile cu subînţeles trebuiau suportate.

Când ea şi Barney intrară în cafenea, microbuzul coti pe o alee ca să întoarcă şi apoi plecă pe acelaşi drum pe care venise.

Trebuiră să aştepte eliberarea unui separeu în localul aglomerat, în vreme ce chelnerul răcnea în hindi la bucătarul care manevra bucăţile de carne cu nişte cleşti lungi şi o expresie vinovată pe chip.

— Hai să mâncăm, spuse Starling după ce se aşezară. Unchiul Sam face cinste. Cum îţi merge, Barney?

— Slujba e bună.

— Ce slujbă ai?

— Infirmier.

— Mă gândeam că eşti deja asistent sau poate student la medicină. Barney ridică din umeri şi se întinse să ia frişca. Se uită la Starling.

— Te-au pus la zid pentru c-ai împuşcat-o pe Evelda?

— Rămâne de văzut. Ai cunoscut-o?

— Am văzut-o o dată, când l-au adus la spital pe bărbatul ei, Dijon. Era mort, s-a golit de sânge sub ochii lor chiar înainte să-l urce în ambulanţă. Nu mai avea pic de sânge în corp când a ajuns la noi. Ea nu voia să-l lase din braţe şi a încercat să se lupte cu asistentele. A trebuit ca eu să... Înţelegi... Frumoasă femeie! Şi puternică pe deasupra. N-au adus-o la spital după ce...

— Nu, au pronunţat decesul la faţa locului.

— Aşa m-am gândit şi eu.

— Bamey, după ce l-ai predat pe doctorul Lecter în mâinile celor din Tennessee...

— Nu s-au purtat civilizat cu el.

— După ce...

— Şi acum sunt morţi cu toţii.

— Da. Paznicii lui au reuşit să rămână în viaţă trei zile. Tu te-ai ocupat de doctorul Lecter vreme de opt ani..

— Numai şase. El se afla deja acolo când m-am angajat.

— Cum ai reuşit, Bamey? Dacă nu te deranjează că te întreb, cum ai reuşit să supravieţuieşti lucrând cu el? Nu era vorba doar de purtare civilizată.

Barney îşi privi imaginea oglindită în lingură, mai întâi pe partea convexă, apoi pe cea concavă, şi se gândi câteva clipe.

— Doctorul Lecter avea maniere perfecte, nu rigide, ci flexibile şi elegante. Eu făceam nişte cursuri prin corespondenţă, iar el îmi împărtăşea din cunoştinţele sale. Asta nu înseamnă că nu m-ar fi omorât dacă ar fi avut ocazia – o trăsătură anume a unei persoane nu exclude nici o altă trăsătură. Pot să trăiască alături, cele bune şi cele groaznice deopotrivă. Socrate a spus-o cu mult mai bine. Într-o celulă de maximă securitate nu-ţi poţi permite să uiţi asta, nici o clipă. Dacă ţii minte asta, n-ai probleme. Poate doctorul Lecter a regretat că mi-a vorbit despre Socrate.

Pentru Bamey, căruia îi lipsea dezavantajul educaţiei standard, Socrate era o experienţă nouă, asemănătoare cu o nouă cunoştinţă.

— Securitatea era clar demarcată de discuţiile noastre, un lucru complet diferit. Securitatea nu avea niciodată nimic personal în ea, nici măcar atunci când trebuia să-i reţin corespondenţa sau să-l pun în cămaşă de forţă.

— Vorbeai mult cu doctorul Lecter?

— Uneori treceau luni întregi fără ca el să scoată o vorbă, iar alteori vorbeam, seara târziu, după ce încetau strigătele. De fapt, urmam cursurile

acelea prin corespondenţă şi nu ştiam o iotă, T el mi-a arătat o lume întreagă, în adevăratul sens al cuvântului: Suetonius, Gibbon, toate astea.

Barney ridică ceaşca. Avea o dungă portocalie de Betadine I pe o zgârietură proaspătă pe dosul palmei.

— Ţi-a trecut vreodată prin minte, după ce a evadat, că ar I putea să vină după tine?

Barney clătină ţeasta sa uriaşă.

— Mi-a spus o dată că, oricând e „fezabil", preferă să mănânce necioplіţi. „Necioplіţii slobozi", îi numea el.

Barney râse, o privelişte rară. Avea dinţi mici ca de copil, iar în veselia lui exista o notă maniacală, ca încântarea unui ţânc care împroaşcă iute cu mâncarea adunată strategic în gură mutra vreunui unchi din cale-afară de sentimental. Starling se întrebă dacă nu cumva a petrecut prea mult timp sub pământ, cu nebunii.

— Dar în ce te priveşte pe tine, ţi s-a întâmplat vreodată să te simţi... speriată după ce a evadat? Te-ai gândit că ar putea să-ţi pună gând rău? întrebă Barney.

— Nu.

— De ce?

— Pentru că a spus că n-o va face.

Răspunsul păru anormal de mulţumitor pentru amândoi. Sosiră ouăle comandate. Barney şi Starling erau înfometaţi, aşa că mâncară fără pauză timp de câteva minute. Apoi...

— Barney, când doctorul Lecter a fost transferat la Memphis, ţi-am cerut desenele făcute de el, cele din celulă şi mi le-ai adus. Ce s-a întâmplat cu restul lucrurilor – cărţi, ziare? Spitalul nu mai are nici măcar fişa lui medicală.

— Au venit transformările acelea mari... Barney se opri ca să-şi adauge sare în mâncare.

— Au fost nişte transformări mari, ştii, la spital. M-au concediat, la fel ca pe mulţi alţi oameni, iar lucrurile s-au împrăştiat. Nu se poate şti...

— Ce-ai zis? întrebă Starling. N-am auzit ce-ai spus, din cauza tărăboiului de-aici. Am descoperit astă-noapte că exemplarul semnat şi adnotat de doctorul Lecter din Dictionary of Cuisine de Alexandre Dumas a apărut la o licitaţie particulară din New York, cu doi ani în urmă. Documentul de proprietate al vânzătorului era semnat „Cary Phlox". Îl cunoşti pe Cary Phlox,

Barney? Sper că da, fiindcă el a completat cererea ta de angajare de la spitalul unde lucrezi, numai că a semnat-o „Barney". Tot el ţi-a scris şi declaraţia de venit. Îmi pare rău că n-am auzit ce-ai spus mai devreme. Vrei să mai spui o dată? Cât ai primit pentru carte, Barney?

— Înjur de zece, spuse Barney, privind-o drept în ochi. Starling aprobă.

— Chitanţa spune cincisprezece. Cât ai primit pentru interviul acela din Tattter după ce doctorul Lecter a evadat?

— Cinşpe miare.

— Super. Bravo ţie! Toate prostiile pe care le-ai spus oamenilor acelora, tu le-ai inventat.

— Ştiam că pe doctorul Lecter nu l-ar deranja. Ar fi fost dezamăgit dacă nu i-aş fi şicanat.

— A atacat asistenţa aceea înainte ca tu să te angajezi la spital?

— Da.

— I-a fost dislocat umărul.

— Aşa am înţeles.

— S-a făcut o radiografie?

— Foarte probabil.

— Vreau radiografia aceea.

— Hmmm...

— Am aflat că autografele lui Lecter sunt împărţite în două Erupe, cele scrise cu cerneală, de dinainte să fie închis, şi cele scrise cu creion sau carioca, din azil. Cele în creion valorează mai mult, dar cred că ştii lucrul ăsta. Barney, cred că tu deţii toate obiectele lui şi te gândeşti să le introduci, în decursul anilor, pe piaţa autografelor.

Barney ridică din umeri şi nu zise nimic.

— Cred că aştepţi să redevină un subiect fierbinte. Ce vrei tu, Barney?

— Vreau să văd toate tablourile lui Vermeer din lume înainte să mor.

— Să mai întreb cine ţi-a deschis apetitul pentru Vermeer?

— Vorbeam despre o sumedenie de lucruri în miez de noapte.

— Aţi vorbit şi despre ceea ce i-ar plăcea lui să facă dacă ar fi liber?

— Nu. Pe doctorul Lecter nu-l interesau deloc ipotezele. Nu crede în silogisme, în sinteze sau în orice alte valori absolute.

— Dar în ce crede?

— În haos. Şi nici măcar nu trebuie să crezi în haos. Se impune de la sine. Starling voia să-i facă pe plac lui Bamey pe moment.

— Vorbeşti ca şi cum ai crede ce spui, dar serviciul tău la spitalul din Baltimore era în întregime axat pe menţinerea ordinii. Erai infirmierul-şef. Şi tu, şi eu suntem în slujba ordinii. Doctorul Lecter n-a reuşit să scape de sub supravegherea ta.

— Ţi-am explicat asta.

— Pentru că n-ai lăsat garda jos nici o clipă. Chiar dacă, într-un fel, ai fraternizat...

— N-am fraternizat, corectă Bamey. El nu e frate cu nimeni. Discutam lucruri care ne interesau pe amândoi. Mă rog, lucruri care începeau să mă intereseze îndată ce aflam despre ele.

— S-a întâmplat vreodată ca doctorul Lecter să te ironizeze pentru că nu ştiai ceva?

— Nu. Pe tine te-a ironizat?

— Nu, spuse ea ca să cruţe sentimentele lui Bamey, sesizând în acelaşi timp, pentru prima oară, complimentele ascunse îndărătul replicilor ironice ale monstrului. Ar fi putut să se distreze pe seama mea dacă ar fi vrut. Ştii unde-i sunt lucrurile, Bamey?

— Există o răsplată pentru asta?

Starling împături şervetul de hârtie şi-l puse sub marginea farfuriei.

— Răsplata este faptul că nu te voi acuza de obstrucţionarea justiţiei. Te-am mai lăsat o dată să scapi basma curată, când ai pus microfonul sub masa mea de lucru de la spital.

— Microfonul îi aparţinea răposatului doctorul Chilton.

— Răposat? De unde ştii că e răposatul doctor Chilton?

— Păi, în tot cazul, nu şi-a mai arătat mutra de şapte ani, răspunse Barney. Nu mă aştept să-l văd prea curând. Dă-mi voie să te întreb, ce te-ar satisface pe tine, agent special Starling?

— Vreau să văd radiografia. Vreau radiografia. Dacă există cărţi ale doctorului Lecter, vreau să le văd.

— Să zicem că găsim lucrurile, ce se va întâmpla cu ele după aceea?

— Ei bine, adevărul este că nu pot fi sigură. Este posibil ca procurorul general să confişte toate materialele, ca probe în anchetarea evadării. După care vor mucegăi în camera lui de probe. Dacă examinez eu mai întâi lucrurile

şi nu găsesc nimic folositor în cărţi, şi spun asta, poţi să susţii că doctorul Lecter ţi le-a dăruit. El este în absentia de şapte ani, aşa că poţi să exerciţi o pretenţie civilă. Nu are rude, din câte se ştie. Voi recomanda ca toate materialele inofensive să-ţi fie date ţie. Ar trebui să ştii că recomandarea mea se află la capătul de jos al stâlpului totemic. Probabil că nu vei mai primi niciodată radiografia înapoi, nici fişa medicală, din moment ce nu-i aparţineau şi nu putea să ţi le dăruiască.

— Şi dacă-ţi explic că nu am lucrurile astea?

— Materialele legate de Lecter vor deveni dificil de vândut, Pentru că vom da publicităţii un buletin pe această temă şi vom avertiza piaţa că vom confisca obiectele şi vom acuza pentru dobândire şi posesiune ilegală. Voi întreprinde o percheziţie în locuinţa ta.

— Acum că ştii unde se află.

— Îţi mai pot spune că, dacă predai materialele, nu vei avea suferit în nici un fel pentru că le-ai luat, dată fiind soarta pe care ar fi putut s-o aibă dacă le lăsai la locul lor. În ce priveşte recăpătarea materialelor, nu-ţi pot face o promisiune fermă. Starling cotrobăi în poşetă ca să-şi puncteze spusele.

— Ştii, Bamey, presimt că n-ai obţinut o diplomă medicală superioară fiindcă poate nu ai cum. Poate ai nişte antecedente pe undeva. Vezi? Acum, gândeşte-te la asta: n-am cerut niciodată cazierul tău, n-am verificat niciodată.

— Nu, n-ai făcut decât să te uiţi peste declaraţia mea de venituri şi peste cererea de angajare, atâta tot. Sunt mişcat!

— Dacă ai un antecedent, poate că procurorul districtual din acea jurisdicţie poate să pună o vorbă, să se şteargă totul.

Bamey îşi curăţă farfuria cu o bucată de pâine prăjită.

— Ai terminat? Hai să ne plimbăm niţel.

— L-am văzut pe Sammie, îl mai ţii minte? El a preluat celula lui Miggs. Încă mai trăieşte acolo, spuse Starling, când ajunseră afară.

— Am crezut că spitalul nu mai e folosit.

— Aşa e.

— Sammie e încadrat în vreun program?

— Nu, doar trăieşte acolo, în beznă.

— Cred că ar trebui să dai de veste în privinţa lui. Are un diabet grav, o să moară. Ştii de ce l-a făcut doctorul Lecter pe Miggs să-şi înghită limba?

— Cred că da.

— L-a omorât pentru că te-a jignit. Asta a fost realitatea concretă. Să nu te simţi vinovată, poate că ar fi făcut-o oricum.

Trecură pe lângă casa în care locuia Bamey şi ajunseră la peluza unde porumbelul încă se mai plimba în cerc în jurul perechii sale moarte. Bamey îl goni fluturând palmele.

— Pleacă! spuse el păsării. Ai jelit destul. Ai să te tot plimbi pe-aici până o să te prindă vreo pisică.

Porumbelul zbură cu un şuierat; nu văzură unde se aşeză. Bamey ridică pasărea moartă. Micul corp cu pene netede intră cu uşurinţă în buzunarul lui.

— Ştii, doctorul Lector a vorbit puţin despre tine o dată. Poate ultima oară când am discutat cu el sau una dintre ultimele. Pasărea mi-a amintit. Vrei să ştii ce-a spus?

— Sigur, răspunse Starling.

Micul dejun se agită puţin în stomacul ei, dar era hotărâtă să nu dea înapoi.

— Vorbeam despre comportamentul moştenit, înrădăcinat. El a folosit pentru ilustrare porumbeii rotitori. Ei se ridică sus de tot, în aer, apoi se tot dau peste cap, ca într-o demonstraţie aviatică, îndreptându-se spre pământ. Există rotitori de suprafaţă şi rotitori de înălţime. Nu poţi să încrucişezi doi porumbei rotitori de înălţime, fiindcă puii lor se vor da peste cap până jos, se vor prăbuşi şi vor muri. Iar despre tine a spus: „Agentul Starling este o rotitoare de înălţime, Barney. Să sperăm că unul din părinţii ei nu era". Starling trebuia să rumege la asta. – Ce-ai să faci cu pasărea? întrebă ea.

— O jumulesc şi-o mănânc, spuse Barney. Hai la mine acasă, să-ţi dau radiografia şi cărţile.

Ducând pachetul voluminos înapoi spre parcarea spitalului, unde-şi lăsase maşina, Starling auzi în copacii apropiaţi chemarea de jale a porumbelului supravieţuitor.

CAPITOLUL 13

Mulţumită consideraţiei unui nebun şi a obsesiei altui nebun, Starling avea acum, pentru moment, ceea ce-şi dorise întotdeauna: un birou pe coridorul subteran al Departamentului de Ştiinţe Comportamentale. Era o ironie amară să obţină biroul în felul acesta.

Starling nu se aşteptase nici o clipă să intre direct în departamentul de elită al Ştiinţelor Comportamentale când absolvise Academia FBI, dar crezuse că-şi va putea câştiga un loc acolo. Ştia că înainte de asta va petrece mai mulţi ani în birourile teritoriale.

Starling era bună în meseria ei, însă nu se pricepea la intrigile interne, astfel că a avut nevoie de mai mulţi ani ca să înţeleagă că nu va ajunge niciodată la Departamentul de Ştiinţe Comportamentale, în ciuda dorinţei lui Jack Crawford, directorul acelei secţii.

Motivul principal i-a scăpat până când, aşa cum un astronom localizează o gaură neagră, ea l-a descoperit pe asistentul adjunct al inspectorului general, Paul Krendler, prin influenţa acestuia asupra corpurilor din preajma lui. El n-a iertat-o niciodată pentru că i-a luat-o înainte în prinderea criminalului în serie Jame Gumb şi nu putea suferi atenţia din partea mass-mediei pe care i-a adus-o isprava aceasta.

O dată, Krendler a sunat-o acasă într-o seară ploioasă de iarnă. A răspuns la telefon în halat şi papuci de casă îmblăniţi, cu părul înfăşurat într-un prosop. Avea să-şi amintească întotdeauna data exactă, fiindcă era prima săptămână a Războiului din Golf. Starling era agent tehnic pe atunci şi tocmai se întorsese de la New York, unde înlocuise aparatul de radio din limuzina Misiunii irakiene la Naţiunile Unite. Noul radio era identic cu cel vechi, cu excepţia faptului că transmitea conversaţiile din maşină unui satelit al Ministerului Apărării. Fusese o manevră riscantă într-un atelier auto particular, iar ea încă mai avea nervii încordaţi.

Timp de o secundă a crezut, nebuneşte, că Krendler a sunat-o ca să-i spună că a făcut o treabă bună.

Îşi amintea sunetul ploii în ferestre şi vocea lui Krendler la telefon, articulând puţin nesigur, pe fundalul zgomotelor dintr-un bar.

A invitat-o să iasă cu el. A spus că ar putea trece pe la ea în jumătate de oră. Era însurat.

— Cred că nu, domnule Krendler, a răspuns ea şi a apăsat butonul de înregistrare al robotului ei telefonic, aparatul a emis semnalul sonor cerut de lege, iar convorbirea s-a întrerupt.

Acum, câţiva ani mai târziu, în biroul pe care-şi dorise să-l câştige, Starling îşi scrise numele cu stiloul pe o bucată de hârtie pe care o lipi pe uşă. Dar în gestul ei nu era nimic amuzant, aşa că smulse hârtia şi o aruncă la gunoi.

Avea o scrisoare în tava de corespondenţă. Era un chestionar de la Guinness Book of World Records, care se pregătea s-o includă în analele sale pentru uciderea mai multor criminali decât oricare alt agent femeie din istoria forţelor de ordine americane. Termenul „criminali" fusese ales după o cumpănire atentă, întrucât toţi decedaţii aveau multiple condamnări pentru diverse delicte, iar trei dintre ei aveau caziere impresionante. Chestionarul a ajuns şi el la gunoi, pe urmele numelui ei.

Intrase într-a doua oră de lucru la computer, suflând din vreme în vreme şuviţele de păr rebele care-i intrau în ochi, când Crawford bătu la uşă şi băgă capul înăuntru.

— Starling, a sunat Brian de la laborator. Radiografia de la Mason şi cea pe care ai obţinut-o tu de la Barney se potrivesc. E braţul lui Lecter. Va introduce imaginile pe calculator ca să le compare, dar spune că nu există nici un dubiu. Introducem totul în dosarul secret PECV al lui Lecter.

— Ce facem cu Mason Verger?

— Îi spunem adevărul, răspunse Crawford. Amândoi ştim că el nu ne va împărtăşi informaţiile pe care le primeşte, decât dacă obţine vreuna pe care să n-o poată folosi el singur. Dar dacă încercăm să punem mâna pe firul pe care-l are el în Brazilia în momentul de faţă, firul se va evapora.

— Mi-aţi spus să las lucrurile baltă şi asta am şi făcut.

— Totuşi, ceva tot făceai aici.

— Mason a primit radiografia prin curierul expres DHL. DHL a urmărit codul de bare şi informaţiile de pe etichetă şi a identificat locul de preluare a coletului. E vorba de hotelul Ibarra din Rio.

Starling ridică mâna ca să preîntâmpine întreruperea.

— Toate astea le-am obţinut de la surse din New York. Nici un fel de cercetări în Brazilia. Mai e ceva. Mason îşi desfăşoară majoritatea afacerile telefonice, prin intermediul centralei telefonice de la o agenţie de pariuri din Las Vegas. Vă daţi seama ce volum de convorbiri poate prelua centrala.

— Oare vreau să ştiu cum ai aflat asta?

— În mod absolut legal, zise Starling. Mă rog, destul de legal – n-am lăsat nimic în casa lui Mason. Am obţinut codurile necesare ca să-i studiez facturile telefonice. Toţi agenţii tehnici le au. Să spunem că obstrucţionează justiţia. Cu influenţa lui, cât timp ar trebui să ne milogim ca să obţinem un mandat de urmărire a convorbirilor? Şi, oricum, ce i-am putea face dacă ar fi condamnat? Dar foloseşte o agenţie de pariuri – înţeleg ce urmăreşti, spuse Crawford. Comisia pentru Jocuri de noroc din Nevada ar putea fie să înregistreze convorbirile, fie să strângă cu uşa agenţia de pariuri pentru a afla ceea ce avem noi nevoie să ştim, anume încotro se îndreaptă convorbirile. Ea încuviinţă cu capul.

— L-am lăsat în pace pe Mason, aşa cum aţi spus.

— Am remarcat, zise Crawford. Îi poţi spune lui Mason că ne aşteptăm la sprijin din partea Interpolului şi a ambasadei. Spune-i că trebuie să trimitem nişte oameni în Brazilia şi să demarăm formalităţile pentru extrădare. Probabil că Lecter a comis crime în America de Sud, aşa că e mai bine să obţinem extrădarea înainte ca poliţia din Rio să înceapă să caute prin dosarele lor la Canibalism. Asta, dacă se află în America de Sud. Starling, nu-ţi face silă să vorbeşti cu Mason?

— Trebuie să intru în atmosferă. M-aţi ajutat în sensul ăsta când ne-am ocupat de cadavrul pescuit din West Virginia. Ce prostii spun, cadavru pescuit! Era o persoană pe nume Fredricka Bimmel. Şi, da, Mason îmi face silă. O grămadă de lucruri îmi fac silă în ultima vreme, Jack!

Starling amuţi, surprinsă de propriile cuvinte. Nu-i mai spusese niciodată până atunci directorului de departament Jack Crawford pe numele mic, nu plănuise niciodată să-i spună Jack, iar faptul că o făcuse îi provocă un şoc. Îi studie chipul, acel chip renumit ca fiind foarte greu de citit. El dădu din cap, cu un zâmbet strâmb şi trist.

— Şi mie, Starling. Vrei vreo două pastile din astea pentru stomac înainte să vorbeşti cu Mason?

Mason Verger nu-şi dădu osteneala să accepte convorbirea telefonică cu Starling. O secretară îi mulţumi acesteia pentru mesaj şi spuse că o va suna el ulterior. Dar el nu o contactă personal. Pentru Mason, aflat cu câteva trepte mai sus pe scara priorităţilor de informare decât Starling, coincidenţa radiografiilor era deja o veste răsuflată.

CAPITOLUL 14

Mason aflase că radiografia era într-adevăr a braţului doctorului Lecter cu mult înainte să i se spună lui Starling, fiindcă Mason avea surse mai bune decât ale ei la Ministerul Justiţiei.

Mason fusese informat printr-un e-mail semnat cu numele de cod Token287. Acesta era al doilea nume de cod al asistentului lui Parton Vellmore, membru în Comitetul Juridic al Camerei reprezentanţilor. Biroul lui Vellmore fusese informat printr-un e-mail trimis de Cassiusl99, al doilea nume de cod al lui Paul Krendler de la Ministerul de Justiţie, în persoană.

Mason era incitat. Nu credea că doctorul Lecter se află în Brazilia, dar radiografia dovedea faptul că doctorul are acum numărul normal de degete la mâna stângă. Informaţia se împletea cu un nou fir venit din Europa cu privire la locul unde se afla doctorul. Mason credea că pontul provine din interiorul forţelor de ordine italiene şi era cea mai consistentă urmă a lui Lecter de ani buni.

Nu avea de gând să împărtăşească acest fir FBI-ului. Datorită celor şapte ani de eforturi neobosite, accesului la dosare federale confidenţiale, anunţurilor publicate pretutindeni, lipsei de restricţii internaţionale şi cheltuirii unor mari sume de bani, Mason avea faţă de FBI un avans considerabil în urmărirea lui Lecter. Împărtăşea Biroului din informaţiile sale doar atunci când avea nevoie să se hrănească din resursele federale.

Pentru a păstra aparenţele, îi dădu secretarei sale instrucţiuni – o sâcâie oricum pe Starling pentru a afla noutăţi. Agenda lui Mason o îndemna pe secretară s-o sune de cel puţin trei ori pe zi.

Mason trimise imediat cinci mii de dolari, telegrafic, informatorului său din Brazilia pentru ca acesta să urmărească sursa radiografiei. Fondul de urgenţă pe care-l trimise, tot telegrafic, în Elveţia era cu mult mai mare, şi era pregătit să mai trimită şi alţi bani când se vedea cu informaţii solide în mână.

Mason credea că sursa lui din Europa l-a găsit deja pe doctorul Lecter, dar fusese de multe ori înşelat în privinţa informaţiilor şi învăţase să fie prudent.

Dovezile vor apărea în curând. Până atunci, ca să suporte mai uşor agonia aşteptării, îşi îndreptă preocupările spre ceea ce va face după ce doctorul va ajunge în mâinile lui. Şi aceste preparative începuseră să fie făcute cu mult timp în urmă, căci Mason era ucenicul suferinţei...

Modurile în care Dumnezeu găseşte cu cale să ne facă să suferim nu ne mulţumesc; nici nu le înţelegem – doar dacă nevinovăţia îl supără. În mod evident, El are nevoie de o mână de ajutor în direcţionarea furiei oarbe cu care biciuieşte pământul.

Mason a ajuns să-şi înţeleagă rolul în această privinţă în cel de-al doisprezecelea an de când paralizase, când trupul lui părea aproape inexistent sub cearşafuri şi când ştia că nu se va mai ridica din pat niciodată. Construcţia apartamentelor sale din conacul de la Muskrat Farm era terminată şi Mason dispunea de mijloace, dar nu nelimitate, fiindcă Molson, capul familiei Verger, încă ţinea puterea în mâinile sale.

Era Crăciunul din anul evadării doctorului Lecter. Înconjurat de atmosfera tipică pentru fiecare Crăciun, Mason regreta cu amărăciune că nu aranjase ca doctorul Lecter să fie ucis în azil; știa că undeva, pe pământ, doctorul Lecter se plimba în voie încolo şi încoace şi, foarte probabil, se distra de minune.

Mason însă zăcea sub aparatul său respirator, acoperit de o pătură uşoară; o asistentă stătea în picioare alături de el, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul şi dorindu-şi să poată sta jos. Nişte copii sărmani fuseseră aduşi cu autobuzul la Muskrat Farm ca să colinde. Cu permisiunea medicului, ferestrele camerei lui Mason fură deschise scurt timp spre aerul proaspăt; jos, sub ferestre, ţinând lumânări aprinse în palmele făcute căuş, copii cântau.

Luminile erau stinse în camera lui Mason, iar pe cerul întunecat de deasupra fermei, stelele atârnau aproape.

„Orăşelul Bethleem, o, cât de neclintit stă-n zare!" Cât de neclintit stă-n zare. Cât de neclintit stă-n zare.

Ironia versului îl apăsa. „Cât de neclintit stai, Mason!"

Dincolo de ferestrele lui, stelele Crăciunului rămâneau învăluite în aceeaşi tăcere sufocantă. Stelele nu-i spuseră nimic când ridică spre ele implorator ochiul acoperit de lentilă, când le făcu semne cu degetele pe care abia putea să le mişte. Mason nu credea că mai poate să respire. Îşi spuse că, dacă s-ar sufoca în spaţiu, ultimul lucru pe care l-ar vedea ar fi acele minunate stele tăcute, lipsite de aer. Îşi dădu seama că realmente se sufocă, aparatul

respirator nu putea ţine pasul, trebuia să aştepte următoarea respiraţie, liniile semnelor sale vitale apăreau verzi, oscilând pe ecranele aparatelor, mici arbori veşnic verzi în noaptea neagră, de pădure deasă a aparatelor. Oscilaţia pulsului său, cea sistolică, cea diastolică.

Infirmiera speriată, pe punctul de a apăsa butonul de alarmă, pe punctul de a pune mâna pe fiola de adrenalină.

Batjocura versurilor. „Cât de neclintit stai, Mason!"

Şi apoi, o revelaţie în acea noapte de Crăciun. Înainte ca infirmiera să sune sau să pregătească medicamentul, primele firişoare aspre ale răzbunării atinseră mâna lui Mason cea palidă, cercetătoare, ca un crab fantomatic, şi începură să-l calmeze.

La împărtăşaniile de Crăciun de pe întreg pământul, credincioşii sunt convinşi că, prin miracolul transsubstanţierii, mănâncă şi beau într-adevăr trupul şi sângele lui Hristos. Mason demară atunci pregătirile pentru o ceremonie şi mai impresionantă, care nu necesita nici un fel de transsubstanţiere. Demară pregătirile pentru ca doctorul Lecter să fie mâncat de viu.

CAPITOLUL 15

Educaţia lui Mason era una mai puţin obişnuită, dar perfect adaptată la viaţa pe care tatăl său o imaginase pentru el şi la sarcina pe care o avea acum în faţă.

Copil fiind, fusese înscris la o şcoală cu internat la care tatăl lui contribuia cu sume mari de bani şi unde absenţele frecvente ale lui Mason erau trecute cu vederea. Săptămâni la rând, bătrânul Verger se ocupa personal de adevărata educaţie a lui Mason, luând băiatul cu el în grajdurile şi abatoarele care constituiau temelia averii sale.

Molson Verger era un pionier în numeroase domenii ale producţiei de came, în special în cel al economiei. Primele sale experimente cu hrana ieftină rivalizau cu cele ale lui Batterhan, în urmă cu cincizeci de ani. Molson Verger amesteca în hrana porcilor păr de porc pisat, pene de pui pisate şi gunoi într-o proporţie considerată la acea vreme îndrăzneaţă. În anii patruzeci fusese considerat un vizionar nesăbuit când eliminase pentru prima oară apa proaspătă de băut a porcilor şi o înlocuise cu o băutură făcută din fecale animale fermentate, pentru a grăbi creşterea lor în greutate. Râsetele pe seama lui au amuţit când a început să-şi adune profitul, iar competitorii săi s-au grăbit să-l imite.

Ca lider în industria conservelor, Molson Verger nu s-a rezumat la atât. A luptat cu curaj şi cu proprii bani împotriva Legii sacrificării blânde a animalelor, strict din punctul de vedere al economiei, şi a reuşit să păstreze aparenţele de legalitate, cu toate că asta l-a costat scump în compensaţii legislative. Cu Mason alături, a supravegheat experimente la scară largă în problemele legate de creşterea animalelor, stabilind cât de mult puteau fi private de hrană şi apă înainte să fie sacrificate, fără o pierdere însemnată în greutate.

Cercetările genetice sponsorizate de Verger au fost cele care, în cele din urmă, au dus la dublarea masei musculare a porcilor belgieni, fără pierderile de lichid care constituiseră pentru belgieni o problemă. Molson Verger a cumpărat

rase de porci pretutindeni în lume şi a sponsorizat mai multe programe de încrucişare din străinătate.

Dar abatoarele ţin, în esenţa lor, de oameni, şi nimeni nu a înţeles asta mai bine ca Molson Verger. El a reuşit să intimideze conducerea sindicatelor când aceasta a încercat să se înfrupte din profiturile lui cu cereri de mărire a salariului şi de asigurare a condiţiilor de muncă. În această privinţă, relaţiile sale solide cu crima organizată l-au slujit timp de treizeci de ani.

Pe atunci, Mason semăna foarte tare cu tatăl lui: avea sprâncene negre, lucioase deasupra ochilor de un albastru-deschis, ochi de măcelar, şi linia părului coborâtă şi asimetrică, mai sus în partea dreaptă şi mai jos în stânga. Lui Molson Verger îi plăcea adesea să cuprindă cu afecţiune capul fiului său în mâini şi să-l pipăie, de parcă ar fi confirmat paternitatea acestuia prin fizionomie, aşa cum putea să pipăie capul unui porc şi să-i identifice, Prin intermediul structurii osoase, zestrea genetică.

Mason a învăţat temeinic şi, chiar şi după ce vătămările suferite l-au ţintuit la pat, a rămas capabil să ia hotărâri de afaceri sănătoase care să fie aplicate de angajaţii lui supuşi. A fost ideea fiului Mason să sugereze guvernului american şi Naţiunilor Unite sacrificarea tuturor porcilor din rasa locală din Haiti, sub pretextul pericolului reprezentat de febra porcină africană. După aceea, a putut să vândă guvernului porci americani din rasa Marele Alb ca să-i înlocuiască pe cei locali. Confruntaţi cu condiţiile din Haiti, aceşti porci mari şi supli au murit cât mai repede cu putinţă şi au trebuit înlocuiţi iarăşi şi iarăşi cu alţii din turmele lui Mason, până când haitienii şi-au înlocuit porcii cu ramatoare mici şi rezistente din Republica Dominicană.

Acum, construind mecanismele răzbunării sale cu cunoştinţele şi experienţa unei vieţi întregi, Mason se simţea ca Stradivarius în faţa mesei de lucru.

Ce bogăţie de informaţii şi resurse zăcea în ţeasta fără chip a lui Mason! Lungit în pat, compunând în minte precum Beethoven cel surd, îşi amintea cum mergea cu tatăl lui la târgurile de porci ca să-şi verifice competitorii; cuţitaşul de argint al lui Molson era mereu gata să se strecoare afară din haina lui şi apoi în spinarea unui porc pentru a verifica grosimea slăninii de pe spate. Molson se îndepărta de guiţatul revoltat, prea demn pentru a fi interpelat, cu mâna înapoi în buzunar, marcând cu degetul mare adâncimea pe lamă.

Dacă ar fi avut buze, Mason ar fi zâmbit amintindu-şi cum tatăl lui a împuns cu cuţitul un porc concurent al organizaţiei 4-H[14] care credea că toţi îi sunt prieteni, iar proprietarul porcului, un copil, a început să plângă. Tatăl copilului a apărut furios, iar gorilele lui Mason l-au dus afară din cort. O, fuseseră vremuri bune, vesele!

La târguri, Mason a văzut porci exotici din toate colţurile lumii. Pentru noul său ţel, a pus laolaltă tot ce era mai bun din ceea ce văzuse.

Mason şi-a început programul special de creştere a porcilor imediat după acea revelaţie de la Crăciun şi l-a pus în aplicare la o mică crescătorie pe care familia Verger o deţinea în Sardinia, dincolo de coasta Italiei. A ales acest loc pentru izolarea lui şi pentru apropierea de Europa.

Mason credea – şi avea dreptate – că prima oprire a doctorului Lecter dincolo de graniţele Statelor Unite, după evadare, a fost în America de Sud. Dar el nutrise totdeauna convingerea că Europa era locul unde s-ar stabili un om cu gusturile doctorului Lecter, aşa că urmărise în fiecare an Festivalul de Muzică de la Salzburg şi alte evenimente culturale.

Iată ce a trimis Mason crescătorilor săi din Sardinia pentru a pregăti decorul morţii doctorului Lecter:

Porcul uriaş de pădure, Hylochoerus meinertzhageni, şase ţâţe şi treizeci şi opt de cromozomi, un hrăpăreţ plin de resurse, omnivor oportunist, ca şi omul. Doi metri lungime în familiile din zonele muntoase, cântăreşte aproximativ două sute şaptezeci şi cinci de kilograme. Porcul de pădure uriaş era linia melodică de fundal a lui Mason.

Porcul sălbatic european clasic, S. scrofa scrofa, treizeci şi şase de cromozomi în forma sa cea mai pură, fără protuberante faciale, tot numai peri aspri şi colţi mari pentru sfâşiat, un animal mare, rapid şi feroce, care omoară o viperă cu copitele sale ascuţite şi apoi înghite şarpele de parcă ar fi o buruiană. Provocat sau în rut, ori atunci când îşi apără odraslele, atacă orice l-ar ameninţa. Scroafele au douăsprezece ţâţe şi sunt mame bune. În S. scrofa scrofa, Mason a descoperit melodia şi înfăţişarea potrivite pentru a-i furniza doctorului Lecter o ultimă imagine de iad în care să se vadă pe sine însuşi înfulecat. (Vezi Harris cu privire la porci, 1881)

---

[14] Organizaţie patronată de Ministerul Agriculturii american, al cărei scop este instruirea tineretului în creşterea animalelor, (n.tr.)

A mai cumpărat porcul din insula Ossabaw pentru agresivitatea sa şi rasa Jiaxing Neagră, pentru nivelul ridicat de estradiol.

O notă falsă a apărut atunci când a adus un babirus, Babyrousa babyrussa, din estul Indoneziei, rasă cunoscută ca Porcul-cerb pentru lungimea exagerată a colţilor săi. Era o rasă 011 înmulţire lentă, cu doar două ţâţe, iar ca să-l aducă la o sută de kilograme îl costa prea mult. Nu şi-a pierdut timpul cu această rasă întrucât mai existau şi altele asemănătoare, mai eficiente.

În privinţa dentiţiei, Mason n-a prea avut de unde alege. Aproape toate speciile aveau dinţi adaptaţi modului de hrănire:

trei perechi de incisivi ascuţiţi, o pereche de canini mai lungi, patru perechi de premolari şi trei perechi de molari pentru zdrobire, sus şi jos, făcând un total de patruzeci şi patru de dinţi.

Orice porc ar mânca un om mort, dar să-l determini să mănânce unul viu este necesară o oarecare educaţie. Sarzii lui Mason erau oamenii potriviţi, la înălţimea sarcinii.

Acum, după un efort de şapte ani şi numeroase generaţii de porci, rezultatele erau... remarcabile.

CAPITOLUL 16

Cum toţi actorii, cu excepţia lui Lecter, se aflau la locul lor în munţii Gennargentu din Sardinia, Mason îşi îndreptă atenţia către operaţiunea de înregistrare a morţii doctorului, pentru posteritate şi pentru propria plăcere de vizionare. Pregătirile le făcuse de mult, dar acum sosise momentul să dea alarma.

Îşi desfăşura afacerile delicate la telefon, prin centrala sa telefonică legitimă a agenţiei de pariuri din apropiere de Castaways, în Las Vegas. Convorbirile lui erau mici firişoare pierdute în volumul mare al activităţii de sfârşit de săptămână de acolo.

Vocea lui Mason, amplificată prin radio, minus consoanele ocluzive şi fricative, pomi din pădurea naţională din apropierea golfului Chesapeake, spre deşert şi de acolo peste Atlantic, mai întâi spre Roma.

Acolo, într-un apartament de la etajul şapte al unei clădiri aflate pe Via Arhimede, în spatele hotelului cu acelaşi nume, telefonul sună de zor – târâitul aspru, dublu al unui telefon italian. În întuneric se aud voci somnoroase.

— Cosa? Cosa c'e?

— Accendi la luce, idiota! Se aprinde veioza. În pat se află trei oameni. Bărbatul tânăr, aflat mai aproape de telefon, ridică receptorul şi-l trece unuia, mai în vârstă, aflat la mijloc. De partea cealaltă se află o fată blondă, de douăzeci şi ceva de ani. Fata ridică chipul somnoros spre lumină, apoi adoarme la loc.

— Pronto, chi? Chiparia?

— Oreste, prietene! Sunt Mason. Bărbatul cel solid se dezmeticeşte şi-i face semn tânărului să-i aducă un pahar cu apă minerală.

— A, Mason prietene, scuză-mă, dormeam. Cât e ceasul acolo, la voi?

— E târziu peste tot, Oreste. Îţi mai aminteşti ce am spus că voi face pentru tine şi ce trebuie să faci tu pentru mine?

— Ăă, da, desigur.

— A sosit timpul, prietene. Ştii ce vreau. Vreau filmare cu două camere, vreau o calitate a sunetului mai bună decât au filmele tale porno şi va trebui să-ţi produci singur electricitatea, aşa că vreau ca generatorul să fie la o distanţă mare de platou. Mai vreau şi nişte filmări frumoase de natură pentru editare, şi cântec de păsări. Vreau să verifici locul mâine şi să pregăteşti totul. Poţi să-ţi laşi lucrurile acolo, am eu grijă să fie în siguranţă. După aia poţi să te întorci la Roma până la filmare. Dar fii gata să treci la treabă în două ore după ce eşti anunţat. Ai înţeles, Oreste? La Citybank te aşteaptă un cec, ai înţeles?

— Mason, în momentul de faţă filmez...

— Vrei să faci treaba asta, Oreste? Ai spus că te – ai săturat să faci filme cu sex, cu crime reale şi tâmpenii istorice pentru RAI. Vrei cu tot dinadinsul să faci un film adevărat, Oreste?

— Da, Mason.

— Atunci du-te azi! Banii sunt la Citybank. Vreau să mergi.

— Unde, Mason?

— În Sardinia. Ia un avion până la Cagliari, acolo te va aştepta cineva. Următorul telefon se îndreptă spre Porto Torres, pe coasta de est a Sardiniei.

Convorbirea fu scurtă. Nu erau prea multe de spus, fiindcă mecanismul fusese pus la punct de mult şi era la fel de eficient ca şi ghilotina portabilă a lui Mason. Era şi mai sănătos, mai ecologic, dar nu la fel de rapid.

PARTEA A DOUA

FLORENŢA

CAPITOLUL 17

Noapte în inima Florenţei, oraşul bătrân luminat prin artă.

Palazzo Vecchio se înalţă în piaţa întunecată, inundat de lumină, cu un puternic aer medieval dat de ferestrele cu arcadă şi zidurile crenelate ca dinţii unei lămpi din dovleac, clopotniţa înălţându-se pe cerul negru.

Liliecii vor vâna insecte în jurul cadranului luminat al orologiului până în zori, când rândunelele se vor ridica în aerul plin de vibraţiile clopotelor.

Inspectorul-şef Rinaldo Pazzi de la Chestură, îmbrăcat într-un impermeabil negru care contrastează cu statuile din marmură încremenite în acte de viol şi crimă, ieşi din umbrele Loggiei şi traversă piaţa, chipul lui palid îndreptându-se ca o floarea soarelui spre luminile palatului. Se opri pe locul unde fusese ars pe rug reformatorul Savonarola şi privi în sus, spre ferestrele unde suferise strămoşul lui.

De acolo, de la acea fereastră de sus, Francesco de Pazzi a fost aruncat, gol şi cu un laţ de gât, ca să moară zbătându-se spasmodic şi învârtindu-se lipit de zidul aspru. Arhiepiscopul spânzurat lângă Pazzi, îmbrăcat în hainele sale sfinte, nu i-a adus ăstuia nici o alinare spirituală: cu ochii holbaţi, scos din minţi te senzaţia de sufocare, arhiepiscopul şi-a înfipt dinţii în carnea lui Pazzi.

Membrii familiei Pazzi au fost îngenuncheaţi cu toţii în acea duminică de 26 aprilie a anului 1478 pentru asasinarea lui Giuliano de Medici şi încercarea de a-l ucide pe Lorenzo Magnificul în catedrală, în timpul slujbei.

Acum, Rinaldo Pazzi din neamul Pazzi, care nutrea pentru guvern o ură la fel de intensă ca şi strămoşii săi, căzut în dizgraţie şi falimentar, aşteptând şuierul ghilotinei, venise în acest loc pentru a se hotărî cum să folosească optim singura întâmplare norocoasă din prezentul lui.

Inspectorul-şef Pazzi credea că l-a descoperit pe Hannibal Lecter în Florenţa. Avea ocazia să-şi recâştige reputaţia şi să se bucure de onorurile care ar fi urmat prinderii acestui demon. Pazzi putea, de asemenea, să-l vândă pe Hannibal Lecter lui Mason Verger pentru o sumă de bani mai mare decât şi-ar fi putut imagina – dacă suspectul era, într-adevăr, Lecter. Fireşte că, odată cu Lecter, Pazzi şi-ar fi vândut şi onoarea sa zdrenţuită.

Pazzi nu se afla degeaba în fruntea departamentului de investigaţii a Chesturii; avea aptitudini pentru această muncă şi, la vremea lui, fusese mânat de o dorinţă pătimaşă de a se afirma în profesia sa. Dar pe lângă asta, mai purta şi cicatricele unuia care, în pripeala şi ardoarea ambiţiei sale, a apucat o dată de partea tăioasă darul oferit.

Alesese acest loc ca să dea cu banul pentru că aici trăise cândva un moment de revelaţie care l-a făcut faimos şi după aceea l-a distrus.

Renumitul simţ italian al ironiei era intens la Pazzi: cât de potrivit ca revelaţia sa nefericită să apară sub această fereastră, unde poate că spiritul furios al strămoşului său încă se mai legăna pe lângă zid! în acest loc, el putea să schimbe pentru totdeauna roata norocului neamului Pazzi.

Vânătoarea unui alt criminal în serie, Il Mostro, a fost cea care l-a făcut pe Pazzi celebru şi-apoi a adunat deasupra l corbii nenorocirii. Acea experienţă a făcut posibilă noua lui descoperire recentă. Dar deznodământul cazului Il Mostro încă-l mai aducea lui Pazzi un gust sălciu în gură şi-l mâna acum spre un joc periculos, în afara legii.

Il Mostro, Monstrul din Florenţa, a pândit îndrăgostiţii din Toscana timp de şaptesprezece ani, în anii optzeci şi nouăzeci. Monstrul se strecura în spatele îndrăgostiţilor care se îmbrăţişau pe numeroasele alei ferite din Toscana. Obiceiul lui era să-i ucidă cu un pistol de calibru mic, să-i aranjeze grijuliu într-o postură estetică, înconjuraţi de flori, şi să dezvelească sânul stâng al femeii. „Tablourile" astfel create de el aveau o familiaritate stranie, dădeau senzaţia de deja-vu.

De asemenea, Monstrul tăia cu grijă trofee anatomice, cu excepţia unui singur caz când, aparent din greşeală, a ucis o pereche de homosexuali nemţi pletoşi.

Publicul exercita presiuni puternice asupra Chesturii pentru a-l prinde pe Il Mostro, presiuni care au dus la demiterea predecesorului lui Pazzi. Când acesta a preluat postul de inspector-şef, s-a aflat în situaţia unui om atacat de

un stup de albine: presa roia în jurul biroului său de câte ori i se permitea, iar fotografii stăteau la pândă pe Via Zara, în spatele sediului Chesturii, pe unde trecea el cu maşina.

Turiştii care au vizitat Florenţa în perioada aceea îşi amintesc afişele lipite pretutindeni, înfăţişând un singur ochi scrutător, care avertizau cuplurile de pericolul reprezentat de Monstru. Pazzi muncea ca un posedat.

A cerut ajutorul Departamentului de Ştiinţe Comportamentale al FBI pentru a face profilul psihologic al criminalului şi a citit tot ce a găsit despre metodele FBI în această privinţă.

A folosit metode proactive: pe unele alei ale îndrăgostiţilor şi în locuri de întâlnire din cimitire se găseau mai mulţi poliţişti, stând câte doi în maşini, decât perechi de îndrăgostiţi. Nu existau suficiente poliţiste, aşa că pe timpul sezonului cald, perechile de poliţişti purtau pe rând peruci şi multe mustăţi au fost sacrificate. Pazzi s-a dat pe el însuşi exemplu, renunţând la mustaţă.

Monstrul era precaut. Lovea, dar nevoile lui nu-l obligau să lovească prea des.

Pazzi a observat că-n ultimii ani au existat perioade lungi când Monstrul nu a lovit deloc; o pauză a durat opt ani. Pazzi s-a agăţat de asta. Cu eforturi meticuloase, laborioase, înrolând forţat funcţionari care să-l ajute de la toate agenţiile pe care le putea ameninţa, confiscând computerul nepotului său ca să-l folosească în paralel cu singurul computer al Chesturii, Pazzi a făcut o listă cu toţi criminalii din nordul Italiei ale căror perioade petrecute în închisoare coincideau cu pauzele temporale din seria de crime a Monstrului. Erau nouăzeci şi şapte.

Pazzi a confiscat automobilul Alfa-Romeo GTV rapid, confortabil, al unui spărgător de bănci aflat la răcoare şi, sporind kilometrajul maşinii cu peste cinci mii de kilometri într-o lună, i-a văzut personal pe nouăzeci şi patru dintre condamnaţi şi s-a ocupat de interogarea lor. Ceilalţi trei erau fie schilozi, fie morţi.

La locul crimelor nu exista aproape nici o probă care să-l ajute să restrângă lista. Nici un fluid corporal al făptaşului, nici o amprentă.

Un singur cartuş a fost recuperat de la locul unei crime din Impruneta. Era un cartuş Winchester-Western de calibrul .22, cu capsula de amorsare în formă de inel la bază, iar urmele de extractor de pe el se potriveau cu un pistol Colt semiautomat, poate un Woodsman. Gloanţele folosite în toate crimele erau de

calibrul .22, trase cu acelaşi pistol. Pe gloanţe nu se vedeau ştersături de la un amortizor, dar amortizorul nu putea fi exclus.

Pazzi era un Pazzi şi, mai presus de toate, era ambiţios; în plus, avea o nevastă tânără şi frumoasă şi mereu nesătulă. Eforturile i-au topit vreo cinci kilograme de pe trupul oricum suplu. Angajaţi mai tineri de la Chestură glumeau în secret pe seama asemănării lui cu personajul de desen animat Wile E. Coyote.

Când nişte puşti isteţi au instalat pe computerul de la Chestură un program care schimba chipurile celor Trei Tenori în cel al unui măgar, al unui porc şi al unui ţap, Pazzi s-a uitat ţintă la imagini mai multe minute şi şi-a simţit propria faţă schimbându-se în cea a măgarului.

La geamurile laboratorului de la Chestură se afla o ghirlandă de usturoi menită să ţină la distanţă spiritele malefice. După ce ultimul dintre suspecţii săi a fost vizitat şi interogat fără nici un rezultat, Pazzi stătu o vreme la această fereastră, privind curtea prăfuită şi simţindu-se copleşit de disperare.

Se gândi la proaspăta lui soţie, la gleznele fine şi la puful de pe ceafa ei. Se gândi cum îi tremură şi-i tresaltă sânii când se spală pe dinţi şi la râsul ei când îl vedea că o priveşte astfel. Se gândi la lucrurile pe care voia să i le dăruiască. Şi-o imagină desfăcând cadourile. Se gândea la soţia lui în imagini; fiinţa ei nu era doar frumoasă, ci şi parfumată şi plăcută la atingere, dar percepţiile vizuale erau pregnante în memoria lui.

Cugetă la imaginea pe care voia s-o aibă în ochii ei. Nu era în nici un caz rolul său din prezent, de cal de bătaie al presei – sediul Chesturii din Florenţa se află în clădirea care a adăpostit cândva un spital de nebuni, iar caricaturiştii profitau din plin de asta.

Pazzi îşi închipuia că succesul apare ca rezultat al inspiraţiei. Memoria lui vizuală era excelentă şi, la fel ca majoritatea oamenilor al căror simţ dominant este văzul, considera că revelaţia constă în evoluţia unei imagini, mai întâi înceţoşată, apoi din ce în ce mai clară. Raţionamentele lui se desfăşurau aşa cum cei mai mulţi dintre noi caută un obiect rătăcit: îi revedem imaginea în minte şi o comparăm cu ceea ce vedem, împrospătând mental imaginea de mai multe ori pe minut şi proiectând-o în spaţiu.

Apoi, un atentat politic cu bombă în spatele muzeului Uffizi a îndepărtat atenţia publicului şi timpul lui Pazzi de la cazul Monstrului, pentru o perioadă scurtă.

Chiar şi în timp ce lucra la cazul important al bombei de la muzeu, în mintea lui Pazzi persistau imaginile pe care şi le Crease despre Il Mostro. Vedea tablourile create de Monstru Undeva, la periferia câmpului vizual, aşa cum privim pe lângă A obiect ca să-l vedem în întuneric. Îl obseda mai ales o pereche moartă în patul unei camionete în Impruneta, cadavrele aranjate cu grijă de Monstru, flori risipite peste ei, sânul stâng al femeii dezvelit.

Pazzi plecase de la muzeul Uffizi într-o după-amiază devreme şi traversa Piazza Signoria din apropiere, când o imagine de pe taraba unui vânzător de cărţi poştale i-a sărit în ochi.

Nefiind sigur de unde a răsărit imaginea, se opri exact pe locul unde fusese ars pe rug Savonarola. Se întoarse şi privi în jur. Piaţa era plină de turişti. Pazzi simţi un fior rece pe spinare. Poate că totul era doar în mintea lui – imaginea, semnalul care-i atrăsese atenţia. Ieşi din piaţă pe unde intrase şi apoi o traversă din nou.

Iată-l: un poster mic, pătat de muşte şi deformat de ploaie, reproducând tabloul Primăvara de Botticelli. Pictura originală se afla în spatele lui, în muzeul Uffizi. Primăvara. Nimfa cu ghirlandă de flori la gât, cu sânul stâng dezvelit, din gură izvorându-i flori, Zefirul palid care se întinde spre ea, ieşind din pădure.

Asta era! Imaginea perechii moarte în patul camionetei, cu ghirlande de flori, alte flori în gura fetei. Identic. Identic!

Acolo, în locul unde strămoşul lui se răsucise sugrumat, lipit de zid, acolo apăru ideea, imaginea măiastră pe care o căuta Pazzi; era o imagine creată cu cinci sute de ani mai devreme de către Sandro Botticelli, acelaşi artist care, pentru patruzeci de florini, a pictat pe zidul închisorii Bargello imaginea lui Francesco de Pazzi spânzurat, cu ştreang cu tot. Cum ar fi putut Pazzi să reziste în faţa unei asemenea inspiraţii, când originea ei era atât de desfătătoare?

Simţi nevoia să se aşeze. Toate băncile erau ocupate. Se văzu silit să-şi arate insigna şi să ceară loc pe o bancă de la un bătrân ale cărui cârje nu le-a văzut, decât după ce bătrânul veteran s-a ridicat pe singurul său picior, comentând zgomotos şi nepoliticos.

Pazzi era surescitat din două motive. Găsirea imaginii folosite de 77 Mostro era un triumf, dar, mult mai important, Pazzi văzuse o copie a picturii Primăvara în cursul turului criminalilor suspecţi pe care-l făcuse.

Ştia că nu ajută la nimic să-şi forţeze memoria; se aşeză comod, în tihnă, şi-şi invită amintirile să iasă la suprafaţă. După o vreme se întoarse la Uffizi şi stătu în faţa picturii originale a lui Botticelli, dar nu prea mult timp. Merse pe jos până în piaţa de cereale şi atinse râtul porcului din bronz 77 Porcellino de acolo, apoi urcă în maşină, merse la Ippocampo şi acolo, sprijinit de capota maşinii sale prăfuite, simţind în nări mirosul uleiului de motor încins, privi copiii jucând fotbal...

Mai întâi văzu cu ochii minţii scara interioară a unei case, iar pe palierul de deasupra lui, partea de sus a reproducerii după Primăvara apărând pe măsură ce urca treptele. Se putu întoarce mental şi văzu uşa de la intrare timp de o clipă, dar nimic din stradă şi nici un chip.

Versat în materie de interogatorii, se chestiona pe sine însuşi, apelând la simţurile secundare:

„Când ai văzut reproducerea, ce ai auzit?... Zgomot de vase într-o bucătărie de la parter. Când ai ajuns pe palier şi te-ai oprit în faţa tabloului, ce-ai auzit? Televizorul. Un televizor într-o sufragerie. Robert Stack în rolul lui Eliot Ness în Gli intoccabili. Ai simţit miros de mâncare gătită? Da, se gătea. Ai mai simţit vreun alt miros? Vedeam tabloul. NU, nu interesează ce ai văzut. Ai mai simţit vreun alt miros? Da, încă mai simţeam mirosul maşinii, aerul încins din maşină, îl mai simţeam încă în nări, miros de ulei de motor încins, încins după drumul pe... pe laccordo, am mers cu viteză pe autostrada Raccordo, în ce direcţie? Spre San Casciano. Auzeam şi lătratul unui câine, folo, în San Casciano, un tâlhar şi violator pe nume Girolamo fi nu mai ştiu cum." Momentul precis când se produce conexiunea, acel spasm faptic al împlinirii, când gândul contopeşte incandescent fegmentele disparate – de acolo ni se trage cea mai intensă plăcere. Rinaldo Pazzi a trăit atunci cea mai grozavă clipă a vieţii sale.

O oră şi jumătate mai târziu, Pazzi îl aresta pe Girolamo Tocea. Nevasta lui Tocea aruncă furioasă cu pietre după micul convoi venit să-l ridice pe soţul ei.

CAPITOLUL 18

Tocea era un suspect ideal. În tinereţe făcuse nouă ani de închisoare pentru uciderea unui bărbat pe care îl surprinsese în flagrant cu logodnica lui, pe o alee a unui parc. Mai fusese acuzat că şi-a abuzat sexual fiicele şi a comis alte abuzuri domestice şi făcuse închisoare pentru viol.

Chestura aproape că a distrus casa lui Tocea încercând să găsească dovezi. În cele din urmă, Pazzi însuşi, percheziţionând proprietatea lui Tocea, a găsit un cartuş, ce a constituit una dintre puţinele probe materiale pe care le-a avut acuzarea.

Procesul a fost senzaţional. S-a ţinut într-o clădire de maximă securitate numită Buncărul, unde avuseseră loc procesele unor terorişti în anii şaptezeci, peste drum de birourile din Florenţa ale ziarului La Nazione. Juraţii, cinci bărbaţi şi cinci femei, l-au găsit pe Tocea vinovat, aproape fără dovezi, acuzând doar caracterul acestuia. Mare parte a populaţiei îl credea nevinovat, dar mulţi spuneau că Tocea e un nemernic şi merită închis. La vârsta de şaizeci şi cinci de ani, acesta a primit o condamnare de patruzeci de ani la Volterra.

Următoarele luni au fost un vis. În Florenţa, nici un Pazzi nu mai fusese atât de sărbătorit de cinci sute de ani, de când Pazzo de Pazzi se întorsese din Prima Cruciadă cu aşchii de cremene de la Sfântul Mormânt.

Rinaldo Pazzi şi frumoasa lui soţie au stat alături de arhiepiscop la Dom atunci când aceleaşi aşchii de cremene au fost folosite pentru a aprinde fitilul unui porumbel confecţionat care a zburat afară din biserică şi a explodat într-o ploaie de artificii sub ochii mulţimii care ovaţiona.

Ziarele sorbeau fiecare cuvânt rostit de Pazzi, iar acesta atribuia subordonaţilor săi, în limite rezonabile, succesul pentru rezolvarea acestui caz extrem de dificil. Signora Pazzi era căutată pentru sfaturi în privinţa modei; într-adevăr, arăta minunat de frumoasă în hainele pe care designerii o încurajau să le poarte. Cei doi soţi erau invitaţi la ceaiuri simandicoase în casele celor puternici, ba chiar au luat cina cu un conte în castelul acestuia, înconjuraţi de armuri de epocă.

S-a discutat despre o eventuală carieră politică a lui Pazzi, i s-au adus laude în zgomotosul parlament italian şi i s-a dat misiunea de a conduce acţiunea forţelor de ordine italiene în cooperare cu FBI împotriva Mafiei.

Această misiune, împreună cu o bursă pentru studii şi participarea la seminariile de criminalistică de la Universitatea Georgetown i-au adus pe soţii Pazzi la Washington, D.C. Inspectorul-şef petrecea mult timp la Departamentul de Ştiinţe Comportamentale de la Quantico şi visa să creeze o secţie de Ştiinţe Comportamentale la Roma.

Apoi, după doi ani, dezastrul: într-o atmosferă mai calmă, o curte de apel asupra căreia nu se exercitau presiuni din partea publicului a acceptat să revizuiască sentinţa lui Tocea. Pazzi a fost chemat acasă pentru a fi anchetat. În rândul foştilor colegi rămaşi acasă, cuţitele îl aşteptau pe Pazzi, pregătite.

Completul de judecată al curţii de apel a anulat sentinţa lui Tocea şi l-a mustrat pe Pazzi, afirmând că, după părerea curţii, el a plantat probele.

Foştii susţinători fugeau de el ca de un miros neplăcut. În continuare o persoană importantă la Chestură, dar se afla la un pas de dezastru şi toţi ştiau asta. Guvernul italian se mise încet, însă ghilotina avea să cadă nu peste mult timp.

CAPITOLUL 19

Tocmai în acel interval de timp cumplit, chinuitor, când aştepta cuţitul ghilotinei, Pazzi l-a văzut pentru prima oară pe bărbatul cunoscut în rândul savanţilor din Florenţa ca doctorul Fell...

Rinaldo Pazzi urca treptele din Palazzo Vecchio cu o sarcină banală de îndeplinit, una dintre multe altele găsite de foştii săi subordonaţi de la Chestură, care se desfătau cu căderea lui în dizgraţie. Pazzi vedea doar vârfurile propriilor pantofi pe piatra tocită în timp ce urca pe lângă zidul acoperit de fresce – nimic din capodoperele de artă din jurul lui. Cu cinci sute de ani înainte, strămoşul lui fusese târâit, sângerând, pe aceste scări.

Ajuns pe palier, îşi îndreptă umerii ca bărbatul ce era şi se torţă să privească în ochi oamenii din fresce, unii dintre ei fiindu-i rude. Auzea deja disputele zgomotoase din Salonul Crinilor, aflat deasupra lui, unde se întruneau directorii Galeriilor de Artă Uffizi şi ai Comisiei pentru Arte Frumoase.

Misiunea lui Pazzi din ziua aceea era următoarea: curatorul veteran de la Palazzo Capponi dispăruse. Opinia generală era că bătrânul fugise cu o femeie s au cu banii cuiva, sau cu amândouă, lipsise de la ultimele patru şedinţe lunare la care se întâlnea cu comitetul director acolo, la Palazzo Vecchio.

Pazzi fu trimis pentru a continua cercetările. Inspectorul Aneral Pazzi, care ţinuse predici severe pe probleme de duritate, în urma atentatului cu bombă de la muzeu, aceloraşi directori cu chipuri cenuşii ai muzeului Uffizi şi ai Comisiei pentru Arte Frumoase, rivală a muzeului, trebuia să apară acum în faţa lor în circumstanţe banale şi să pună întrebări despre viaţa amoroasă a unui curator. Nu ardea de nerăbdare s-o facă.

Cele două comitete formau o adunare certăreaţă şi iritabilă – ani la rând nu reuşiseră să cadă de acord asupra unui loc unde să se întâlnească pentru şedinţele comune, nici una dintre părţi nevoind să meargă la sediul celeilalte. Până la urmă ajunseră să se întâlnească în magnificul Salon al Crinilor din Palazzo Vecchio, fiecare membru în parte fiind convins că splendida încăpere se potriveşte cu eminenţa şi distincţia sa. Odată stabiliţi acolo, refuzară să se

întâlnească în altă parte, chiar dacă Palazzo Vecchio era supus uneia dintre miile de operaţii de restaurare, cu schele şi paravane la tot pasul.

Profesorul Ricci, un vechi coleg de şcoală al lui Rinaldo Pazzi, se afla pe coridorul din care se intra în salon, cuprins de o criză de strănut din pricina prafului de ghips. Când îşi reveni cât de cât, îndreptă ochii plini de lacrimi către Pazzi.

— La solită arringa, spuse Ricci. Se ceartă ca de obicei. Ai venit pentru curatorul dispărut de la Capponi? Chiar acum se ceartă pentru postul lui. Sogliato îl vrea pentru nepotu-său. Savanţii sunt impresionaţi de doctorul Fell, pe care l-au angajat temporar cu câteva luni în urmă. Vor să-l păstreze.

Pazzi îşi lăsă prietenul să se caute prin buzunare după batiste şi intră în încăperea istorică al cărei plafon era acoperit de crini aurii. Paravanele din pânză care atârnau pe doi dintre pereţi ajutau la înăbuşirea gălăgiei.

Sogliato era la cuvânt, făcându-se ascultat numai datorită tonului ridicat.

— Corespondenţa familiei Capponi datează din secolul al treisprezecelea. Doctorul Fell ar putea să ţină în mână, în mâna lui care nu e italiană, un răvaş de la Dante Alighieri însuşi! recunoaşte? Cred că nu! I-aţi examinat cunoştinţele de limpa italiană medievală, şi nu voi nega că vorbeşte admirabil.

Pentru un straniero. Dar cunoaşte el personalităţile pre-renascentiste ale Florenţei? Cred că nu. Dacă ar găsi în biblioteca de la Capponi o scrisoare de la... de la Guido dei Cavalcanti, spre exemplu? Ar recunoaşte-o? Cred că nu! Aţi vrea să daţi o replică, doctore Fell?

Rinaldo Pazzi îşi roti privirea prin încăpere, dar nu văzu nici un bărbat pe care să-l identifice ca fiind doctorul Fell, cu toate că examinase fotografia acestuia cu mai puţin de o oră înainte. Nu-l văzu pe doctorul Fell pentru că doctorul nu era aşezat alături de ceilalţi. Pazzi îi auzi mai întâi vocea şi abia după aceea îl localiza.

Doctorul Fell stătea în picioare, absolut neclintit, lângă statuia măreaţă de bronz Judith şi Holofern, oferindu-şi spatele vorbitorului şi mulţimii. Vorbi fără să se întoarcă; era greu să spui de unde anume venea vocea: de la Judith, cu sabia ei ridicată pentru a-l lovi pe regele beat, de la Holofem, ţinut de păr, sau de la doctorul Fell, subţire şi nemişcat lângă siluetele de bronz ale lui Donatello. Vocea lui străpunse gălăgia ca un laser printr-un strat de fum, iar bărbaţii arţăgoşi tăcură.

— Cavalcanti a replicat public la primul sonet al lui Dante din La Vita Nuova, unde Dante îşi descrie visul straniu despre Beatrice Portinari. Poate Cavalcanti a comentat şi în particular. Dacă a scris vreunui Capponi, acesta e probabil Andrea – el era mai cultivat decât fraţii săi.

Doctorul Fell se întoarse cu faţa spre grup atunci când crezu el de cuviinţă, după un interval de timp incomod pentru toată lumea, mai puţin pentru el.

— Cunoaşteţi primul sonet al lui Dante, profesore Sogliato? Îl cunoaşteţi? La fascinat pe Cavalcanti şi merită timpul dumneavoastră. O parte a lui spune aşa:

Târziu în miez de noapte adâncă şi senină Fiece stea revarsă lumină către noi;

Amor fără de veste în faţă îmi apare

De amintirea asta, şi astăzi mă-nfior.

Şi el, Amorul, bucuros îmi pare

Cu inima-mi în mâini; în braţe-i doarme

A sufletului doamnă cuprinsă într-un văl.

El o trezeşte; tremurând supusă Ea inima-mi aprinsă din palma lui mănâncă;

Şi-atunci privesc cu jale cum Amorul

Pleacă pe drumu-i şi mă lasă-n urmă.

— Ascultaţi cum transformă Dante italiana poveste populară, pe care el o numea vulgari eloquentia, într-un instrument artistic:

Allegro mi sembrava Amor tenendo Meo core in matmo, e ne la braccia avea Madotma involta in un drappo dormendo. Poi la svegliava, e d'esto core ardendo Leipaventosa umilmentepascea Appreso gir lo ne vedea piagendo.

Nici cel mai cârcotaş florentin n-ar fi putut să reziste auzind versurile lui Dante răsunând între zidurile acoperite de fresce, rostite în dialectul toscan pur al doctorului Fell. Mai întâi prin aplauze, apoi prin aclamaţii cu ochi umezi, membrii celor două comisii îl confirmară pe doctorul Fell ca stăpân al Palazzo Capponi, lăsându-l pe Sogliato să spumege. Pazzi nu-şi putu da seama dacă victoria îl mulţumea pe doctor, căci acesta se întoarse din nou cu spatele. Dar Sogliato încă nu-şi spusese ultimul cuvânt.

— Dacă e aşa un expert în Dante, atunci să ţină o prelegere despre Dante, în faţa Studiolo!

Sogliato şuieră numele de parcă ar fi fost vorba de Inchiziţie.

— Să se prezinte în faţa lor extempore, vinerea viitoare, dacă poate. Studiolo era un grup mic şi feroce de savanţi care distrusese mai multe reputaţii academice şi care se întrunea adesea la Palazzo Vecchio. Îşi luase numele de la o sală de studiu particulară, ornamentată. A te pregăti să apari în faţa lor era considerat o adevărată corvoadă, iar apariţia în sine, o primejdie – Unchiul lui Sogliato susţinu propunerea acestuia, cumnatul lui Sogliato propuse să se voteze; sora lui înregistra votul în procesul verbal al şedinţei. Propunerea fu acceptată prin vot. Numirea rămânea valabilă, dar doctorul Fell trebuia să primească girul Studiolo pentru a o păstra.

Membrii celor două comisii aveau un nou curator pentru Palazzo Capponi, nu simţeau lipsa celui vechi, aşa că nu avură prea multe de spus despre bărbatul dispărut şi priviră cu dispreţ întrebările lui Pazzi. Acesta se ţinu admirabil de tare.

Ca orice bun anchetator, privi circumstanţele prin prisma avantajelor. Cine ar fi obţinut avantaje de pe urma dispariţiei fostului curator? Dispărutul era burlac, un savant liniştit, respectat, cu o viaţă ordonată. Făcuse ceva economii, nu prea multe. Tot ce avea era slujba lui şi privilegiul de a locui la mansarda din Palazzo Capponi.

Iar în faţa lui stătea nou-numitul, confirmat de comisie în acel post după o examinare atentă în domeniul istoriei florentine şi al limbii italiene vechi. Pazzi examinase cererile de angajare ale doctorului Fell şi certificatele emise de Ministerul Sănătăţii.

I se adresă doctorului în vreme ce membrii comisiei îşi strângeau servietele şi se pregăteau să plece acasă.

— Doctore Fell?

— Da, Commendatore?

Noul curator era scund şi subţiratic. Lentilele ochelarilor săi erau fumurii în jumătatea superioară, iar costumul de culoare închisă avea o croială splendidă, chiar şi după standardele italiene.

— Mă întrebam dacă v-aţi cunoscut vreodată predecesorul. Antena unui poliţist experimentat e reglată pe lungimea de undă a fricii. Observându-l pe doctorul Fel cu atenţie, Pazzi înregistră un calm absolut.

— Nu l-am cunoscut niciodată. Am citit mai multe dintre Monografiile sale în Nuova Antologia.

Doctorul conversa în dialectul toscan la fel de uşor cum el recita. Dacă exista vreo urmă de accent, Pazzi nu putea să-l identifice.

— Ştiu că poliţiştii care au investigat primii dispariţia au căutat la Palazzo Capponi orice fel de mesaj, un bilet de rămas-bun, un bilet de sinucidere, dar n-au găsit nimic. Dacă găsiţi din întâmplare ceva printre hârtii, orice document personal al lui, chiar dacă e absolut banal, mă anunţaţi?

— Desigur, Commendator Pazzi.

— Lucrurile lui personale se află încă la palat?

— Împachetate în două valize, cu inventarul aferent.

— Am să trimit... Am să trec pe acolo să le iau.

— Vreţi să-mi daţi un telefon în prealabil, Commendatore? Pot să dezactivez sistemul de securitate înainte să sosiţi şi astfel să vă economisesc timpul.

„Tipul e prea calm. În mod normal ar trebui să se teamă puţin de mine. Îmi cere să-l sun înainte să trec pe acolo!"

După ce membrii comisiei îi frecaseră ridichea lui Pazzi fără ca el să poată face nimic în privinţa asta, acum se simţea iritat de tupeul acestui bărbat. Aruncă la rândul lui o provocare.

— Doctorul Fell, pot să vă pun o întrebare personală?

— Dacă meseria v-o cere, Commendatore.

— Aveţi o cicatrice relativ recentă pe dosul mâinii stângi.

— Iar dumneavoastră aveţi o verighetă nouă. La Vita Nuova?

Doctorul Fell zâmbi. Avea dinţi mici, foarte albi. În momentul cât dură surprinderea lui Pazzi, înainte să se hotărască să se simtă ofensat, doctorul Fell ridică mâna cu cicatrice şi continua:

— Sindromul de tunel carpian, Commendatore. Istoria e o profesie care-şi are riscurile ei.

— De ce n-aţi declarat sindromul de tunel carpian în formularele de la Ministerul Sănătăţii când aţi venit să lucraţi aici?

— Aveam impresia, Commendatore, că vătămările sunt relevante doar dacă primeşti pensie pentru un handicap fizic. Eu nu primesc. Nici nu sunt handicapat.

— Operaţia a avut loc în Brazilia, ţara dumneavoastră de origine.

— Nu a avut loc în Italia, n-am primit nimic de la guvernul italian, replică doctorul Fell, de parcă ar fi considerat că răspunsul său e complet.

Rămăseseră ultimii în încăpere. Pazzi ajunsese la uşă când doctorul Fell îl strigă:

— Commendator Pazzi?

Doctorul Fell era o siluetă neagră pe fundalul ferestrei înalte, în spatele lui, în depărtare, se înălţa Domul.

— Da.

— Cred că vă trageţi chiar din neamul Pazzi, am dreptate?

— Da. De unde ştiţi?

Pazzi ar fi considerat o referire la articolele apărate recent în presă drept o grosolănie extremă.

— Semănaţi cu un personaj înfăţişat în picturile lui Della Robbia din capela familiei dumneavoastră, din Santa Croce.

— A, acela era Andrea de Pazzi înfăţişat ca Ioan Botezătorul, spuse Pazzi, resimţind un strop de plăcere în inima sa înăcrită.

Când Rinaldo Pazzi părăsi silueta zveltă ce stătea în sala de şedinţe, impresia cu care rămase ţinea de nemişcarea extraordinară a doctorului Fell. Dar impresia aceasta avea să se îmbogăţească în scurt timp.

CAPITOLUL 20

Acum, că permanentul contact cu lascivitatea şi vulgaritatea ne-a desensibilizat faţă de aceste aspecte ale naturii umane, e interesant de văzut ce ni se mai poate părea pervers. Ce mai poate plesni şuncile lipicioase ale conştiinţei noastre docile suficient de tare ca să ne atragă atenţia?

În Florenţa exista o expoziţie intitulată „Instrumente de tortură cumplite", acesta fiind locul unde Rinaldo Pazzi l-a întâlnit următoarea oară pe doctorul Fell.

Expoziţia, cuprinzând peste douăzeci de instrumente clasice de tortură însoţite de documentări ample, fusese organizată în severul Forte di Belvedere, o fortăreaţă Medici din secolul al XVI-lea, care păzeşte zidul sudic al oraşului. Vernisajul a atras vizitatori cu nemiluita, neaşteptat de mulţi; surescitarea învăluise instantaneu mulţimea.

Expoziţia era programată să dureze o lună, însă instrumentele cumplite de tortură încă mai puteau fi văzute şi după şase luni, egalând numărul de vizitatori al Galeriile Uffizi si depăşindu-l pe cel al muzeului din Palatul Pitti.

Promotorii, doi indivizi care se ocupaseră în trecut de împăierea animalelor, până când trofeele pe care le executau n-au mai putut să-i hrănească, deveniră milionari şi făcură un turneu triumfal prin Europa cu expoziţia lor, prilej cu care şi-au arătat smochingurile noi.

Cei mai mulţi vizitatori veneau în perechi, din toate colţurile Europei, profitând de prelungirea expoziţiei, ca să se plimbe agale printre mecanismele durerii şi să citească atenţi, într-una dintre cele patru limbi, informaţiile despre provenienţa dispozitivelor şi modul lor de folosire. Ilustraţii de Durrer şi alţii, împreună cu jurnale contemporane luminau mulţimile cu privire la subiecte cum ar fi detaliile de fineţe ale tragerii pe roată. Iată ce scria pe una dintre plăci, în engleză:

Prinţii italieni preferau să-şi zdrobească victimele pe pământ, utilizându-se pentru această roată din fier ca agent de provocare a loviturilor, şi blocuri de piatră aşezate sub membre, după cum am arătat, pe când în nordul Europei,

metoda mai răspândită consta în legarea victimei de roată, aplicarea de lovituri cu o vergea metalică şi apoi înfigerea membrelor în ţepuşele de pe marginea roţii, fracturile multiple oferind flexibilitatea necesară, iar capul – ţipând încă – şi trunchiul rămânând în mijlocul roţii. Această din urmă metodă constituia un spectacol mai satisfăcător, dar distracţia se putea opri brusc dacă se întâmpla ca o aşchie de os să ajungă în inimă.

Expoziţia „Instrumentelor de tortură cumplite" nu putea să nu atragă cunoscători a tot ce are omenirea mai rău. Dar esenţa a tot ce e mai rău, adevăratul apogeu al putreziciunii spiritului uman nu se găseşte în Fecioara de Fier, nici în roata de tras; Urâţenia Fundamentală se găseşte pe chipurile celor din mulţime.

În semiîntunericul acestei încăperi mari cu ziduri de piatră, dedesubtul cuştilor spânzurate, luminate, ale condamnaţilor, stătea doctorul Fell, cunoscător al expresiilor faciale, ţinându-şi ochelarii în mâna cu cicatrice, cu vârful unuia din braţele ochelarilor apăsat pe buze, cu chipul absorbit; privea oamenii trecând printre exponate. Rinaldo Pazzi îl văzu acolo.

Pazzi se ocupa de cea de-a doua misiune banală a zilei. În să ia cina cu nevasta lui, trebuia să-şi facă loc prin mulţime pentru a lipi noi anunţuri de avertisment destinate cuplurilor, Privitoare la Monstrul din Florenţa, pe care nu reuşise să-l prindă. Un astfel de afiş îi domina biroul, pus acolo de către noii lui superiori, împreună cu alte afişe ale unor persoane date în urmărire prin alte părţi ale lumii.

Foştii împăietori de animale, care supravegheau împreună casa de bilete, fură fericiţi să adauge puţină groază contemporană la spectacolul lor, dar îi cerură lui Pazzi să pună afişul el însuşi, fiindcă nici unul dintre ei nu părea dispus să-l lase pe celălalt singur cu banii. Câţiva localnici îl recunoscură pe Pazzi şi-l fluierară, profitând de anonimatul oferit de mulţime.

Pazzi prinse în ace colţurile afişului albastru, cu ochiul unic, pătrunzător, pe un panou de afişaj aflat în apropiere de ieşire, unde avea să atragă cel mai bine atenţia, şi îndreptă spre el un reflector. Privindu-i pe cei care plecau, în perechi, Pazzi îşi dădu seama că mulţi erau deja în dispoziţie amoroasă şi se frecau unul de altul. Nu voia să mai vadă încă un tablou al morţii, nu mai voia să vadă sânge şi flori.

Pazzi voia însă să vorbească cu doctorul Fell – ar fi fost convenabil să ia obiectele curatorului dispărut câtă vreme se afla atât de aproape de Palazzo

Capponi. Dar când Pazzi se întoarse de la panoul de afişaj, doctorul dispăruse. Acolo unde stătuse el, sub cuşca foamei suspendată în aer, cu scheletul dinăuntru ghemuit în poziţie de fetus, încă implorând să capete hrană, era doar zidul de piatră.

Pazzi se simţea iritat. Îşi făcu loc prin mulţime până ajunse afară, dar nu-l găsi pe doctor.

Paznicul de la ieşire îl recunoscu pe Pazzi şi nu spuse nimic când acesta păşi peste frânghie şi ieşi de pe cărare, păşind pe pământul întunecat ce înconjura Forte di Belvedere. Bătrâna Florenţa se afla la picioarele lui, cu cocoaşa mare a Domului şi tumul de la Palazzo Vecchio ridicându-se în lumină.

Pazzi era un suflet foarte bătrân, care se zvârcolea în ţeapă circumstanţelor ridicole. Oraşul său îşi bătea joc de el.

FBI-ul american răsucise pentru ultima oară cuţitul înfipt deja în spinarea lui Pazzi, spunând în presă că profilul făcut de FBI lui Mostro nu corespundea deloc cu cel al suspectului arestat de Pazzi. La Nazione adăugase că Pazzi „l-a trimis pe Tocea în închisoare fără probe suficiente".

Ultima oară când Pazzi pusese afişul albastru de avertisment împotriva Monstrului, se întâmplase în America, iar afişul constituia un trofeu pe care-l agăţase cu mândrie pe zidurile Departamentului de Ştiinţe Comportamentale şi-l semnase, la cererea agenţilor americani din FBI. Aceştia ştiau totul despre el, îl admirau, îi făceau invitaţii. Pazzi şi soţia lui fuseseră de multe ori oaspeţi în vile luxoase de pe ţărmurile din Maryland.

Sprijinit de parapetul întunecat, privindu-şi oraşul vechi, simţea de fapt aerul sărat din Chesapeake şi-şi vedea soţia pe plajă, cu pantofii ei sport albi, noi.

Undeva, în sediul Departamentului de Ştiinţe Comportamentale de la Quantico, exista un desen înfăţişând Florenţa care-i fusese arătat ca o curiozitate. Era aceeaşi privelişte pe care o vedea el în acea clipă, bătrâna Florenţa văzută de la Belvedere, punctul cel mai potrivit pentru contemplarea oraşului. Dar desenul nu este în culori. Era trasat în creion, umbrit cu cărbune. Desenul apărea în fundalul unei fotografii. Era fotografia unui criminal în serie american, doctorul Hannibal Lecter. Hannibal Canibalul. Lecter desenase Florenţa din memorie, iar desenul se afla agăţat pe peretele celulei sale din azil, un loc la fel de posomorât ca şi acesta.

Când i-a trecut prin minte lui Pazzi ideea închegată? Două imagini, Florenţa adevărată aşternută sub ochii lui şi desenul pe care şi-l amintea. Cu câteva minute în urmă punea afişul cu U Mostro. Dar mai era un afiş: afişul lui Mason Verger despre Hannibal Lecter pe pereţii biroului său, cu uriaşa recompensă şi recomandările sale: DOCTORUL LECTER VA FI NEVOIT SA-ŞI ASCUNDĂ MÂNA STANGA ŞI ESTE POSIBIL SA FI ÎNCERCAT SA ŞI-O MODIFICE PRINTR-O INTERVENTIE CHIRURGICALĂ, ÎNTRUCAT TIPUL SAU DE POLIDACTILIE, CU DEGETELE SUPLIMENTARE PERFECT FORMATE, ESTE EXTREM DE RAR ŞI IDENTIFICABIL INSTANTANEU. Doctorul Fell ţinându-şi ochelarii în mâna cu cicatrice.

Un desen detaliat al acestei privelişti pe zidul celulei lui Hannibal Lecter.

Oare lui Pazzi i-a venit ideea în timp ce privea Florenţa aşternută la picioarele lui sau din întunericul dens de deasupra luminilor oraşului? Şi de ce apariţia ei a fost anunţată de mirosul brizei sărate de la Chesapeake?

Neobişnuit pentru un om care gândeşte în imagini, legătura între idei a coincis cu un sunet, acel sunet pe care îl face o picătură când atinge o baltă tot mai mare.

Hannibal Lecter a fugit în Florenţa. Plici! Hannibal Lecter este doctorul Fell.

O vocea interioară îi spuse lui Rinaldo Pazzi că se poate să fi înnebunit în cuşca situaţiei jalnice în care se afla, că mintea lui înnebunită ar putea să-şi rupă dinţii de gratii, ca şi scheletul din cuşca foamei.

Fără să-şi poată aminti că s-a mişcat din loc, se trezi la Poarta Renaşterii, care ducea de la Belvedere spre Costa di San Georgio – o stradă în pantă, îngustă, care coteşte şi pătrunde în inima Vechii Florenţe după mai puţin de un kilometru. Paşii păreau să-l poarte pe pavajul înclinat fără voia lui; mergea mai repede decât ar fi vrut, privind tot timpul înainte în căutarea bărbatului numit doctorul Fell, căci acesta era drumul lui spre casă. La jumătatea străzii, Pazzi coti pe Costa Scarpuccia, coborând în continuare până când ajunse la intersecţia cu Via de Bardi, aproape de râu. Aproape de Palazzo Capponi, reşedinţa doctorului Fell.

Respirând greu din cauza coborâşului, Pazzi găsi un loc umbrit unde lumina becurilor de pe stradă nu ajungea, la intrarea unei clădiri cu apartamente aflată peste drum de palat. Dacă ar fi apărut cineva, putea să se întoarcă şi să schiţeze gestul de a suna la o sonerie.

Palatul era cufundat în beznă. Pazzi observă deasupra uşilor mari, duble, de la intrare, luminiţa roşie a unei camere video de supraveghere. Nu putea fi sigur dacă funcţiona tot timpul sau numai când suna cineva la uşă. Aparatul se găsea mult sub copertina intrării; Pazzi nu credea că poate să cuprindă şi faţada clădirii.

Aştepta o jumătate de oră, ascultându-şi propria răsuflare, dar doctorul nu apăru. Poate se afla înăuntru, cu luminile stinse.

Strada era pustie. Pazzi traversă repede şi se lipi cât mai tare de zid.

Dinăuntru se auzea un sunet subţire, slab, foarte slab. Pazzi îşi lipi capul de gratiile reci ale ferestrelor ca să asculte. Un pian, Variaţiunile Goldberg de Bach, bine interpretate.

Pazzi trebuia să aştepte, să pândească şi să raţioneze. Era prea devreme ca să-şi dezvăluie descoperirea. Trebuia să se hotărască ce să facă. Nu voia să se mai păcălească încă o dată. Se trase cu spatele în umbra de pe cealaltă parte a străzii; ultimul îi dispăru nasul.

CAPITOLUL 21

Tradiţia spune că martirul creştin San Miniato şi-a ridicat capul retezat din nisipul amfiteatrului roman din Florenţa şi l-a dus sub braţ până la munţii aflaţi de cealaltă parte a râului, unde odihneşte acum în splendida sa biserică.

Cu siguranţă, corpul lui San Miniato, în picioare sau nu, a trecut pe strada străveche unde ne aflăm acum, Via de Bardi. E seară târziu şi strada e goală, modelul în evantai al pavajului străluceşte sub burniţa de iarnă, nu destul de rece pentru a alunga mirosul pisicilor. Ne aflăm printre palate construite acum şase sute de ani de prinţii neguţători, curteni şi conspiratori ai Florenţei renascentiste. De partea cealaltă a râului Arno, la o aruncătură de săgeată, se află ţepuşele crude ale Signoriei, unde a fost spânzurat şi ars pe rug călugărul Savonarola, şi acel mare abator al creştinătăţii, muzeul Uffizi.

Aceste palate familiale, înghesuite unele într-altele pe o stradă străveche, îngheţate în birocraţia Italiei moderne, au pe dinafară o arhitectură de închisoare, dar conţin spaţii ample, elegante, coridoare înalte şi tăcute pe care nu le vede nimeni niciodată, cu draperii de mătase putrede, pătate de ploaie; în ele, opere de mai mică valoare ale marilor maeştri renascentişti stau agăţate în beznă ani la rând, luminate de fulgere după ce draperiile se prăbuşesc.

Aici, lângă tine, se află palatul familiei Capponi, o familie cu renume vechi de o mie de ani, care a rupt în bucati ultimatumul unui rege francez chiar sub nasul acestuia şi a dat naştere unui papă.

Ferestrele palatului Capponi sunt acum întunecate în spatele gratiilor de fier. Suporturile pentru făclii sunt goale. În acea coală de sticlă veche, crăpată, e o gaură lăsată de un glonţ în anii patruzeci. Du-te mai aproape. Lipeşte-ţi capul de fierul rece, cum a făcut poliţistul, şi ascultă. Poţi auzi slab un pian. Variațiunile Goldberg de Bach, interpretate nu perfect, dar deosebit de bine, cu un simţ al muzicii molipsitor. Interpretate nu perfect, dar deosebit de bine; poate că mâna stângă a interpretului are o uşoară stângăcie.

Dacă ai şti că nu ţi se poate întâmpla nimic, ai intra acolo? Ai intra în acest palat atât de faimos prin sângele şi gloria sa, ai pătrunde în bezna cu

pânze de păianjen, spre sunetele cristaline, desăvârşite ale clapelor? Alarmele nu ne pot vedea. Poliţistul ud care pândeşte la uşă nu ne poate vedea. Vino...

În foaier, întunericul e aproape absolut. O scară lungă din piatră, balustrada rece sub alunecarea mâinilor noastre, treptele tocite de sute de ani de paşi, inegale sub picioarele noastre care ne poartă în sus, spre muzică.

Uşile înalte, duble ale salonului principal ar scârţâi şi ar trosni dacă ar trebui să le deschidem. Pentru tine, sunt deschise. Muzica vine din colţul cel mai îndepărtat; tot acolo se află şi singura sursă de lumină: mai multe lumânări îşi revarsă razele roşiatice prin uşa mică a unei capele aflată dincolo de colţul încăperii.

Traversăm camera, spre muzică. Sesizăm vag existenţa grupurilor de mobile mari pe lângă care trecem, învelite în huse, forme vagi şi nu chiar neclintite în lumina lumânărilor. Deasupra noastră, tavanul înalt al încăperii dispare în beznă.

Lumina străluceşte roşiatică deasupra unui pian ornamentat deasupra bărbatului cunoscut savanţilor dedicaţi Renaşterii drept doctorul Fell. Ţinuta doctorului e elegantă, cu spinarea dreaptă; se lasă purtat de muzică, lumina reflectându-se cu un luciu umed pe părul lui şi pe spatele halatului de mătase.

Capacul ridicat al pianului e decorat cu scene complexe de petrecere, iar micile siluete par să aibă viaţă în lumina lumânărilor, deasupra coardelor. Doctorul cântă cu ochii închişi. Nu are nevoie de partitură. În faţa lui, pe suportul în formă de liră pentru partitură de pe pian se află un exemplar din ziarul american de scandal National Tattler. E împăturit în aşa fel încât să se vadă doar chipul de pe prima pagină, chipul lui Clarice Starling.

Muzicianul nostru zâmbeşte, sfârşeşte bucata muzicală, repetă sarabanda o dată pentru propria plăcere şi, în vreme ce ultima coardă a pianului vibrează tot mai slab în încăperea amplă, deschide ochii; în mijlocul fiecărei pupile se află un miez roşu de lumină. Înclină capul pe o parte şi priveşte ziarul din faţa lui.

Se ridică fără zgomot şi intră cu ziarul american în capela mică, împodobită, construită înainte de descoperirea Americii. Ridică ziarul spre lumina lumânărilor şi-l despătureşte, iar chipurile pioase din icoanele de deasupra altarului par să citească peste umărul lui, aşa cum ar face stând la coadă în piaţă. Titlul uriaş e scris cu caractere Railroad Gothic: „ÎNGERUL MORŢII: CLARICE STARLING, MAŞINĂRIA DE UCIS A FBI".

Chipurile pictate din jurul altarului, oglindind agonie şi extaz, pălesc când el suflă în lumânări. Nu are nevoie de lumină ca să traverseze coridorul larg. Un curent de aer ne anunţă că doctorul Hannibal Lecter a trecut pe lângă noi. Uşa imensa scârţâie şi apoi se închide cu un bubuit pe care-l simţim în duşumele, sub tălpile noastre. Tăcere.

Paşi ce intră în altă cameră. Ecourile acestui palat fac ca zidurile să pară mai apropiate unele de altele; tavanul însă rămâne înalt, ecoul venind cu întârziere de sus în sunete ascuţite, iar aerul nemişcat poartă în el mirosul de documente străvechi, scrise p piele şi pergament, şi pe cel al fitilurilor de lumânări stinse.

Foşnet de hârtii în întuneric, scârţâitul unui scaun. Doctorul Lecter stă pe un fotoliu amplu, în renumita Bibliotecă Cappon.

Ochii lui reflectă lumina roşiatică, dar nu strălucesc roşu în întuneric, aşa cum au jurat unii dintre temnicerii lui. Bezna e totală. El se gândeşte...

E adevărat că doctorul Lecter a creat locul liber de la Palazzo Capponi înlăturându-l pe fostul curator – un proces simplu, care a presupus o intervenţie de câteva clipe asupra bătrânului şi o cheltuială modestă pentru doi saci de ciment -, dar după ce drumul a fost liber, a câştigat postul cinstit, traducând la prima vedere texte din italiana medievală şi latină, din cele mai dense manuscrise gotice scrise vreodată, demonstrând astfel Comisiei pentru Arte Frumoase o capacitate lingvistică extraordinară.

Aici a găsit o pace pe care intenţionează s – o păstreze – în afara predecesorului său, nu a mai ucis pe nimeni de când s-a stabilit în Florenţa.

Angajarea sa ca translator şi curator al Bibliotecii Capponi reprezintă un mare câştig pentru el din mai multe motive.

Spaţiile ample, înălţimea camerelor palatului sunt importante pentru doctorul Lecter, după anii în care a stat închis într-un spaţiu strâmt. Mai mult, se simte în rezonanţă cu palatul; este singura clădire particulară, din toate câte a văzut vreodată, care se apropie ca dimensiuni şi detalii de palatul memoriei sale, pe care a început să-l creeze din tinereţe.

În bibliotecă, în această colecţie unică de manuscrise şi corespondenţă datând încă din secolul al XIII-lea, îşi poate satisface o anumită curiozitate proprie.

Doctorul Lecter credea, pe baza unor documente de familie argumentate, că se trage dintr-un anume Giuliano Bevisangue, un personaj temut din

Toscana secolului al XII-lea, şi din neamul Machiavelli, ca şi din cel Visconti, deopotrivă. Acesta e locul ideal pentru cercetări. Deşi simţea o anume curiozitate Abstractă în această privinţă, nu era una motivată de ego. Doctorul Lecter nu are nevoie de confirmări convenţionale. Ego-ul său, ca şi coeficientul de inteligenţă şi cel de gândire logică nu sunt măsurabile prin mijloace convenţionale.

De fapt, comunitatea psihiatrică nu a ajuns la un consens dacă doctorul Lecter poate fi numit „om" sau nu. De mult timp, colegii săi de breaslă, psihiatri, dintre care mulţi se temeau de condeiul lui caustic din publicaţiile de specialitate, îl priveau ca pe ceva complet altfel. Pentru comoditate, l-au numit „monstru".

Monstrul stă în biblioteca întunecată; gândul lui proiectează culori în beznă, iar mintea-i e hrănită de aerul medieval. Cugetă la poliţist.

Se aude declicul unui întrerupător şi o lampă de birou se aprinde.

Acum îl putem vedea pe doctorul Lecter aşezat la masa lungă, din secolul al XVI-lea, din Biblioteca Capponi. În spatele lui, zidul e acoperit de manuscrise şi registre mari legate în pânză, aşezate sistematic şi datând de opt sute de ani. Un volum de corespondenţă din secolul al XlV-lea cu un ministru al Republicii Veneţia se află deschis în faţa lui. O statuetă de ghips, făcută de Michelangelo ca studiu pentru statuia lui Moise, ţine volumul deschis, iar în faţa suportului de creioane stă un computer portabil conectat la Universitatea din Milano.

Colorat în roşu şi albastru strălucitor printre nuanţele de cenuşiu şi gălbui ale teancurilor de pergamente şi manuscrise pe piele, se află un exemplar din National Tattler. Iar alături de el, ediţia florentină a ziarului La Nazione.

Doctorul Lecter alege ziarul italian şi citeşte ultimul atac la adresa lui Rinaldo Pazzi, determinat de o tăgăduire a FBI în privinţa cazului 77 Mostro. „Profilul făcut de noi nu s-a potrivit nici o clipă lui Tocea", afirma un purtător de cuvânt al FBI.

La Nazione menţiona trecutul lui Pazzi şi instruirea făcută în America, la faimoasa Academie Quantico, şi afirma că ar fi trebuit să dea dovadă de mai mult profesionalism.

Cazul II Mostro nu-l interesa câtuşi de puţin pe doctorul Lecter, în schimb trecutul lui Pazzi îl interesa. Ce ghinion să întâlnească un poliţist instruit la Quantico, unde Hannibal Lecter era un caz de manual!

Doctorul Lecter a studiat chipul lui Rinaldo Pazzi la Palazzo Vecchio, a stat destul de aproape de el ca să-i simtă mirosul şi astfel şi-a dat seama cu certitudine că Pazzi nu bănuieşte nimic, chiar dacă a pus întrebări despre cicatricea de pe mâna lui. Pazzi nu arăta nici măcar a fi serios interesat de el în privinţa dispariţiei curatorului.

Poliţistul îl văzuse la expoziţia de instrumente de tortură. Mai bine l-ar fi întâlnit la o expoziţie de orhidee.

Doctorul Lecter era cât se poate de conştient că toate elementele necesare unei revelaţii erau prezente în capul poliţistului, dansând la întâmplare printre celelalte milioane de lucruri pe care le ştia acesta.

Ar trebui oare ca Rinaldo Pazzi să-l urmeze pe răposatul curator al Palazzo Vecchio jos, în pivniţa umedă? Ar trebui ca trupul lui Pazzi să fie găsit după o sinucidere evidentă? La Nazione ar fi satisfăcut că l-a hăituit până-n pragul mormântului.

„Nu acum", reflectă monstrul şi se întoarse la manuscrisele sale rulate din pergament şi piele.

Doctorul Lecter nu-şi face griji. Se desfată cu stilul lui Neri Capponi, bancher şi emisar în Veneţia în secolul al XVII-lea; îi citeşte scrisorile, uneori cu voce tare, pentru propria plăcere, până la o oră târzie din noapte.

CAPITOLUL 22

Înainte să se lumineze de ziuă, Pazzi avea în mână fotografiile făcute de doctorul Fell pentru permisul italian de muncă, împreună cu negativul de la permesso di soggiomo. Pazzi avea, de asemenea, şi fotografiile excelente ale poliţiei americane reproduse pe afişul lui Mason Verger. Chipurile erau asemănătoare ca trăsături, dar dacă doctorul Fell era Hannibal Lecter, fuseseră făcute nişte modificări la nas şi obraji, poate injecţii cu colagen.

Aspectul urechilor arăta promiţător. Pazzi le studie intens cu lupa. Păreau identice.

Pe computerul demodat al Chesturii, introduse codul său de acces la Interpol pentru Programul de Evaluare a Criminalilor Violenţi al FBI şi solicită fişierul voluminos despre Lecter. Blestemă modemul prea lent şi încercă să citească de pe ecran textul înceţoşat, până când literele începură să-i joace în faţa ochilor, în cea mai mare parte, cunoştea cazul. Două lucruri îl făcură să-şi ţină respiraţia. Unul vechi şi unul nou. Ultima actualizare adusă cazului prezenta o radiografie care indica faptul că, probabil, Lecter făcuse o intervenţie chirurgicală la mână. Amănuntul mai vechi, o imagine scanată a unui raport scris de mână al poliţiei din statul Tennessee, menţiona că, în timp ce şi-a ucis gardienii din Memphis, Hannibal Lecter asculta o casetă cu Variaţiunile Goidberg.

Afişul pus în circulaţie de Mason Verger, victima americană plină de bani, încuraja eventualii informatori să sune la numărul de la FBI pus la dispoziţia lor. Conţinea avertismentul standard cum că doctorul Lecter este înarmat şi periculos. Dar mai era notat şi un număr de telefon particular – imediat dedesubtul paragrafului despre uriaşa recompensă.

Călătoria cu avionul de la Florenţa la Paris e ridicol de costisitoare, iar Pazzi trebui s-o plătească din buzunarul propriu. Nu avea încredere că poliţia franceză îi va da o linie telefonică fără să-şi bage nasul şi nu cunoştea nici o altă modalitate pentru a obţine aşa ceva. De la o cabină telefonică American Express din apropiere de Operă, sună la numărul de telefon particular de pe

afişul lui Mason. Presupunea că la celălalt capăt se va încerca identificarea locului de provenienţă a apelului. Pazzi vorbea engleza destul de bine, dar ştia că accentul îl va trăda că e italian. Vocea era masculina, americană, foarte calmă.

— Spuneţi, vă rog, ce doriţi.

— S-ar putea să am informaţii despre Hannibal Lecter.

— Mda, bine, mulţumesc pentru telefon. Ştiţi unde se află acum?

— Cred că da. Recompensa mai este valabilă?

— Da, este. Ce dovezi concrete aveţi că este chiar el? Trebuie să înţelegeţi că primim o mulţime de apeluri cu informaţii false.

— Vă voi spune că a fost supus unor intervenţii de chirurgie plastică la faţă şi a avut o operaţie la mâna stângă. Încă mai cântă Variaţiunile Goldberg. Are documente de identitate braziliene.

O pauză. Apoi:

— De ce n-aţi sunat la poliţie? Este de datoria mea să vă încurajez să faceţi acest lucru.

— Recompensa e valabilă în orice condiţii?

— Recompensa se acordă pentru informaţiile care duc la arestarea şi condamnarea lui.

— Este plătibilă şi în... circumstanţe speciale?

— Vă referiţi la un premiu pe capul doctorului Lecter? Sa spunem, în cazul cuiva care, în mod normal, nu poate să accepte o recompensă?

— Da.

— Amândoi avem acelaşi ţel. Aşa că rămâneţi la telefon, vă rog, să vă fac o sugestie. Să pui un preţ pe capul cuiva contravine convenţiilor internaţionale şi legilor americane, domnule. Rămâneţi la telefon, vă rog. Pot să vă întreb dacă sunaţi din Europa?

— Da, din Europa, şi asta-i tot ce vă mai spun.

— Bine, ascultaţi-mă. Vă recomand să contactaţi un avocat pentru a discuta legalitatea recompenselor pentru moartea unei persoane şi să nu întreprindeţi nici o acţiune ilegală împotriva doctorului Lecter. Pot să vă recomand un avocat? Există în Geneva unul extrem de priceput în astfel de probleme. Pot să vă dau numărul de telefon cu taxă inversă? Vă sfătuiesc din toată inima să-l sunaţi şi să fiţi sincer cu el.

Pazzi cumpără o cartelă telefonică şi dădu următorul telefon dintr-o cabină aflată în magazinul universal Bon Marche. Vorbi cu o persoană cu o voce seacă şi accent elveţian. Convorbirea dură mai puţin de cinci minute.

Mason va plăti un milion de dolari americani pentru capul şi mâinile doctorului Lecter. Va plăti aceeaşi sumă pentru informaţiile care ar duce la arestarea acestuia. Va plăti în secret trei milioane de dolari pentru doctorul aflat în viaţă, fără întrebări, discreţie garantată. Între condiţii se includea şi suma de o sută de mii de dolari în avans. Pentru a putea obţine acest avans, Pazzi trebuia să furnizeze o amprentă digitală identificabilă a doctorului Lecter, amprenta în situ pe un obiect. Dacă făcea acest lucru, putea să vadă restul banilor într-un seif provizoriu aflat la dispoziţie lui în Elveţia.

Înainte să plece din Bon Marché spre aeroport, Pazzi cumpără pentru soţia lui un compleu de noapte din mătase culoarea piersicii.

CAPITOLUL 23

Cum te comporţi atunci când valorile convenţionale au devenit gunoi? Când ajungi să crezi, ca Marc Aureliu, că părerile generaţiei viitoare nu vor avea mai multă valoare decât părerile generaţiei actuale? E cu putinţă să te comporţi corect într-o astfel de situaţie? E de dorit să te comporţi corect într-o astfel de situaţie?

Sosise momentul când Rinaldo Pazzi, descendent al neamului Pazzi, inspector-şef al Chesturii din Florenţa, trebuia să decidă ce valoare are onoarea lui sau dacă există o înţelepciune mai durabilă decât onoarea.

Se întoarse de la Paris la timp pentru cină şi dormi puţin. Ar fi vrut să-i ceară părerea soţiei lui, dar nu putea. Primi însă alinarea dragostei ei. Pe urmă rămase treaz, lungit în pat, vreme îndelungată, după ce respiraţia ei deveni liniştită. Era noapte târziu când renunţă să mai încerce să doarmă şi ieşi să se plimbe Şi să se gândească.

Avariţia nu e ceva necunoscut în Italia, iar Rinaldo Pazzi asimilase o cantitate destul de mare odată cu aerul natal. Dar Ambiţia sa înnăscută şi dorinţa de a se ajunge fuseseră stimulate ta America, unde orice influenţă e resimţită mai repede, inclusiv Moartea lui Iehova şi dominaţia lui Mamon.

Când Pazzi ieşi din umbrele Loggiei şi rămase neclintit în locul unde Savonarola fusese ars pe mg în Piazza Signoria, când ridică privirea spre acea fereastră a Palazzo Vecchio unde murise strămoşul lui, credea că deliberează. Dar nu era aşa. Era deja parţial hotărât.

Atribuim hotărârilor un moment anume, pentru a conferi procesului demnitatea de rezultat firesc al gândirii raţionale şi conştiente. Dar hotărârile sunt făcute din simţăminte împletite laolaltă; sunt mai adesea un ghemotoc decât o sumă.

Pazzi se hotărâse când luase avionul spre Paris. Se hotărâse cu o oră în urmă, după ce soţia lui, îmbrăcată cu noul halat de mătase, se arătase receptivă la dorinţele lui, ca o nevastă cuminte. Şi câteva minute mai târziu, când, întins în întuneric, i-a cuprins obrazul cu palma şi a sărutat-o tandru de

noapte bună, şi a simţit o lacrimă sub palma lui. În clipa aceea, fără să ştie, ea i-a sorbit inima.

Din nou onoruri? încă o şansă să îndure respiraţia arhiepiscopului, în vreme ce aşchiile sfinte de cremene erau lovite una de alta ca să aprindă fitilul din fundul porumbelului de cârpă? Alte laude din partea politicienilor a căror viaţă intimă o cunoştea prea bine? Merita să fie cunoscut ca poliţistul care l-a prins pe doctorul Hannibal Lecter? Pentru un poliţist, meritele au viaţă foarte scurtă. Mai bine să-l VÂNDĂ.

Gândul îl împunse şi-l lovi pe Rinaldo, lăsându-l palid şi hotărât, şi când mintea lui condusă de simţul văzului îşi cântări prada, simţea două mirosuri: al soţiei lui şi al plajei din Chesapeake.

VINDE-L. VINDE-L. VINDE-L. VINDE-L. VINDE-L-VINDE-L.

Francesco de Pazzi nu a împuns mai tare cu pumnalul său când, în 1478, l-a doborât pe Giuliano pe pardoseala catedralei şi când, în surescitarea sa, s-a înjunghiat în coapsă.

CAPITOLUL 24

Fişa cu amprentele digitale ale doctorului Hannibal Lecter e o curiozitate şi, într-un fel, un obiect de cult. Originalul înrămat se află pe peretele Secţiei de Identificări a FBI. Potrivit obiceiului FBI în privinţa luării amprentelor persoanelor cu mai mult de cinci degete la o mână, are degetul mare şi încă patru degete adiacente pe partea frontală a fişei, iar al şaselea deget, pe dos.

Copiile fişei de amprente fură răspândite pe toate meridianele după evadarea doctorului, iar amprenta degetului mare apărea mărită pe afişul lui Mason Verger, cu suficiente puncte marcate pe ea pentru ca un examinator cu experienţă minimă s-o Poată compara şi identifica.

Luarea amprentelor nu e o acţiune dificilă, iar Pazzi putea să facă o treabă de specialist culegând amprente de pe diverse suprafeţe, şi putea face o comparaţie primară pentru a se asigura de corectitudine. Dar Mason Verger cerea o amprentă proaspătă şi neprelucrată, pe care experţii săi s-o examineze independent. Mason mai fusese tras pe sfoară înainte cu amprente vechi, ridicate cu ani în urmă la locurile primelor crime ale doctorului Lecter.

Dar cum să obţii amprentele doctorului Fell fără să-l jenezi? Mai presus de orice, nu trebuia să-l alarmeze pe doctor.

acesta ar fi putut foarte uşor să dispară, lăsându-l pe Pazzi cu buzele umflate.

Doctorul nu părăsea prea des Palazzo Capponi, iar până la următoarea întrunire a Belle Arti mai era o lună. Prea mult de aşteptat ca să planteze un pahar de apă în dreptul locului lui, de fapt în faţa fiecărui scaun, căci membrii comitetului nu se ocupau niciodată de asemenea amănunte de confort.

Odată hotărât să-l vândă pe Hannibal Lecter lui Mason Verger, Pazzi trebuia să lucreze singur. Nu-şi putea permite să atragă atenţia Chesturii asupra doctorului Fell obţinând un mandat care să-i permită intrarea în palat, iar clădirea era prea bine păzită cu sisteme de alarmă ca să intre prin efracţie şi să ia amprente.

Lada de gunoi a doctorului Fell era mult mai curată şi mai nouă decât celelalte din cartier. Pazzi cumpără o ladă nouă şi, în toiul nopţii, schimbă capacul acesteia cu cel al lăzii de la Palazzo Capponi. Suprafaţa galvanizată era departe de a fi ideală pentru scopul pe care i-l menise, astfel că, după o noapte de strădanii, Pazzi se alese cu o încurcătură de amprente ce semăna cu un coşmar poantilist şi pe care n-ar fi reuşit niciodată s-o descâlcească.

A doua zi dimineaţa apăru, cu ochii roşii, la Ponte Vecchio. Cumpără dintr-un magazin de bijuterii de pe vechiul pod o brăţară lată din argint, foarte bine lustruită, şi suportul îmbrăcat în catifea pe care era expusă. În sectorul artizanilor aflat la sud de Arno, pe străduţele înguste de peste drum de Palatul Pitti, ceru unui alt bijutier să şteargă de pe brăţară numele producătorului. Bijutierul sa oferit să aplice peste argint un strat de substanţă protectoare, dar Pazzi refuză.

Temuta Sollicciano, închisoarea florentină aflată pe drumul spre Prato. La etajul al doilea al aripii femeilor, aplecată deasupra unei chiuvete mari pentru spălat rufe, Romula Cjesku îşi săpunea sânii; se spălă şi se uscă cu grijă, înainte să îmbrace un sutien curat, lejer, din bumbac. O altă ţigancă, întorcându-se din camera de vizită, trecu pe lângă ea şi-i spuse ceva pe ţigăneşte. O cută mică apăru între sprâncenele Romulei. Chipul ei frumos îşi păstră expresia solemnă obişnuită.

I se dădu voie să iasă din celulă, ca de obicei, la ora opt şi jumătate, dar când se apropie de camera de vizite, o gardiană îi ieşi în cale şi o conduse spre o cameră de anchetă aflată la parterul închisorii. Înăuntru, în locul infirmierei obişnuite, stătea Rinaldo Pazzi, cu băieţelul ei în braţe.

— Bună ziua, Romula, spuse el.

Ea se duse direct la poliţistul înalt; nu încăpea îndoială că el îi va da copilul imediat. Pruncul voia să sugă şi începu să-i caute sânul. Pazzi arătă cu bărbia spre un paravan aflat în colţul încăperii.

— E un scaun acolo. Putem vorbi în timp ce-l hrăneşti.

— Despre ce să vorbim, Doctore?

Italiana Romulei era destul de bună, ca şi franceza, engleza, spaniola şi dialectul rromilor. Vorbea fără să-şi lase sentimentele să se vadă – dar nici cele mai bune demonstraţii de actorie n-o ajutaseră să evite condamnarea de trei luni pentru tâlhărie.

Se duse după paravan. Într-o pungă de plastic ascunsă în hainele pruncului se aflau patruzeci de ţigări şi şaizeci şi cinci de mii de lire, ceva mai mult de patruzeci şi unu de dolari, în bancnote mototolite. Avea de făcut o alegere. Dacă poliţistul verificase îmbrăcămintea copilului, putea s-o acuze când ar fi văzut marfa de contrabandă şi astfel să i se revoce toate privilegiile. Cumpăni o clipă, privind tavanul în vreme ce băieţelul sugea. De ce şi-ar da osteneala poliţistul? Oricum, avantajele de partea lui. Scoase punga şi o ascunse în chiloţi. Vocea lui se auzi de după paravan.

— Eşti o pacoste aici, Romula. Mamele care alăptează în puşcărie sunt pierdere de vreme. Aici există oameni cu adevărat bolnavi de care să aibă grijă infirmierele. Nu deteşti clipa când dai pruncul din braţe, când timpul pentru vizită s-a terminat? Oare ce voia? Romula ştia foarte bine cine e poliţistul – un Pezzo da novanta, un ticălos de prima clasă.

Meseria Romulei era cerşitul pe stradă; din asta îşi câştiga existenţa, iar hoţia de buzunare era o anexă. Avea treizeci şi cinci de ani, dar arăta mai în vârstă, iar instinctele ei erau la fel de bune ca antenele unui fluture de noapte. „Poliţistul ăsta – îl studie peste paravan – uite ce îngrijit arată, verighetă, pantofi lustruiţi, trăieşte cu nevastă-sa, dar are o slujnică bună, fiindcă gulerul stă aşa cum a fost aşezat după ce a fost călcat. Portofelul în buzunarul hainei, cheile în buzunarul drept din faţă al pantalonilor, banii în cel stâng din faţă, ţinuţi strâns, probabil de un elastic. Între cele două buzunare, penisul. Abdomenul plat, înfăţişare masculină, urechea puţin zdrenţuită şi o cicatrice pe frunte, la baza părului, de la o lovitură. Nu are de gând să-mi ceară sex – dacă ar fi fost aşa, n-ar fi adus copilul. Nu e un Făt-Frumos, dar nu cred că e silit să ceară sex femeilor din puşcărie. Mai bine să nu-l privesc în ochii negri, amari, cât timp copilul suge. De ce a adus copilul? Pentru că vrea să-i văd puterea, să sugereze că ar putea face în aşa fel încât să mi se ia copilul. Ce vrea? Informaţii? îi pot spune orice vrea să audă despre cincisprezece ţigani care n-au existat niciodată. Bun, ce pot obţine din situaţia asta? Vom vedea. Să-i arătăm câte ceva."

Îi urmări expresia feţei în timp ce ieşi de după paravan; o semilună din areola sânului se zărea pe lângă capul copilului.

— E cald acolo, zise ea. Poţi deschide un geam?

— Pot face mai mult decât atât, Romula. Aş putea deschide uşa, şi ştii asta. În cameră, linişte. Afară, zgomotele de la Sollicciano, ca o durere de cap surdă şi constantă.

— Spune-mi ce vrei. Aş face bucuroasă ceva, dar nu orice. Instinctul îi spuse, pe bună dreptate, că el o va respecta pentru avertisment.

— E vorba doar de la tua solità cosa, de ceea ce faci de obicei, răspunse Pazzi. Dar vreau să dai greş.

CAPITOLUL 25

În timpul zilei urmăriră împreună faţada palatului Capponi de la fereastra înaltă, acoperită cu jaluzele, a unui apartament de peste drum – Romula, plus o ţigancă mai în vârstă care se ocupa de copil şi se poate să fi fost verişoara Romulei, şi Pazzi, care trăgea chiulul de la birou cât putea de mult.

Braţul de lemn folosit de Romula în activitatea ei aştepta pe un scaun, în dormitor.

Pazzi obţinuse acceptul de a folosi apartamentul în timpul zilei de la un profesor care preda la Şcoala Dante Alighieri din apropiere. Romula insistase să i se elibereze un raft în micul frigider, pentru ea şi copil. Nu avură mult de aşteptat.

La ora nouă şi jumătate în dimineaţa celei de-a doua zile, femeia care o ajuta pe Romula şuieră de pe scaunul de lângă fereastră. O pată întunecată apăru de cealaltă parte a străzii când una din uşile masive ale palatului se deschise spre interior.

În uşă apăru bărbatul cunoscut în Florenţa sub numele de doctorul Fell, mărunt şi subţiratic în hainele sale negre, îngrijite; adulmecă aerul din prag şi privi strada în ambele direcţii. Apăsă butonul unei telecomenzi pentru a activa sistemul de alarmă şi apoi trase după el uşa cu clanţa masivă de fier, împestriţată de rugină, de pe care era imposibil de cules amprente. Ducea cu el o sacoşă de cumpărături.

Văzându-l pe doctorul Fell pentru prima oară, ţiganca bătrână o prinse pe Romula de mână, ca pentru a o opri, o privi în ochi şi clătină din cap repede, dar hotărât, când poliţistul nu se uita la ele. Pazzi ştiu imediat unde se îndrepta doctorul.

În gunoiul doctorului Fell, Pazzi văzuse hârtia de împachetat distinctă a unui magazin de delicatese, Vera dai 1926, aflat pe Via San Jacopo, în apropierea podului San Trinita. Doctorul se îndrepta în acea direcţie, în vreme ce Romula îşi trăgea pe ea costumaţia, iar Pazzi privea pe fereastră. – Merge să-şi facă piaţa, spuse Pazzi.

Nu se putu abţine să nu-i repete Romulei instrucţiunile pentru a cincea oară.

— Mergi după el, Romula. Aşteaptă de partea asta a Ponte Vecchio. Ai să-l prinzi când se întoarce, cu punga cu cumpărături plină în mână. Eu am să fiu cu jumătate de cvartal înaintea lui, ai să mă vezi întâi pe mine. Am să rămân în apropiere. Dacă apare vreo problemă, dacă eşti arestată, am eu grijă. Dacă el merge altundeva, întoarce-te la apartament şi aşteaptă să te sun. Pune permisul ăsta de liberă trecere în parbrizul unui taxi şi vino unde te chem.

— Eminenza, spuse Romula, umflându-i titlul onorific în stilul ironic italian, dacă apare vreo problemă şi mă ajută altcineva, să nu-i faci nici un rău; prietenul meu n-o să ia nimic lasă-l să fugă.

Pazzi nu aşteptă liftul, ci o luă la fugă pe scări. Purta o salopetă jegoasă şi o şapcă. E greu să urmăreşti pe cineva în Florenţa, fiindcă trotuarele sunt foarte înguste, iar pe stradă viaţa ta nu face doi bani. Pazzi avea o motorine jalnică parcată la colţ, de care legase o duzină de mături. Scuterul pomi din prima, iar inspectorul şef demară într-un nor de fum albastru pe pavajul străzii în pan micul vehicul săltând pe pietre ca un măgăruş la trap.

Pazzi se deplasa alene, claxonat de maşinile din trafic feroce. Cumpără ţigări, trase de timp ca să rămână în urmă, până când fu sigur încotro se îndreaptă doctorul Fell. Acolo unde se sfârşea Via de Bardi începea o stradă cu sens unic dinspre Borgo San Jacopo. Pazzi lăsă scuterul pe trotuar şi porni mai departe pe jos, întorcându-şi trupul suplu pe o parte ca să se strecoare prin mulţimea de turişti de la capătul sudic al Ponte Vecchio.

Florentinii spun că magazinul Vera dai 1926, cu bogăţia sa de brânzeturi şi trufe, miroase ca picioarele lui Dumnezeu.

Doctorul, care alegea câteva dintre primele trufe albe ale sezonului, părea să aibă la dispoziţie tot timpul din lume. Pazzi îi vedea spatele prin vitrină, pe lângă galantarele minunate care expuneau diferite feluri de şuncă şi paste.

Pazzi dădu colţul şi se întoarse, şi îşi spălă faţa într-o fântână arteziană cu un cap de leu mustăcios.

— Ar trebui să te razi ca să lucrezi pentru mine, îi spuse Pazzi leului, ignorând mingea de gheaţă din stomac.

Doctorul ieşi din magazin cu câteva pachete uşoare în plasă. Porni înapoi spre Borgo San Jacopo, spre casă. Pazzi porni şi el, pe partea cealaltă a străzii

şi la câţiva metri în faţa lui. Mulţimea de pe trotuarul îngust îl obligă pe Pazzi să recurgă la stradă, astfel că oglinda retrovizoare a unei maşini de poliţie care trecu pe lângă el îi lovi dureros încheietura pe care purta ceasul.

— Stronzo! Analfabeta! răcni şoferul, iar Pazzi îşi jură să se răzbune. Până să ajungă la Ponte Vecchio, era cu patruzeci de metri în faţa doctorului. Romula stătea în prag, cu pruncul ţinut la piept cu ajutorul braţului din lemn, cealaltă mână întinsă spre trecători, iar mâna liberă pregătită pe sub hainele largi să şterpelească încă un Portofel, ca să mărească lista celor peste două sute pe care le furase de-a lungul vieţii. Pe braţul ascuns purta o brăţara lată şi o arfe lustruită din argint.

Într-o clipă, victima avea să treacă prin marea de oameni, venind de pe podul străvechi. În momentul când el avea să iasă mulţime pe Via de Bardi, Romula urma să treacă pe lângă el, să facă ce avea de făcut şi apoi să se strecoare în fluviul de turişti care traversau podul.

În mulţime, Romula avea un prieten pe care se putea bizui. Ea nu ştia nimic despre victimă şi nu avea încredere că poliţistul o va proteja. Giles Prevert, cunoscut în câteva dosare ale poliţiei ca Giles Dumain sau Roger LeDuc, dar pe plan local sub numele Gnocco, aştepta în mulţime la capătul sudic al Ponte Vecchio ca Romula să-şi facă „ciupeala". Stilul de viaţă micşorase trupul lui Gnocco, chipul lui începea să arate tot mai clar oasele de dedesubt, dar era încă vânjos şi puternic şi cât se poate de apt s-o ajute pe Romula dacă treaba se împuţea.

În haine de funcţionar mărunt, putea să se amestece în mulţime, ieşind la suprafaţă din când în când ca şi cum mulţimea ar fi fost un oraş populat de câini de prerie. Dacă viitoarea victimă o înhăţa pe Romula şi nu mai voia să-i dea drumul, Gnocco putea să se împiedice, să cadă peste victimă şi să rămână aşa, într-o amestecătură de membre, cu un potop de scuze, până când ea reuşea să se îndepărteze suficient. Mai făcuse şi altădată acelaşi lucru.

Pazzi trecu pe lângă ea şi se opri la coada din faţa unei tonete cu sucuri, de unde putea să vadă totul.

Romula ieşi din gangul clădirii. Aprecie cu o privire expertă traficul de pe trotuar între ea şi silueta zveltă care se apropia. Putea să se mişte extrem de bine prin mulţime cu copilul ţinut în faţă, pe braţul fals din lemn şi pânză.

Toate bune şi frumoase. Ca de obicei, îşi va săruta degetele mâinii aflate la vedere şi va ridica mâna spre faţa lui, ca să-i pună sărutarea pe obraz. Cu

mâna liberă avea să cotrobăie la pieptul lui, pe lângă portofel, până când el o va prinde de încheietură. Apoi se va trage de lângă el.

Pazzi îi promisese că acest om nu-şi va permite să o ţină ŞI s-o dea pe mâna poliţiei, că va vrea să scape de ea. În toate încercările ei de a şterpeli din buzunarele oamenilor, nimeni nu ameninţase vreodată cu violenţa o femeie cu un prunc în braţe.

Victima credea adesea că altcineva din preajmă îi cotrobăie prin haină. Ea însăşi dăduse vina de mai multe ori pe trecători nevinovaţi, făcându-i hoţi, ca să evite să fie prinsă.

Romula se lăsă purtată de valul mulţimii de pe trotuar, îşi eliberă braţul ascuns, dar îl ţinu în continuare sub cel fals care sprijinea copilul. Îşi vedea ţinta venind spre ea în mulţimea de capete săltăreţe, zece metri, mai aproape...

Madonna! Doctorul Fell coti în mulţimea densă, alăturându-se valului de turişti, peste Ponte Vecchio. Nu mergea acasă. Romula se împinse în mulţime, dar nu reuşi să ajungă la el. Gnocco, aflat încă în faţa doctorului, o privi întrebător. Ea clătină capul şi Gnocco îl lăsă să treacă. N-ar fi ajutat la nimic dacă Gnocco îi scotocea buzunarele. Pazzi se răsti de parcă ar fi fost vina ei.

— Du-te în apartament! Te sun eu. Ai permisul de taxi pentru oraşul vechi? Du-te. Du-te!

Pazzi îşi recupera motocicleta şi traversă Ponte Vecchio, peste râul Arno, opac de parcă ar fi fost din jad. Crezu că l-a pierdut pe doctor, dar iată-l, de cealaltă parte a râului, sub arcada de lângă Lungarno, aruncând o privire peste umărul unui portretist amator, trecând mai departe cu paşi uşori, repezi. Pazzi presupuse că doctorul Fell merge la biserica Santa Croce şi-l urmă de la oarecare distanţă prin traficul de coşmar.

CAPITOLUL 26

Biserica Santa Croce, aparţinând franciscanilor, al cărei interior răsună de vorbe rostite în opt limbi, în vreme ce hoardele de turişti se plimbă încoace şi încolo, urmând umbrelele strălucitoare ale ghizilor, şi se scotocesc prin buzunare după monezi de două sute de lire în semiîntuneric, ca să plătească pentru iluminarea, timp de un minut preţios din viaţa lor, a marilor fresce din capele.

Romula intră în biserică şi trebui să se oprească în vecinătatea mormântului lui Michelangelo pentru ca ochii ei, ameţiţi de lumina puternică a dimineţii, să se adapteze. Când putu să vadă că stă deasupra unui mormânt săpat sub pardoseală, şopti Mi dispiace! şi se dădu repede la o parte de pe lespede. Pentru Romula, mulţimea morţilor de sub pardoseală era la fel de reală ca şi oamenii de deasupra şi poate chiar mai influentă, căci era fiică şi nepoată de ghicitoare în palmă şi spiritiste. Ea considera oamenii de deasupra pardoselii şi pe cei de dedesubt ca fiind două mulţimi separate de peretele morţii. Cei de dedesubt, fiind mai înţelepţi şi mai bătrâni, erau mai importanţi în opinia ei.

Se uită împrejur după paracliser, un om cu prejudecăţi foarte puternice în privinţa ţiganilor, şi se refugie după prima coloană sub protecţia statuii lui Rossellino, Madonna delLatte, în vreme ce pruncul îi căuta de zor sânul. Pazzi, aflat la pândă aproape de mormântul lui Galilei, o găsi acolo.

Arătă cu capul spre fundul bisericii unde, de partea cealaltă a transeptului, reflectoarele şi aparatele de fotografiat interzise aruncau fulgere prin spaţiile ample, înalte, întunecoase, în vreme ce automatele înghiţeau cu un declic monezi de două sute de lire şi, din când în când, vreun disc metalic fără valoare ori o monedă australiană de douăzeci şi cinci de cenţi.

De fiecare dată când marile fresce apăreau în lumina intensă, Hristos se năştea, era trădat şi apoi răstignit. Pe urmă imaginile se cufundau iarăşi în beznă, iar peregrinii înghesuiţi se plimbau cu paşi înceţi, ţinând în mână ghiduri

pe care nu le puteau citi, mirosul de trupuri umane şi tămâie ridicându-se încins în căldura emanată de reflectoare.

În transeptul din stânga, doctorul Fell se apucase de lucru în capela Capponi. Principala capelă a familiei Capponi se află în Santa Felicita. Aceasta însă, refăcută în secolul al XlX-lea, îl interesa pe doctorul Fell pentru că putea să privească dincolo de lucrările de restaurare, în trecut. În acel moment întindea pulbere de cărbune peste o inscripţie în piatră atât de tocită, încât nici măcar iluminarea oblică nu o putea scoate la iveală.

Privind prin micul său binoclu, Pazzi descoperi de ce doctorul plecase de acasă numai cu plasa de cumpărături: îşi ţinea sculele de lucru lângă altarul din capelă. Pentru o clipă, Pazzi se gândi să renunţe la Romula şi s-o lase să plece. Poate că reuşea să ia amprente de pe materialele folosite de doctor. Dar nu: doctorul purta mănuşi de bumbac ca să nu-şi murdărească mâinile cu cărbune.

În cel mai bun caz ar fi fost complicat. Tehnica Romulei era proiectată pentru a fi folosită în stradă. Dar prezenţa ei nu avea nimic suspect şi de aceea constituia ultimul lucru de care s-ar teme un criminal. Era persoana cea mai puţin periculoasă, n-avea cum să-l facă pe doctor să fugă. Nu. Dacă doctorul punea mâna pe ea, o va preda paracliserului, iar Pazzi putea să intervină mai târziu.

Tipul era nebun. Dacă o ucide? Dacă ucide copilul? Pazzi îşi puse două întrebări. S-ar lupta cu doctorul dacă pericolul ar deveni mortal? Da. Ar risca rănirea minoră a Romulei şi a copilului ca să-şi capete banii? Da.

Nu trebuiau decât să aştepte până când doctorul îşi va scoate mănuşile ca să meargă să ia prânzul. Plimbându-se încoace şi încolo prin transept, Pazzi şi Romula aveau destul timp să-şi vorbească în şoaptă. Pazzi depista un chip în mulţime.

— Cine te urmăreşte, Romula? E mai bine să-mi spui. I-am văzut mutra în puşcărie.

— Prietenul meu, doar ca să-i aţină calea dacă trebuie să fug. Nu ştie nimic. Nimic. E mai bine pentru tine. Nu trebuie să-ţi murdăreşti mâinile.

Ca să le treacă vremea, se rugară în mai multe capele, Romula şoptind într-o limbă pe care Rinaldo nu o înţelegea, el având o listă lungă de lucruri pentru care să se roage, în special pentru casa de pe ţărmul golfului Chesapeake şi pentru încă ceva la care n-ar fi trebuit să se gândească în biserică.

Deasupra gălăgiei generale se ridicau vocile dulci ale corului care făcea repetiţii.

Se auzi clopotul care vestea pauza de prânz, când biserica se închidea. Paracliserii ieşiră în zornăit de chei şi se pregătiră să golească cutiile cu monezi.

Doctorul Fell se ridică de la munca lui şi ieşi din capelă pe după sculptura Pieta a lui Andreotti, îşi scoase mănuşile şi-si îmbrăcă haina. Un grup mare de japonezi, îngrămădiţi în fata sanctuarului, cu rezervele de monede epuizate, stăteau nedumeriţi în întuneric, fără să înţeleagă că trebuie să plece.

Pazzi o ghionti pe Romula, deşi nu era deloc nevoie. Ea ştia că a sosit momentul. Sărută creştetul copilului aflat pe braţul de lemn.

Doctorul se apropia. Mulţimea îl va obliga să treacă chiar lângă ea. Din trei paşi mari, Romula îi ieşi înainte, îşi îndrept corpul în faţa lui, ridică mâna în raza lui vizuală ca să-i atrag privirea, îşi sărută vârfurile degetelor şi se pregăti să-i atingă obrazul, mâna ascunsă fiind gata să pornească spre buzunarul lui.

Cineva din grup găsi o monedă de două sute de lire şi luminile se aprinseră, iar în momentul când îl atinse pe doctorul Fell, ea îi privi chipul, se simţi absorbită de miezul roşu al ochilor lui, simţi vidul uriaş, rece care părea că încearcă să-i absoarbă inima şi mâna i se depărta cu o tresărire violentă de obrazul lui ca să acopere obrazul copilului; îşi auzi propria voce rostind: „Perdonnami, perdonnami, signore", se întoarse şi o luă la fugă. Doctorul privi lung în urma ei până când luminile se stinseră şi el redeveni o siluetă conturată de lumânările din capelă, o siluetă care-şi continuă drumul cu paşi uşori, repezi.

Pazzi, palid de furie, o găsi pe Romula sprijinită de cristelniţă, scăldând repetat capul pruncului cu apă sfinţită, spălându-i ochii, nefiind sigură dacă pruncul privise faţa doctorului Fell. Blestemele aspre îi rămaseră pe buze când îi văzu chipul marcat de şoc. Ochii ei erau enormi în semiîntuneric.

— Acela e Diavolul! zise ea. Satan, Fiul Dimineţii, acum l-am văzut! – Te duc înapoi la închisoare, anunţă Pazzi.

Romula privi chipul copilului şi suspină, un oftat de animal pregătit pentru înjunghiere, atât de adânc şi de resemnat, că era cumplit să-l auzi. Scoase brăţara lată de argint şi o spălă în apă sfinţită.

Încă nu, spuse.

CAPITOLUL 27

Dacă Rinaldo Pazzi s-ar fi hotărât să-şi facă datoria de om al legii, ar fi putut să-l reţină pe doctorul Fell la poliţie şi să afle foarte repede dacă e unul şi acelaşi cu Hannibal Lecter. Într-o jumătate de oră, ar fi putut obţine un mandat ca să-l ridice pe doctorul Fell de la Palazzo Capponi, şi toate sistemele de alarmă ale palatului nu l-ar fi putut împiedica. Folosindu-şi autoritatea proprie, l-ar fi putut reţine pe doctorul Fell fără să-i aducă vreo acuzaţie, suficient timp ca să-i stabilească identitatea.

Luarea amprentelor la sediul Chesturii ar fi dezvăluit în zece minute dacă Fell era doctorul Lecter. Testele ADN ar fi confirmat identificarea.

Toate aceste resurse îi erau acum inaccesibile lui Pazzi. Odată ce se hotărâse să-l vândă pe doctorul Lecter, poliţistul devenise un vânător de recompense, aflat dincolo de graniţele legii, singur. Nici măcar informatorii poliţiei aflaţi la degetul lui mic nu-i erau de vreun folos, pentru că s-ar fi grăbit să-l toarne la rândul lor pe Pazzi.

Întârzierile îl frustrau, dar hotărârea lui rămase neclintită Trebuia să se descurce cu afurisiţii de ţigani...

— Ar face-o Gnocco pentru tine, Romula? Poţi să dai de el?

Se aflau în salonul apartamentului împrumutat de pe Via de Bardi, peste drum de Palazzo Capponi, la douăsprezece ore dup eşecul din biserica Santa Croce. O veioză lumina jumătatea inferioară a încăperii. Deasupra conului de lumină, ochii negri ai lui Pazzi luceau în semiîntuneric.

— O fac eu, dar nu cu copilul. Dar va trebui să-mi dai...

— Nu! Nu se poate să te vadă de două ori. Ar face-o Gnocco pentru tine? Romula şedea aplecată de mijloc, îmbrăcată în rochia ei lungă în culori vii;

sânii plini îi atingeau coapsele, fruntea aproape îi atingea genunchii. Braţul de lemn zăcea gol pe un scaun. În colţ şedea femeia cea vârstnică, poate verişoara Romulei, cu pruncul în braţe. Draperiile erau trase. Zgâindu-se pe după ele, printr-o crăpătură foarte îngustă, Pazzi zări o lumină slabă, sus, în Palazzo Capponi.

— Pot s-o fac eu, îmi pot schimba înfăţişarea aşa încât să nu mă recunoască. Pot...

— Nu.

— Atunci poate s-o facă Esmeralda.

— Nu.

Vocea veni din colţul camerei: bătrâna vorbind pentru prima oară.

— O să am grijă de copilul tău până mor, Romula. Dar n-am să-l ating niciodată pe Satan!

Pazzi abia îi înţelegea cuvintele, rostite într-o italiană stricată.

— Ridică-te, Romula. Uită-te la mine! Ar face-o Gnocco Pentru tine? Romula, diseară te întorci la Sollicciano. Mai ai de făcut trei luni. Poate că data viitoare când scoţi banii şi ţigările din hainele copilului ai să fii prinsă... Aş putea să-ţi obţin şase luni în plus pentru asta. Aş putea foarte uşor să fac să fii declarată mamă denaturată. Statul o să-ţi ia copilul. Dai dacă obţin amprentele, eşti eliberată, capeţi două milioane de lire şi cazierul tău dispare, şi te ajut să obţii vize pentru Australia. Ar face-o Gnocco în locul tău?

Ea nu răspunse.

— Poţi să dai de Gnocco? Pazzi pufni pe nas.

— Senti, adună-ţi minţile, poţi să-ţi iei braţul fals din camera de depozitare a obiectelor personale peste trei luni sau cândva, anul viitor. Ăsta mic se duce la spitalul pentru copii abandonaţi. Bătrâna poate să-l viziteze acolo.

— ĂSTA MIC? Să-l viziteze pe ĂSTA MIC, Commendatore? cheamă... Romula clătină din cap, nevrând să rostească numele pruncului ei în faţa acestui bărbat. Îşi acoperi faţa cu mâinile, simţind cele două pulsuri, în obraji şi în palme; vorbi fără să-şi ia mâinile de pe faţă.

— Pot să-l găsesc.

— Unde?

— Piazza Santo Spirito, lângă fântână. Se face un foc acolo, şi unul dintre ei o să aibă nişte vin.

— Vin cu tine.

— Mai bine nu. Ai să-i distrugi reputaţia. O ai pe Esmeralda, ai copilul, aşa că ştii că mă întorc.

Piazza Santo Spirito, o piaţă atractivă aflată pe malul stâng al râului Arno, se umple de ţigani seara; biserica e cufundată în beznă, încuiată la acea oră

târzie, iar de la Casalinga, un restaurant popular din apropiere, vine zarvă şi miros de mâncăruri.

Lângă fântână licăreşte unui foc mic şi se aude o chitară ţigănească, interpretul dovedind mai mult entuziasm decât talent în mulţime există însă un cântăreţ priceput la fado. Odată descoperit, cântăreţul e împins în faţă şi gâtlejul îi e „uns" cu vin din mai multe sticle. Începe un cântec despre destin, dar întrerupt cu cereri pentru ceva mai vioi.

Roger LeDuc, cunoscut şi sub numele Gnocco, stă pe ghizdul fântânii. A fumat o ţigară cu drog. Ochii îi sunt încețoșați, dar o descoperă pe Romula imediat, la marginea mulţimii, dincolo de foc. Cumpără două portocale de la un vânzător ambulant şi o urmează, departe de cântăreţi. Se opresc sub un bec de pe stradă, la depărtare de foc. Lumina becului, mai rece decât cea a focului, se cerne printre frunzele rămase pe un arţar zbuciumat de vânt şi dă o nuanţă verzuie obrazului palid al lui Gnocco, umbrele frunzelor părând vânătăi. Romula îl priveşte, Având o mână pe braţul lui.Lama unui briceag răsare din pumnul lui ca o limbă mică, lucioasă; curăţă portocalele, coaja atârnând într-o singură şuviţă lungă. Prima portocală i-o dă ei, şi Romula începe s-o mănânce în timp ce el o curăţă pe a doua.

Îşi vorbesc scurt în dialectul rromilor. El ridică din umeri. Romula îi dă un telefon celular şi-i arată cum să-l folosească. Apoi vocea lui Pazzi răsună în urechea lui Gnocco. După câteva clipe, Gnocco închide telefonul şi-l pune în buzunar.

Romula scoate un lanţ de la gât, sărută mica amuletă agăţată de el şi-l prinde la gâtul bărbatului mic şi zdrenţăros. El priveşte darul, face o mică pantomimă prefăcându-se că imaginea sfântă îl arde, obţinând astfel un zâmbet slab de pe buzele ei. Romula scoate brăţara cea lată şi-o pune pe mâna lui. Încăpea cu uşurinţă. Braţul lui Gnocco nu era mai gros decât al ei.

— Poţi să petreci o oră cu mine? o întrebă Gnocco.

— Da, răspunse ea.

CAPITOLUL 28

E din nou noapte, şi doctorul Fell se afla în vasta sală de piatră a expoziţiei cu instrumente de tortură cumplite de la Forte di Belvedere, sprijinit de perete, în largul lui, sub cuştile spânzurate ale condamnaţilor.

Doctorul înregistrează fascinaţia exercitată de chinurile condamnaţilor, vizibilă pe chipurile avide ale privitorilor care se plimbă în jurul instrumentelor de tortură şi se înghesuie unii în alţii, alcătuind un frottage pasional, cu ochii măriţi, părul ridicându-li-se pe braţe, simţind respiraţia fierbinte a celorlalţi pe obraji, pe gât. Uneori, doctorul îşi acoperă faţa cu o batistă parfumată împotriva cantităţilor exagerate de apă de colonie şi mirosuri sexuale.

Cei care-l urmăresc pe doctor aşteaptă afară.

Orele trec. Doctorul Fell, care n-a acordat decât o atenţie trecătoare exponatelor în sine, pare să nu se poată sătura de priveliştea mulţimii. Câţiva vizitatori îi simt privirea şi devin stânjeniţi. Adesea, femeile din mulţime îl studiază cu deosebit interes înainte ca mişcarea şirului de privitori printre exponate să le oblige să treacă mai departe. Obolul plătit celor doi înpăietori de animale care organizaseră expoziţia îi permite doctorului să se plimbe după placul inimii, de neatins, dincolo de frânghii, sau să stea absolut nemişcat lângă zid.

Dincolo de ieşire, aşteptând pe parapet în burniţa constant Rinaldo Pazzi îşi continua veghea. Era obişnuit să aştepte.

Pazzi ştia că doctorul nu va merge pe jos acasă. La poalele dealului, în spatele fortului, într-o piaţă mică, aştepta automobilul doctorului Fell. Era un Jaguar Saloon, negru, un elegant model Mark II fabricat cu treizeci şi doi de ani în urmă, lucind în burniţă, cel mai reuşit din câte văzuse Pazzi vreodată. Avea numere de înmatriculare elveţiene. În mod evident, doctorul Fell nu avea nevoie să muncească pentru a-şi câştiga existenţa. Pazzi notă numărul de înmatriculare, dar nu putea risca să-l verifice prin Interpol.

Pe Via San Leonardo, strada pietruită, înclinată care ducea de la Forte di Belvedere la maşină, aştepta Gnocco. Strada prost luminată era mărginită pe

ambele părţi de ziduri înalte din piatră care apărau vilele de dincolo de ele. Gnocco găsise o nişă întunecată în faţa unei porţi zăbrelite, unde putea să se ferească de râul de turişti care veneau dinspre fort. La fiecare zece minute, telefonul celular din buzunar vibra pe coapsa lui şi el trebuia să confirme că se află la post.

Unii turişti ţineau deasupra capului hărţi şi programe ca să se apere de ploaia măruntă. Trotuarul îngust era plin de ei; alţii continuau să se reverse în stradă, făcând cele câteva taxiuri care veneau dinspre fort să încetinească.

În camera cu arcade a instrumentelor de tortură, doctorul Fell se desprinse în cele din urmă de zidul de care se sprijinea, ridică ochii spre cuşca foamei de deasupra lui, ca şi cum ar fi împărtăşit cu ea un secret, şi-şi croi drum prin mulţime, spre ieşire.

Pazzi îl văzu la uşă, pe urmă în curte, în lumina puternică. Îl urmă la o oarecare distanţă. Când fu sigur că doctorul se îndrepta spre maşină, îşi deschise telefonul mobil şi-l alertă pe Gnocco.

Capul ţiganului ieşi de sub guler precum al unei ţestoase, cu ochii înfundaţi în orbite, arătându-şi, tot ca o ţestoasă, craniul de sub piele. Îşi suflecă mâneca până deasupra cotului şi scuipă peste brăţară, ştergând-o apoi cu o cârpă până o uscă. Acum, că Agintul era lustruit cu salivă şi apă sfinţită, băgă mâna sub haină ca brăţara să rămână uscată şi privi spre deal. O coloană de capete săltăreţe cobora panta. Gnocco îşi făcu loc prin şuvoiul de oameni, ieşi în stradă, unde putea să meargă împotriva curentului şi să vadă mai bine. Cum n-avea un tovarăş care să-l ajute, era silit să facă ambele lucruri: să se izbească de victimă şi s-o buzunărească, dar asta nu era o problemă, din moment ce voia să eşueze cu buzunăritul. Iată-l şi pe bărbatul cel suplu – slavă Cerului, lângă bordura trotuarului. Pazzi era la treizeci de metri în spatele doctorului, coborând dealul.

Gnocco părăsi mijlocul străzii cu o mişcare inspirată. Profitând de avantajul oferit de un taxi în trecere, făcu un salt ca pentru a ieşi din trafic, privi înapoi ca să-l blesteme pe şofer şi se izbi faţă-n faţă cu doctorul Fell; degetele lui se strecurară în haina doctorului, îşi simţi mâna încleştată într-o strânsoare cumplită, apoi o lovitură, se smulse şi se depărta de ţintă. Doctorul Fell abia dacă se opri din mers, rămânând în fluxul de turişti, iar Gnocco era de-acum liber şi departe.

Pazzi ajunse lângă el aproape instantaneu, în nişa din faţa porţii de fier. Gnocco se îndoi de mijloc o clipă, apoi se îndreptă, răsuflând din greu.

— Am reuşit! M-a prins de mână în toată regula. Comuto a încercat să mă pocnească în boaşe, da' nu i-a mers.

Pazzi se lăsase într-un genunchi ca să desprindă cu grijă brăţara de pe mâna lui Gnocco, când acesta simţi ceva fierbinte şi umed curgând pe picior în jos. Îşi schimbă poziţia şi-atunci un şuvoi fierbinte de sânge arterial ţâşni dintr-o tăietură în partea din faţă a pantalonilor, pe faţa şi mâinile lui Pazzi, care încerca să desfacă brăţara ţinând-o numai de margini. Sângele se răspândea pretutindeni, inclusiv pe faţa lui Gnocco, aplecat ca să vadă rana; picioarele îi cedară. Se prăbuşi peste poartă, se agăţă de ea cu o mână şi cu cealaltă îndesă o cârpă la încheietura dintre picior şi trunchi, încercând să oprească revărsarea de sânge dm artera femurală secţionată.

Cu sângele rece de care dădea dovadă întotdeauna în acţiune, Pazzi îl cuprinse pe Gnocco cu braţul şi-l ţinu în continuare cu maţele la mulţime, în aşa fel încât să sângereze dincolo de gratiile porţii, apoi îl întinse pe pământ, pe o parte.

Pazzi îşi scoase celularul din buzunar şi se prefăcu senin că cheamă o salvare, dar de fapt nu deschisese telefonul. Îşi descheie haina şi o întinse ca un şoim care-şi acoperă prada cu aripile. Mulţimea se afla în continuă mişcare în spatele lui, lipsită de curiozitate. Pazzi scoase brăţara de pe mâna lui Gnocco şi o strecură în cutiuţa pe care o avea la el. Apoi puse telefonul lui Gnocco în propriul buzunar.

Buzele lui Gnocco se mişcară.

— Madonna, che freddo!

Cu un efort de voinţă, Pazzi dădu mâna slăbită a lui Gnocco la o parte de pe rană, o ţinu ca pentru a-l consola şi-l lăsă să sângereze. Când se convinse că Gnocco a murit, Pazzi îl lăsă lungit lângă poartă, cu capul pe braţ ca şi cum ar fi dormit, şi intră în mulţimea mişcătoare.

În piaţă, Pazzi privi îndelung spre locul de parcare gol; ploaia abia începea să ude pietrele pavajului acolo unde stătuse Jaguarul doctorului Lecter.

Doctorul Lecter. Pazzi nu se mai gândea la el ca la doctorul Fell. Era doctorul Hannibal Lecter.

În buzunarul impermeabilului lui Pazzi se odihnea poate o dovadă suficientă pentru Mason. Iar dovada faptei lui Pazzi picura de pe impermeabil, împreună cu ploaia, prelingându-i-se pe pantofi.

CAPITOLUL 29

Luceafărul de ziuă începea să pălească pe cerul de deasupra Genovei în lumina tot mai puternică a răsăritului, când bătrânul automobil Alfa Romeo al lui Rinaldo Pazzi se îndreptă spre doc. Un vânt îngheţat cutreiera portul. Pe un cargou aflat la ancoră ceva mai departe, cineva mânuia un aparat de sudură şi un râu de scântei portocalii cădeau în apa neagră.

Romula rămase în maşină, la adăpost de vânt, cu pruncul în braţe. Esmeralda stătea ghemuită pe bancheta strâmtă din spate, cu picioarele într-o parte. Nu mai scosese o vorbă de când refuzase să-l atingă pe Satan.

Amândouă ţineau în mână pahare de carton cu cafea neagră, tare şi farfurii cu pasticcini.

Rinaldo Pazzi intră la căpitănie. Pe când ieşi, soarele era bine înălţat, strălucind portocaliu pe bordul pătat de rugină al cargoului Asrra Philogenes, a cărui încărcare era pe sfârşite. Făcu semn celor două femei din maşină.

Asfra Philogenes, navă de douăzeci şi şapte de mii de tone înregistrată în Grecia, putea să transporte în mod legal doisprezece pasageri fără medic la bord, pe drumul ei spre Rio. Acolo – îi explică Pazzi Romulei, vor schimba vaporul şi vor lua unul spre Sydney, Australia, transbordarea fiind supravegheată de trezorierul navei. Le achitase în avans întreg costul călătoriei, dar le spusese ferm că banii nu pot fi returnaţi. Italienii considera Australia o alternativă atractivă, unde se pot găsi locuri de muncă; în plus, populaţia ei cuprinde un număr mare de ţigani.

Pazzi îi promisese Romulei două milioane de lire, aproximativ o mie două sute cincizeci de dolari la rata de schimb a zilei, pe care i-i dădu într-un plic umflat.

Ţigăncile aveau foarte puţine bagaje: o valiză mică şi braţul de lemn al Romulei împachetat într-o husă franţuzească.

Femeile aveau să se afle pe mare, fără posibilitatea de comunicare, aproape toată luna ce urma.

Gnocco va veni şi el, îi spuse Pazzi Romulei pentru a zecea oară, dar nu în ziua aceea. Gnocco le va lăsa un mesaj la post restant, la oficiul poştal principal din Sydney.

— Am să-mi îndeplinesc promisiunea faţă de el, aşa cum mi-am îndeplinit-o şi faţă de voi, le spuse el la picioarele pasarelei, sub soarele matinal care le proiecta umbrele lungi pe suprafaţa aspră a docului.

În clipa despărţirii, pe când Romula şi copilul urcau deja pasarela, Pazzi o auzi pe bătrână vorbind pentru a doua şi ultima oară. Îl privi ţintă în faţă cu ochii ei negri ca măslinele de Kalamata:

— L-ai dat pe Gnocco lui Satan, zise ea calmă. Gnocco a murit. Aplecându-se greoi, Esmeralda scuipă cu grijă pe umbra lui Pazzi, apoi se grăbi spre pasarelă, după Romula şi pruncul ei.

CAPITOLUL 30

Coletul sosit prin DHL Express era bine împachetat. Tehnicianul specialist în amprente, aşezat la o masă sub becurile dogorâtoare din colţul vizitatorilor din camera lui Mason, scoase cu grijă şuruburile cu o şurubelniţă electrică.

Brăţara lată din argint era aşezată pe un suport de catifea astfel plasat în cutie, încât suprafeţele exterioare ale brăţării să nu se atingă de nimic. – Adu-o aici, ceru Mason.

Ridicarea amprentelor de pe brăţară ar fi fost mult mai uşor de făcut la Secţia de Identificări a poliţiei din Baltimore, unde tehnicianul lucra în timpul zilei, dar Mason plătea un onorariu foarte piperat şi foarte secret, în numerar, şi insistase ca totul să se facă sub ochii lui. Sau, mai corect, sub ochiul lui, reflectă acru tehnicianul în vreme ce aşeză brăţara, cu suport cu tot, pe o farfurie de porţelan ţinută de un servitor.

Servitorul ridică farfuria în faţa ochiului lui Mason. Nu putea s-o aşeze pe coada împletită de pe pieptul lui Mason, fiindcă aparatul respirator îi făcea toracele să se mişte permanent în sus şi în jos.

Brăţara masivă era pătată de sânge; câteva particule de sânge uscat căzură pe farfuria de porţelan. Mason o privi cu unicul său ochi acoperit de lentilă. Fiind lipsit complet de ţesut moale, chipul lui nu exprima nimic, dar ochiul îi strălucea.

— Ia amprentele.

Tehnicianul avea o copie a amprentelor doctorului Lecter de pe fişa FBI – primele cinci degete pe faţa acesteia. A şasea, de pe dosul fişei, precum şi identitatea posesorului, nu erau reproduse.

Presără praf printre crustele de sânge. Pudra pentru amprente Sângele Dragonului, pe care o prefera, avea culoarea prea apropiată de cea a sângelui uscat de pe brăţară, aşa că recurse la alta neagră şi lucră cu atenţie.

— Avem amprente, anunţă el, oprindu-se ca să-şi tamponeze fruntea sub becurile fierbinţi din colţul vizitatorilor.

Lumina era bună pentru fotografii; fotografie amprentele în situ înainte să le aşeze pentru comparare la microscop.

— Degetul mijlociu şi cel mare de la mâna stângă, potrivire de şaisprezece puncte. Suficient ca să ţină la tribunal, spuse el în cele din urmă. Fără îndoială, e acelaşi individ.

Pe Mason nu-l interesa tribunalul. Mâna lui palidă se îndrepta deja, cu dificultate, spre telefon.

CAPITOLUL 31

O dimineaţă însorită pe o pajişte alpină aflată în adâncul munţilor Gennargentu din zona centrală a Sardiniei.

Şase bărbaţi, din care patru sarzi şi doi din Roma, munceau sub un şopron deschis, construit cu scânduri tăiate din pădurea dimprejur. Sunetele slabe pe care le scoteau păreau amplificate de tăcerea adâncă a munţilor.

Sub şopron, agăţată de grinzi de pe care scoarţa era incomplet decojită, se află o oglindă uriaşă, într-o ramă aurită cu ornamentaţii în stil rococo. Oglinda e suspendată deasupra unui ţarc zdravăn de animale, cu două porţi, din care una se deschide spre pajişte. Cealaltă poartă e construită în stil olandez, aşa încât jumătatea superioară şi cea inferioară să se poată deschide separat. Suprafaţa de sub poarta olandeză e pavată cu ciment, dar restul ţarcului e aşternut cu paie curate, ca pe un eşafod.

Oglinda, pe a cărei ramă sunt sculptaţi heruvimi, poate fi înclinată astfel încât să arate ţarcul văzut de sus, aşa cum oglinzile de la şcoala de bucătari oferă ucenicilor o imagine completă a cuptorului.

Producătorul de film Oreste Pini şi Carlo, maistrul lui Mason din Sardinia, profesionist în răpiri, s-au antipatizat reciproc din prima clipă.

Carlo Deogracias era un bărbat solid, cu tenul roziu.

Oreste trebuia să folosească un sistem de două camere video cu sonorizare bună, după cum dictase Mason, şi să nimerească totul de prima oară. Mason voia un prim-plan cursiv, neîntrerupt al feţei, pe lângă tot restul filmării.

Lui Carlo îi făcea impresia că pregătirile producătorului nu se mai termină.

— Poţi să stai şi să dai din gură ca o muiere sau poţi să te uiţi la desfăşurarea lucrurilor şi să mă întrebi ce nu înţelegi, îi spuse Carlo.

— Eu vreau să filmez desfăşurarea lucrurilor!

— Va bene. Instalează-ţi jucăriile şi să-i dăm drumul!

În vreme ce Oreste aşeza camerele video, Carlo şi cei trei sarzi tăcuţi aflaţi cu el îşi văzură de pregătiri.

Oreste, care iubea banii, era mereu uimit de ce lucruri poţi cumpăra dacă ai suficiente resurse.

Pe o masă lungă, rudimentară, aflată de o parte a şopronului, Matteo, fratele lui Carlo, despacheta o boccea cu haine. Alese din grămadă o cămaşă şi o pereche de pantaloni, iar în timpul ăsta ceilalţi doi sarzi, Piero şi Tommaso Falcione, aduseră o brancardă în şopron, împingând-o încet pe iarbă. Brancarda era pătată şi uzată.

Matteo avea pregătite mai multe găleţi cu carne tocată, câţiva pui morţi cu tot cu pene, nişte fructe stricate care atrăgeau deja muştele şi o găleată cu burtă de vită şi intestine.

Întinse o pereche de pantaloni kaki uzaţi pe targă şi începu să îndese în ei doi dintre pui, nişte carne şi fructe. Apoi lua o pereche de mănuşi din bumbac, le umplu cu carne tocată Şi ghinde, îndesând fiecare deget cu grijă, şi le aşeză la capătul fiecărui crac al pantalonilor. Alese o cămaşă ca să completeze ansamblul, umplând-o cu burtă şi intestine; îmbunătăţi conturul cu pâine, după care încheie nasturii şi băgă poalele cămăşi în pantaloni. O pereche de mănuşi umplute fură aşezate la capătul mânecilor. Pepenele pe care îl folosea drept cap era acoperit cu o reţea pentru păr şi umplut cu carne tocată acolo tinde avea să fie faţa, plus două ouă fierte în locul ochilor. Când a terminat, avea în faţă un manechin durduliu; arăta mai bine pe targă decât mulţi dintre cei care sar de la balcon. Ca ultim detaliu, Matteo pulveriza un aftershave extrem de scump pe faţa pepenelui şi pe mănuşile care închipuiau mâinile.

Carlo arătă cu capul spre asistentul zvelt al lui Oreste, care se apleca peste îngrăditura ţarcului, întinzând microfonul ca să-i verifice raza de acţiune.

— Spune-i tăntălăului tău că, dacă o să cadă în ţarc, eu unul nu mă duc să-l scot.

În cele din urmă, pregătirile se încheiară. Pieră şi Tommaso pliară picioarele tărgii, aducând-o în poziţie joasă, şi o împinseră prin poarta ţarcului.

Carlo aduse din casă un casetofon şi un amplificator separat. Avea mai multe casete, dintre care unele înregistrate chiar de el în timp ce tăia urechile victimelor răpite ca să le trimită prin poştă rudelor. Carlo punea întotdeauna aceste casete în timp ce animalele mâncau. Nu va mai avea nevoie de casete când va avea o victimă reală care să furnizeze fundalul sonor de ţipete.

Două difuzoare de exterior uzate erau prinse în cuie pe stâlpi, sub acoperişul şopronului. Soarele strălucea peste pajiştea tihnită care cobora spre

pădure. Gardul solid din jurul pajiştii continua in pădure. În liniştea de amiază, Oreste putea auzi zumzetul unei albine în şopron.

— Gata eşti? întrebă Carlo.

Oreste puse el însuşi în funcţiune camera video.

— Giriamo! strigă el cameramanului. – Pronti! răspunse acesta. – Motore!

Camerele video funcţionau.

Se puse în funcţie şi sunetul.

— Azione! Oreste îl ghionti pe Carlo.

Sardul apăsă butonul de pornire a casetofonului şi se auzi un urlet înfiorător, hohotind, implorând. Cameramanul tresări auzindu-l, apoi se îmbărbăta. Urletele erau cumplite pentru auz, dar o uvertură potrivită pentru chipurile care ieşiră din pădure, atrase de strigătele care anunţau prânzul.

CAPITOLUL 32

Avionul de tranzit către Milano, un aparat cu reacţie Aerospatiale, se ridică deasupra Florenţei dimineaţa devreme, plutind peste viile cu rânduri distanţate, ca o machetă primitivă a Toscanei făcută de un proiectant. Ceva era anapoda în culorile peisajului – piscinele noi de lângă vilele străinilor bogaţi aveau un albastru nepotrivit. Pentru Pazzi, care privea de la fereastra avionului, piscinele aveau albastrul lăptos al unui ochi de englez bătrân, un albastru nelalocul lui printre chiparoşii întunecaţi şi măslinii argintii.

Buna dispoziţie a lui Pazzi creştea odată cu altitudinea avionului. În adâncul inimii, ştia că nu va ajunge să îmbătrânească aici, dependent de toanele superiorilor săi din poliţie, încercând să reziste ca să ajungă la pensie.

Îi fusese foarte teamă că doctorul Lecter va dispărea după uciderea lui Gnocco. Când zări din nou lampa de lucru a lui Lecter în biserica Santa Croce, Pazzi simţi ceva asemănător cu bântuirea: doctorul se considera în siguranţă.

Moartea ţiganului nu făcu deloc valuri în atmosfera calmă de la Chestură; se consideră că a fost o reglare de conturi în afacerile cu droguri – din fericire, existau seringi aruncate pe jos lângă el, o privelişte obişnuită în Florenţa, unde seringile erau gratuite.

Mergea să vadă banii. Pazzi insistase asupra acestui aspect.Rinaldo Pazzi, al cărui simţ dominant este văzul, îşi aminteşte imaginile complete: prima oară când şi-a văzut propriul penis în erecţie, prima oară când şi-a văzut propriul sânge, prima femeie pe care a văzut-o goală, primul pumn pe care l-a zărit îndreptându-se spre el. Îşi amintea cum, odată, pe când rătăcea fără ţintă într-o capelă laterală a unei biserici din Siena, a dat peste chipul Sfintei Catherine de Siena pe neaşteptate, capul ei mumificat odihnindu-se înfăşurat în basmaua albă, imaculată, într-o raclă în formă de biserică.

Imaginea celor trei milioane de dolari americani avu acelaşi impact asupra lui.

Trei sute de cărămizi legate cu banderolă, formate din bancnote de o sută de dolari, ale căror serii nu erau consecutive.

Într-o cameră micuţă, austeră ca o capelă, de la Credit Suisse din Geneva, avocatul lui Mason Verger i-a arătat lui Rinaldo Pazzi banii. Fură aduşi din seif în patru sertare mari, cu încuietoare şi plăcuţe de numerotare din alamă. Banca îi mai puse la dispoziţie un aparat de numărat banii, un cântar şi un funcţionar care să le manevreze. Pazzi refuză funcţionarul. Îşi puse mâinile pe teancurile de bani.

Rinaldo Pazzi era un anchetator competent. Timp de douăzeci de ani depistase şi arestase maeştri în escrocherie. Stând în prezenţa banilor, ascultând aranjamentele făcute, nu detecta nici o notă falsă; dacă i-l dădea pe Hannibal Lecter, Mason îi va da banii.

Transpirând brusc, abundent, de încântare, Pazzi înţelese că oamenii aceştia nu se joacă: Mason Verger îl va plăti cu adevărat. Nu-şi făcea iluzii cu privire la soarta lui Lecter. Ştia că-l vinde torturii şi morţii. Spre cinstea sa, Pazzi recunoştea faţă de sine ce face.

„Libertatea noastră e mai valoroasă decât viaţa monstrului!” Fericirea noastră e mai importantă decât suferinţele lui", gândea cu egoismul rece al condamnaţilor. Dacă pluralul era seniorial sau îi reprezenta pe Rinaldo şi soţia lui, ei bine, asta era o întrebare dificilă, şi poate că nici nu exista un singur răspuns.

În acea încăpere curată, tipic elveţiană, imaculată ca basmaua Sfintei Catherine, Pazzi făcu ultimul jurământ. Întoarse spatele banilor şi încuviinţă din cap către avocat, domnul Konie. Avocatul numără o sută de mii de dolari din prima cutie şi-i înmâna lui Pazzi.

Konie rosti câteva cuvinte la un telefon şi pe urmă îi întinse lui Pazzi receptorul.

— E o linie terestră, codificată.

Vocea americană pe care o auzi Pazzi avea un ritm ciudat: cuvintele se îngrămădeau într-o singură răsuflare, apoi erau pauze, iar consoanele ocluzive lipseau. Auzind-o, Pazzi se simţi puţin ameţit, de parcă s-ar fi luptat să respire împreună cu vorbitorul. Fără vreo introducere, auzi întrebarea:

— Unde e doctorul Lecter?

Pazzi, cu banii într-o mână şi telefonul în cealaltă, nu ezită. – Este cel care cercetează Palazzo Capponi din Florenţa. El e... curatorul.

— Te rog să-i arăţi domnului Konie actele dumitale de identitate şi să-i dai telefonul. Nu-ţi va rosti numele la telefon.

Konie consultă o listă pe care o scoase din buzunar şi-i spuse lui Mason câteva cuvinte codificate, convenite dinainte, după care îi returnă telefonul lui Pazzi.

— Primeşti restul de bani când se va afla viu în mâinile noastre, spuse Mason. Nu trebuie să-l răpeşti pe doctor dumneata însuţi, dar trebuie să ni-l identifici şi să ni-l dai în mână. Mai vreau şi documentaţia dumitale, tot ce ai despre el. Te întorci la Florenţa diseară? Vei primi instrucţiuni în seara asta Pentru o întâlnire în apropiere de Florenţa. Întâlnirea va avea loc nu mai târziu de mâine-seară. Acolo vei primi instrucţiuni de la Cel care-l va prinde pe doctorul Lecter. Te va întreba dacă cunoşti vreo florăreasă. Spune-i că toate florăresele sunt hoaţe. Mă înţelegi? Vreau să cooperezi cu el.

— Nu vreau ca doctorul Lecter să fie în juris..., nu-l vreau în apropiere de Florenţa când...

— Îţi înţeleg îngrijorarea. Nu-ţi face probleme, n-o să fie. Legătura se întrerupse.

În câteva minute fură transferate două milioane de dolari. Mason Verger nu mai putea să-i ia înapoi, dar îi putea pune la dispoziţia lui Pazzi, la cerere. Un oficial al băncii Credit Suisse, convocat în sala de şedinţe, îl informă pe Pazzi că banca îi va percepe dobândă negativă pentru a-i înlesni un depozit dacă voia să schimbe banii în franci elveţieni şi că va plăti o dobândă capitalizată de trei la sută numai pentru prima sută de mii de dolari. Oficialul îi oferi lui Pazzi o copie a Articolului 47 din Bundesgesetz uber Banken und Sparkassen, lege care reglementa secretul bancar, şi se arătă dispus să facă un transfer telegrafic către Royal Bank din Nova Scoţia sau în insulele Cayman, imediat după punerea banilor la dispoziţia lui Pazzi, dacă asta ar fi fost dorinţa acestuia.

În prezenţa unui notar, Pazzi conferi drept alternativ de semnătură soţiei, în cazul morţii sale. Odată afacerea încheiată, numai oficialul de la banca elveţiană se oferi să dea mâna cu el. Pazzi şi domnul Konie nu se priviră direct, însă Konie îi adresă un salut din uşă.

Ultimul pas către casă, avionul de legătură din Milano, scuturat de o furtună puternică, motorul de pe partea lui Pazzi profilat ca un disc întunecat pe fundalul cerului cenuşiu închis. Fulgerele şi tunetele îi însoţiră în zborul pe deasupra bătrânului oraş, clopotniţa şi domul catedralei acum sub ei, luminile aprinzându-se în începutul de amurg; o străfulgerare de lumină şi un bubuit

asemănătoare cu cele pe care Pazzi şi le amintea în copilăria sa, când germanii aruncau în aer podurile peste Arno, cruţând numai Ponte Vecchio. Şi, într-o imagine la fel de fugă ca fulgerul, îşi aminti că, tot în copilărie, văzuse un trăgător de elită legat cu lanţuri de statuia Madonna în lanţuri ca să se roage înainte să fie împuşcat.

Coborând prin mirosul de ozon al fulgerelor, simţind vibraţia tunetelor în peretele avionului, Pazzi, din străvechea familie Pazzi, se întoarse în străvechiul său oraş, cu scopurile lui la fel de vechi ca şi timpul.

CAPITOLUL 33

Rinaldo Pazzi ar fi preferat să-şi ţină „premiul" din Palazzo Capponi sub supraveghere constantă, dar nu avea cum.

În loc de asta, Pazzi, încă sedus de imaginea banilor, trebui să-şi îmbrace hainele de seară şi să se întâlnească totuşi cu soţia lui la mult aşteptatul concert al Orchestrei de cameră din Florenţa.

Teatro Piccolomini, o copie din secolul al XIX-lea, redusă la jumătate, a renumitului Teatro La Fenice din Veneţia, este o bijuterie barocă de poleială şi pluş, cu heruvimi ce sfidează legile aerodinamicii pictaţi pe tavanul splendid.

Frumuseţea teatrului e un lucru pozitiv, fiindcă adesea interpreţii au nevoie de orice fel de ajutor.

E nedrept, dar inevitabil ca muzica să fie judecată în Florenţa după standardele disperat de ridicate ale artei plastice a oraşului. Florentinii constituie un grup mare de iubitori şi cunoscători ai muzicii, situaţie tipică în Italia, numai că uneori tânjesc după artişti în muzică.

Pazzi se strecură pe locul său, alături de soţie, în aplauzele ce urmară uverturii.

Ea îi oferi obrazul fraged. El îşi simţi inima crescându-i în piept când o văzu în rochia de seară suficient de decoltată ca să emane un parfum cald dintre sâni. Ţinea partitura concertului10 coperta Gucci pe care i-o dăruise el.

— Sună de o sută de ori mai bine cu noul violoncelist, îi Şopti ea la ureche.

Acest excelent cântăreţ la viola de gamba fusese adus pentru a-l înlocui pe un altul, enervant de nepriceput, un văr de-al lui Sogliato care dispăruse misterios cu câteva săptămâni mai devreme.

Doctorul Hannibal Lecter privea dintr-o lojă de sus, singur, încadrat de sculptura barocă aurită, arătând impecabil în ţinută de seară, chipul şi pieptul cămăşii lui părând să plutească în loja întunecată.

Pazzi îl zări când luminile se aprinseră pentru scurt timp după prima parte a concertului. Înainte să-şi schimbe direcţia privirii, capul doctorului se roti

precum cel al unei burniţe şi ochii li se întâlniră. Pazzi strânse involuntar mâna soţiei sale, destul de tare ca ea să-l privească întrebător. După aceasta, Pazzi îşi ţintui privirea cu fermitate numai pe scenă, cu dosul palmei lipit tandru de coapsa ei, cu mâna în mâna ei.

În foaier, când Pazzi se întoarse de la bar aducându-i ceva de băut, doctorul Lecter stătea lângă soţia lui.

— Bună seara, doctore Fell, salută Pazzi.

— Bună seara, Commendatore.

Doctorul aşteptă cu capul uşor înclinat, până când Pazzi se văzu silit să facă prezentările.

— Laura, dă-mi voie să ţi-l prezint pe doctorul Fell. Doctore, ea este signora Pazzi, soţia mea.

Signora Pazzi, obişnuită să i se laude frumuseţea, găsi urmarea prezentărilor fermecătoare, chiar dacă soţul ei era de altă părere.

— Mulţumesc pentru acest privilegiu, Commendatore, spuse doctorul. Vârful roşu, ascuţit, al limbii sale apăru pentru o clipă înainte ca el să se aplece spre mâna doamnei Pazzi, buzele lui poate ceva mai aproape de pielea ei decât se obişnuia în Florenţa, oricum suficient de aproape ca ea să-i simtă respiraţia pe piele.

Ridică ochii spre ea înaintea capului cu păr lucios.

— Se pare că vă place în mod deosebit Scarlatti, signora Pazzi.

— Da, aşa este.

— A fost plăcut să vă văd urmărind partitura. În ziua de azi, aproape nimeni nu mai face aşa ceva. Nădăjduiesc că asta v-ar putea interesa.

Scoase o mapă de sub braţ. În ea, o partitură foarte veche pe pergament, copiată de mână.

— Provine de la Teatro Capranica din Roma, din 1688, anul când a fost compusă această piesă.

— Meraviglioso! Priveşte, Rinaldo!

— Am însemnat pe deasupra câteva dintre diferenţele faţă de partitura modernă pe parcursul primei părţi, continuă doctorul Lecter. Poate vă va amuza să continuaţi în partea a doua. Vă rog, luaţi-o. Pot s-o recuperez oricând de la signor Pazzi. Îmi permiteţi, Commendatore?

Doctorul privi intens, sfredelitor, aşteptând răspunsul.

— Dacă îţi face plăcere, Laura. O scurtă pauză meditativă.

— Veţi vorbi în faţa celor de la Studiolo, doctore?

— Da, chiar vineri seara. Sogliato arde de nerăbdare să mă vadă discreditat.

— Trebuie să fiu în oraşul vechi, spuse Pazzi. Vă voi înapoia partitura atunci. Laura, doctorul Fell trebuie să cânte în faţa balaurilor din Studiolo.

— Sunt sigură că veţi cânta foarte bine, doctore, rosti ea, oferindu-i zâmbetul minunaţilor ochi negri – în limitele decenţei, dar foarte aproape de limită. Doctorul Lecter zâmbi, arătându-şi dinţii mici, albi.

— Signora, dacă eu aş fi produs Fleur du Ciel, v-aş oferii Diamantul Cape ca să-l purtaţi. Pe vineri seara, Commendatori Pazzi se asigură că doctorul s-a întors în lojă şi după aceea nu se mai uită la el. Doar pe treptele teatrului îşi făcură semne de noapte bună cu mâna, de la distanţă.

— Eu ţi-am dăruit acest Fleur du Ciel, de ziua ta, remarcă Pazzi.

— Aşa e, şi-mi place la nebunie, Rinaldo! replică doamna lui. Ai cele mai grozave gusturi.

CAPITOLUL 34

Impruneta este un oraş toscan foarte vechi, unde au fost făcute ţiglele pentru acoperişul Domului. Cimitirul este vizibil noaptea din vilele de pe vârful dealurilor, pe kilometri şi kilometri, datorită candelelor de pe morminte care nu se sting niciodată. Altfel, cimitirul este slab luminat – suficient pentru ca vizitatorii să-şi găsească drumul printre morţi, însă pentru a citi epitafurile e nevoie de o lanternă.

Rinaldo Pazzi sosi cu cinci minute înainte de ora nouă, cu un mic buchet de flori pe care avea de gând să-l depună pe un mormânt ales la întâmplare. Se plimbă agale pe o alee aşternută cu pietriş printre morminte.

Simţi prezenţa lui Carlo, deşi nu-l văzu. Carlo vorbi de după un mausoleu care depăşea în înălţime un stat de om.

— Cunoşti o florăreasă bună în oraş?

„După voce pare sard. Bun, poate că ştie ce face."

— Florăresele sunt toate nişte hoaţe, răspunse Pazzi. Carlo ieşi vioi de după construcţia din marmură, fără să tragă cu ochiul.

Lui Pazzi îi păru o brută: scund, robust, îndesat, cu membre agile. Purta o vestă din piele şi un smoc de păr de porc la palme – Pazzi presupuse că-l depăşeşte pe Carlo cu vreo zece centimetri în înălţime şi are mâinile cu vreo şapte centimetri mai lungi – ca greutate, probabil că nu era prea mare diferenţă. Lui Carlo îi lipsea degetul mare de la o mână. Pazzi îşi spuse că l-ar putea găsi în dosarele Chesturii în cel mult cinci minute. Chipurile amândurora erau luminate de jos în sus, de candelele mormântului.

— Casa lui are sisteme de alarmă bune, spuse Pazzi.

— M-am uitat. Va trebui să mi-l arăţi.

— Trebuie să ia cuvântul la o întrunire mâine-seară, vineri seara. Poţi s-o faci aşa curând?

— E foarte bine.

Carlo voia să-l intimideze puţin pe poliţist, să-şi impună dominaţia.

— Ai să mergi alături de el sau te temi? Ai să faci ce eşti plătit să faci. Ai să mi-l arăţi!

— Ai grijă cum vorbeşti. Am să fac ceea ce sunt plătit să fac şi la fel vei face şi tu. Sau poţi să-ţi petreci anii de pensie făcând pe calul de bătaie pentru poponarii din Volterra. Cum vrei.

În misiune, Carlo era la fel de surd la insulte cum era şi la strigătele de durere. Înţelese că l-a judecat greşit pe poliţist. Desfăcu braţele.

— Spune-mi ce trebuie să ştiu.

Se mută lângă Pazzi, de parcă amândoi ar fi jelit împreună in faţa micului mausoleu. Pe alee trecu un cuplu mână-n mână. Carlo îşi scoase pălăria şi cei doi bărbaţi rămaseră în picioare, cu capul plecat. Pazzi puse florile la uşa mormântului. Dinspre Pălăria caldă a lui Carlo venea un miros neplăcut, rânced, ca de cârnaţi vechi. Pazzi întoarse capul ca să se apere de miros.

— Mânuieşte cu repeziciune cuţitul. Ţinteşte jos.

— Are armă de foc?

— N-am idee. Din câte ştiu eu, n-a folosit niciodată.

— Nu vreau să fiu silit să-l scot dintr-o maşină. Vreau să fie în stradă, fără prea mulţi oameni în preajmă.

— Cum ai să-l dobori? – Asta-i treaba mea.

Carlo băgă în gură dintele de porc şi-i mestecă partea cartilaginoasă; din când în când, dintele apărea între buzele lui.

— E şi treaba mea, spuse Pazzi. Cum?

— Îl ameţesc cu un pistol cu gaze, îl leg, după care pot să-i fac o injecţie. Trebuie să-i verific dantura imediat, să nu aibă cumva otravă sub vreo plombă.

— Trebuie să ţină o prelegere la o întrunire care începe la şapte seara la Palazzo Vecchio. Dacă lucrează în capela Capponi de la Santa Croce vineri, va merge pe jos de acolo la Palazzo Vecchio. Cunoşti Florenţa?

— Da, o cunosc bine. Poţi să-mi faci rost de un permis auto de trecere pentru oraşul vechi?

— Da.

— N-am să-l iau pe tip din biserică. Pazzi încuviinţă.

— Mai bine să se prezinte la întrunire; în felul ăsta, nu i se va simţi lipsa vreme de două săptămâni. Am un motiv să merg cu el spre Palazzo Capponi după şedinţă...

— Nu vreau să-l înhaţ la el acasă. Ăla e teritoriul lui. El îl cunoaşte, eu nu. Va fi vigilent, se va uita la uşă. Vreau să fie pe trotuar, în spaţiu deschis.

— Atunci ascultă la mine: o să ieşim pe uşa principală din Palazzo Vecchio, cea care dă în Via dei Leone va fi închisă. o vom lua pe Via Neri şi vom traversa râul peste Ponte alle Grazie. În faţa muzeului Bardini, pe partea cealaltă, sunt copaci prin care nu răzbate lumina becurilor de pe stradă. La ora aceea e linişte.

— Atunci în faţa muzeului Bardini să fie, dar se poate s-o fac mai devreme dacă văd o ocazie, mai aproape de Palazzo sau chiar în cursul zilei, dacă tipul se sperie şi încearcă să fugă. Poate c-o să fim într-o ambulanţă. Rămâi lângă el până când îl ameţeşte gazele paralizante, iar după aia depărtează-te repede.

— Vreau să dispară din Toscana înainte să i se întâmple ceva.

— Crede-mă pe cuvânt, o să dispară de pe faţa pământului, cu picioarele înainte, spuse Carlo şi zâmbi la gluma pe care doar e o înţelegea; dintele de porc se zări printre buzele-i zâmbitoare.

CAPITOLUL 35

Vineri dimineaţa. O cameră mică la mansarda din Palazzo Capponi. Trei dintre pereţii daţi cu var alb sunt goi. Pe al patrulea, imensă în cămăruţa strâmtă, se afla o icoană din secolul al XIII-lea, o Madonna de Cimabue, cu capul plecat în acel unghi caracteristic, ca al unei păsări curioase; ochii ei migdalaţi privesc silueta măruntă, adormită sub tablou.

Hannibal Lecter, veteran al priciurilor de închisoare şi de azil, stă întins, nemişcat pe patul îngust, cu mâinile pe piept.

Deschide ochii şi se trezeşte brusc, complet, iar visul despre sora lui, Mischa, de mult moartă şi mistuită, trece fără vreo discontinuitate în realitatea stării de veche: pericol atunci, pericol Şi acum.

Conştiinţa pericolului nu i-a tulburat somnul mai mult decât uciderea hoţului de buzunare.

Îmbrăcat de zi, zvelt şi perfect aranjat în costumul din mătase de culoare închisă, deconectează senzorii de mişcare din capul scării de serviciu şi coboară în spaţiile vaste ale palatului. Acum e liber să se deplaseze prin tăcerea amplă a multelor încăperi, mereu o libertate ameţitoare pentru el, după atâţia ani A încarcerare într-o celulă la subsol.

Aşa cum zidurile acoperite de fresce din Santa Croce sau din Plazzo Vecchio debordează de înţelepciune, la fel, aerul Bibliotecii Capponi palpită de viaţă pentru doctorul Lecter, în vreme Munceşte printre manuscrisele aşezate în perfectă ordine pe rafturile ce acoperă zidul înalt. Alege suluri de pergament, suflă praful de pe ele şi firele de praf joacă într-o rază de soare, de parcă morţii, transformaţi de timp în pulbere, s-ar fi chinuit să-i vorbească despre soarta lor şi despre propria lui soartă. Lucrează eficient, dar fără grabă inutilă, punând câteva documente în mapa sa, alegând cărţi şi ilustraţii pentru prelegerea pe care o va ţine seara, la Studiolo. Sunt atât de multe lucruri pe care i-ar fi plăcut să le citească...

Doctorul Lecter îşi porneşte laptopul şi, prin serverul secţiei de criminalistică a Universităţii din Milano, verifică pagina actualizată a FBI-ului pe

World Wide Web, la www.fbi.gov, aşa cum poate face orice cetăţean. Află că audierea Subcomitetului judiciar cu privire la raidul eşuat al lui Clarice Starling nu a fost programată. Nu dispune de codurile de acces necesare pentru a-şi accesa propriul dosar de la FBI. Pe pagina celor mai căutaţi criminali, fosta lui înfăţişare îl priveşte, flancată de un atentator cu bombe şi un incendiator.

Doctorul Lecter alege ziarul de scandal în culori vii dintr-un teanc de pergamente şi priveşte fotografia lui Clarice Starling de pe prima pagină; îi atinge faţa cu degetul. Lama lucioasă îi apare în mână ca şi cum ar fi răsărit ca să-i înlocuiască al şaselea deget. Cuţitul se numeşte Harpie şi are o lamă zimţată, în forma unei gheare. Taie hârtia ziarului National Tattler la fel de uşor cum tăiase artera femurală a ţiganului – lama a intrat şi a ieşit din carnea acestuia atât de repede, că doctorul Lecter nici măcar n-a trebuit s-o cureţe după aceea.

Doctorul Lecter decupează chipul lui Clarice Starling şi-l lipeşte pe o foaie de pergament goală.

Apoi ia un creion şi, cu mişcări fluide, îndemânatice, desenează pe pergament trupul unei leoaice înaripate, un grifon cu chipul lui Starling. Dedesubt scrie cu scrisul său distinct: „Te-ai întrebat vreodată, Clarice, de ce filistinii nu te înţeleg? Ştii ce? Fiindcă tu eşti răspunsul la ghicitoarea lui Samson: leoaică pe dinafară, miere pe dinăuntru."

La cincisprezece kilometri distanţă, aşezat la adăpost de priviri curioase, în spatele unui zid înalt de piatră din Impruneta, Carlo Deogracias îşi verifica echipamentul, în vreme ce fratele său, Matteo, exersa o serie de mişcări judo de doborâre a adversarului pe iarba moale, împreună cu ceilalţi doi sarzi, Piero şi Tommaso Falcione. Ambii fraţi Falcione erau rapizi şi foarte puternici; Piero jucase scurt timp în echipa profesionistă de fotbal din Calgari. Tommaso studiase pe vremuri teologia, visând să devină preot, şi vorbea o engleză corectă. Uneori se ruga alături de victimele lor.

Duba albă Fiat a lui Carlo, cu numere de înmatriculare de Roma, era închiriată în mod legal. Însemnele pe care scria OSPEDALE DELLA MISERJCORDIA erau pregătite pentru a fi lipite pe laterale. Pereţii şi podeaua erau căptuşite cu saltele subţiri de protecţie, în eventualitatea că subiectul s-ar fi luptat înăuntrul dubei.

Carlo intenţiona să-şi îndeplinească misiunea exact după dorinţa lui Mason, dar dacă planul mergea prost şi era silit să-l ucidă pe doctorul Lecter în

Italia şi să renunţe la filmarea din Sardinia, nu era totul pierdut. Carlo ştia că-l poate „tranşa" pe doctorul Lecter tăindu-i capul şi mâinile în mai puţin de un minut.

Dacă nu avea aşa mult timp la dispoziţie, putea să-i taie Penisul şi un deget; acestea, împreună cu probele ADN, erau o dovadă suficientă a identităţii victimei. Sigilate în pungi de plastic.Si va aştepta un avion sanitar. Aeroportul din Florenţa se afla mai aproape, dar traficul aerian era mai puţin intens şi, ca atare, un zbor particular ar fi fost mai uşor de observat.

În mai puţin de o oră şi jumătate aveau să fie în Sardinia, unde comitetul de primire al doctorului aştepta, tot mai flămând.

Carlo le cântări pe toate în căpăţâna sa inteligentă şi rău mirositoare. Mason nu putea fi prostit. Plăţile erau gândite astfel încât lui Rinaldo Pazzi să nu i se întâmple nimic rău – pe Carlo l-ar fi costat mulţi bani să-l omoare pe Pazzi şi să încerce să revendice întreaga recompensă. Mason nu voia să tragă ponoasele de pe urma morţii unui poliţist. Mai bine să facă lucrurile aşa cum a vrut Mason. Dar Carlo simţea mâncărimi pe tot corpul gândindu-se ce ar fi putut dobândi cu câteva tăietori de fierăstrău dacă l-ar fi descoperit el însuşi pe doctorul Lecter.

Probă fierăstrăul electric. Unealta porni de la prima încercare.

Carlo schimbă câteva vorbe cu ceilalţi, după care plecă spre oraş pe o mică motorine, înarmat numai cu un cuţit, un pistol şi o seringă.

Era încă dimineaţă devreme când doctorul Hannibal Lecter Părăsi strada zgomotoasă şi intră în Farmacia di Santa Măria Novella, unul dintre cele mai bine mirositoare locuri de pe Pământ. Rămase câteva minute neclintit, cu capul pe spate şi ochii închişi, inhalând aromele minunatelor săpunuri, loţiuni şi creme şi pe cele ale ingredientelor din laboratoare. Portarul era obişnuit cu el, iar vânzătorii, care afişau de obicei un oarecare de superioritate, vădeau un mare respect pentru el. Cumpărăturile curtenitorului doctor Fell pe parcursul lunilor Petrecute de el în Florenţa nu însumau mai mult de o sută de mii e lire, însă aromele şi esenţele erau alese şi combinate cu o posibilitate uluitoare şi recompensatoare pentru aceşti negustori Parfum, care trăiau conduşi de simţul olfactiv.

Tocmai pentru a-şi păstra această plăcere, doctorul Lecter nu-şi modificase nasul cu nici un fel de rinoplastie, exceptând injecţiile externe cu colagen. Pentru el, aerul era zugrăvit în mirosuri la fel de distincte şi de vii ca şi

culorile; putea să le stratifice şi să le îmbogăţească aşa cum ar fi pictat o acuarela. Acest loc nu avea nimic de închisoare. Aici, aerul era muzică. Se simţeau lacrimile palide de tămâie aşteptând extragerea esenţei, bergamotele galbene, santalul, scorţişoara şi mimoza în concert, peste notele dominante ale ambrei cenuşii autentice, zibetei, uleiului de castor şi esenţei cerbului moscat.

Doctorul Lecter cultiva uneori iluzia că poate mirosi cu palmele, cu braţele şi obrajii, că mirosurile îl inundă. Că poate mirosi cu faţa, cu inima.

Din motive anatomice foarte întemeiate, mirosul se imprimă în memorie mult mai uşor decât oricare alt simţ.

Aici, doctorul Lecter trăi fragmente şi străfulgerări de amintire, stând în lumina blândă a lămpilor Art Deco ale farmaciei, respirând, respirând. Aici nu se regăsea nimic din închisoare. Cu excepţia... ce-i asta? Clarice Starling?! Nu era vorba de parfumul L'Air du Temps pe care îl prinsese când ea şi-a deschis poşeta aproape de gratiile cuştii sale din azil. Nu era asta. Astfel de parfumuri nu se vindeau aici, în Farmacia. Nu era nici loţiunea ei de corp. Ah! Sapone dimandorle. Renumitul săpun cu migdale al farmaciei. Unde îi simţise mirosul? în Memphis, când ea stătea în faţa celulei lui, când i-a atins în treacăt degetul cu puţin timp înainte să evadeze. Starling, atunci. Curată, bogată în texturi – Bumbac uscat la soare şi călcat. Clarice Starling, atunci – Atrăgătoare şi ispititoare. Obositoare prin onestitate şi absurdă m principiile ei. Cu inteligenţa vioaie a mamei ei. Mmmmm!

Pe de altă parte, amintirile negative se asociau pentru doctorul Lecter cu mirosuri neplăcute, iar aici, în Farmacia, era probabil pe cât de departe putea să fie de subteranele puturoase întunecate, aflate în subsolul palatului memoriei sale.

Contrar obiceiului, doctorul Lecter cumpără o mulţime de săpunuri, loţiuni şi uleiuri de baie în acea zi cenuşie de vineri. Câteva le luă cu el, iar pe celelalte cern farmaciei să le expedieze prin poştă, scriind etichetele de expediţie el însuşi, cu scrisul său aparte.

— Doreşte Doctore să includă un bilet? întrebă vânzătorul.

— De ce nu? replică doctorul Lecter şi strecură în cutie desenul împăturit al grifonului.

Farmacia di Santa Măria Novella e lipită de o mănăstire aflată pe Via Scala, iar Carlo, credincios, îşi scoase pălăria când se aşeză la pândă sub o imagine a Fecioarei din apropierea intrării. Observă că presiunea aerului

determinată de uşile interioare ale holului face uşile exterioare să se întredeschidă cu câteva clipe înainte să iasă cineva. Asta îi oferea timp să se ascundă şi să tragă cu ochiul din ascunzătoare de fiecare dată când ieşea vreun cumpărător.

Când doctorul Lecter ieşi cu mapa subţire în mână, Carlo era bine ascuns după ghereta unui vânzător de cărţi poştale. Doctorul porni pe drumul său. Când trecu pe lângă imaginea Fecioarei, înălţă capul şi nările îi vibrară în timp ce privea statuia Şi gusta aerul.

Carlo îşi spuse că poate fi un gest de devoţiune. Se întreba dacă doctorul Lecter e un om religios, aşa cum sunt adeseori nebunii. Poate că-l va putea face pe doctor să-l blesteme pe Dumnezeu spre sfârşit; asta l-ar încânta pe Mason. Fireşte, mai intai ar trebui să-l trimită pe Tommaso cel pios mai departe, să nu audă.

După-amiaza târziu, Rinaldo Pazzi îi scrise soţiei sale o scrisoare ce cuprindea şi o încercare de sonet pe care îl compusese demult, pe vremea când îi făcea curte, şi fusese prea timid ca să i-l dăruiască atunci. Incluse codurile necesare pentru a revendica banii depuşi în Elveţia, împreună cu o scrisoare pe care să i-o trimită lui Mason dacă acesta ar fi încercat să-i nege dreptul asupra banilor. Puse scrisoarea într-un loc unde ea avea s-o găsească doar dacă i-ar aduna obiectele personale.

La ora şase, merse la Museo Bardini pe mica sa motorino; legă motocicleta cu un lanţ de suportul de unde ultimii studenţi întârziaţi îşi luau bicicletele. Văzu duba albă cu însemne de ambulanţă parcată în apropierea muzeului şi-şi spuse că poate fi a lui Carlo. În dubă şedeau doi bărbaţi. Când se întoarse cu spatele la ei, Pazzi le simţi privirile studiindu-l.

Avea timp berechet. Becurile de pe stradă erau deja aprinse. Se plimbă încet spre râu, prin umbra densă, utilă, aruncată de copacii din dreptul muzeului. Traversă Ponte alle Grazie, privi un timp în jos, la fluviul Amo cel leneş, şi formulă ultimele gânduri lungi pe care va mai avea timp să le articuleze. Noaptea va fi întunecoasă. Bun. Nori joşi goneau spre răsărit peste Florenţa, atingând în treacăt turla ascuţită a acoperişului de la Palazzo Vecchio, iar vântul stârnea vârtejuri de praf şi pulveriza excrementele lăsate de porumbei în piaţa din faţa bisericii Santa Croce, spre care se îndrepta acum Pazzi, cu buzunarele îngreunate de un pistol Beretta de calibrul .38, un box plat

din piele şi un cuţit pregătit pentru doctorul Lecter dacă ar fi fost necesar să-l ucidă pe loc.

Biserica Santa Croce se închide la ora şase după-amiaza, dar un paracliser îl lăsă pe Pazzi să intre pe o uşă mică de lângă faţada bisericii. Nu voia să-l întrebe dacă „doctorul Fell lucrează, aşa că merse binişor să vadă. Lumânările care ardeau pe altarele înşirate de-a lungul pereţilor îi ofereau suficientă lumină. Merse prin biserica aceea vastă până când putu să zărească până la capătul braţului drept al construcţiei în formă de cruce. Era greu să vadă, pe lângă lumânările aprinse de credincioşi, dacă doctorul Fell se află în capela Capponi. Mergea fără zgomot de-a lungul transeptului din dreapta. Privi. O umbră mare se proiecta pe zidul capelei şi, pentru o clipă, lui Pazzi i se opri respiraţia. Era doctorul Fell, aplecat deasupra lămpii sale de pe pardoseală, unde lucra la inscripţii. Doctorul se ridică, privi pătrunzător prin întuneric ca o bufniţă, capul rotindu-se, corpul nemişcat, luminat de jos în sus de lampa sa de lucru, umbra imensă în spatele lui. Apoi umbra se micşoră pe zidul capelei, semn că s-a întors la munca sa.

Pazzi simţi cum i se preling firişoare de sudoare pe spate, sub cămaşă, dar obrajii îi erau reci.

Mai era o oră până la începerea întrunirii de la Palazzo Vecchio, şi Pazzi voia să ajungă cu întârziere.

Cu frumuseţea sa severă, capela construită de Brunelleschi pentru familia Pazzi la Santa Croce este o mândrie a arhitecturii renascentiste. Aici, cercul şi pătratul sunt reconciliate. Este o structură separată, în afara sanctuarului constituit de Santa Croce, la care se ajunge numai printr-o arcadă izolată.

Pazzi se rugă în capela strămoşească, îngenuncheat pe pardoseala de piatră, vegheat de chipul aproape identic cu al său din rondelul lui Della Robbia aflat deasupra lui, sus. Îşi simţea rugăciunile apăsate de cercul de apostoli de pe plafon şi-şi spuse că poate rugăciunile au evadat prin arcada întunecoasă din spatele lui şi, de aici, au zburat direct spre cerul deschis şi spre Dumnezeu.

Cu un efort, îşi imagină unele lucruri bune pe care le putea face cu banii primiţi în schimbul doctorului Lecter. Se văzu, alături de soţia sa, dând bănuţi copiilor străzii; văzu nişte aparate medicale pe care le vor dona unui spital. Văzu valurile mării Calileei, care semănau foarte bine cu cele din Chesapeake. Văzu mana trandafirie, frumos modelată a nevestei lui prinzându-i braţul, strângându-l ca să-l întărească şi mai mult.

Privi în jur, nu văzu pe nimeni şi-i spuse cu voce tare lui dumnezeu: „Mulţumescu-ţi, Tată ceresc, că mi-ai permis să şterg de pe faţa pământului Tău acest monstru, acest monstru al monştrilor. Îţi mulţumesc în numele sufletelor pe care Noi le vom cruţa de durere". Dacă acest „noi" era pluralul seniorial sau o referire la parteneriatul dintre Pazzi şi Dumnezeu, nu e clar şi probabil că nu există un singur răspuns.

Acea parte din el care nu-i era prietenă îi spuse lui Pazzi că el şi doctorul Lecter au ucis împreună, că Gnocco era victima lor, din moment ce Pazzi n-a făcut nimic ca să-l salveze şi s-a simţit uşurat când moartea i-a astupat gura.

Există oarecare mângâiere în rugăciune, reflectă Pazzi, plecând din capelă. Ieşind prin arcada întunecoasă, avu senzaţia clară că nu e singur.

Carlo aştepta sub un balcon de la Palazzo Piccolomini; îşi potrivi pasul cu al lui Pazzi. Vorbiră foarte puţin.

Trecură prin spate la Palazzo Vecchio şi se convinseră că ieşirea din spate, care dădea în Via dei Leone, e încuiată, iar ferestrele de deasupra ei, oblonite. Singura uşă deschisă era cea principală.

— O să ieşim pe aici, coborâm treptele şi o luăm pe după colţ, spre Via Neri, spuse Pazzi.

— Fratele meu şi cu mine o să fim pe partea de piaţă dinspre Loggia. O să rămânem binişor în spatele vostru. Ceilalţi sunt la Museo Bardini.

— I-am văzut.

— Şi ei te-au văzut.

— Pistolul cu gaze paralizante face mult zgomot?

— Nu prea, nu ca o armă de foc, dar ai să-l auzi, iar el o să cadă rapid. Carlo nu-i spuse că Piero va trage din umbra din faţa muzeului când Pazzi şi doctorul Lecter se vor afla încă în lumină. Nu voia ca Pazzi să se depărteze de doctor şi, astfel, să-avertizeze înaintea împuşcăturii.

— Trebuie să-i confirmi lui Mason că ai pus mâna pe tip. Trebuie s-o faci în seara asta, zise Pazzi.

— Nu-ţi face griji. Javra aia o să-şi petreacă seara implorându-l pe Mason la telefon, zise Carlo privind într-o parte spre Pazzi, cu speranţa că-l va vedea stânjenit. Mai întâi o să se roage de Mason să-l cruţe, iar după o vreme o să implore să moară!

CAPITOLUL 36

Se lăsă noaptea şi ultimii turişti fură uşuiţi din Palazzo Vecchio. Pe când se împrăştiau prin piaţă, mulţi dintre ei, conştienţi de silueta fantomatică a castelului medieval din spatele lor, simţiră nevoia să se întoarcă şi să mai vadă o dată parapetele crenelate, mult deasupra lor.

Reflectoarele se aprinseră, scăldând piatra goală, aspră şi făcând mai pronunţate umbrele de sub parapete. În timp ce rândunelele se întorceau la cuiburi, apărură primii lilieci, deranjaţi în vânătoarea lor nocturnă mai mult de scârţâind de înaltă frecvenţă al uneltelor electrice ale restauratorilor decât de lumină.

Înăuntrul palatului, munca nesfârşită de conservare şi întreţinere avea să continue timp de încă o oră, cu excepţia Salonului crinilor, unde doctorul Lecter conversa cu maistrul echipei de întreţinere.

Maistrul, obişnuit cu zgârcenia şi poruncile acre ale Comisiei de Arte Frumoase, îl găsi pe doctor şi curtenitor, şi extrem de generos.

În câteva minute, muncitorii lui îşi strângeau sculele, mutau la perete uriaşele maşini de lustruit pardoseala şi compresoarele, îşi rulau cablurile. Aşezară repede scaunele pliante pentru şedinţa Studiolo – erau necesare numai douăsprezece scaune – Şi deschiseră larg ferestrele ca să îndepărteze mirosurile de vopsea, lac şi poleială ale activităţii lor.

Doctorul insistă să aibă un pupitru adecvat; fu găsit unul mare cât un. amvon în fostul birou al lui Niccolo Machiavelli, alăturat salonului, şi adus pe o platformă înaltă pe roţi, împreună cu retroproiectorul palatului.

Ecranul mic, aferent proiectorului nu-l mulţumi pe doctorul Lecter, aşa că renunţă la el. Încercă să-şi prezinte imaginile în mărime naturală, pe una dintre pânzele agăţate de plafon care protejau un perete redecorat. După ce ajusta modul de prindere al pânzei şi-i netezi faldurile, constată că ţesătura îi convenea foarte bine.

Puse semne în mai multe dintre tomurile groase adunate teanc pe pupitru, după care se duse la fereastră, cu spatele la încăpere, în timp ce

membrii cercului Studiolo, în costumele lor prăfuite, de culoare închisă sosiră şi se aşezară, scepticismul tacit al învăţaţilor arătându-se de la sine când îşi rearanjară scaunele, dispuse iniţial în semicerc, într-o configuraţie ce aducea mai mult cu o tribună ajuraţilor.

Privind pe fereastra înaltă, doctorul Lecter zărea Domul şi clopotniţa lui Giotto, profilând-se negre spre apus, dar nu şi baptisteriul iubit de Dante, aflat dedesubtul lor. Reflectoarele îndreptate în sus îl împiedicau să vadă jos, în piaţa întunecată, unde îl aşteptau asasinii.

În vreme ce aceşti învăţaţi, cei mai renumiţi în materie de Istorie Medievală şi renascentistă din lume, se instalară pe scaune, doctorul Lecter compuse în minte prelegerea pe care avea să o susţină în faţa lor. Îi trebuiră ceva mai mult de trei ţinute ca să o organizeze. Subiectul era Infernul lui Dante şi Iuda Iscariotul.

Prin consonanță cu preferinţa celor din Studiolo pentru epoca Renascentistă, doctorul Lecter a început cu cazul lui Piere della Vigna, logofăt al regatului Siciliei, căruia lăcomia i-a făcut un loc în Infernul lui Dante. În prima jumătate de oră, doctorul i-a fascinat cu intrigile medievale autentice aflate în spatele prăbuşirii lui della Vigna.

— Della Vigna a fost dezonorat şi orbit pentru că, prin lăcomia sa, a trădat încrederea împăratului, spuse Lecter apropiindu-se de subiectul său principal. Peregrinul lui Dante l-a găsit în al şaptelea cerc al Infernului, rezervat sinucigaşilor. Ca şi Iuda Iscariotul, a murit spânzurat. Iuda, Pier della Vigna şi Ahitotel, ambiţiosul sfetnic al lui Absalom, sunt legaţi pentru Dante prin lăcomia pe care a văzut-o în ei şi prin moartea prin spânzurătoare a fiecăruia. Lăcomia şi spânzurătoarea sunt legate în gândirea antică şi medievală: St. Jerome scria că însuşi supranumele lui Iuda, Iscariotul, înseamnă „bani" sau „preţ", în vreme ce părintele Origen spune că Iscariotul derivă din cuvântul ebraic care înseamnă „prin sufocare" şi că numele înseamnă Iuda cel Sufocat.

Doctorul Lecter îşi îndreptă ochii spre sală, privind peste ochelari în direcţia uşii.

— A, Commendator Pazzi, bine aţi venit! Fiindcă sunteţi cel mai aproape de uşă, sunteţi amabil să reduceţi luminile? Veţi fi interesat de cele ce urmează, Commendatore, întrucât în Infernul lui Dante există deja doi Pazzi... Profesorii din Studiolo chicotiră sec.

— Unul e Carmicion de Pazzi, care a ucis un membru al propriei familii şi aşteaptă sosirea celui de-al doilea Pazzi – dar nu sunteţi dumneavoastră, ci e Carlino, care va fi trimis şi mai jos în iad pentru înşelarea şi trădarea Guelfilor albi, partidul din care făcea parte şi Dante.

Un liliac mic intră printr-o fereastră deschisă şi dădu ocol camerei peste capetele profesorilor timp de câteva clipe, întâmplare foarte obişnuită în Toscana şi ignorată de toată lumea. Doctorul Lecter îşi reluă tonul de conferenţiar.

— Lăcomia şi spânzurătoarea, aşadar, legate una de alta încă din Antichitate; imaginea apare în repetate rânduri în artă.

Doctorul Lecter apăsă comutatorul pe care-l ţinea în palmă şi retroproiectorul se trezi la viaţă, aruncând o imagine pe paravanul de pânză ce acoperea zidul. Urmară şi alte imagini, în succesiune rapidă, în timp ce el vorbea.

— Iată prima reprezentare cunoscută a Răstignirii, sculptată pe o cutie de fildeş în Galia, în jurul anului 400 după Hristos. Cuprinde şi moartea prin spânzurare a lui Iuda, cu faţa ridicată spre creanga de care atârnă. Şi aici, pe un relicvariu din secolul al XV-lea, din Milano, şi pe un diptic din secolul al IX-lea, Iuda spânzurat. De fiecare dată se uită în sus.

Liliacul trecu de câteva ori prin faţa ecranului, la vânătoare de insecte.

— Pe această imagine de pe uşile Catedralei Benevento îl vedem pe Iuda spânzurat, cu intestinele spânzurând, aşa cum îl descrie Sfântul Luca, medicul, în Faptele apostolilor. Aici îl vedem spânzurat şi chinuit de Harpii, iar deasupra lui, pe cer, e chipul lui Cain-cel-din-Lună; iar aici e înfăţişat chiar de Giotto al vostru, din nou cu viscerele atârnând. Şi în sfârşit, într-o ediţie din secolul al XV-lea a Infernului, iată trupul lui Pier della Vigna atârnat de un copac ce sângerează. Nu voi insista asupra paralelei evidente cu Iuda Iscariotul. Dar Dante nu avea nevoie de ilustraţii desenate. Geniul lui Dante Alighieri se dovedeşte când îl face pe Pier della Vigna, aflat acum în Iad, să vorbească în şuierături încordate şi consoane sibilante, sufocate, de parcă s-ar afla în continuare spânzurat. Ascultaţi-l cum îşi descrie singur calvarul: «Şi târăşte, împreună cu celălalt condamnat, propriul leş ca să-l spânzure de creanga unui salcâm plin de spini: Surge in vermena e in pianta silvestra: *Arpie, pascendo poi de le sue fogiie fanno dolore, e al dolor fenestra*.

Obrazul doctorului Lecter, de obicei alb, se împurpurează în timp ce scoate, pentru membrii Studiolo, sunetele gâlgâite, sufocate ale lui Pier della Vigna şi, cu fiecare apăsare a degetului său pe telecomandă, imaginile lui della Vigna şi Iuda cu intestinele atârnând alternează pe câmpul amplu al paravanului suspendat.

Linişte desăvârşită. Apoi doctorul Lecter reia:

— Astfel, Dante evocă, prin sunete, moartea lui Iuda rimând cu moartea lui Pier della Vigna, pentru aceleaşi crime: înşelăciune şi avariţie. Ahitofel, Iuda, al vostru Pier della Vigna. Lăcomie, spânzurătoare, autodistrugere – lăcomia fiind la fel de autodistructivă ca şi spânzurătoarea. Şi ce spune sinucigaşul florentin anonim în chinurile sale de la sfârşitul cântului? Io fei gibetto a me de le mie case. Iar eu, eu mi-am făcut din căminu-mi spânzurătoare. Face o pauză, apoi continuă.

— Data viitoare poate că veţi voi să discutăm despre Pietro, fiul lui Dante. În mod incredibil, el este singurul dintre scriitoru timpurii din cântul al treisprezecelea care face legătura între Pier della Vigna şi Iuda. De asemenea, cred că ar fi interesant de abordat problema muşcăturii la Dante. Contele Ugolino muşcându-l pe arhiepiscop de ceara, Satan cu cele trei feţe mestecându-i pe Iuda, Brutus şi Casius, toţi trădători, ca şi Pier della Vigna. Vă mulţumesc pentru atenţia acordată.

Învăţaţii îl aplaudară entuziasmaţi, în maniera lor moale, prăfuită, iar doctorul Lecter lăsă luminile scăzute în timp ce le spuse la revedere, fiecăruia pe nume, ţinând cărţi în braţe ca să nu trebuiască să dea mâna cu ei.

Doctorul Lecter şi Rinaldo Pazzi, rămaşi singuri în marea încăpere, auziră comentarii le înflăcărate care izbucniră printre învăţaţi în vreme ce aceştia coborau treptele.

— Ce părere aveţi, Commendatore, mi-am salvat slujba?

— Nu sunt un învăţat, doctore Fell, dar oricine poate vedea că i-aţi impresionat. Doctore, dacă nu aveţi nimic împotrivă, vă voi conduce acasă pentru a lua lucrurile personale ale predecesorului dumneavoastră.

— Sunt două valize pline, Commendatore, şi văd că aveţi şi servieta. Vreţi să le duceţi singur?

— Pot să chem o maşină a poliţiei să mă aştepte la Palazzo Capponi. Pazzi avea de gând să insiste dacă era nevoie.

— Bine, spuse doctorul Lecter. Un minut, să fac puţină ordine.

Pazzi încuviinţă şi se duse la fereastra înaltă cu telefonul mobil în mână, fără să-şi ia o clipă măcar ochii de la Lecter. Observă că doctorul e perfect calm. De la etajele de dedesubt se auzeau sunetele sculelor electrice.

Pazzi formă un număr şi, când Carlo Deogracias răspunse, rosti: „Laura, amore, sosesc acasă foarte curând".

Doctorul Lecter îşi luă cărţile de pe pupitru şi le puse într-o geantă. Se întoarse spre retroproiector, al cărui ventilator încă mai zumzăia; în fasciculul de lumină dansau fire de praf.

— Ar fi trebuit să le arăt şi asta, nu-mi dau seama cum de mi-a scăpat!

Doctorul Lecter proiectă un alt desen, un bărbat gol spânzurând sub parapetul palatului.

— Acesta vă va interesa, Commendator Pazzi. Să văd dacă pot focaliza mai bine.

Doctorul Lecter manevră butoanele aparatului, după care se dropie de imaginea de pe zid, silueta lui neagră pe pânză fiind A aceeaşi mărime cu cea a bărbatului spânzurat.

— Vedeţi cât de cât? Nu se poate mări mai mult. Aici l-a muşcat arhiepiscopul. Iar dedesubt îi e scris numele.

Pazzi nu se apropie de doctorul Lecter, dar venind lângă zid simţi mirosul unei substanţe chimice şi, pentru o clipă, îşi spuse că e vreuna dintre substanţele folosite de restauratori.

— Distingeţi literele? Scrie „Pazzi" şi e o poezie rudimentară. E strămoşul dumneavoastră, Francesco, spânzurat lângă zidul exterior al Palazzo Vecchio, sub aceste ferestre.

Doctorul Lecter înfruntă privirea lui Pazzi peste fasciculul de lumină dintre ei.

— Fiindcă veni vorba, signore Pazzi, trebuie să vă mărturisesc: mă gândesc foarte serios să vă mănânc soţia.

Doctorul Lecter trase paravanul uriaş peste Pazzi; acesta se luptă cu pânza, încercând să-şi scoată capul de sub ea, cu inima bubuind. Doctorul Lecter ajunse lângă el într-o clipă, îl înhaţă de gât cu o forţă teribilă şi aplică un burete îmbibat în eter peste pânza care-i acoperea faţa.

Rinaldo Pazzi, bărbat puternic, se zbătu cu braţele şi picioarele încurcate în pânză, apoi doar cu picioarele încurcate în pânză, mai reuşi totuşi să ducă mâna la pistol în vreme ce se prăbuşeau amândoi pe duşumea, încercă să

îndrepte arma în spate, spre forma mişcătoare de dincolo de pânză, apăsă pe trăgaci şi se împuşcă în coapsă, iar o clipă mai târziu se cufunda într-un vârtej negru...

Descărcarea micului pistol de calibrul .38 pe sub pânză nu făcu mult mai multă gălăgie decât bubuiturile şi scrâşnetele utilajelor de la etajele inferioare. Nimeni nu urcă scările. Doctorul Lecter închise cu o smucitură uşile mari ale Salonului crinilor şi puse drugul de siguranţă...

O oarecare senzaţie de greaţă şi senzaţie de vomă însoţi revenirea lui Pazzi în simţiri; avea gustul eterului în gât şi greutate în piept.

Descoperi că se află tot în Salonul crinilor şi că nu se poate mişca. Rinaldo Pazzi era legat fedeleş cu paravanul de pânză cu sfoară, ţeapăn ca o pendulă străveche, prins de căruciorul folosit de muncitori ca să mute pupitrul. Peste gură avea o fasie de bandă adezivă. Un bandaj oprise sângerarea rănii faciale glonţ în coapsă.

Privindu-l, rezemat de pupitru, doctorul Lecter îşi aminti de sine însuşi, legat în acelaşi mod când îl mutau dintr-o parte în alta a azilului pe un cărucior.

— Mă auzi, signore Pazzi? Respiră adânc cât mai şi limpezeşte-ţi mintea. Mâinile doctorului Lecter îşi vedeau de treabă în timp ce vorbea.

Rostogolise în cameră un aparat mare de lustruit pardoseala şi mânuia cablul gros, portocaliu al acestuia, era un ştreang la capătul cu ştecherul. Cablul cu izolaţie de cauciuc scârţâi când îl înfăşură de treisprezece ori.

Definitivă laţul trăgând de el pentru ultima oară şi-l puse pe pupitru. Ştecherul ieşea dintre buclele de cablu de la capătul ştreangului.

Arma lui Pazzi, cătuşele din plastic, conţinutul bagajelor si al servietei se aflau pe pupitru. Doctorul Lecter răsfoi hârtiile. Băgă în buzunar dosarul poliţiei conţinând propriul sau Permesso di soggiomo, permisul de muncă, fotografiile şi negativele noului său chip.

Iată şi partitura muzicală pe care doctorul Lecter o împrumutase signorei Pazzi. O culese şi o apropie de buze. Inhala profund, cu faţa aproape de a lui Pazzi.

— Laura – dacă pot să-i spun Laura – foloseşte probabil o cremă de mâini minunată seara, signore. Lunecoasă. La început rece, după aceea caldă. Parfum de flori de portocal *Laura orange*. Mrnmrnm! N-am pus nimic în gură toată ziua, Orbind, ficatul şi rinichii s-ar potrivi pentru o cină, dar restul cărnii ar trebui să stea o săptămână agăţată Într-un loc cu curenţi de aer rece. N-am

urmărit prognoza meteo, dar dumneata? Bănuiesc că asta înseamnă „nu". Dacă îmi spui ce am nevoie să ştiu, Commendatore, îmi va conveni să plec fără să-mi iau masa; signora Pazzi va rămâne nevătămată. Îţi voi pune întrebările şi după aceea vom vedea. Poţi să ai încredere în mine, să ştii, deşi ştiu că-ţi vine greu să ai încredere, cunoscându-ţi propria fire. Am văzut, la teatru, că m-ai identificat. Te-ai scăpat în pantaloni când m-am aplecat spre mâna signorei? Dacă am văzut că poliţia nu apare, a devenit clar că m-ai vândut. Lui Mason Verger? Clipeşte de două ori dacă răspunsul e afirmativ. Mulţumesc, aşa mă gândeam şi eu. O dată am sunat şi eu la numărul de telefon de pe afişul lui omniprezent, doar aşa, ca să mă distrez. Oamenii lui aşteaptă afară? îm-hmrnm... Şi unul dintre ei miroase ca nişte cârnaţi de porc stricaţi? înţeleg. Ai spus cuiva din Chestură despre mine? Mi s-a părut sau ai clipit doar o dată? Aşa credeam şi eu. Acum, vreau să te gândeşti puţin şi să-mi spui codul tău de acces pentru computerul PECV de la Quantico. Doctorul Lecter desfăcu cuţitul Harpie.

— Am să-ţi dau jos banda adezivă şi-mi poţi spune. Ridică cuţitul.

— Să nu încerci să ţipi. Crezi că te poţi abţine să ţipi? Pazzi era răguşit din cauza eterului.

— Jur pe tot ce am mai sfânt că nu ştiu codul! Nu mă pot gândi. Putem merge în maşina mea, am hârtii...

Doctorul Lecter îl roti pe Pazzi cu faţa spre ecran şi comuta de câteva ori, alternativ, imaginea lui Pier della Vigna spânzurat şi cea a lui Iuda spânzurat, cu intestinele pe-afară.

— Ce zici, Commendatore? Cu intestinele înăuntru sau afara?

— Codul e în carnetul meu!

Doctorul Lecter ţinu agenda în faţa lui Pazzi până când acesta găsi însemnarea, printre numere de telefon.

— Şi te poţi conecta de la distanţă, ca oaspete?

— Da, cârâi Pazzi.

— Mulţumesc, Commendatore.

Doctorul Lecter înturnă căruciorul pe spate şi-l împinse pe Pazzi spre ferestrele mari.

— Ascultă-mă! Am omule! Trebuie să ai bani ca să fugi. Mason Verger n-o să renunţe niciodată! Nu va renunţa niciodată. Nu te poţi duce acasă oameni îţi supraveghează casa!

Doctorul Lecter aşeză două scânduri de pe schele potrivindu-le în chip de rampă peste pervazul scund al ferestrei şi-l împinse pe Pazzi, cu cărucior cu tot, în balcon.

Adierea era rece pe faţa transpirată a lui Pazzi. Începu să vorbească tot mai repede.

— N-ai cum să scapi cu viaţă din clădirea asta! Eu am bani! Am o sută şaizeci de milioane de lire bani gheaţă, o sută de mii de dolari americani! îi dau telefon neveste-mii. Îi spun să aducă banii şi să-i pună în maşina mea şi să lase maşina chiar în faţa palatului!

Doctorul Lecter lua ştreangul de pe pupitru şi-l duse afară, trăgând după el cablul portocaliu. Celălalt capăt era legat strâns în jurul utilajului masiv de lustruit pardoseala. Pazzi tot mai vorbea.

— O să mă sune, pe mobil când ajunge şi o să lase maşina şi banii pentru tine! Are permisul de liberă trecere al poliţiei, poate să traverseze piaţa chiar până la intrarea în Palazzo. O să facă ce-i spun! Maşina scoate fum, te poţi uita jos să vezi că e pornită cu cheile în contact!

Doctorul Lecter îl înclină pe Pazzi în faţă, sprijinit de balustrada balconului. Balustrada îi ajungea până la coapse.

Pazzi privi în jos spre piaţă şi zări, prin lumina reflectoarelor, locul unde a fost ars pe rug Savonarola şi unde el însuşi jurase să-l vândă pe doctorul Lecter lui Mason Verger. Privi în sus la norii joşi, luminaţi de reflectoare, sperând din tot sufletul că dumnezeu vede.

„în jos" e o direcţie îngrozitoare, iar el nu se putu abţine să nu se uite într-acolo spre moarte, sperând fără nici un motiv că acele reflectoarelor dau oarecare soliditate aerului, că, într-un fel sau altul, îl vor susţine, că ar putea să se prindă de ele.

Cauciucul portocaliu izolator al cablului transformat în ştreang e rece în jurul gâtului său; doctorul Lecter stă foarte aproape.

— Arrivederci, Commendatore.

Harpia sfâşie într-o clipă abdomenul lui Pazzi; o altă mişcare taie legăturile care-l ţineau prins de cărucior. Se înclină, căzu peste balustradă trăgând cablul portocaliu după el, pământul se repezi spre el, gura îi era liberă să strige; în salon, aparatul de lustruit pardoseala alunecă pe duşumea şi se opri brusc, cu o izbitură, în balustradă. Pazzi tresări cu capul ridicat, gâtul i se frânse şi intestinele îi ieşiră din trap.

Pazzi şi intestinele sale se clatină şi se învârt în dreptul zidului aspru al palatului luminat intens, tresărind în spasme postume, dar nu sufocându-se, mort, umbra sa proiectată uriaşă pe zid de lumina reflectoarelor; se leagănă, intestinele se leagănă sub el într-un arc mai scurt, mai rapid, iar bărbăţia lui iese din pantalonii închiriaţi într-o ultimă erecţie, cea a morţii.

Carlo ţâşni ca din puşcă de sub o copertină, cu Matteo lângă el; traversară piaţa către intrarea palatului, dând turiştii la o parte. Doi dintre turişti îşi aţintiră camerele video spre castel.

— E o şmecherie, spuse cineva în engleză.

— Matteo, acoperă uşa din spate! Dacă iese, omoară-l şi taie-l! spuse Carlo, luând-o la fugă şi bâjbâind cu telefonul mobil.

Intră în palat, urcă scările până la primul etaj, apoi la al doilea.

Uşile mari ale salonului erau întredeschise. Ajuns înăuntru, Carlo aţinti pistolul spre silueta proiectată peste zid, fugi m balcon, cercetă biroul lui Machiavelli în câteva clipe.

Luă legătura prin telefon cu Piero şi Tommaso; aceştia aşteptau în dubă, în faţa muzeului.

— Mergeţi la el acasă, acoperiţi intrările, cea din faţă şi cea din spate. Omorâţi-l şi tăiaţi-l!

Carlo mai formă un număr.

— Matteo?

Telefonul lui Matteo bâzâi în buzunarul lui de la piept. El stătea, respirând greoi, în faţa intrării dosnice, încuiate a palatului. Cercetase acoperişul, ferestrele întunecate, încercase uşa, cu mâna sub haină, pe pistolul de la centură.

Răspunse la telefon.

— Pronto!

— Ce vezi?

— Uşa-i încuiată.

— Acoperişul?

Matteo privi din nou în sus, dar nu la timp ca să vadă jaluzelele ridicându-se la o fereastră de deasupra lui.

Carlo auzi în telefon un scrâşnet şi un ţipăt; în clipa următoare o rupse la fugă pe scări în jos, pe un palier alunecă şi căzu, se ridică, porni din nou, pe lângă paznicul de la intrarea palatului, care stătea acum afară, pe lângă

statuile care încadrau intrarea, după colţ, fugind din răsputeri spre partea din spate a palatului, îmbrâncind câteva perechi. În spate e întuneric; fuge mai departe, telefonul scânceşte ca o vietate mică în mâna lui, iar el fuge, fuge... O siluetă traversă strada în fugă în faţa lui, învăluită în ceva alb, fugi orbeşte în calea unui motorino, scuterul o dărâmă, silueta se ridică din nou, se izbi de vitrina unui magazin aflat pe partea cealaltă a străzii înguste, intră în geamul securizat, se întoarse şi iar fugi orbeşte, o apariţie în alb urlând „Carlo! Carlo!", pete mari întinzându-se pe pânza ruptă care-l acoperă. Carlo îşi prinse fratele în braţe, tăie cătuşele din plastic prinse în jurul gâtului său care-i ţineau pânza strâns pe cap, pânza îmbibată de sânge. Îl dezveli pe Matteo şi descoperi că are răni grave, tăieturi pe faţă, peste abdomen, peste piept, suficient de adânci ca să intre aerul. Carlo îl lăsă singur doar cât să fugă după colţ şi să se uite în ambele direcţii, după care se întoarse iar la fratele său.

Sirenele maşinilor se auzeau tot mai aproape, iar luminile intermitente umpleau Piazza Signoriei. Doctorul Hannibal îşi aranja ţinuta şi porni în pas de plimbare spre o gelateria din Piazza de Giudici, aflată în apropiere. La curbă erau înşirate motociclete şi motorino. Aborda un tânăr în costum de piele care pornea o motocicletă Ducati mare.

— Tinere, sunt disperat, spuse el cu un zâmbet jenat. Dacă nu ajung în Piazza Bellosguardo în zece minute, nevastă-mea o să mă omoare, îi arătă tânărului o bancnotă de cincizeci de mii de lire.

— Atât valorează viaţa mea la ora asta.

— Doar atât vreţi? Să vă duc acolo? întrebă tânărul. Doctorul Lecter desfăcu braţele.

— Atâta tot.

Motocicleta rapidă trecu precum fulgerul prin traficul de pe Lugarno, cu doctorul Lecter ghemuit în spatele tânărului, având pe cap o cască de rezervă care mirosea a fixativ şi parfum. Motociclistul ştia ce face; străbătu în viteză Via de Senagli spre Piazza Tasso, ieşi apoi de pe Via Villani, nimerind spaţiul îngust de trecere de lângă biserica San Francesco di Paola, care duce spre drumul cu serpentine către Bellosguardo, cartierul rezidenţial select aflat pe culmea unui deal, în extremitatea sudică a Florenţei. Motorul masiv Ducati bubuia, stârnind între zidurile de piatră care mărgineau drumul ecouri ca un sunet de pânză ruptă, plăcut urechilor doctorului Lecter, care se înclina la fiecare viraj şi înfrunta mirosul de fixativ şi parfum nu prea scump din casca sa.

Îi ceru tânărului să-l lase la intrarea în Piazza Bellosguardo, nu departe de casa contelui Montauto, unde a trăit Nathaniel Hawthorne. Motociclistul băgă contravaloarea cursei în buzunarul de la piept al jachetei de piele, apoi stopul motocicletei dispăru cu repeziciune pe drumul cotit.

Doctorul Lecter, înviorat de plimbare, mai parcurse patruzeci de metri până la Jaguarul său negru, recupera cheile de după bara de protecţie şi porni motorul. Avea o uşoară arsură pe dosul mâinii, acolo unde mănuşa i se ridicase când aruncase paravanul de pânză peste Matteo şi sărise pe el de la fereastra primului etaj al palatului. Puse un strop de unguent antibacterian italian Cicatrine pe arsură şi constată efectul pe loc.

Doctorul Lecter căută printre casetele sale cu muzică în timp ce motorul se încălzea. Se decise asupra lui Scarlatti.

CAPITOLUL 37

Ambulanţa aeriană cu turboreactoare se ridică deasupra acoperişurilor cu ţiglă roşie şi se îndreptă către sud-vest, spre Sardinia, Tumul înclinat din Pisa împungând aerul deasupra aripii avionului care luă un viraj mult mai strâns decât dacă ar fi avut la bord un pacient viu.

Targa menită lui Hannibal Lecter purta în locul lui trupul tot mai rece al lui Matteo Deogracias. Fratele mai mare, Carlo, şedea lângă cadavru, cu hainele îmbibate de sânge coagulat.

Carlo Deogracias îi ceru asistentului medical să-şi pună căştile pe urechi şi să dea drumul la muzică în timp ce el vorbi, pe telefonul mobil, undeva în Las Vegas, unde un aparat de codificare repetă şi transmise mesajul lui către ţărmul din Maryland...

Pentru Mason Verger, ziua şi noaptea sunt totuna. Din întâmplare, dormea. Până şi luminile acvariului erau stinse. Capul lui Mason era întors pe pernă, iar singurul său ochi stătea deschis, ca şi ochii marelui tipar, care dormea la rândul lui. Singurele sunete din cameră erau şuieratul şi oftatul regulat al aparatului respirator şi gâlgâitul moale al tubului de oxigen care alimenta acvariul.

Peste aceste sunete constante apăru un altul, slab, dar imperativ. Bâzâitul celui mai secret telefon al lui Mason. Mâna lui palidă se deplasă pe degete, ca un crab, să apese butonul telefonului. Difuzorul era sub pernă, iar microfonul, lângă rămăşiţele feţei lui.

Mason auzi mai întâi zgomotul avionului în fundal şi apoi o melodie siropoasă, Gli Innamorati.

— Sunt aici. Spune-mi.

— E un dezastru! zise Carlo.

— Spune-mi!

— Fratele meu, Matteo, e mort. Sunt cu mâna pe el. Pazzi e mort şi el. Doctorul Fell le-a făcut seama şi a scăpat!

Mason nu răspunse pe loc.

— Ne datorezi două sute de mii de dolari pentru Matteo, anunţă Carlo. Pentru familia lui.

Contractele sardinienilor includ întotdeauna sume de bani în eventualitatea morţii.

— Înţeleg.

— Chestia cu Pazzi o să pută până la cer!

— Cel mai bine e să reiasă că Pazzi era corupt. O s-o ia mai cu binişorul dacă era corupt. Era?

— În afară de chestia asta, habar n-am. Şi dacă fac legătura între Pazzi şi tine?

— Mă pot îngriji de asta.

— Eu trebuie să am grijă de mine. spuse Carlo. Asta-i prea de tot. Un inspector-şef al Chesturii, mort! Nu pot să-mi închipui.

— Voi n-aţi făcut nimic, sper.

— N-am făcut nimic, dar dacă Chestura îmi bagă numele în treaba asta... Madonna! Au să fie cu ochii pe mine până mor. Nimeni n-o să ia bani de la mine, n-am să pot nici măcar să trag un vânt pe stradă. Dar Oreste? Ştie pe cine trebuia să filmeze?

— Nu cred.

— Chestura îl va identifica pe doctorul Fell până mâine sau poimâine. Oreste o să pună firele cap la cap imediat ce va vedea stirile, judecând numai după sincronizare.

— Oreste e bine plătit. E inofensiv pentru noi.

— Poate pentru tine, dar pe Oreste îl paşte un proces într-un caz de pornografie la Roma, luna viitoare. Acum are ce să dea în schimb. Dacă nu ştiai asta deja, ar trebui să împarţi câteva şuturi în fund! Chiar ai nevoie de Oreste?

— Am să vorbesc cu el, spuse Mason cu grijă, cu inflexiunile bogate ale unui prezentator radio, greu de crezut ca venind dinspre faţa lui distrusă. Carlo, vrei să mergi mai departe? Acum vrei să-l găseşti pe doctorul Fell, nu-i aşa? Trebuie să pui mâna pe el, pentru Matteo.

— Da, dar pe banii tăi.

— Atunci continuă să ţii ferma pe picioare. Fă rost de vaccinuri garantate pentru gripa şi holera porcină. Fă rost de lăzi de transport pentru ei. Ai un paşaport ca lumea?

— Da.

— Mă refer la unul ca lumea, Carlo! Nu la o făcătură de duzină.

— Am unul ca lumea.

— Te mai caut eu.

Întrerupând legătura în bâzâitul avionului, Carlo apăsă din greşeală butonul de apelare rapidă. Telefonul lui Matteo bâzâi tare în mâna moartă a acestuia, ţinut şi acum în strânsoarea de oţel a spasmului final. Pentru o clipă, Carlo crezu că fratele lui va duce telefonul la ureche. Mohorât, văzând că Matteo nu poate răspunde, Carlo îi opri telefonul. Chipul lui se schimonosi atât de urât, că asistentul medical nu putu să se uite la el.

CAPITOLUL 38

Armura diavolului, cu coiful ei cu coarne, este o armură italiană completă din secolul al XV-lea, care se află atârnată sus pe zidul bisericii din satul Santa Reparata, la sud de Florenţa, încă din anul 1501. În plus faţă de coarnele graţioase, semănând la formă cu cele de antilopă, manşetele protectoare se opresc acolo unde ar trebui să fie încălţările, la capătul jambierelor, sugerând copitele despicate ale lui Satana.

Potrivit legendei locale, un tânăr care purta această armură a luat numele Fecioarei în deşert când a trecut pe lângă biserică, iar după aceea a descoperit că nu-şi poate scoate armura, decât după ce a implorat Fecioara să-l ierte. Apoi a donat bisericii armura, în semn de recunoştinţă. Armura constituie o prezenţă impresionantă şi şi-a demonstrat calităţile când un obuz a explodat în biserică în anul 1942.

Cu partea superioară acoperită de un strat moale de praf, armura priveşte în jos spre micul sanctuar. Se apropie sfârşitul liturghiei. Fumul de tămâie se ridică şi trece prin vizorul gol.

Numai trei oameni participă la slujbă: două femei în vârstă, ambele îmbrăcate în negru, şi doctorul Hannibal Lecter. Primesc Mi trei împărtăşania, deşi doctorul Lecter atinge cupa cu buzele cu oarecare şovăială.

Preotul încheie cu binecuvântările şi apoi se retrage. Femeile pleacă. Doctorul Lecter îşi continuă rugăciunile până când rămâne singur în sanctuar.

Din galeria ce adăposteşte orga, doctorul Lecter se poate apleca peste balustradă şi, întinzându-se spre coarne, reuşeşte să ridice vizorul prăfuit al Armurii diavolului. Înăuntru, un cârlig de pescuit, prins la marginea părţii din armură ce acoperă gâtul, ţine agăţată o sfoară şi un pachet care atârnă în interiorul ei, acolo unde ar fi fost inima. Cu multă grijă, doctorul Lecter trage pachetul afară.

În pachet: paşapoarte de cea mai bună manufactură braziliană, acte de identitate, bani, carnete de cecuri, chei. Le pune sub braţ, dedesubtul hainei.

Doctorul Lecter nu stăruie prea mult în păreri de rău, dar simte regret că părăseşte Italia. În Palazzo Capponi erau multe lucruri pe care i-ar fi plăcut să le descopere şi să le citească. I-ar fi plăcut să cânte la pian şi, poate, să compună. Poate că ar fi gătit pentru văduva lui Pazzi, după ce aceasta şi-ar fi lăsat în urmă suferinţa.

CAPITOLUL 39

Sângele încă mai picura din corpul spânzurat al lui Rinaldo Pazzi, sfârâind şi fumegând la contactul cu reflectoarele fierbinţi de sub Palazzo Vecchio, când poliţia chemă pompierii ca să-l dea jos.

Pompierii întinseră scara de pe maşina lor. Plini de simţ practic şi siguri că bărbatul spânzurat e mort, nu se grăbiră să-l recupereze pe Pazzi. Era o procedură delicată, care presupunea să strângă viscerele atârnând, să le adune pe lângă corp şi să înfăşoare totul într-o plasă înainte să lege o frânghie care să-l coboare la pământ.

Când cadavrul ajunse în braţele întinse ale celor de jos, La Nazione făcu o fotografie excelentă care le aminti multor cititori de marile picturi reprezentând coborârea lui Isus de pe cruce.

Poliţia lăsă ştreangul la locul lui până se luară amprentele de pe el, apoi tăie cablul electric solid la mijlocul laţului, ca să păstreze integritatea nodului.

Mulţi florentini hotărâră că moartea constituia o sinucidere spectaculoasă, că Rinaldo Pazzi şi-a legat singur mâinile, în stilul sinucigaşilor din puşcărie, ignorând faptul că şi picioarele îi erau legate. În prima oră de după întâmplare, postul de radio local anunţă că Pazzi şi-a făcut harachiri cu un cuţit înainte să se spânzure.

Poliţia ştiu pe loc că lucrurile stăteau cu totul altfel; legăturile luate de la balcon şi de pe cărucior, arma lipsă a lui Pazzi, relatările martorilor oculari despre Carlo, ieşind în goană din Palazzo, şi despre silueta învăluită şi însângerată, care alerga orbeşte în spate la Palazzo Vecchio, le spuneau că Pazzi a fost ucis.

Apoi publicul italian hotărî că Il Mostro a fost ucigaşul lui Pazzi.

Chestura începu cu nefericitul Girolamo Tocea, pe vremuri condamnat ca fiind 77 Mostro. Il ridicară de acasă, iar nevastă-sa rămase încă o dată urlând în stradă. Alibiul lui era solid: la momentul crimei se afla într-o cafenea şi bea un cocteil sub ochii unui preot. Tocea fu eliberat în Florenţa şi a trebuit să se întoarcă în San Casciano cu autobuzul, plătindu-şi singur călătoria.

Angajaţii din Palazzo Vecchio fură interogaţi în primele ore, iar ancheta se extinse la membrii Studiolo.

Poliţia nu-l putea localiza pe doctorul Fell. Până sâmbătă la prânz, atenţia se concentra asupra lui. Chestura îşi aminti că Pazzi fusese desemnat să investigheze dispariţia predecesorului doctorului Fell.

Un funcţionar al poliţiei raportă că Pazzi examinase în ultimele zile un permesso di soggiomo. Pentru obţinerea documentelor lui Fell, între care fotografiile sale, negativele aferente şi amprentele digitale, se semnase cu un nume fals, dar cu un scris care părea să fie al lui Pazzi. Italia încă nu şi-a computerizat arhivele la nivel naţional, iar permisele încă mai sunt deţinute la nivel local.

Biroul de imigrări deţinea numărul paşaportului lui Fell, care făcu clopoţelul să sune în Brazilia.

Totuşi, poliţia nu nimeri adevărata identitate a doctorului Fell. Luară amprentele de pe ştreang şi alte amprente de pe pupitru, de pe cărucior şi din bucătăria de la Palazzo Vecchio. Cu o mulţime de artişti disponibili, portretul doctorului Fell fu făcut în câteva minute.

Duminică dimineaţa, ora Italiei, un examinator de amprente din Florenţa stabili, după o muncă chinuitoare, pas cu pas, ca aceleaşi amprente se găseau pe pupitru, pe ştreang şi pe ustensilele din bucătăria doctorului Fell din Palazzo Capponi.

Amprenta degetului mare al lui Hannibal Lecter, de pe afişul agăţat pe perete la sediul Chesturii, nu o examina nimeni.

Amprentele de la locul crimei ajunseră la Interpol duminică seara şi sosiră, după tipic, la sediul FBI din Washington, D.C., împreună cu alte şapte mii de alte seturi de amprente de la locurile altor crime. Intrând în sistemul automat de clasificare a amprentelor, cele din Florenţa înregistrară o potrivire de o asemenea amploare, încât o alarmă sonoră se declanşa în biroul directorului adjunct care se ocupa de secţia de identificări. Ofiţerul de serviciu din acea noapte privi chipul şi degetele lui Hannibal Lecter ieşind încet din imprimantă şi-l sună pe directorul adjunct acasă. Acesta îi sună la rândul lui mai întâi pe director, iar apoi pe Krendler de la Justiţie.

Telefonul lui Mason sună la ora unu şi jumătate dimineaţa. Se prefăcu surprins şi interesat.

Telefonul lui Jack Crawford sună la unu şi treizeci şi cinci de minute. El mormăi de câteva ori şi se rostogoli pe partea goală, bântuită de o fantomă, a

patului său conjugal – partea unde înainte dormea Bella, răposata lui soţie. Locul ei era răcoros şi-i dădea impresia că poate gândi mai bine.

Clarice Starling află ultima că doctorul Lecter a ucis din nou. După ce închise telefonul, rămase lungită în pat, nemişcată, mai multe minute, pe întuneric; simţea usturime în ochi dintr-un motiv pe care nu-l înţelegea, dar nu plânse. Privind în sus, îi văzu chipul pe fundalul întunericului mişcător. Era chipul vechi al lui Lecter, fireşte.

CAPITOLUL 40

Pilotul avionului medical nu voia să aterizeze pe întuneric pe aeroportul mic, fără turn de control de la Arbatax. Aterizară la Cagliari, realimentară şi aşteptară până se lumină de ziuă, după care zburară în susul coastei într-un răsărit de soare spectaculos, care arunca o nuanţă rozie falsă pe chipul mort al lui Matteo.

Lângă pista de aterizare de la Arbatax aştepta o camionetă cu un sicriu. Pilotul se târgui pentru bani şi Tommaso interveni înainte să-l plesnească brutal Carlo peste faţă.

După trei ore de drum prin munţi, ajunseră acasă.

Carlo rătăci singur până la şopronul primitiv din scânduri pe care-l construise cu Matteo. Acolo, totul era pregătit; camerele video, la locul lor, aşteptau să filmeze moartea lui Lecter. Carlo stătu sub rodul mâinilor lui Matteo şi se privi în oglinda rococo mare de deasupra ţarcului animalelor. Privi înjur la scândurile pe care le tăiaseră împreună, se gândi la mâinile mari, pătrate ale lui Matteo pe fierăstrău şi din gâtlej îi scăpă un strigăt puternic, un strigăt pornit din inima sa îndurerată, suficient de puternic ca să răsune printre copaci. Din tufişurile pajiştii alpine apărură feţe cu colţi mari. Piero şi Tommaso, fraţi şi ei, îl lăsară singur. Pe pajişte cântau păsări.

Oreste Pini veni dinspre casă încheindu-se la pantaloni cu o mână, iar cu cealaltă fluturând telefonul său mobil.

— Şi zi aşa, l-aţi pierdut pe Lecter. Ghinion! Carlo nu părea să-l audă.

— Auzi, nu-i totul pierdut. Tot mai putem s-o facem, zise Oreste Pini. La telefon e Mason. Acceptă o simulado. Ceva ce să-i poată arăta lui Lecter când îl va prinde în sfârşit. Doar am pregătit totul. Avem un cadavru – Mason zice că-i doar un cuţitar pe care l-aţi angajat. Mason spune că am putea să... ăă... să-l scuturăm niţel pe sub gard când vin porcii şi să punem fundalul sonor înregistrat. Uite, vorbeşte cu Mason!

Carlo se întoarse şi se uită la Oreste de parcă acesta ar fi picat din lună. În cele din urmă luă telefonul. Pe măsură ce vorbea cu Mason, chipul i se însenina şi păru să-l cuprindă un fel de împăcare. Carlo închise telefonul.

— Pregătiţi – vă!

Vorbi cu Piero şi Tommaso şi, cu ajutorul cameramanului, duseră coşciugul în şopron.

— Nu cred că vreţi chestia aia să fie într-atât de aproape încât să intre în cadra, zise Oreste. Haideţi să tragem câteva cadre cu animalele apropiindu-se şi pe urmă continuăm de-acolo.

Văzând activitatea din şopron, primii porci ieşiră din pădure.

— Giriamo! strigă Oreste.

Veniră în fugă – porcii sălbatici, cafenii şi argintii, înalţi, ajungând până la şoldul unui om, cu pieptul lat şi peri lungi, deplasându-se cu viteza unor lupi pe copitele lor mici, cu ochi nuci, inteligenţi, cu boturile de coşmar, muşchii masivi ai gâtului de sub linia perilor ridicaţi pe spinare, fiind în stare să ridice un om în aer în colţii mari, feroce.

— Pronti! zbieră cameramanul.

Nu mâncaseră de trei zile; primilor li se alăturară alţii, înaintând în şir, netulburaţi de oamenii dindărătul gardului.

— Motore! strigă Oreste.

— Partito! răspunse cameramanul.

Porcii se opriră la zece metri de şopron într-un şir strâns, mişcător, un desiş de copite şi colţi, scroafa gestantă în mijloc. Se mişcau înainte şi-napoi ca jucătorii de fotbal făcând zid în faţa porţii, iar Oreste gesticula, indicând să fie prinşi în cadru.

— Azione! zbieră el la sarzi.

În clipa aceea, Oreste veni din spatele lui, îi făcu o tăietură între fese, făcându-l să ţipe, îl înşfacă de şolduri şi-l azvârli în ţarc cu capul înainte, iar porcii atacară. Oreste încercă să se ridice în picioare, reuşi să se salte într-un genunchi, apoi scroafa îl lovi în coaste şi-l trânti cât era de lung. O clipă mai târziu, porcii îl înconjurară, mârâind şi guiţând; doi dintre ei, care se luptau pentru faţa lui, îi dislocară maxilarul şi-l rupseră în două ca pe iadeş. Şi totuşi, Oreste aproape izbuti să se ridice în picioare, dar se trezi din nou pe spate, cu abdomenul expus, cu braţele şi picioarele fluturând deasupra spinărilor animalelor, ţipând fără maxilar, fără să poată forma cuvinte.

Carlo auzi o împuşcătură şi se întoarse. Cameramanul îşi lăsase baltă camera video, care încă mergea, şi încercase să fugă, dar nu suficient de repede ca să scape de puşca lui Piero.

Porcii începeau să se liniştească, trăgând după ei bucăţi de carne.

— Azione, vezi bine! spuse Carlo şi scuipă în ţărână.

PARTEA A TREIA

CĂTRE LUMEA NOUĂ

CAPITOLUL 41

În jurul lui Mason Verger se păstra o tăcere grijulie. Personalul său îl trata ca şi cum ar fi pierdut un copil. Întrebat cum se simte, el spuse: „Mă simt de parcă tocmai aş fi plătit o grămadă de bani pentru un macaronar mort!" După câteva ore de somn, Mason ceru să se aducă nişte copii în camera de joacă adiacentă dormitorului său şi să schimbe câteva vorbe cu unul-doi dintre cei cu tulburări mai pronunţate,? nu se putea face rost imediat de copii cu tulburări şi nici nu suficient timp ca furnizoarea lui din mahalalele din altimore să-i găsească vreo câţiva, în situaţia asta, îi ceru lui Cordell, îngrijitorul lui, să schilodescă nişte crapi ornamentali şi să-i dea drumul în acvariul tiparului până când tiparul nu mai fu în stare să mănânce şi se retrase în grota lui, lăsând în urmă apa cu nori roz şi cenuşii, plină de resturi aurii, irizate, încercă s-o chinuiască pe Margot, sora lui, dar ea se retrase în sala de sport şi-i ignoră chemările ore în şir. Ea era singura de la Muskrat Farm care îndrăznea să-l ignore pe Mason. La ştirile de televiziune de sâmbătă seara se difuză o versiune scurtă, mult prelucrată a casetei video filmate de turist înfăţişând moartea lui Rinaldo Pazzi, înainte ca doctorul Lecter sa fie identificat ca fiind ucigaşul. Zonele înceţoşate ale imaginii scuteau pe telespectatori de detalii anatomice.

Secretara lui Mason trecu imediat la telefon ca să obţină caseta neprelucrată. Caseta sosi cu elicopterul, patru ore mai târziu.

Avea o provenienţă ciudată. Dintre cei doi turişti care filmau Palazzo Vecchio în momentul morţii lui Rinaldo Pazzi, unul a intrat în panică şi camera s-a mişcat în momentul căderii. Celălalt turist era elveţian şi s-a ţinut tare pe tot parcursul episodului, ba chiar a urmărit în sus cablul ce se smucea şi se legăna.

Cameramanul amator, un funcţionar pe nume Viggert, s-a temut că poliţia îi va confisca înregistrarea şi că televiziunea italiană o va obţine gratis. Aşa că şi-a sunat imediat avocatul din Lausanne, a făcut aranjamentele pentru a obţine drepturile de autor pentru imagini şi apoi a vândut drepturile, per difuzare, postului de televiziune ABC, după negocieri înfierbântate. Primele drepturi pentru presa scrisă în America de Nord le-a obţinut New York Post, urmat de National Tattler.

Caseta şi-a ocupat imediat locul printre spectacolele de groază clasice – Zapruder, asasinarea lui Lee Harvey Oswald, sinuciderea lui Edgar Bolger -, dar Viggert avea să regrete amarnic faptul că a vândut-o atât de repede, înainte ca doctorul Lecter să fie acuzat de crimă.

Copia casetei ajunsă în mâinile lui Mason era completă. Putem vedea întreaga familie elveţiană Viggert orbitând cuminte în jurul boaşelor lui David la Accademia, cu câteva ore înaintea evenimentelor de la Palazzo Vecchio.

Mason, urmărind caseta cu unicul său ochi acoperit de lentilă, nu prezenta nici cel mai mic interes pentru bucata de carne costisitoare care tresărea spasmodic la capătul cablului electric Nici mica lecţie de istorie furnizată de La Nazione şi Corriers della Sera despre cei doi Pazzi spânzuraţi de la aceeaşi fereastra la interval de cinci sute de ani nu-l interesă. Ceea ce-l captiva, ceea ce a derulat de nenumărate ori la rând era cadrul care urmărea cablul în sus, spre balcon, unde stătea o siluetă suplă, neclară pe fundalul luminii slabe dinăuntru, făcând cu mâna. Făcându-i cu mâna lui Mason. Doctorul Lecter îi făcea cu mâna lui Mason, din încheietură, aşa cum ai face „pa-pa" unui copil.

— Pa-pa, răspunse Mason din bezna lui. Pa-pa.

Vocea profundă, modificată electronic tremura de furie.

CAPITOLUL 42

Identificarea lui Hannibal Lecter ca fiind ucigaşul lui Rinaldo Pazzi îi dădu lui Clarice Starling ceva de făcut, slavă Domnului. Ea deveni omul de legătură de facto, la nivel inferior, între FBI şi autorităţile italiene. Îi prindea bine să facă un efort susţinut pentru o singură sarcină.

Lumea lui Starling se schimbase de la raidul eşuat. Era ţinută, împreună cu ceilalţi supravieţuitori de la piaţa de peşte Feliciana, într-un fel de purgatoriu administrativ, în aşteptarea raportului Ministerului de Justiţie către un subcomitet judiciar intern subordonat.

După găsirea radiografiei lui Lecter, Starling îşi umplu timpul ca suplinitoare supracalificată la Academia Naţională de Poliţie şi la Quantico, ţinând locul instructorilor bolnavi sau în concediu.

Pe timpul toamnei şi iernii Washingtonul fu obsedat de un scandal la Casa Albă. Reformatorii făcură spume la gură, consumând mai multă salivă decât pentru jalnicul mic păcat biblic, iar preşedintele Statelor Unite îşi înghiţi în public porţia sa de umilinţă şi încă ceva pe deasupra, încercând să evite urmările juridice.

În mijlocul acestui circ, problema minoră a masacrului de la piaţa de peşte Feliciana fu dată la o parte.

În fiecare zi, înăuntrul lui Starling creştea un adevăr sumbru: serviciul federal nu va mai fi niciodată la fel pentru ea. Era stigmatizată. Colegii de muncă se arătau precauţi când aveau de-a face cu ea, de parcă ar fi suferit de vreo boală contagioasă, starling era suficient de tânără pentru ca această purtare s-o prindă şi s-o dezamăgească.

Era bine să fie ocupată. Cererile de informaţii despre Hanibal Lecter din partea italienilor curgeau la Departamentul Ştiinţe Comportamentale, de obicei în dublu exemplar, o ie fiind înaintată Departamentului de Stat. Iar Starling răspundea cu hotărâre, acaparând liniile de fax şi trimiţând dosare despre Lecter prin poşta electronică. Era surprinsă cât de multe materiale colaterale se împrăştiaseră pe parcursul celor şapte ani de la evadarea doctorului.

Micul ei birou din subsol, de la Ştiinţe Comportamentale dea pe dinafară de hârtii, faxuri mânjite de cerneală de la italieni, exemplare din ziarele italiene.

Ce le putea trimite valoros italienilor? Mostra pe care o primiră cu încântare era de fapt cererea făcută de pe singurul computer al Chesturii din Florenţa pentru dosarul PECV al lui Lecter de la Quantico, cu câteva zile înainte de moartea lui. Presa italiană se folosi de acest amănunt spre a reînvia reputaţia lui Pazzi, susţinând că acesta lucra în secret pentru a-l de pe doctorul Lecter şi a-şi recâştiga onoarea. Pe de altă parte, Starling se întreba ce informaţii din crima puteau fi utile în Statele Unite, în cazul în care doctorul s-ar fi întors acolo. Jack Crawford nu stătea prea mult timp pe la serviciu şi, ca, nu-i putea da sfaturi. Se afla mai mult pe la tribunal şi, pe măsură ce i se apropia data pensionării, i se retrăgeau tot mai multe cazuri încă deschise. Îşi lua tot mai multe zile de concediu medical, iar când era la birou părea tot mai distant. Gândul că nu mai beneficiază de sfatul lui Crawford îi dădea Starling accese de panică, în anii petrecuţi la FBI, Starling văzuse multe. Ştia că dacă Doctorul Lecter va ucide din nou în Statele Unite, trompetele orgoliilor vor răsuna în Congres stârnind un tumult uriaş, un val de presupuneri se va ridica dinspre Justiţie, iar jocul de-a „prinde-mă, pupă-mă-n fund" va începe cu adevărat. Vama şi grănicerii vor fi primii care să capete şuturile de rigoare, fiindcă l-au lăsat să intre în ţară.

Jurisdicţia locală unde va avea loc crima va cere toate materialele despre Lecter, iar eforturile FBI se vor concentra în jurul biroului local. Apoi, după ce doctorul va mai ucide o dată, în alt loc, totul se va deplasa într-acolo.

Dacă avea să fie prins, autorităţile se vor încaieră pentru a-şi aroga meritul, ca nişte urşi polari în jurul unei foci rănite.

Treaba lui Starling era să se pregătească pentru eventualitatea sosirii lui, indiferent dacă avea sau nu să vină vreodată, dând la o parte toate cunoştinţele supărătoare despre ce s-ar putea întâmpla în jurul anchetei.

Îşi puse o întrebare simplă, care ar fi părut demodată carieriştilor din capitală: cum putea să facă exact ceea ce jurase să facă? Cum putea să apere cetăţenii şi să-l prindă, dacă va veni?

Doctorul Lecter dispunea, în mod evident, de acte bune şi de bani. Era sclipitor de inteligent când venea vorba să se ascundă. Un exemplu era simplitatea elegantă a primei sale ascunzători după evadarea din Memphis: şi-

a luat o cameră într-un hotel de patru stele din St. Louis, aflat peste drum de o renumită clinică de chirurgie plastică. Jumătate din oaspeţii hotelului aveau faţa bandajată. Şi-a bandajat şi el faţa şi a trăit pe picior mare, pe banii unui mort.

Printre sutele de hârtii şi hârtiuţe de pe biroul ei, avea chitanţele sale pentru serviciul la cameră din St. Louis. Astronomice – O sticlă de Bâtard-Montrachet – o sută douăzeci şi cinci de dolari. Cât de bun trebuie să fi fost vinul, după anii de mâncare de puşcărie!

Ceruse copii ale tuturor documentelor existente în Florenţa, iar italienii se conformaseră. După calitatea lor, îşi spuse că probabil copiatoarele italienilor imprimă cu funingine.

Nu există printre ele nici o comandă. Hârtiile personale ale doctorului Lecter de la Palazzo Capponi. Câteva însemnări despre Dante, cu scrisul lui familiar, un bilet pentru femeia care-i făcea curăţenie, o chitanţă de la magazinul florentin de delicatese Vera dai 1926 pentru două sticle de Bâtard-Montrachet şi tartufi bianchi. Din nou acelaşi vin, şi ce era celălalt articol?

Dicţionarul italian-englez îi spuse lui Starling că tartufi bianchi sunt trufe albe. Telefona maestrului bucătar de la un restaurant bun cu specific italian şi-l întrebă ce e cu trufele albe. După cinci minute se văzu silită să-l roage să înceteze cu ridicatul în slăvi a gustului lor.

Gust. Vinul, trufele. Bunul gust în toate reprezenta o constantă între viaţa doctorului Lecter în America şi cea din Europa, între viaţa lui de medic de succes şi cea de monstru fugar. Chipul lui poate că se schimbase, dar nu şi gustul; în plus, nu era omul care să-şi refuze plăcerile.

Gustul era un subiect delicat pentru Starling, fiindcă tocmai în domeniul gustului, doctorul Lecter o atinsese pentru prima oară acolo unde doar mai tare, complimentând-o pentru poşetă Şi amuzându-se pe seama pantofilor ei ieftini. Cum o numise? Da, ţărăncuţă curată, ambiţioasă, cu un pic de gust.

Gustul era cel care o rodea în fiecare zi a vieţii ei cu traseu impersonal, cu echipamente strict funcţionale şi instalaţii utilitare.

În acelaşi timp, credinţa ei în tehnică se stingea, lăsând loc pentru altceva.

Starling era sătulă de tehnică. Credinţa în tehnică este religia profesiilor periculoase. Ca să te afli faţă-n faţă cu un infractor înarmat într-un schimb de focuri sau ca să te baţi cu el în praf, trebuie să crezi că tehnica perfectă,

antrenamentul constant îţi garantează că eşti de neînvins. Dar nu e aşa, mai ales în schimburile de focuri. Poţi să-ţi măreşti şansele, să înclini balanţa în favoarea ta, dar dacă te implici în suficient de multe schimburi de focuri, vei fi ucis într-unul dintre ele.

Starling văzuse asemenea situaţii.

Ajungând să pună la îndoială religia tehnicii, încotro putea să se îndrepte Starling?

În tribulaţiile ei, de-a lungul zilelor coroziv de identice între ele, începu să observe forma lucrurilor. Începu să dea crezare propriilor reacţii viscerale, fără să le cuantifice sau să le pună în tiparele strâmte ale cuvintelor. Cam în aceeaşi perioadă a observat o schimbare în obiceiurile sale de lectură. Înainte, ar fi citit explicaţia unei ilustraţii şi abia după aceea ar fi privit imaginea. Nu şi acum. Uneori nu citea explicaţiile deloc.

Ani la rând, citise revistele de modă pe ascuns, simţind o vinovăţie de parcă ar fi fost pornografice. Acum începea să recunoască faţă de sine că exista în acele imagini ceva care o făcea să se simtă flămândă. Între tiparele minţii ei, galvanizate de luterani împotriva ruginii corupţiei, senzaţia pe care o avea era aceea că cedează în faţa unei perversiuni desfătătoare.

În timp şi-ar fi găsit oricum tactica, dar o ajută transformarea de proporţii din ea. Această transformare îi scurtă drumul către ideea că gustul doctorului Lecter – pentru lucruri rare, pentru lucruri care se găsesc pe o piaţă limitată, poate să constituie înotătoarea dorsală a monstrului, care iese la suprafaţă şi-l face vizibil.

Folosind comparativ listele computerizate de clienţi, Starling ar putea reuşi să-i descopere una dintre identităţi. Pentru a face asta, trebuia să-i cunoască preferinţele. Să-l cunoască mai bine decât oricine altcineva pe lume.

„Care sunt lucrurile care ştiu că-i plac? îi place muzica, vinul, cărţile, mâncarea. Şi îi place de mine."

Primul test în dezvoltarea gustului este să fii dispus să dai crezare părerii proprii. În domeniul mâncărurilor, vinurilor şi muzicii, Starling trebuia să urmeze exemplul doctorului, luând ca reper ceea ce folosise el în trecut, dar într-un domeniu anume era cel puţin egala lui. Automobilele. Starling era o mare iubitoare şi cunoscătoare de maşini şi oricine îi vedea maşina putea să-şi dea seama de asta.

Înainte să cadă în dizgraţie, doctorul Lecter fusese posesorul unui automobil Bentley cu motor cu suprapresiune. Cu suprapresiune, nu turbo. Un motor cu suprapresiune obişnuit, cu un injector de tip Rootes, aşa încât nu avea inerţia unui turbo. Starling îşi dădu seama că piaţa pentru automobilele Bentley obişnuite era atât de mică, încât ar fi fost un risc pentru el să-şi cumpere tot această marcă.

Şi atunci, ce ar cumpăra acum? Ea înţelegea senzaţia pe care o căuta doctorul. Un motor cu opt cilindri în V, cu injecţie eficientă, cu consum redus şi nu de ultimul răcnet. Ce ar cumpăra ea de pe piaţa actuală?

Fără îndoială, un Jaguar XRJ sedan cu suprapresiune. Trimise faxuri distribuitorilor de Jaguar de pe Coasta de Est şi cea de Vest, cerându-le rapoarte de vânzări săptămânale.

Ce anume îi mai plăcea doctorului Lecter, ceva despre care Starling să ştie multe?

„îi place de mine", îşi zise ea.

Cât de prompt răspunsese la necazul ei! Chiar luând în calcul întârzierea produsă de utilizarea unui serviciu poştal de re-expediere a scrisorii. Păcat că firul oficiului poştal se dovedise inutil – oficiul se afla într-un loc atât de public, că orice hoţ de duzină l-ar fi putut folosi.

Cât de repede ajunge National Tattler în Italia? De acolo a aflat el de problemele lui Starling; un exemplar a fost găsit în Palazzo Capponi. Fiţuica de scandal avea oare un site Web? Dacă doctorul avea un computer în Italia, ar fi putut să citească a rezumat al incidentului pe site-ul public al FBI. Ce informaţii ar fi putut să obţină din calculatorul doctorului Lecter?

Printre obiectele lui personale din Palazzo Vecchio nu se afla înregistrat nici un computer.

Şi totuşi, ea văzuse ceva. Scoase fotografiile bibliotecii din Palazzo Capponi. Iată o fotografie a splendidului birou de unde i-a scris. Imaginea arată un computer pe birou. Un laptop marca Philips. În celelalte fotografii nu mai apărea.

Cu ajutorul dicţionarului şi cu multă trudă, Starling compuse un fax către Chestura din Florenţa: Fra le cosa personali del doftor Lecter, c'eun computer portatile?

Şi astfel, cu paşi mici, Clarice Starling începu să-l urmărească pe doctorul Lecter pe coridoarele gustului său, având mai multă încredere în terenul pe care păşea decât ar fi trebuit, poate.

CAPITOLUL 43

Cordell, asistentul lui Mason Verger, recunoscu imediat scrisul de mână aparte, având o mostră înrămată pe birou. Hârtia purta sigla hotelului Excelsior din Florenţa, Italia.

La fel ca un număr tot mai mare de oameni avuţi din epoca atentatelor cu bombă, Mason dispunea de propriul său fluoroscop pentru examinarea corespondenţei, asemănător cu cel al poştei americane.

Cordell îşi puse nişte mănuşi şi verifică scrisoarea. Fluoro-scopul nu arătă cabluri, nici baterii. În conformitate cu instrucţiunile stricte ale lui Mason, copie apoi scrisoarea şi plicul pe un copiator, manevrându-le cu o pensetă, după care îşi schimbă mănuşile înainte să ia copia şi să i-o ducă lui Mason.

Pe foaia de hârtie se vedea scrisul de mână elegant al doctorului Lecter.

Dragă Mason,

Îţi mulţumesc pentru că ai pus o asemenea recompensă uriaşă pe capul meu. Aş vrea s-o măreşti. Ca sistem de avertizare timpurie, recompensa e mai bună decât radarul. Determină autorităţile de pretutindeni să-şi uite îndatoririle şi să bâjbâie după mine de capul lor, cu rezultatele pe care le vezi.

La drept vorbind, îţi scriu ca să-ţi împrospătez memoria în privinţa fostului tău nas. În articolul tău militant împotriva drogurilor apărut recent în Ladies' Home Journal ai afirmat că le-ai dat de mâncare nasul, împreună cu restul feţei, câinilor Skippy şi Spot, care dădeau din coadă la picioarele tale. N-a fost chiar aşa: l-ai mâncat tu însuţi, pentru împrospătarea puterilor. După sunetele emise în timp ce l-ai mestecat, aş spune că avea o consistenţă asemănătoare cu cea a pipotei de pui. „Are exact gust de pui!" a fost comentariul tău la acel moment. Mi-am amintit de acest sunet într-un bistro, când un francez a atacat o salată gésier. Nu-ţi mai aminteşti asta, Mason?

Că veni vorba de pui: mi-ai spus în timpul terapiei că, pe când corupeai copiii mai puţin norocoşi din tabără, ai aflat că ciocolata îţi irită uretra. Nu-ţi mai aminteşti nici asta, aşa-i?

Nu crezi că e foarte posibil să-mi fi spus tot felul de lucruri pe care acum nu ţi le mai aduci aminte?

Între tine şi Isabela există o asemănare izbitoare, Mason. Ca iubitor al Bibliei ce eşti, îţi aminteşti desigur că nişte câini au mâncat faţa Isabelei, împreună cu corpul, după ce eunucii au aruncat-o pe fereastră.

Oamenii tăi m-ar fi putut asasina pe stradă. Dar mă voiai viu, nu-i aşa? După aromele emanate de lacheii tăi, e evident cum plănuiai să mă distrezi. Mason, Mason! Dacă tot îţi doreşti aşa de fierbinte să mă vezi, să-ţi spun ceva care să te mângâie – şi ştii că nu mint niciodată, înainte să mori ai să-mi vezi chipul.

Cu sinceritate, Hannibal Lecter, MD

P.S. Îmi fac totuşi griji că n-ai să trăieşti aşa de mult, Mason. Trebuie să eviţi noile forme de pneumonie. Eşti foarte vulnerabil la ele, aşa predispus cum eşti (şi cum vei rămâne), îţi recomand vaccinarea imediată, împreună cu injecţii de imunizare pentru hepatita A şi B. Nu vreau să te pierd prematur.

Mason părea că nu mai are aer când termină de citit. Aşteptă, aşteptă şi, într-un târziu, îi spuse lui Cordell ceva ce acesta nu auzi. Se aplecă spre Mason şi strădania-i fu răsplătită cu o împroşcătură de salivă când Mason vorbi din nou:

— Fă-mi legătura cu Paul Krendler. Şi apoi cu Maestrul Porcar.

CAPITOLUL 44

Acelaşi elicopter care-i aducea zilnic lui Mason presa străină aduse la Muskrat Farm şi pe Paul Krendler, asistent adjunct al sectorului general.

Prezenţa malefică a lui Mason şi camera lui întunecoasă, cu aparatura şuierătoare şi tiparul în perpetuă mişcare ar fi fost suficiente pentru a-l face pe Krendler să nu se simtă în largul lui, în plus, trebui şi să urmărească înregistrarea morţii lui Pazzi mai multe ori.

Krendler văzu de şapte ori familia Viggert învârtindu-se în l statuii lui David, văzu plonjonul lui Pazzi, văzu cum îi dau intestinele pe-afară. La a şaptea vizionare, Krendler se aştepta şi intestinele lui David să dea pe-afară. În cele din urmă, luminile puternice din plafon se aprinseră colţul vizitatorilor din camera lui Mason, căzând fierbinţi pe creştetul lui Krendler şi strălucind pe scalpul său expus de părul tot mai rar, tuns perie.

Familia Verger înţelegea ca nimeni alta lăcomia porcină, aşa ca Mason începu cu ceea ce voia Krendler pentru sine. Mason vorbi din beznă, cu propoziţii punctate de acţiunea aparatului respirator.

— N-am nevoie să-ţi aud... toată platforma... De câţi bani e nevoie?

Krendler voia să vorbească între patru ochi cu Mason, dar nu erau singuri în cameră. O siluetă cu umeri laţi şi musculatură înspăimântătoare se profila în faţa acvariului luminat slab. Ideea de a fi auzit de o gardă de corp îi provoca lui Krendler nervozitate.

— Aş prefera să vorbim doar noi doi, te deranjează să-i spui dumnealui să plece?

— Ea e sora mea, Margot. Poate să rămână.

Margot ieşi din întuneric, însoţită de foşnetul pantalonilor mulaţi.

— Bună ziua, spuse ea.

Dar în loc să accepte mâna întinsă a lui Krendler, Margot luă două nuci dintr-un castron de pe masă şi, strângându-le în pumn până când trosniră zgomotos, se întoarse în faţa acvariului, unde probabil le mâncă. Krendler auzi cojile căzând pe podea.

— Bun, să auzim! spuse Mason.

— Ca să-l detronez pe Lowenstein din Districtul 27, minimum zece milioane de dolari.

Krendler îşi încrucişa picioarele şi privi undeva în beznă.

— Am nevoie de suma asta doar pentru presă. Dar îţi garantez că-i vulnerabil. Sunt în măsură să ştiu.

— Care-i chestia cu el?

— Să zicem că are o comportare...

— Zi pe şleau, e vorba de bani sau de curve?

Krendler se simţea stânjenit să spună „curve" în faţa lui Margot, dar pe Mason nu părea să-l deranjeze.

— E însurat şi are o legătură cu un judecător de la curtea de apel, care a decis în favoarea unora dintre sponsorii lui. Hotărârile sunt probabil coincidenţe, dar dacă televiziunea îl condamnă, n-am nevoie de mai mult.

— E o femeie judecător? vru să ştie Margot.

Krendler încuviinţă cu capul. Neştiind dacă Mason l-a văzut, adăugă:

— Da. O femeie.

— Păcat, zise Mason. Ar fi fost şi mai şi dacă era poponar, nu-i aşa, Margot? Totuşi, Krendler, nu poţi răscoli rahatul cu mâinile tale.

— Noi am conceput un plan care oferă alegătorilor...

— Nu poţi să răscoleşti tu rahatul, repetă Mason.

— Am să mă asigur că şi Comisia Disciplinară a Ministerului de Justiţie ştie unde să caute, astfel încât Lowenstein să nu mai aibă scăpare. Vrei să spui că mă poţi ajuta?

— Te pot ajuta cu jumătate din sumă.

— Cinci?

— Hai să nu minimalizăm spunând doar aşa, „cinci". Hai să spunem, cu respectul cuvenit, cinci milioane de dolari. Domnul m-a binecuvântat cu banii ăştia. Şi cu el voi face voia Lui: îi capeţi numai dacă Hannibal Lecter ajunge fără probleme în mâinile mele.

Mason respiră de câteva ori.

— Dacă se întâmplă aşa, vei fi domnul congresman Krendler pentru Districtul 27, şi singurul lucru pe care ţi-l voi cere vreodată este să te opui Legii Sacrificării blânde a animalelor. Dacă FBI pune mâna pe Lecter sau dacă poliţaii pun mâna pe el şi scapă cu o injecţie letală, hm, mi-a părut bine să te cunosc!

— Nu pot face nimic dacă e prins de vreo jurisdicţie locală. Sau dacă dă norocul peste gaşca lui Crawford şi-l prinde. Nu pot controla aşa ceva.

— În câte state unde pedeapsa cu moartea e în vigoare ar putea fi acuzat doctorul Lecter? întrebă Margot.

Vocea ei era seacă, dar profundă, ca a lui Mason, din cauza hormonilor pe care-i lua.

— Trei state, acuzaţia fiind în toate trei crimă cu premeditare, multiplă.

— Dacă e arestat, vreau să fie acuzat la nivel statal, spuse Mason. Fără acuzaţii de răpire, fără încălcări ale drepturilor civile, fără amestecul poliţiei interstatale. Vreau să scape cu o condamnare pe viaţă, vreau să fie închis într-o închisoare de stat, nu într-o îngrăditură federală de maximă securitate.

— Să întreb care-i motivul?

— Doar dacă vrei să-ţi şi spun. Nu e ceva sub incidenţa Legii Sacrificării blânde a animalelor, zise Mason chicotind.

Discuţia îl epuizase. Îi făcu semn lui Margot. Ea aduse un carnet în lumină şi citi însemnările pe care şi le făcuse.

— Vrem toate informaţiile pe care le obţii, şi asta înainte să ajungă la Ştiinţe Comportamentale; vrem rapoartele de la Ştiinţe Comportamentale imediat ce sunt depuse şi vrem codurile de acces la PECV şi la Centrul National de Informare Criminalistică.

— Va trebui să foloseşti un telefon public de fiecare dată când accesezi PECV, spuse Krendler adresându-şi în continuare vorbele întunericului, ca şi cum femeia n-ar fi fost acolo. Cum poţi face asta?

— Eu pot, zise Margot.

— Ea poate s-o facă, şopti Mason din beznă. Margot creează programe de antrenament pentru aparatele de forţă din sălile de gimnastică. E mica ei afacere, ca să nu fie nevoită să trăiască pe spinarea Fratelui.

— FBI-ul are o reţea închisă şi în parte codificată. Va trebui să accesaţi programul de la o adresă intermediară exact aşa cum vă voi spune şi să încărcaţi datele de pe un laptop programat la Ministerul de Justiţie, spuse Krendler. Astfel, dacă PECV încearcă să vă pună pe urme o jucărioară de identificare, va ajunge la Justiţie. Cumpără un laptop cu viteză mare de lucru şi cu un modem rapid, cu banii jos, de la un distribuitor cu vânzări mari, şi nu expedia nici un fel de certificat de garanţie. Cumpără şi o unitate zip. Nu intra

pe Internet de pe computerul acela. o să am nevoie de el de pe o zi pe alta şi-l vreau înapoi când aţi terminat. Vă mai caut eu. Bun, asta-i tot.

Krendler se ridică şi-şi adună hârtiile.

— Asta nu e chiar totul, domnule Krendler, spuse Mason. Lecter nu trebuie să iasă la iveală. Are bani cât să stea ascuns o veşnicie.

— De unde are bani? întrebă Margot.

— A avut în terapie psihiatrică vreo câţiva oameni foarte bogaţi şi bătrâni. Ia determinat să-i lase prin testament o grămadă de bani şi acţiuni şi i-a ascuns bine. Fiscul n-a reuşit să le dea de urmă. Au exhumat cadavrele a doi dintre binefăcătorii lui, să vadă dacă el i-a ucis, dar n-au găsit nimic. Testele pentru toxine au ieşit negative.

— Prin urmare, n-o să fie prins în vreun jaf; are bani, conchise Mason. Va trebui să-l momim. Să te gândeşti cum.

— O să afle de unde a venit atacul din Florenţa, spuse Krendler.

— De bună seamă.

— Aşa că o să-ţi pună gând rău.

— Nu cred, spuse Mason. Mă place aşa cum sunt. Să te gândeşti, Krendler. Mason începu să fredoneze.

Paul Krendler, asistent adjunct al inspectorului general, auzi doar fredonatul în timp ce ieşea din cameră. Mason fredona deseori imnuri când punea ceva la cale. „Ai la îndemână cea mai bună momeală, Krendler, dar despre asta vom vorbi după ce vei face un depozit bancar incriminator, după ce ai să fii al meu."

CAPITOLUL 45

În camera lui Mason rămaseră doar fratele şi sora.

Lumină blândă şi muzică. O muzică nord-africană, un fel de flaut şi tobe. Margot şedea pe canapea, cu capul plecat, cu coatele pe genunchi. Ar fi putut fi un aruncător de greutăţi odihnindu-se ori un halterofil în sala de sport, după antrenament. Respira o idee mai repede ca aparatul lui Mason.

Melodia se încheie şi ea se ridică, merse la căpătâiul lui. Tiparul îşi scoate capul prin gaura din stânca artificială ca să vadă dacă din cerul lui argintiu, unduios o să plouă din nou cu crapi în seara asta. Vocea aspră a lui Margot e cât de moale poate să fie:

— Eşti treaz?

Într-o clipă, Mason fu prezent îndărătul ochiului mereu deschis.

— Să fie momentul să vorbim despre... (pauză pentru respiraţie) ceea ce vrea Margot? Hai, vino şi şezi aici, pe genunchii Moşului.

— Ştii bine ce vreau.

— Spune-mi.

— Judy şi cu mine vrem să avem un copil. Vrem să avem un copil Verger, copilul nostru.

— De ce nu cumpăraţi un copil chinez? Sunt mai ieftini decât purceii.

— E un lucru bun, am putea s-o facem şi pe asta.

— Ce zice testamentul tatii... „Eventualului moştenitor, confirmat ca descendent al meu la Laboratoarele Cellmark sau în alt laborator similar prin ADN, îi va reveni întreaga mea avere la moartea iubitului meu fiu, Mason." Iubitul meu fiu, Mason. Asta-s eu. „în lipsa unui moştenitor, unicul beneficiar va fi Convenţia Baptistă din Sud, cu clauzele specifice privind Universitatea Bazlor din Waco, Texas."

L-ai scos rău din pepeni pe tata cu chestia aia cu datul limbilor, Margot!

— Poate n-ai să crezi, dar nu e vorba de bani; mă rog, e puţin şi din asta, dar tu nu vrei un moştenitor? Ar fi şi moştenitorul tău, Mason.

— De ce nu găseşti un flăcău de treabă căruia să-i tragi un futai, Margot? Nu cred că nu ştii cum.

Muzica marocană creşte din nou în intensitate, iar sunetele obsedante ale flautului sună în urechile ei ca mânia.

— Eu nu mai sunt bună de nimic! Ovarele mele s-au atrofiat de la toate porcăriile pe care le-am înghiţit. Şi vreau ca Judy să fie implicată şi ea. Ea vrea să poarte copilul. Mason, ai spus că dacă te ajut... mi-ai promis nişte spermă.

Degetele ca de păianjen ale lui Mason se mişcară.

— Serveşte-te! Dacă mai există.

— Mason, sunt toate şansele să mai ai încă spermatozoizi viabili, şi am putea s-o recoltăm fără durere...

— Să recoltaţi spermatozoizii mei viabili? S-ar zice că ai vorbit cu cineva.

— Doar la clinica de fertilitate, totul e confidenţial. Chipul lui Margot se îmblânzi, chiar şi în lumina rece a acvariului.

— Am fi nişte părinţi foarte buni, Mason. Am urmat cursuri pentru îngrijirea copiilor, Judy provine dintr-o familie mare şi "alegătoare şi există un grup de suport pentru părinţii femei.

— Când erai mică, te pricepeai să mă faci să ejaculez. Ţâşnea din mine ca din tun. Şi încă al naibii de repede!

— Tu mi-ai făcut rău când eram mică, Mason. M-ai rănit şi mi-ai dislocat umărul — nici acum nu pot ridica mai mult de treizeci de kilograme cu stânga.

— Dacă n-ai vrut să iei ciocolata... Am spus că mai vorbim despre asta, surioară, când treaba e încheiată.

— Hai să facem testul acum, insistă Margot. Doctorul poate să ia o probă fără să te doară...

— Las-o baltă cu durerea, oricum nu simt nimic acolo, jos! Ai putea s-o sugi până te învineţeşti, şi nici măcar n-ar fi prima oară, numai că am pus deja pe câţiva să încerce şi nu s-a întâmplat nimic.

— Doctorul poate să recolteze fără durere o mostră, ca să vadă dacă ai spermatozoizi mobili. Judy face deja tratament pentru creşterea fertilităţii. Ţinem la zi graficul ciclului ei; sunt o mulţime de lucruri de făcut.

— În tot timpul ăsta n-am avut plăcerea s-o cunosc pe Judy. Cordell spune că-i crăcănată. De când sunteţi voi două un cuplu, Margot?

— De cinci ani.

— De ce n-o aduci aici? Am putea să... Încercăm ceva, ca să zic aşa. Tobele nord-africane se opriră cu o ultimă lovitură şi lăsară o tăcere ţiuitoare în urechile lui Margot.

— De ce nu te ocupi singurel de alianţa ta cu Ministerul de Justiţie? spuse ea aproape de gaura unde ar fi trebuit să fie urechea lui. De ce nu încerci să intri într-o cabină telefonică împreună cu blestematul tău de laptop? De ce nu mai plăteşti nişte paraziţi nenorociţi ca să-l prindă pe tipul care ţi-a făcut mutra biscuiţi pentru câini? Ai spus că mă ajuţi, Mason!

— Am să te ajut. Trebuie doar să mă gândesc la momentul potrivit.

Margot sparse două nuci şi lăsă cojile să cadă pe cearşaful lui Mason.

— Nu te gândi prea mult, Zâmbăreţule.

Pantalonii ei mulaţi fâşâiră ca un samovar când ea ieşi din cameră.

CAPITOLUL 46

Ardelia Mapp gătea când avea chef, dar când gătea, rezultatul era extrem de gustos. Zestrea ei genetică era o combinaţie de Jamaica şi populaţie neagră Gullah din statele sud-estice. În momentul de faţă pregătea pastrama de pui şi scotea sâmburii unui ardei iute scoţian pe care-l ţinea cu grijă de coadă. Refuza să plătească mai mult pentru pui gata tranşaţi, aşa că-i dădu de lucru lui Starling cu satârul şi planşeta de tocat.

— Dacă laşi bucăţile întregi, condimentele n-o să le pătrundă la fel de bine cum ar face-o dacă le despici, explică ea, nu pentru prima oară.

Luă satârul şi despică un spate cu atâta forţă, că de şorţ i se prinseră aşchii de os.

— Uite, aşa. Ce faci, de ce arunci gâturile alea? Pune frumuseţea aia înapoi aici!

Un minut mai târziu:

— Am fost la oficiul poştal azi. I-am trimis mamei pantofii.

— Şi eu am fost la poştă, puteam să-i duc eu.

— Ai auzit ceva la poştă?

— Nţ. Mapp încuviinţă, deloc surprinsă.

— Bârfele zic că ţi se supraveghează corespondenţa.

— Cine?

— Directivă confidenţială de la Inspectoratul poştal. Nu ştiai, aşa-i?

— Nu.

— Atunci descoperă pe altă cale, trebuie să-mi protejez amicul de la poştă.

— Bine.

Starling puse satârul jos o clipă.

— Isuse!

Starling fusese la ghişeul de la poştă şi cumpărase timbre; nu citise nimic pe chipurile impenetrabile ale funcţionarelor ocupate, majoritatea negrese, dintre care le cunoştea pe mai multe. Evident, cineva voia s-o ajute, dar asta

însemna să-şi asume un risc mare, incluzând acuzaţii penale şi periclitarea pensiei. Evident, cineva avea mai multă încredere în Ardelia decât în Starling. Pe lângă anxietate, Starling simţi o tresărire de bucurie la gândul că se află în graţiile „liniei fierbinţi" afro-americane. Poate că asta exprima opinia nerostită că a împuşcat-o pe Evelda Drumgo în legitimă apărare.

— Acum ia legătura aia de ceapă verde şi zdrobeşte-o bine cu mânerul cuţitului. Zdrobeşti şi cozile, o instrui Ardelia.

După ce termină munca de ajutor de bucătar, Starling se spălă pe mâini şi intră în ordinea absolută a sufrageriei Ardeliei, unde se aşeză. Ardelia veni şi ea după câteva minute, ştergându-se pe mâini cu un prosop de bucătărie.

— Ce mama dracului mai e şi rahatul ăsta?! zise ea.

Avea obiceiul să înjure pe săturate înainte să abordeze un subiect cu adevărat sumbra, obicei ce înlocuia, la sfârşit de secol, fluieratul în întuneric.

— Să fiu a mamei naibii dacă ştiu, replică Starling. Cine-i Jigodia care se uită în scrisorile mele? Asta-i chestia!

— Tipii mei pot merge doar până la nivelul birourilor de detectivi particulari.

— Nu-i vorba de raid, nu-i vorba de Evelda. Dacă-mi supraveghează corespondenţa, trebuie să fie ceva legat de doctorul Lecter.

— Îţi spun un lucru: uneori mă gândesc că dacă va fi vreodată încolţit, aş merge eu să-l arestez.

— Să nu mai spui asta niciodată!

— Cu mine ar avea mai multe şanse să scape cu viaţă. Eu nu m-aş împuşca fiindcă mă tem de el. Nu e vârcolac. Totul ar depinde de el.

— Te temi de el? Ar fi bine să te temi suficient de tare!

— Ştii ce e de temut, Ardelia? E de temut când cineva îţi spune adevărul. Aş vrea să văd că scapă de injecţie. Dacă reuşeşte şi e închis în vreun ospiciu, există suficient interes academic faţă de el ca să i se asigure un tratament destul de bun. Dacă ar fi la răcoare, i-aş mulţumi pentru scrisoare. Nu poţi ucide un om suficient de nebun ca să spună adevărul!

— Există un motiv pentru care ţi se supraveghează corespondenţa. Au obţinut un ordin judecătoresc care se află acum undeva, pus bine. Încă nu suntem puse sub supraveghere, altfel ne-am fi dat seama. Dar n-aş spune că e imposibil ca javrele alea să ştie că el e pe-aproape şi să nu-ţi spună. Ai grijă mâine!

— Crawford ne-ar fi spus. Nu pot să adune prea multe împotriva lui Lecter fără să-l informeze şi pe el.

— Jack Crawford e de domeniul trecutului, Starling! în privinţa lui nu prea eşti la curent. Şi dacă adună ceva împotriva ta? Pentru că ai limbă ascuţită, pentru că nu l-ai lăsat pe Krendler să ţi se strecoare sub fustă? Dacă vrea cineva să te facă praf? Hei, acuma chiar vorbesc serios că trebuie să-mi protejez sursa!

— Am putea face ceva pentru amicul tău de la poştă? Trebuie să facem ceva?

— Da' cine crezi că vine la cină?

— Bine lucrat, Ardelia! Stai niţel, credeam că eu vin la cină.

— Poţi să iei o porţie acasă, la pachet.

— Mulţam.

— N-ai pentru ce, fetiţo. La drept vorbind, e plăcerea mea.

CAPITOLUL 47

Starling era încă micuţă când s-a mutat dintr-o casă de lemn şubredă, care gemea în vânt, în clădirea solidă de cărămidă roşie a orfelinatului luteran.

Cea mai prăpădită locuinţă familială din copilăria ei scurtă avusese o bucătărie caldă, unde împărţea portocale cu tatăl ei. Dar moartea ştie unde sunt căsuţele de felul acesta, unde trăiesc oameni care fac munci periculoase pentru nu prea mulţi bani. Tatăl ei a plecat din acea casă în camioneta lui veche, în patrularea aceea de noapte care l-a ucis.

Starling a fugit din casa ei adoptivă pe un cal crescut pentru sacrificare, în vreme ce familia ei adoptivă tăia mieii, şi a găsit un fel de refugiu în orfelinatul luteran. Structurile instituţionale, mari şi solide, au făcut-o încă de atunci să se simtă în siguranţă. Poate că luteranii nu erau prea darnici cu căldura sufletească şi portocalele şi în acelaşi timp prea darnici cu predicile, însă regulile erau reguli, iar dacă le înţelegeai, totul era bine.

Atât timp cât înfruntarea dificultăţilor consta în competiţii impersonale sau în acţiuni de stradă, ea ştia că poate să-şi câştige siguranţa. Dar Starling nu era deloc înzestrată pentru intrigile instituţionale.

Acum, ieşind din vechiul ei Mustang în începutul de zi faţada înaltă a clădirii Quantico nu mai era marele piept de cărămidă la adăpostul căruia să-şi găsească refugiul. Prin aerul dens de deasupra parcării, chiar şi uşile de la intrare păreau şui.

Ar fi vrut să-l vadă pe Jack Crawford, dar nu mai avea când. Filmările la Hogan's Alley erau programate să înceapă imediat ce soarele se ridica destul de mult.

Ancheta masacrului de la piaţa de peşte Feliciana necesita reconstituirea filmată, făcută pe poligonul de tragere Hogan's Alley de la Quantico, în care să se explice fiecare împuşcătură, fiecare traiectorie.

Starling trebuia să-şi joace propriul rol. Duba „civilă" pe care o folosiră era cea originală, lipită cu bandă adezivă, nevopsită, arătându-şi cele mai recente găuri de gloanţe. Ieşiră grămadă din duba veche o dată, apoi încă o dată şi încă

o dată; de fiecare dată, agentul care juca rolul lui John Brigham cădea cu faţa în jos, iar cel care-l interpreta pe Burke se zvârcolea pe jos. Procedeul, ce folosea gloanţe oarbe, zgomotoase, o epuiza. Terminară la jumătatea după-amiezii.

Starling îşi lăsă echipamentul SWAT şi-l găsi pe Jack Crawford în biroul său.

Reîncepuse să-l numească „domnul Crawford", iar el părea tot mai distrat şi mai distant faţă de toţi.

— Vrei o aspirină, Starling? o întrebă când o văzu în uşa biroului său. Crawford lua mai multe medicamente pe parcursul zilei. În plus, lua preparate naturiste – Gingko biloba, Saw palmetto, St. John's Worth – şi aspirină pentru copii. Le culegea într-o anumită ordine din palmă şi le înghiţea dând capul pe spate, ca Şi cum ar fi băut un păhărel de tărie.

În ultimele săptămâni luase obiceiul să-şi agaţe pe cuierul din birou haina de la costum şi să îmbrace un pulover pe care i-l impletise răposata lui soţie, Bella. Acum arăta mult mai bătrân decât îşi amintea Starling să fi arătat tatăl ei.

— Domnule Crawford, o parte din corespondenţă îmi e deschisă. Nu se pricep prea bine. Parcă desfac plicurile deasupra unei oale în clocot.

— Corespondenţa îţi e supravegheată de când ţi-a scris Lecter.

— Nu făceau decât să verifice pachetele cu fluoroscopul. N-aveam nimic împotrivă, dar corespondenţa personală mi-o pot citi singură. Nimeni nu mi-a suflat o vorbă.

— Nu e Biroul pentru Responsabilitate Profesională de la noi, nu e nici adjunctul Dawg, domnule Crawford, e cineva aflat suficient de sus ca să obţină un mandat de interceptare de tip 3.

— Dar pare o treabă de amatori?

Ea tăcu suficient timp pentru ca el să adauge:

— Mai bine că ai observat astfel, nu, Starling?

— Da, domnule.

El ţuguie buzele şi încuviinţă.

— Am să mă interesez.

Îşi aranja flacoanele cu doctorii în sertarul de sus al biroului.

— Am să vorbesc cu Cari Schirmer de la Justiţie şi-o să lămurim treaba asta. Schirmer era scos pe linie moartă. Bârfele spuneau că se va pensiona la sfârşitul anului; toţi prietenii lui Crawford ieşeau la pensie.

— Mulţumesc, domnule.

— E cineva promiţător prin clasele de viitori poliţişti la care predai? Vreunul cu care ar trebui să stea de vorbă cei de la Recrutări?

— La medicină legală încă nu ştiu – sunt timizi în faţa mea la crimele sexuale. Dar sunt vreo doi trăgători buni.

— Din ăştia avem destui. O privi fugitiv.

— Nu mă refeream la tine.

La sfârşitul zilei în care a repetat scena morţii lui John Brigham, Starling se duse la mormântul lui din Cimitirul Naţional Arlington.

Puse mâna pe piatra funerară, încă zgrunţuroasă de la dalta. Brusc, simţi pe buze senzaţia distinctă pe care o avusese când n sărutase fruntea, rece ca marmura şi cu granule de pudră, ultima când se dusese la căpătâiul lui şi-i pusese în mână, sub uşa albă, medalia ei de campioană la lupta cu pistolul. Acum, frunzele cădeau în Arlington şi se aşterneau pe pământ. Starling, cu mâna pe piatra funerară a lui John Brigham, privind hectarele acoperite de morminte, se întrebă câţi oameni ca el şi-au pierdut viaţa din cauza prostiei, egoismului şi târguielilor unor bătrâni obosiţi.

Indiferent dacă crezi sau nu în Dumnezeu, dacă eşti războinic, Arlington e un loc sacru, iar tragedia nu e să mori, ci să mori degeaba.

Simţea între ea şi Brigham o legătură care nu era mai puţin puternică pentru că nu fuseseră niciodată amanţi. Îngenuncheată lângă piatra lui funerară, îşi aminti. El a întrebat-o ceva cu blândeţe, şi ea a răspuns „Nu", iar pe urmă el a întrebat-o dacă pot fi prieteni, şi vorbea serios, iar ea a spus „Da", şi vorbea serios.

Îngenuncheată la Arlington, se gândi la mormântul tatălui ei, de departe. Nu mai fusese acolo de când. absolvise colegiul, prima în clasa ei, şi se dusese la mormântul lui să-i spună. Se întrebă dacă sosise vremea să se întoarcă.

Apusul soarelui printre crengile negre ale copacilor din Arlington era la fel de portocaliu ca portocala pe care o împărţise cu tatăl ei. Sunetul cornului în depărtare o cutremură. Piatra de mormânt era rece sub mâna ei.

CAPITOLUL 48

Îl putem vedea prin aburii respiraţiei: un punct strălucitor pe cerul senin al nopţii deasupra Noilor Teritorii, deasupra lui Orion, apoi trecând încet dincolo de el. Un Boeing 747 deplasându-se spre vest, înfruntând vântul ce bătea din faţă cu o sută şaizeci de kilometri pe oră.

La clasa economică, cu care călătoresc turiştii excursiilor în circuit, cei cincizeci şi doi de membri ai Old World Fantasy, un tur prin unsprezece ţări în şaptesprezece zile, se întorc la Detroit şi la Windsor, în Canada. Spaţiul pentru umeri este de cincizeci de centimetri. Spaţiul pentru şolduri, între braţele scaunului, e de cincizeci de centimetri. Cu cinci centimetri mai mult decât avea la dispoziţie un sclav odinioară.

Pasagerii primesc ca hrană resturi transformate în sendvişuri reci ca gheaţa, cu carne lunecoasă şi brânză topită, şi expiră gazele şi exalaţiile altora în aerul reprocesat economic, o variantă a principiului adăpării animalelor cu excremente fermentate, introdus de negustorii de vite şi porci în anii 1950.

Doctorul Lecter se află în mijlocul compartimentului clasei economice, pe rândul din mijloc, având de o parte şi de alta copii, iar la capătul rândului, o femeie cu un sugar în braţe. După atâţia ani petrecuţi în celule de închisoare şi cămăşi de forţă, doctorului Lecter nu-i place spaţiul limitat. Un joc electronic aflat în poala băieţelului de lângă el cârâie necontenit.

Ca mulţi alţii răspândiţi pe cele mai ieftine locuri, doctorul Lecter poartă o insignă galbenă având desenată o figură zâmbitoare, pe care scrie cu litere mari, roşii CANAM TOURS şi, la fel ca şi ceilalţi turişti, e îmbrăcat în trening. Al lui are însemnele echipei de hochei Toronto Maple Leafs. Pe sub haine, prinsă de corp, se află o cantitate considerabilă de bani.

Doctorul Lecter s-a alăturat grupului de turişti cu trei zile în urmă, cumpărându-şi locul de la un agent din Paris care se ocupa de anulările de ultimă oră în caz de boală. Bărbatul care ar fi trebuit să se afle pe locul ocupat de el pornise spre casă, în Canada, într-un sicriu, după ce îi cedase inima pe când urca Domul Sf. Petru.

După sosirea la Detroit, doctorul Lecter trebuie să treacă prin vamă şi pe la controlul paşapoartelor. Poate fi sigur că ofiţerii de securitate şi cei de la imigrări de pe toate aeroporturile importante din emisfera vestică au fost alertaţi şi puşi în temă în privinţa lui. Dacă fotografia lui nu se află lipită pe perete în biroul de control al paşapoartelor, atunci precis aşteaptă ca noutate de ultimă oră în fiecare computer de la vamă şi imigrări.

În această situaţie, se gândeşte el, s-ar putea să se bucure totuşi de un noroc: fotografiile folosite de autorităţi ar putea fi cele ale vechii sale înfăţişări. Paşaportul fals folosit de el pentru intrarea în Italia nu avea, în ţara de origine, un dosar aferent, care să furnizeze înfăţişarea lui actuală. În Italia, Rinaldo Pazzi încercase să-şi facă viaţa mai uşoară şi să-l mulţumească pe Mason Verger luând dosarul poliţiei, inclusiv fotografia şi negativul folosite pentru permesso di soggiomo şi permisul de muncă ale doctorului Fell. Doctorul Lecter le găsise în servieta mi Pazzi şi le distrusese.

Cu excepţia cazului în care Pazzi l-ar fi fotografiat pe doctorul Fell în taină, exista o şansă reală să nu se găsească nicăieri în lume o imagine a noului chip al doctorului Lecter. Nu este prea diferit de vechea înfăţişare – puţin colagen adăugat în jurul nasului şi pe obraji, altă culoare a părului, ochelari -, dar e suficient de diferit dacă nu se atrage atenţia asupra lui. Pentru cicatricea de pe dosul mâinii, găsise o loţiune persistentă şi un agent de bronzare.

Se aşteaptă ca la Aeroportul Metropolitan Detroit, Serviciul de Imigrări să-i împartă pe nou-sosiţi în două categorii: cei cu paşaport american şi cei cu paşaport de altă provenienţă. Alesese un oraş de frontieră pentru ca şirul celor cu alte paşapoarte să fie gros. Avionul e plin de canadieni. Doctorul Lecter crede că poate să treacă odată cu turma, atât timp cât turma îl acceptă. A făcut turul câtorva monumente istorice şi galerii de artă cu aceşti turişti, călătoreşte în cloaca acestui avion împreună cu ei, dar există nişte limite: nu poate să mănânce împreună cu ei lăturile oferite de linia aeriană.

Obosiţi, cu băşici la picioare, sătui de hainele şi de tovarăşii lor de drum, turiştii scurmă în pungile cu mâncare şi scot din sendvişuri frunzele de salată înnegrite de frig.

Doctorul Lecter, nevrând să atragă atenţia asupra sa, aşteaptă până când ceilalţi pasageri îşi consumă gustarea jalnică, aşteaptă până merg la toaletă şi cei mai mulţi adorm. La distanţă, în faţă, e proiectat pe ecran un film vechi. El

încă mai aşteaptă, cu răbdarea unui şarpe. Lângă el, băieţelul a adormit peste jocul electronic. Pretutindeni în avionul pântecos, lămpile de lectură se sting.

Atunci şi numai atunci, aruncând o privire furişă în jur, doctorul Lecter îşi scoate de sub scaunul din faţă merindea aflată într-o cutie galbenă cu ornamente cafenii de la Fauchon, un restaurant din Paris. Este legat cu două panglici de mătase în culori complementare. Doctorul Lecter s-a aprovizionat cu pate de fois gras cu trufe, ce răspândeşte o aromă minunată, Şi smochine din Anatolia, din ale căror lujere tăiate încă mai picura suc dulce. Are şi o sticlă mică cu coniacul său preferat, St. Estephe. Panglica de mătase cade cu o şoaptă slabă.

Doctorul Lecter e pe punctul de a savura o smochină, o ţine în dreptul buzelor, nările lui freamătă de aroma fructului, e nehotărât dacă să bage în gură smochina întreagă, dintr-o singură muşcătură savuroasă, sau doar jumătate, când jocul electronic de lângă el scoate un bip. Apoi încă unul. Fără să întoarcă deloc capul, doctorul ascunde smochina şi se uită la copilul de lângă el. Aroma de trufe, ficat şi coniac se ridică din cutia deschisă.

Băieţelul adulmecă aerul. Ochii lui mici, strălucitori, ca ai rozătoarelor alunecă lateral, spre mâncarea doctorului Lecter. Vorbeşte cu vocea pătrunzătoare a copiilor care trebuie să concureze cu cel puţin un frate pentru atenţia şi afecţiunea părinţilor.

— Hei, domnule! Hei, domnule! N-are de gând să se oprească.

— Ăsta-i unul dintre meniurile acelea speciale?

— Nu.

— Şi-atunci ce ai acolo?

Copilul ridică faţa, plină de persuasiune, spre doctorul Lecter.

— Îmi dai să gust?

— Aş vrea să-ţi dau, replică doctorul Lecter, observând că mai jos de capul mare al copilului se aflã un gât subţire. Dar n-o să-ţi placă. E ficat.

— Ficat! Grozav! Mama n-o să zică nimic. Maaamaaaa! Un copil anormal, căruia îi place ficatul şi care ori scânceşte, ori urlă.

Femeia cu sugarul în braţe de la capătul rândului se trezi cu o tresărire.

Călătorii de pe rândul din faţă, cu scaunele înclinate pe spate atât de mult, încât doctorul Lecter le poate mirosi părul, se uită m urmă prin spaţiul liber dintre scaune.

— Unii mai vor să şi doarmă!

— Maaamaaaa, pot să gust un pic din sendvişul lui? Sugarul din poala Mamei se trezi şi începu să plângă. Mama introduse un deget sub scutec, la spate, ieşi de-acolo fără vreun rezultat şi dădu copilului o suzetă.

— Ce încercaţi să-i daţi, domnule?

— Ficat, doamnă, spuse doctorul Lecter cât mai încet cu putinţă. Nu i-am dat...

— Ficat, preferatul meu, vreau, a spus că pot să gust... Copilul lungi ultimul cuvânt într-o văicăreală pătrunzătoare.

— Domnule, dacă-i daţi ceva copilului meu, vreţi să-mi arătaţi? însoţitoarea de bord, cu faţa umflată în urma aţipelii întrerupte, se opri lângă locul femeii; bebeluşul urla în continuare.

— Aveţi vreo problemă? Să vă aduc ceva? Să vă încălzesc un biberon? Femeia scoase o sticlă pentru sugari şi o dădu însoţitoarei. Aprinse lumina de lectură din dreptul ei şi, în timp ce căuta un biberon, îi strigă doctorului Lecter:

— Vreţi să-mi arătaţi? Dacă-i oferiţi ceva copilului meu, vreau să văd ce e. Nu vă supăraţi, dar are o burtică sensibilă.

E ceva la ordinea zilei să ne lăsăm copiii la grădiniţă printre străini. În acelaşi timp, vinovăţia ne face să ne arătăm paranoici în privinţa străinilor şi să ne facem copiii să se teamă de ei. În astfel de vremuri, un monstru autentic trebuie să se ferească de aşa ceva, chiar şi un monstru pe care copiii îl lasă indiferent, cum e doctorul Lecter. Îi dădu femeii cutia sa de la Fauchon.

— Hei, frumoasă pâine! spuse ea, împungând pâinea cu degetul cu care verificase scutecul...

— Doamnă, puteţi s-o păstraţi.

— Băutura nu-mi trebuie, continuă femeia, privind înjur să vadă dacă râde cineva de gluma ei. Nu ştiam că te lasă să-ţi aduci băutura ta în avion. E whisky? E permis să-l bei în avion? Cred că panglica asta o iau eu, dacă nu vă trebuie.

— Domnule, nu puteţi deschide această băutură alcoolică în avion, zise însoţitoarea de bord. O ţin eu până aterizăm şi o puteţi recupera la poartă.

— Desigur. Mulţumesc foarte mult, răspunse doctorul Lecter.

Doctorul Lecter poate să domine ceea ce se află în jurul lui. Poate să facă totul să dispară. Ţiuitul jocului electronic, sforăiturile şi râgâiturile celor din jur erau un fleac pe lângă sunetele de iad din sectorul criminalilor violenţă. Scaunul nu era mai strâmt decât o cămaşă de forţă. Aşa cum făcuse de atâtea

ori în celula sa, doctorul Lecter dădu capul pe spate, închise ochii şi se retrase în linştea palatului minţii sale, un loc al frumuseţii, în cea mai mare parte.

Pentru acest interval scurt de timp, cilindrul metalic care se îndrepta vuind spre vest, împotriva vântului, purtă în el un palat cu o mie de încăperi.

Aşa cum l-am vizitat pe doctorul Lecter în palatul familiei Capponi, la fel vom merge şi acum, împreună cu el, în palatul minţii sale.

Foaierul este Capela Normandă din Palermo, severă, frumoasă şi atemporală, singurul lucru ce aminteşte că există moarte fiind craniul sculptat în pardoseală. Cu excepţia cazurilor când se grăbeşte foarte tare să recupereze informaţii din palat, doctorul Lecter se opreşte adesea aici; se opreşte şi acum, să admire capela. Dincolo de ea, depărtată şi complexă, luminată în unele locuri, întunecoasă în altele, este structura vastă creată de doctorul Lecter.

Palatul memoriei era un sistem mnezic bine cunoscut de învăţaţii din vechime; în aceste palate s-au păstrat multe informaţii în întunecatul Ev Mediu, când vandalii ardeau cărţile. Aidoma învăţaţilor dinaintea lui, doctorul Lecter depozitase o cantitate imensă de informaţii în obiectele din cele o mie de încăperi ale sale, dar, spre deosebire de antici, conferise şi o a doua menire palatului său: uneori locuia în el. Acolo şi-a petrecut ani întregi, printre colecţiile sale desăvârşite, în timp ce trupul lui stătea legat într-o celulă din sectorul criminalilor violenţi, urletele din jur făcând gratiile să vibreze, ca o orchestră a iadului.

— Erau foarte sinceri unul cu altul. În privinţa asta, el e dezarmant. Ai impresia că n-ar condescinde la minciună. – Ce n-ar face?! întrebă Krendler.

— Condescinde, repetă Barney.

— CON-DES-CIN-DE, domnule Krendler, zise Margot Verger din beznă. Barney continuă:

— Doctorul Lecter îi spunea lucruri neplăcute despre ea şi apoi altele plăcute. Iar ea putea să primească lucrurile rele, şi pe urmă cele bune îi făceau mai multă plăcere, ştiind că nu-s vorbe goale. El o considera fermecătoare şi amuzantă.

— Tu poţi să judeci ce considera Hannibal Lecter „amuzant"? întrebă Doemling. Şi cum procedezi, infirmier Barney?

— Ascultându-l cum râde, doctore Dumling. Ne-au învăţat la şcoala de asistenţi, la un curs intitulat „Vindecarea şi înfăţişarea înveselitoare".

Ori a strănutat Margot, ori acvariul din spatele ei a făcut respectivul zgomot.

— Las-o baltă, Barney. Spune-ne restul.

— Da, domnule. Uneori, doctorul Lecter şi cu mine vorbeam până noaptea târziu, când se făcea destul de linişte. Vorbeam despre cursurile pe care le urmam şi despre alte lucruri. El...

— Urmai din întâmplare nişte cursuri de psihologie prin poştă? avu de comentat Doemling.

— Nu, domnule, eu nu consider psihologia o ştiinţă. Nici doctorul Lecter, adăugă Barney repede, înainte ca aparatul respirator să-i permită lui Mason să formuleze o mustrare. Pot să repet ceea ce mi-a spus. Vedea că creşte; era fermecătoare aşa cum o felină mică e fermecătoare. Un pui de felină mic, care va creşte şi va deveni felină adultă. Una cu care nu te poţi juca. Arc onestitatea unui pui de felină, spunea el. Avea toate armele, m miniatură şi-n dezvoltare, şi tot ce ştia la acel moment era să se lupte cu alţi pui de felină. Asta îl amuza. Felul cum a început totul între ei vă va spune ceva. La început a fost fermecător, dar n-a prea băgat-o în seamă. Apoi, când ea a plecat, unul dintre deţinuţi i-a aruncat spermă în obraz. Asta l-a deranjat pe doctorul Lecter, l-a stânjenit. A fost singura dată când l-am văzut supărat. Şi ea a văzut asta şi a încercat să-i folosească supărarea în avantajul ei. Cred că el i-a admirat îndrăzneala.

— Care a fost atitudinea lui faţă de celălalt deţinut – cel care a aruncat sperma? Aveau vreun fel de relaţie?

— Nu tocmai, spuse Barney. Doctorul Lecter l-a ucis în noaptea aceea şi-atât.

— Se aflau în celule separate? întrebă Doemling. Cum a făcut-o?

— Erau la distanţă de trei celule, unul pe o parte, celălalt vizavi. În toiul nopţii, doctorul Lecter i-a vorbit un timp şi apoi i-a spus să-şi înghită limba.

— Şi astfel, Clarice Starling şi Hannibal Lecter au ajuns... prieteni? întrebă Mason.

— În cadrul unui tip de structură oficială, răspunse Barney. Făceau schimb de informaţii. Doctorul Lecter i-a oferit cunoştinţe despre criminalul în serie pe care-l vâna ea, iar ea i-a oferit în schimb informaţii personale. Doctorul Lecter mi-a spus că, după părerea lui, Starling are un curaj vecin cu imprudenţa, că dă dovadă de „exces de zel". Considera că s-ar putea apropia prea mult de

muchia prăpastiei dacă ar crede că misiunea i-o cere. Şi o dată a spus că „poartă blestemul gustului". Nu ştiu ce înseamnă asta.

— Doctore Doemling, vrea să i-o pună, s-o omoare, s-o mănânce sau ce?! întrebă Mason, epuizând toate posibilităţile pe care putea să le întrevadă.

— Probabil toate trei, spuse Doemling. N-aş vrea să fac presiuni asupra ordinii în care vrea să desfăşoare aceste acte. Asta-i dificultatea în ceea ce vă pot spune. Oricât de mult ar vrea presa de senzaţie – şi mentalităţile iubitoare de senzaţional – să finanţeze situaţia şi s-o facă să semene a Frumoasa şi Bestia, scopul lui constă în degradarea ei, suferinţa ei şi moartea ei. A fost receptiv faţă de ea de două ori: când a văzut-o insultată de cel care i-a aruncat spermă în obraz şi când a fost sfârtecată în bucăţi de presă, după ce ia împuşcat pe oamenii aceia. El apare deghizat în mentor, dar suferinţa e cea care-l incită. Când istoria lui Hannibal Lecter va fi scrisă, şi va fi, cazul lui va fi înregistrat ca unul de avunculism Doemling. Ca să-l atragă, ea trebuie să fie la ananghie. O cută apăru în spaţiul lat, elastic dintre sprâncenele lui Barney.

— Pot să adaug ceva aici, domnule Verger, dacă tot mi-aţi cerut părerea? Fără să aştepte aprobarea, Barney continuă:

— În azil, doctorul Lecter a fost receptiv faţă de ea atunci când şi-a ţinut firea, şi-a şters sperma de pe faţă şi şi-a continuat meseria. În scrisori îi spune că e o războinică şi subliniază că a salvat copilul acela în schimbul de focuri. Spune chiar că el n-are de gând s-o caute. Un lucru pe care nu îl face este să mintă.

— Ăsta e exact tipul de gândire amatoare de senzaţional la care mă refeream, zise Doemling. Hannibal Lecter nu ştie ce-i aia admiraţie sau respect. El nu simte căldură sau afecţiune. Asta e o iluzie romantică şi demonstrează cât de periculoasă poate fi o educaţie sumară.

— Domnu' doctor Doemling, nu mă mai ţineţi minte, aşa-i? întrebă Barney. Eu aveam în grijă secţia violenţilor când dumneavoastră aţi încercat să vorbiţi cu doctorul Lecter; mulţi oameni au încercat, dar dumneavoastră aţi fost cel care a plecat plângând, din câte-mi amintesc. Pe urmă el a scris o recenzie a cărţii dumneavoastră în American Journal of Psychiatry. Daca recenzia aia v-a făcut să plângeţi, nu vă condamn.

— Ajunge, Barney! interveni Mason. Ocupă-te de prânzul meu.

— Un autodidact copt pe jumătate – nimic mai rău, comenta Doemling după ce Barney ieşi din cameră.

— Doctore, nu mi-ai spus că ai discutat cu Lecter, zise Mason.

— În momentul respectiv era catatonic, n-aveai ce să scoţi de la el.

— Şi asta te-a făcut să plângi?

— Nu-i adevărat.

— Contrazici spusele lui Bamey?

— E indus în eroare în egală măsură ca şi fata.

— Probabil că şi lui Bamey îi sfârâie călcâiele după Starling, interveni Krendler.

Margot râse ca pentru sine, dar suficient de tare ca s-o audă Krendler.

— Dacă vrei s-o faci pe Clarice Starling atractivă pentru doctorul Lecter, fă în aşa fel încât s-o vadă la ananghie, conchise Doemling. Suferinţa pe care o vede îi va sugera suferinţa pe care poate s-o provoace. S-o vadă rănită în orice mod simbolic îl va incita la fel de tare cum l-ar incita s-o vadă mângâindu-se singură. Când vulpea aude un iepure ţipând, vine în fugă, dar nu ca să ajute.

CAPITOLUL 52

— Nu pot s-o bag în faţă pe Clarice Starling, spuse Krendler după plecarea lui Doemling. Pot să-ţi spun unde e şi ce face, dar nu pot controla atribuirea misiunilor la FBI. Iar dacă Biroul o scoate pe post de momeală, o să-i asigure spatele, crede-mă.

Krendler îndreptă un deget spre întunericul lui Mason ca să-şi sublinieze spusele.

— Nu te poţi amesteca în acţiunea asta. Nu poţi să intri pe terenul lor şi să-l interceptezi pe Lecter. Cei care-i asigură acoperirea ţi-ar depista oamenii într-o clipă. În al doilea rând, Biroul nu va lua măsuri proactive decât dacă el o contactează din nou sau dacă există dovezi că e prin apropiere – i-a mai scris şi înainte şi nu s-a arătat prin preajmă. Ar fi nevoie de minimum doisprezece oameni ca să-i asigure protecţia, iar asta costă. Ţi-ar fi fost mai simplu dacă n-ai fi scos-o pe Starling din bucluc cu raidul. Va fi complicat ca dracu' să-ţi schimbi tactica şi să încerci s-o pui iar la zid cu treaba aia.

— Ar trebui, s-ar putea, ar fi, zise Mason, făcând o treabă buna, date fiind circumstanţele. Margot, uită-te în ziarul de Milano, Corriere della Sera, numărul de sâmbătă, ziua de după uciderea lui Pazzi; caută primul anunţ de la rubrica de decese.

Margot ridică spre lumină tipăritura cu scris mărunt, înghesuit – e în engleză, adresat lui A. A. Aaron. Spune aşa:„Predă-te celor mai apropiate autorităţi, duşmanii sunt aproape. Hannah." Cinei Hannah?

— E numele iepei pe care a avut-o Starling când era mică, spuse Mason. E un avertisment din partea lui Starling, adresat lui Lecter. El i-a spus în scrisoare cum să-l contacteze.

Krendler era în picioare.

— Fir-ar a mamii dracilor! N-avea de unde să ştie despre Florenţa! Dacă ştie asta, atunci trebuie să ştie că ţi-am arătat toate chestiile alea.

Mason oftă şi se întrebă dacă Krendler e suficient de deştept ca să fie un politician util.

— Ea nu ştie nimic. Eu am dat anunţul, în La Nazione şi Corriere della Sera şi-n International Herald-Tribune, pentru a fi tipărit a doua zi după ce am acţionat împotriva lui Lecter. Astfel, dacă ratam, ar fi crezut că Starling a încercat să-l ajute, încă am mai fi avut ceva care să ne lege de el, prin Starling.

— Nimeni n-a remarcat anunţul.

— Nu. Cu excepţia lui Hannibal Lecter, poate. Ar putea să vrea să-i mulţumească – prin poştă, personal, cine ştie? Acum ascultă-mă. Îi supraveghezi în continuare corespondenţa?

Krendler încuviinţă.

— Absolut! Dacă-i trimite ceva, ai să vezi înaintea ei.

— Ascultă-mă cu atenţie, Krendler. Dat fiind modul cum am comandat şi plătit anunţul ăsta, Clarice Starling nu va putea demonstra niciodată că nu l-a dat ea însăşi, iar asta-i un delict, înseamnă să încâlci linia luminoasă. Cu asta poţi s-o dobori, Krendler. Şi ştii că FBI nu mai dă o ceapă degerată pe tine după ce te scoate afară. Poţi ajunge hrană la peşti. Ea nu va putea nici măcar să obţină un permis de portarmă. Nimeni în afară de mine n-o va supraveghea. Iar Lecter va şti că ea e singură. Înainte de Asta vom încerca altceva.

Mason se opri ca să respire, apoi reluă:

— Dacă nu merge, o să facem cum spune Doemling şi o s-o „facem să sufere" cu anunţul ăsta. „Să sufere", drăcie, o poţi rupe-n două cu asta! Păstrează bucata cu păsărică, ăsta-i sfatul meu. Capătul celălalt e prea onest, pe crucea mea – aoleu! n-am vrut să scap o blasfemie.

CAPITOLUL 53

Clarice Starling alerga pe covorul de frunze dintr-un parc naţional din Virginia aflat la distanţă de o oră de casa ei, unul dintre locurile ei preferate, nici urmă de vreun alt om în parc în acea zi din mijlocul săptămânii, o foarte necesară zi liberă pentru ea. Alerga pe o potecă pe care-o cunoştea bine, pe dealurile împădurite din apropierea râului Shenandoah. Pe vârful dealurilor, aerul era încălzit de soarele dimineţii, iar în văi era dintr-odată rece. Uneori simţea căldură pe faţă şi răcoare la picioare în acelaşi timp.

În zilele acelea, pământul nu era prea solid sub picioarele lui Starling când mergea; părea mai stabil când alerga.

Starling alerga prin strălucirea zilei senine; petice de lumină dansau printre frunze, poteca era bălţată în unele locuri, vărgată în altele de umbrele copacilor în soarele matinal aflat încă jos, la orizont. În faţa ei, trei căprioare o luară la fugă – două adulte Şi un pui; părăsiră poteca dintr-un singur salt care o făcu să tresară uimită, codiţele lor albe, ridicate, strălucind în penumbra adâncului pădurii în timp ce se îndepărtau. Înveselită, Starling făcu şi ea un salt.

Neclintit ca o siluetă desenată pe o tapiserie medievală, Hannibal Lecter şedea printre frunzele căzute de pe coasta unui deal din apropierea râului. Nu putea să vadă decât o sută cincizeci de metri din lungimea potecii cu binoclul lui de teren protejat împotriva razelor de lumină reflectate cu ajutorul unui paravan confecţionat din carton. Mai întâi văzu căprioarele pornind în fugă şi trecând pe lângă el spre vârful dealului, iar apoi, pentru prima oară în şapte ani, o văzu pe Clarice Starling în întregime.

Mai jos de binoclu, trăsăturile feţei lui nu-şi schimbară expresia, dar nările îi fremătară; inspiră profund, de parcă ar fi putut să-i prindă mirosul de la distanţa aceea.

Aerul inspirat îi aduse mirosul frunzelor uscate cu un iz de scorţişoară, al frunzelor mucegăite de dedesubt şi al ghindelor în descompunere lentă, un iz de resturi din trupul unui iepure aflat departe, mirosul profund, sălbatic al unei

piei de veveriţă uscate sub frunze, dar nu şi mirosul lui Starling, pe care l-ar fi putut recunoaşte oriunde. Văzu căprioarele luând-o la fugă în faţa ei, le văzu alergând în salturi mult după ce ieşiră din câmpul lui vizual.

Ea intră în raza vederii lui mai puţin de un minut, alergând cu uşurinţă, fără efort. În spinare purta un rucsac mic, cu hrană pentru o zi şi o sticlă cu apă.

Razele de soare care o luminau din spate îi făceau conturul neclar, de parcă ar fi avut pielea presărată cu polen. Urmărind-o cu binoclul, doctorul Lecter prinse o reflexie a soarelui pe suprafaţa apei care-l făcu să vadă pete minute întregi după aceea. Ea dispăru pe cărarea ce cobora tot mai departe, ultimul lucru pe care-l văzu fiind ceafa ei şi părul strâns în coadă săltând precum codiţa albă a unei căprioare.

Doctorul Lecter rămase nemişcat, nu făcu nici o încercare de a o urma. În mintea sa, imaginea ei clară alerga în continuare. Şi avea să alerge cât timp voia el. Prima oară după şapte ani când o vedea cu adevărat, fără să pună la socoteală fotografiile din ziare sau imaginile fugitive ale unui cap într-o maşină. Se lungi pe spate, peste frunziş, cu mâinile sub cap, privind cum frunzele rare ale arţarului de deasupra lui freamătă profilate pe cer, un cer atât de întunecat, că era aproape violet. Violet, violet, ciorchinii de struguri sălbatici pe care-i culesese venind aici erau violeţi, boabele pline începeau să se usuce; mâncă mai multe, zdrobi câteva boabe în palmă şi linse sucul lor aşa cum ar face-o un copil, depărtând tare degetele. Violet.

Violete erau vinetele din grădină.

În timpul zilei, la cabana de vânătoare de pe culmi nu era apă caldă, aşa că doica lui Mischa duse copaia de aramă în grădina de legume, ca soarele să încălzească apa de baie a fetiţei de doi ani. Mischa stătea în copaia sclipitoare printre legume, sub soarele cald, iar în jurul ei zburau fluturi albi de varză. Apa abia dacă-i acoperea picioruşele subţiri, dar Hannibal, fratele ei cel solemn, şi câinele mare fură puşi cu severitate s-o supravegheze până când doica se duse în casă, să ia un prosop de baie.

Unii servitori simţeau un fel de teamă faţă de Hannibal Lecter; pentru ei, era un copil cu o acuitate înspăimântătoare a simţurilor şi a minţii, cu o profunzime nefirească. Dar doica bătrână, care-şi cunoştea meseria, nu se temea de el, şi nici Mischa, care-şi lipea de obrajii lui palmele de copil, deschise, ca două stele, şi râdea. Mischa întinse braţele pe lângă el, către o

vânătă, pe care-i plăcea s-o privească la nesfârşit în soare. Ochii ei nu erau căprui, ca ai fratelui ei Hannibal, ci albaştri, şi când se uita la vânătă, păreau să-şi extragă culoarea din plantă, să se întunece asemeni ei. Hannibal a înţeles că acea culoare e pasiunea ei. După ce micuţa a fost dusă înapoi în casă şi ajutorul bucătarului a venit, bombănind, să golească apa din copaie, Hannibal a îngenuncheat lângă şirul de vinete; baloanele de săpun din apa de baie reflectară un timp plantele, în violet şi verde, apoi se sparseră pe pământul proaspăt săpat. El scoase din buzunar briceagul mic şi tăie coada unei vinete, lustrui cu batista leguma încălzită de soare şi o duse în braţe, caldă ca o vietate, în camera de copil a lui Mischa, punând-o undeva unde s-o poată vedea. Mischa a iubit violetul-închis, culoarea vinetei coapte, toată viaţa ei.

Hannibal Lecter închise ochii ca să vadă din nou căprioarele săltând pe potecă în faţa lui Starling, s-o vadă pe ea apoi alergând pe cărare, cu silueta aurită de soarele ce bătea din spate, dar căprioara care veni nu era cea care trebuia, era animalul mic şi prăpădit cu o săgeată înfiptă în trap, zbătându-se în funia legată de gât în timp ce ei o duceau spre topor, micuţa căprioară pe care au mâncat-o înainte s-o mănânce pe Mischa, iar el nu mai putu rămâne nemişcat; se ridică de jos, cu mâinile şi buzele pătate de strugurii violeţi, gura cu colţurile coborâte ca la o mască grecească. Se uită după Starling în josul potecii. Inspiră adânc pe nas şi absorbi mirosul purificator al pădurii. Privi fix locul unde dispăruse Starling. Poteca ei părea să aibă o nuanţă mai deschisă decât pădurea dimprejur, ca şi cum ar fi lăsat în urma ei o dâră luminoasă.

Urcă repede pe culmea dealului, iar de acolo coborî pe partea cealaltă, către parcarea unui camping, unde-şi lăsase camioneta. Voia să plece din parc înainte ca Starling să se întoarcă la maşina ei, aflată la trei kilometri distanţă, în parcarea principală din apropierea poligonului de tragere închis acum, la terminarea sezonului.

Mai erau cel puţin cincisprezece minute înainte ca ea să se întoarcă la maşină.

Doctorul Lecter parcă lângă Mustang şi lăsă motorul pornit. Avusese multe ocazii să-i examineze maşina în parcarea unui magazin alimentar din apropierea casei ei. Permisul anual de intrare în acest parc, cu reducere, lipit pe parbrizul bătrânului automobil al lui Starling a fost cel care i-a atras atenţia lui Hannibal Lecter asupra parcului. A cumpărat imediat hărţi ale parcului şi l-a explorat pe îndelete.

Maşina era încuiată, aplecată peste cauciucurile mari ca şi cum ar fi dormit. Maşina ei îl amuza. Era în acelaşi timp fantezistă şi teribil de eficientă. Mânerul cromat al uşii nu emana nici un miros, nici măcar de aproape. Îşi desfăcu briceagul şi-i strecură lama pe lângă uşă, deasupra încuietorii. Are alarmă? Da? Nu? Clic. Nu.

Doctorul Lecter urcă în maşină, în atmosfera îmbibată de Clarice Starling. Volanul era gros, învelit în piele. Pe capac avea scris MOMO. Se uită la cuvânt cu capul dat pe spate, precum un papagal, iar buzele lui formară silabele „MO-MO". Se lăsă pe spate, sprijinit de scaun, cu ochii închişi, respirând atent, cu sprâncenele ridicate, ca atunci când audia un concert.

Apoi, de parcă ar fi avut voinţă proprie, vârful roziu al limbii lui apăru, ca un şarpe mic, croindu-şi drum dincolo de faţa lui. Fără să-şi modifice expresia de pe chip nici o clipă, parcă fără a fi conştient de propriile mişcări, se aplecă în faţă, găsi după miros volanul îmbrăcat în piele şi-şi petrecu în jurul lui limba încolăcită, cuprinzând cu ea adâncitura lăsată de degete pe partea de dedesubt a volanului. Gustă locul lustruit de pe volan unde se aşeza palma ei. Apoi se lăsă din nou pe spate, limba i se întoarse acolo unde sălăşluia de obicei, iar gura lui închisă se mişcă de parcă ar fi savurat un vin. Inspiră adânc şi-şi ţinu respiraţia cât timp coborî şi încuie Mustangul lui Clarice Starling. Nu expiră. O păstră în gură şi-n plămâni până ce camioneta lui veche ieşi din parc.

CAPITOLUL 54

În ştiinţele comportamentale există axioma potrivit căreia vampirii au un foarte puternic simţ al teritoriului, în vreme ce canibalii acţionează pe suprafeţe întinse.

Dar existenţa nomadă nu-l atrăgea deloc pe doctorul Lecter. Succesul lui în evitarea autorităţilor se datora în principal calităţii identităţilor sale de lungă durată şi grijii cu care se ocupa de păstrarea lor, precum şi accesului facil la bani. Mutările dese şi la întâmplare nu aveau nici un rol.

Cu două identităţi alternative de mult create, ambele cu credibilitate excelentă, plus o a treia pentru manevrarea vehiculelor, n-a avut dificultăţi în a-şi crea un cuib confortabil în Statele Unite în decursul primei săptămâni după sosire.

Alesese statul Maryland, la aproximativ o oră pe şosea de vila lui Mason Verger şi la o distanţă convenabilă de sălile de concerte şi teatrele din Washington şi New York.

Nici una dintre activităţile vizibile ale doctorului Lecter nu atrăgea atenţia şi fiecare din identităţile sale principale ar fi avut şanse mari de a trece cu bine printr-o verificare de rutină. După un drum la una dintre cutiile sale de valori din Miami, închine de la un politician neamţ o casă izolată, atrăgătoare, pe ţărmul golfului Chesapeake, pentru un an.

Cu ajutorul unui sistem de redirecţionare a apelurilor telefonice de pe două telefoane cu sonerii diferite dintr-un apartament ieftin din Philadelphia, putea să obţină referinţe favorabile ori de câte ori avea nevoie, fără să-şi părăsească noul cămin confortabil.

Plătind totdeauna în numerar, obţinu rapid de la speculanţi bilete de cea mai bună calitate la filarmonică şi la acele spectacole de balet şi operă care-l interesau.

Printre caracteristicile dezirabile ale noului său cămin se număra un garaj dublu cu dimensiuni generoase, cu atelierul aferent şi cu uşi zdravene. Acolo, doctorul Lecter îşi ţinea cele două autovehicule, o camionetă Chevrolet de şase

ani, cu o ramă metalică deasupra părţii posterioare şi o menghină, pe care le cumpărase de la un instalator şi de la un zugrav, şi un Jaguar sedan cu suprapresiune, obţinut prin leasing de la o firmă din Delaware. Camioneta îi oferea posibilitatea să apară altfel în fiecare zi. Printre echipamentele pe care le putea pune în spate sau pe rama metalică se numărau o scară de zugrav, ţevi de plastic, un grătar pentru fripturi în aer liber şi o butelie cu butan.

Având aranjamentele domestice bine puse la punct, se desfată cu o săptămână de muzică şi vizite în muzee la New York şi trimise cataloagele celor mai interesante expoziţii de arte plastice vărului său, marele pictor Balthus, care trăia în Franţa.

La Sotheby, în New York, achiziţiona două instrumente muzicale excelente, ambele fiind rarităţi. Primul era un clavecin flamand de la sfârşitul secolului al XVIII-lea, aproape identic cu cel aflat la muzeul Smithsonian, datând din 1745, cu un registru superior suplimentar pentru operele lui Bach; instrumentul era un succesor demn al gravembaio-ului pe care-l avusese în Florenţa. Cealaltă achiziţie era unul dintre primele instrumente electronice inventate, un theremin construit de însuşi profesorul Theremin în anul 1930. Instrumentul îl fascina de mult pe doctorul Lecter. În copilărie construise unul. La theremin se cântă cu mişcări ale mâinilor într-un câmp electronic; mişcările dau viaţă vocii instrumentului.

Acum era instalat pe deplin şi putea să se distreze...

După dimineaţa petrecută în pădure, doctorul Lecter se îndreptă spre casă, spre refugiul său plăcut de pe ţărmul din Maryland. Imaginea lui Clarice Starling alergând pe frunzele căzute de pe cărarea din pădure era acum bine imprimată în palatul memoriei din mintea sa. Este o sursă de plăcere pentru el, la care poate ajunge în mai puţin de o secundă, plecând din foaier. O vede pe Starling alergând; calitatea memoriei sale vizuale este atât de bună, încât poate să cerceteze scena ca să găsească detalii noi, poate să audă căprioarele mari, sănătoase bocănind pe lângă el, în susul dealului; vede pielea întărită de pe încheieturile picioarelor lor, un scaiete pe blana de pe pântecul celei mai apropiate. A depozitat această amintire într-o încăpere însorită a palatului, cât mai departe cu putinţă de micuţa căprioară rănită...

Acasă, uşa garajului coboară cu un huruit discret în spatele camionetei sale.

Când uşa se ridică din nou la amiază, din garaj iese Jaguarul negru, la volan fiind doctorul în haine de oraş.

Doctorului Lecter îi plăcea foarte mult să iasă la cumpărături. Se duse direct la Hammacher Schlemmer, furnizor de cele mai fine articole de menaj şi sport, accesorii şi echipamente culinare. Alese pe îndelete. Aflat în aceeaşi dispoziţie din pădure, scoase din buzunar o ruletă şi verifică dimensiunile a trei coşuri de picnic, toate trei din împletitură de nuiele lăcuite, cu mânere din piele şi garnituri solide din alamă. În cele din urmă se opri asupra coşului de mărime medie, întrucât nu avea nevoie să încapă în el decât tacâmuri pentru o singură persoană.

Cufărul de nuiele conţinea un termos, pahare rezistente, farfurii robuste şi tacâmuri din oţel. Cuferele pentru picnic se livrau doar împreună cu accesoriile; erai obligat să le cumperi.

După opriri succesive la Tiffany şi Christofle, doctorul reuşi să înlocuiască farfuriile greoaie de picnic cu altele din porţelan franţuzesc, cu unul dintre acele modele chasse având desenate frunze şi păsări. La Christofle obţinu un set de tacâmuri din argint din secolul al XIX-lea, preferate de el, cu model Cardinal, emblema manufacturierului imprimată pe căuşul lingurilor şi cea a Parisului, cu coada de şoarece, pe dosul mânerelor. Furculiţele erau curbate mult, cu spaţii largi între dinţi, iar cuţitele aveau centrul de greutate aşezat plăcut în căuşul palmei. Ţinute în mână, tacâmurile dădeau aceeaşi senzaţie ca un bun pistol de duel. Când ajunse la pahare, doctorul stătu în cumpănă în privinţa mărimii paharelor sale de aperitive şi alese un ballon cilindric pentru coniac, dar în privinţa paharelor de vin nu era nici o îndoială. Doctorul alese pahare Riedel, de două mărimi, cu deschiderea destul de largă ca să ofere spaţiu pentru nas.

La Christofle mai găsi feţe de masă din in crem şi nişte şervete din damasc minunate, cu un mic trandafir din damasc, ca o picătură de sânge, brodat în colţ. Doctorul Lecter găsi suprapunerea de damasc nostimă şi cumpără şase şervete, aşa încât să nu rămână niciodată fără o rezervă, când le va da la spălat.

Mai cumpără două arzătoare portabile cu gaz, de felul celor folosite în restaurante pentru gătitul lângă masa clientului, o tigaie minunată din cupru pentru saute şi o alta, tot din cupru, o foit-tout pentru prepararea sosurilor, ambele făcute pentru Dehillerin din Paris, şi două teluri. Nu reuşi deloc să

găsească cuţite din oţel carbonic, pe care le prefera de departe celor din oţel inoxidabil, şi nici vreunul dintre cuţitele speciale pe care fusese obligat să le lase în Italia.

Ultima sa oprire fu la o firmă de echipamente medicale aflată nu departe de Mercy General Hospital, unde făcu o afacere cumpărând un fierăstrău Stryker de autopsie aproape nou-nouţ, care încăpea perfect în coşul său de picnic pe locul termosului, fierăstrăul mai era încă în garanţie şi era livrat cu lame universale şi craniene, plus o cheie craniană, ceea ce-i completa aproape perfect noua *batterie de cuisine*.

Uşile glisante ale doctorului Lecter sunt deschise către aerul proaspăt al serii. Golful doarme, smoală şi lumină, sub lună şi sub umbrele mişcătoare ale norilor. Doctorul şi-a pus vin într-unul din paharele noi de cristal şi l-a aşezat pe un sfeşnic, lângă clavecin. Buchetul vinului se combină cu aerul sărat, iar doctorul Lecter se poate bucura de el fără a fi nevoit să-şi ia mâinile de pe clape.

De-a lungul timpului a avut mai multe tipuri de instrumente cu clape din cele timpurii. Dar preferă sunetul şi senzaţia dată de clavecin; pentru că nu e posibil să controlezi volumul corzilor, muzica soseşte ca şi experienţele, bruscă şi deplină.

Doctorul Lecter priveşte instrumentul, închizând şi deschizând palmele. Abordează clavecinul proaspăt achiziţionat aşa cum ar aborda un străin atractiv printr-o remarcă interesantă, dar uşoară – cântă o melodie compusă de Henric al VIII-lea, Green Grows the Holly.

Încurajat, încearcă Sonata în si bemol major de Mozart. El şi clavecinul încă nu se cunosc foarte bine, dar felul în care răspunde degetelor lui îi spune că-n scurt timp vor face corp comun. Vântul se înteţeşte şi flacăra lumânării pâlpâie, dar ochii doctorului Lecter sunt închişi. Balonaşe de spumă zboară de pe palmele în formă de stea ale lui Mischa când ea îşi flutură mânuţele în adierea de deasupra copăii; în timp ce el începe a treia parte a sonatei, plutind uşoară prin pădure, Clarice Starling aleargă, aleargă, frunzele foşnesc sub picioarele ei, foşnetul vântului sus, prin coroanele copacilor, iar căprioarele pornesc la fugă în faţa ei, un pui şi două adulte, săltând pe cărare ca tresăririle inimii. Pământul se răceşte brusc şi bărbaţii zdrenţăroşi mână căprioara mică afară din pădure, cu săgeata înfiptă in ea, căprioara se zbate să scape de frânghia răsucită în jurul gâtului, o mână ca să nu trebuiască s-o ducă pe sus

până la topor, iar muzica se opreşte în aer în faţa zăpezii însângerate, mâinile doctorului Lecter se încleştează pe marginile scaunului de la pian. Respiră adânc o dată, încă o dată, apoi se sileşte să mai cânte câteva note, care răsună spart în tăcere.

Auzim de pe buzele lui un ţipăt subţire, tot mai puternic, care se opreşte la fel de brusc ca şi muzica. Rămâne vreme îndelungată cu capul aplecat deasupra clapelor. Se ridică fără zgomot şi iese din cameră. Nu e posibil să-ţi dai seama unde se află în casa cufundată în beznă. Vântul prinde puteri deasupra golfului Chesapeake, face flăcările lumânărilor să tremure până când se sting, cântă printre coardele clavecinului în întuneric – acum o melodie aleatoare, acum un ţipăt subţire din trecut.

CAPITOLUL 55

Amfiteatrul Memorial de Război găzduieşte Expoziţia regională de arme albe şi de foc a Atlanticului de Mijloc. Metri pătraţi de mese, un câmp de arme de foc, majoritatea pistoale şi puşti de asalt. Fasciculele laser roşii pâlpâie pe plafon.

Puţini amatori de viaţă în aer liber autentici vin la expoziţiile de arme – chestiune de gust. Armele sunt negre acum, iar expoziţiile de arme sunt mohorâte, teme, la fel de lipsite de bucurie ca şi peisajele interioare ale multora dintre vizitatori.

Uitaţi-vă la mulţimea asta: zdrenţăroasă, cu priviri piezişe, primitivă. Astfel de oameni sunt principala primejdie care ameninţă dreptul oricărui cetăţean de a deţine o armă de foc.

Armele pe care le preferă sunt arme de atac proiectate pentru producţia de serie, lucrate ieftin cu matriţe, pentru a furniza putere de foc mare armatelor neinstruite, ignorante.

Printre burţile umflate de bere şi carnaţia flască, alb-păstoasă a pistolarilor de interior trecu Hannibal Lecter, cu supleţea sa imperială. Armele de foc nu-l interesau. Se îndreptă direct spre standul celui mai mare comerciant de cuţite din expoziţie.

Pe comerciant îl cheamă Buck şi cântăreşte o sută treizeci de kilograme. Buck are o mulţime de săbii fanteziste şi copii după obiecte medievale şi barbare, dar are totodată şi cele mai bune cuţite şi boxuri, iar doctorul Lecter identifică repede majoritatea articolelor de pe lista sa, lucruri pe care trebuise să le lase în Italia.

— Cu ce vă pot fi de folos?

Buck are obraji prietenoşi şi gură prietenoasă, şi ochi răutăcioşi.

— Aş vrea Harpia aceea, te rog, şi un Spyderco drept, zimţat, cu lamă de zece centimetri, şi cuţitul acela de jupuit din spate.

Buck adună obiectele cerute.

— Aş vrea şi fierăstrăul acela bun pentru vânat. Nu, nu acela, cel bun. Arată-mi puţin boxul acela din piele, te rog, cel negru...

Doctorul Lecter studie arcul mânerului.

— Îl iau.

— Altceva?

— Da, aş vrea un Spyderco Civilian. Nu-l văd.

— Nu-s prea mulţi cei care ştiu de aşa ceva. Nu ţin niciodată mai mult de unul.

— Nu vreau decât unul.

— Preţul e două sute douăzeci de dolari, dar vi-l las la o sută nouăzeci, cu tot cu teacă.

— Bun. Ai cuţite de bucătărie din oţel carbonic? Buck îşi clătină ţeasta masivă.

— Va trebui să găsiţi din cele vechi, la talcioc. Eu de-acolo mi-am cumpărat. Poţi să le ascuţi cu dosul unui ibric de cafea.

— Fă-mi un pachet. Mă întorc în câteva minute.

Lui Buck nu i s-a spus prea des să facă un pachet; îl făcu cu sprâncenele ridicate.

În mod tipic, această expoziţie de arme nu era câtuşi de puţin expoziţie, ci un bazar. Pe standuri se găseau relicve prăfuite din al Doilea Război Mondial, care începeau să pară străvechi. Puteai să cumperi puşti M-l, măşti de gaze cu vizorul crăpat, ploşti pentru apă. Mai erau obişnuitele standuri cu obiecte naziste. Puteai să cumperi chiar şi o canistră cu gaz *Zyklon B* autentic, dacă era pe gustul tău.

Nu găseai aproape nimic din războaiele din Coreea sau Vietnam şi absolut nimic din războiul din Golf.

Mulţi cumpărători purtau haine de camuflaj, de parcă se întorseseră doar pentru scurt timp de pe front, ca să participe la expoziţia de arme. Exista şi îmbrăcăminte de camuflaj de vânzare, inclusiv un costum complet pentru camuflarea totală a unui trăgător de elită sau vânător cu arcul – una dintre secţiunile principale ale expoziţiei conţinea echipament pentru vânătoarea cu arcul.

Doctorul Lecter examina acest costum când deveni conştient de prezenţa unor oameni în uniformă aproape de el. Luă în mână o mănuşă de tir cu arcul. Întorcându-se ca să vadă în lumină marcajul fabricantului, observă că cei doi

oameni în uniformă de lângă el erau de la Departamentul de Vânătoare şi Pescuit Sportiv din Virginia, care avea un stand la expoziţie.

— Donnie Barber, zise cel mai vârstnic dintre paznici arătând cu capul. Dacă-l aduci vreodată la tribunal, dă-mi de ştire. Mi-ar plăcea la nebunie să scot jigodia asta din păduri pentru totdeauna!

Priveau un bărbat de treizeci şi ceva de ani, aflat în celălalt capăt al secţiunii dedicate tirului cu arcul. Se afla cu faţa la ei şi urmărea ecranul. Donnie Barber purta haine de camuflaj; îşi legase bluza la brâu. Tricoul kaki fără mâneci îi scotea la iveală tatuajele. Pe cap avea o şapcă cu cozorocul la spate.

Doctorul Lecter se depărta încet de paznici, privind pe traseu diferite obiecte. Se opri la un stand cu pistoale laser ceva mai departe şi, printr-o perdea de tocuri de armă, privi ecranul care-i captase lui Donnie Barber atenţia.

Era un film despre vânătoarea de cerbi cu arcul.

Cineva aflat dincolo de raza aparatului de filmat hăituia un cerb pe lângă un gard din pădure, în timp ce vânătorul îşi scotea arcul. Vânătorul purta un microfon. Respiraţia i se accelera. Şopti în microfon: „Mai bine de atât nu se poate!"

Cerbul făcu un salt când îl lovi săgeata şi se izbi în gard de două ori înainte să sară peste el şi să fugă.

Urmărind filmul, Donnie Barber tresări şi mormăi io momentul când săgeata plecă din arc. Opri caseta şi o derula până la acea secvenţă de mai multe ori, până când vânzătorul de la stand îi spuse ceva.

— Du-te învârtindu-te, tâmpitule! zise Donnie Barber. Nu cumpăr nimic de la tine.

De la următorul stand cumpără câteva săgeţi galbene cu vârful mare şi o lamă transversală în vârf. Alături exista o urnă de tombolă; odată cu cumpărăturile sale, Donnie Barber primi un talon de concurs. Premiul consta într-un permis de vânătoare de cerbi pentru două zile.

Donnie Barber completă talonul şi-l introduse în urnă, păstră pixul vânzătorului şi dispăru cu pachetul său lunguieţ în mulţimea de tineri în haine de camuflaj.

Aşa cum ochii broaştelor surprind orice mişcare, ochii vânzătorului observau orice oprire în şirul de trecători. Bărbatul care se afla acum în faţa lui era cu desăvârşire nemişcat.

— Asta e cea mai bună arbaletă pe care-o ai? îl întrebă doctorul Lecter.

— Nu.

Vânzătorul scoase o husă de sub tejghea.

— Asta-i cea mai bună. Îmi plac mai mult cele curbe decât cele din două bucăţi, dacă e să le duci în spinare. Are un vinci pe care-l poţi ajusta cu o bormaşină electrică sau manual. Ştii că n-ai voie să vânezi cerbi cu arbaleta în Virginia decât dacă eşti handicapat?

— Fratele meu şi-a pierdut un braţ şi arde de nerăbdare să omoare ceva cu celălalt, spuse doctorul Lecter.

— Aha, m-am prins.

În cinci minute, doctorul cumpără o arbaletă excelentă şi două duzini de săgeţi groase, scurte.

— Fă-mi un pachet, ceru el.

— Completează talonul ăsta şi te poţi alege cu o vânătoare de cerbi. Două zile.

Doctorul Lecter completă talonul şi-l lăsă să cadă în urnă. De îndată ce vânzătorul aborda alt client, doctorul se întoarse la el.

— Fir-ar să fie! Am uitat să-mi trec numărul de telefon pe talonul de concurs. Pot să-l scot?

— Desigur.

Doctorul Lecter scoase capacul urnei şi luă primele două taloane de deasupra. Adăugă informaţia falsă pe al său şi apoi privi lung celălalt talon, clipind o dată, ca diafragma unui aparat de fotografiat.

CAPITOLUL 56

Sala de sport de la Muskrat Farm avea un aer modernist, în negru şi crom, cu setul Nautilus complet de aparate, greutăţi şi echipament pentru gimnastică aerobică, plus un bar cu băuturi răcoritoare.

Bamey îşi terminase antrenamentul şi se relaxa pe o bicicletă când îşi dădu seama că nu e singur în sală. Margot Verger îşi dezbrăca treningul într-un colţ. Purta colanţi scurţi şi un tricou peste o bustieră. Îşi puse pe deasupra o centură pentru ridicarea greutăţilor. Bamey auzi clinchetul greutăţilor. Îi auzi respiraţia în timp ce ea făcea exerciţiile de încălzire.

Când ea veni lângă el, între exerciţii, Bamey pedala cu bicicleta reglată la rezistenţă zero şi-şi ştergea părul.

Margot îşi privi propriile braţe, se uită şi la ale lui. Nu era prea mare diferenţă.

— Cât poţi să ridici din poziţie orizontală?

— Nu ştiu.

— Ba cred că ştii.

— Poate o sută cincizeci, cam aşa ceva.

— O sută cincizeci?! Nu prea cred, flăcăule! Nu cred că poţi 38 ridici o sută cincizeci.

— Poate ai dreptate.

— Am o sută de dolari care zic că nu poţi să ridici o sută Cincizeci din poziţie orizontală.

— Contra a ce?

— Contra o sută de dolari, ce-ţi închipui? Şi am să stau cu ochii pe tine! Barney se uită la ea, cu fruntea încreţită.

— Bine.

Încărcară greutăţile. Margot le numără pe cele de la capătul barei unde le aşezase Barney, ca şi cum el ar fi intenţionat să trişeze. El, în replică, le numără cu o grijă studiată pe cele de la capătul barei lui Margot.

Se întinse pe banchetă; Margot stătea la capul lui, deasupra lui, în colanţii ei scurţi. Încheietura coapselor ei era bombată ca o ramă barocă acolo unde se întâlnea cu abdomenul, iar trunchiul ei masiv părea să se înalţe până la plafon.

Barney îşi potrivi trupul pe banchetă. Picioarele lui Margot miroseau a tinctură răcoroasă. Mâinile ei, cu unghiile date cu ojă corai, se odihneau pe bară – mâini foarte puternice şi totuşi foarte frumoase.

— Gata?

— Da.

Împinse haltera în sus, spre faţa aplecată asupra lui.

Isprava nu-i ceru prea mult efort; Barney aşeză haltera înapoi pe suportul ei, sub ochii lui Margot. Aceasta scoase banii din sacul de sport.

— Mulţumesc.

— Fac mai multe genuflexiuni decât tine, se rezumă Margot să spună.

— Ştiu.

— De unde ştii?

— Eu urinez stând în picioare. Gâtul ei puternic se înroşi.

— Şi eu.

— Pe o sută de dolari?

— Pregăteşte-mi un întăritor, ceru Margot.

Pe bar era un vas cu fructe. Câtă vreme Barney prepara sucurile în mixer, Margot luă două nuci şi le sparse în pumn.

— Poţi să spargi o singură nucă, fără să ai lângă ce s-o împingi? întrebă Barney.

Apoi sparse două ouă pe buza mixerului şi le dădu drumul înăuntru.

— Dar tu? replică Margot şi-i întinse o nucă. Nuca stătea în palma deschisă a lui Barney.

— Nu ştiu.

El eliberă spaţiul de pe partea de bar din dreptul lui şi o cală se rostogoli pe partea lui Margot.

— Ei, scuză-mă!

Ea luă portocala de jos şi o puse la loc. Pumnul mare al lui Barney se încleşta. Ochii lui Margot se plimbau de la pumn la faţa lui; gâtul lui se încorda de efort şi chipul i se înroşi. Începu să tremure; din pumnul lui se auzi un zgomot slab. Pe faţa lui Margot se zugrăvi uluirea; el îşi duse pumnul tremurător deasupra mixerului şi sunetul de spart deveni mai puternic.

Gălbenuşul şi albuşul unui ou se prelinseră în aer. Bamey porni aparatul şi-şi linse degetele. Margot râdea, i n-ar fi vrut.

Bamey puse băuturile întăritoare în pahare. Văzuţi din partea ascunsă a încăperii, cei doi puteai fi luptători sau halterofili din categorii de greutate diferite.

— Simţi că trebuie să faci tot ce fac bărbaţii? întrebă el.

— Nu şi unele tâmpenii.

— Vrei să încerci prietenia între bărbaţi? Zâmbetul lui Margot dispăru.

— Nu încerca să faci glume porcoase cu mine, Bamey! El îşi clătină ţeasta mare.

— Pune-mă la încercare!

CAPITOLUL 57

În Casa lui Hannibal, fragmentele de informaţii se înmulţeau pe măsură ce Clarice Starling îşi croia drum, zi după zi, pe coridoarele gusturilor doctorului Lecter.

Rachel DuBerry era ceva mai în vârstă decât doctorul Lecter pe vremea când patrona activ Orchestra Simfonică din Baltimore. Era foarte frumoasă, observă Starling din fotografiile vremii publicate în Vogue. Asta se întâmpla în urmă cu doi soţi bogaţi. Acum era soţia lui Franz Rosencranz, comerciant de textile. Secretara ei îi făcu lui Starling legătura telefonică.

— Acum nu fac decât să trimit bani pentru orchestră, draga mea. Suntem plecaţi prea mult timp ca să mă mai implic activ, îi spuse lui Starling doamna Rosencranz, născută DuBerry. Dacă e vorba despre ceva legat de impozite, pot să-ţi dau numărul de telefon al contabililor noştri.

— Doamnă Rosencranz, pe timpul când activaţi în comitetul Filarmonicii şi în cel al Şcolii Westover, l-aţi cunoscut pe doctorul Hannibal Lecter.

O tăcere considerabil de lungă.

— Doamnă Rosencranz?

— Cred că ar fi mai bine să-mi notez numărul dumitale de telefon şi să te sun eu prin centrala FBI.

— Desigur.

Ceva mai târziu, reluară convorbirea.

— Da, l-am cunoscut pe Hannibal Lecter din cercurile sociale, cu ani în urmă, iar presa şi-a instalat tabăra pe pragul meu încă de atunci. Era un bărbat extraordinar de fermecător, absolut unic. Genul care face o fată să ameţească, dacă înţelegi la ce mă refer. Mi-au trebuit mulţi ani ca să cred că şi cealaltă latură a lui e la fel de reală.

— V-a făcut vreodată cadouri, doamnă Rosencranz?

— De obicei primeam o felicitare de ziua mea, chiar şi după ce a fost închis. Uneori un cadou, înainte să fie închis. Face cele mai desăvârşite cadouri!

— Tot doctorul Lecter a dat faimosul dineu aniversar în cinstea dumneavoastră. La care anul de producţie a vinurilor coincidea cu cel al naşterii dumneavoastră.

— Da, spuse ea. Suzzy a numit-o cea mai remarcabilă petrecere de la Balul *Black and Whit*e al lui Capote încoace.

— Doamnă Rosencranz, dacă aveţi vreo veste de la el, vreţi să sunaţi la numărul de la FBI pe care vi-l voi spune? Şi mai vreau să vă întreb ceva, dacă-mi permiteţi: aveţi vreo aniversare specială cu doctorul Lecter? Şi, doamnă Rosencranz, trebuie să vă întreb care este data naşterii dumneavoastră.

O răceală sesizabilă în vocea femeii.

— Credeam că această informaţie o puteţi obţine foarte simplu.

— Da, doamnă, dar există nişte neconcordanţe între data din registrul de asigurări sociale, cea de pe certificatul de naştere şi cea de pe permisul de conducere. De fapt, pe fiecare este altă dată. Îmi cer scuze, dar urmărim comenzile speciale de articole de lux în funcţie de data naşterii persoanelor cunoscute de doctorul Lecter.

— Persoanele cunoscute... Acum sunt o persoană cunoscută, ce termen îngrozitor! Doamna Rosencranz chicoti. Făcea parte din generaţia cocteilurilor şi a ţigărilor, iar vocea ei era profundă.

— Câţi ani ai, agent Starling?

— Treizeci şi doi, doamnă Rosencranz. Împlinesc treizeci şi trei înainte de Crăciun.

— Vreau să-ţi spun, cu cele mai bune intenţii, că sper să ai parte de câteva „persoane cunoscute" în viaţa dumitale. Te ajută foarte mult să-ţi omori timpul.

— Da, doamnă. Şi data naşterii dumneavoastră? Doamna Rosencranz îi oferi în cele din urmă informaţia corectă, caracterizând-o drept „data cunoscută de doctorul Lecter".

— Dacă-mi permiteţi să vă întreb, doamnă, înţeleg motivul de a vă schimba anul naşterii, dar de ce luna şi ziua?

— Voiam să fiu în Fecioară, se potriveşte mai bine cu domnul Rosencranz, care-mi făcea curte pe atunci.

Oamenii pe care-i cunoscuse doctorul Lecter cât timp trăise într-o cuşcă aveau păreri întru câtva diferite despre el.

Starling o salvase pe Catherine, fiica fostei senatoare Ruth Martin, din subsolul de iad al criminalului în serie Jame Gumb şi, dacă senatoarea n-ar fi fost înfrântă la următoarele alegeri, i-ar fi putut face mult bine lui Starling. La telefon îi vorbi lui Starling cu căldură, îi spuse noutăţi despre Catherine şi o întrebă ce mai e nou în viaţa ei.

— Nu mi-ai cerut niciodată nimic, Starling. Dacă vei vrea o slujbă, cândva...

— Mulţumesc, doamnă senator.

— În privinţa jigodiei de Lecter, nu, aş fi anunţat de bună seamă FBI-ul dacă aş fi avut vreo veste de la el; am să pun numărul tău aici, lângă telefon. Charlsie ştie cum să manevreze corespondenţa. Nu mă aştept să primesc veşti de la el. Ultimul lucru pe care mi l-a spus ticălosul în Memphis a fost „îmi place foarte mult taiorul dumitale". El a făcut singurul gest de cruzime pe care l-am trăit în toată viaţa mea, ştii care?

— Ştiu că v-a insultat.

— Când Catherine era dispărută, când eram disperaţi şi el spunea că are informaţii despre Jame Gumb, m-a privit cu ochii ăia ca de şarpe şi m-a întrebat dacă am alăptat-o pe Catherine – Voia să ştie dacă i-am dat să sugă. I-am spus că da. Şi-apoi m-a întrebat: „E o treabă care provoacă sete, nu-i aşa?" Asta mi-a readus totul în memorie: cum o ţineam în braţe când era bebeluş, cum aşteptam să se sature, şi asta m-a durut cum nu mi s-a mai întâmplat niciodată, o durere ascuţită, iar el s-a adăpat cu durerea mea!

— Ce marcă era, doamnă senator?

— Ce marcă... poftim?

— Ce fel de taior purtaţi atunci, cel care i-a plăcut doctorului Lecter?

— Stai să mă gândesc... Un Givenchy bleumarin, foarte simplu, răspunse senatoarea, puţin iritată de priorităţile lui Starling. După ce-l băgaţi din nou la răcoare, Starling, fă-mi o vizită, o să călărim împreună.

— Mulţumesc, doamnă senator, am să ţin minte.

Două convorbiri telefonice, câte una pentru fiecare latură a vieţii doctorului Lecter, una arătându-i farmecul, cealaltă, diformităţile. Starling notă:

„Anul de producţie a vinului în concordanţă cu anul naşterii", fapt deja inclus în micul ei program. Îşi notă să adauge Givenchy la lista ei de produse rafinate. Mai adăugă alăptat, fără să ştie prea bine de ce, şi nici nu avu timp să se gândească la asta, fiindcă telefonul ei roşu suna.

— Departamentul de Ştiinţe Comportamentale? încerc să dau de Jack Crawford, sunt şeriful Dumas din districtul Claredon, Virginia.

— Sunt asistenta lui Jack Crawford. El este la tribunal azi. Spuneţi-mi mie despre ce e vorba; sunt agentul special Starling.

— Voiam să vorbesc cu Jack Crawford. Avem la morgă un flăcău care a fost hăcuit ca la măcelărie, pentru came, am nimerit la departamentul potrivit?

— Da, domnule, acesta este departamentul de măcel... da, aţi ajuns exact unde trebuie. Dacă-mi spuneţi exact unde vă aflaţi, plec chiar acum şi-l anunţ pe domnul Crawford imediat ce termină de depus mărturie.

Automobilul Mustang al lui Clarice Starling lăsă pe pavajul de la Quantico suficient cauciuc ca să-l facă pe paznicul din marina militară să se încrunte la ea, să-i facă semn ameninţător cu degetul şi să-şi reţină un zâmbet.

CAPITOLUL 58

Morga districtului Claredon din nordul statului Virginia este legată de clădirea spitalului printr-un sas scurt, cu o aerisire în tavan şi uşi largi, duble la ambele capete, pentru a facilita transportarea morţilor. Un ajutor de şerif stătea în faţa acestor uşi ca să împiedice accesul celor cinci reporteri şi fotografi care se îngrămădeau în spatele lui.

Din spatele reporterilor, Starling se ridică în vârful picioarelor şi-şi arătă legitimaţia. Ajutorul de şerif o zări, încuviinţă cu capul, iar ea îşi făcu loc să intre. Luminile Miturilor străfulgerară în urma ei.

În sala de autopsie era linişte, nu se auzea decât clinchetul instrumentelor puse în tava metalică.

Morga avea patru mese de autopsie din oţel inoxidabil, fiecare cu cântarul şi chiuveta ei. Două dintre mese erau acoperite, cu cearşafurile întinse inegal de rămăşiţele pe care le acopereau. La masa cea mai apropiată de ferestre se desfăşura o autopsie de rutină a spitalului. Patologul şi asistenta lui executau o procedură delicată şi nu-şi ridicară privirea la intrarea lui Starling.

Ţiuitul strident al unui fierăstrău electric umplu camera, iar după o clipă, patologul puse deoparte cu grijă o calotă craniană Şi ridică în căuşul palmelor un creier, pe care-l aşeză pe cântar. Şopti greutatea în microfonul pe care-l purta, examina organul pe talerul cântarului, îl împunse cu un deget înmănuşat. Când o Zări pe Starling peste umărul asistentei, dădu drumul creierului în cavitatea toracică deschisă a cadavrului, îşi aruncă mănuşile de latex într-un coş, ca un adolescent, şi veni spre ea. Starling constată că o înfioară puţin atingerea mâinii lui.

— Clarice Starling, agent special, FBI.

— Doctor Hollingsworth, medic legist, patologul spitalului, bucătar-şef şi spălător de sticle.

Hollingsworth avea ochii de un albastru intens, lucioşi ca un ou bine lustruit. I se adresă asistentei sale fără să-şi ia ochii de la Starling.

— Marlene, anunţă-l pe şerif la secţia de terapie intensivă de la cardiologie şi dezveleşte rămăşiţele alea, te rog, doamnă.

Starling ştia din experienţă că medicii legişti sunt de obicei inteligenţi, dar adesea caraghioşi şi neglijenţi în conversaţiile obişnuite şi că le place să se dea în spectacol. Hollingsworth urmări direcţia privirii lui Starling.

— Te întrebi care-i treaba cu creierul acela?

Ea încuviinţă şi-i arătă, ridicând palmele deschise, că nu pricepe.

— Nu e vorba de neglijenţă, agent Starling. Dacă nu pun creierul înapoi în craniu, îi fac o favoare antreprenorului de pompe funebre. În cazul de faţă vor avea un coşciug deschis şi un priveghi îndelungat, şi nu ai cum să împiedici materia cerebrală să se scurgă pe pernă, aşa că umplem craniul cu şerveţele sau ce avem la îndemână şi-l închidem, după care fac o indentaţie în calota craniană deasupra urechilor, ca să nu alunece. Familia primeşte corpul întreg şi toată lumea-i fericită.

— Înţeleg.

— Spune-mi însă dacă înţelegi asta!

În spatele lui Starling, asistenta lui Hollingsworth dăduse la o parte cearşafurile de pe mesele de autopsie.

Starling se întoarse şi văzu totul într-o singură imagine pe care avea s-o ţină minte toată viaţa ei. Unul lângă altul pe mesele de inox zăceau o căprioară şi un bărbat. Din căprioară ieşea o săgeată galbenă. Coarnele şi săgeata întinseseră cearşaful ca pe un cort.

Bărbatul era străpuns tot de o săgeată galbenă, dar mai mică şi mai groasă, care-i pătrunsese prin cap transversal, deasupra urechilor. Mai avea pe el un ultim articol vestimentar – o şapcă pusă invers, ţintuită de săgeată pe capul lui.

Privindu-l, pe Starling o apucă un acces absurd de râs, înăbuşit atât de repede, încât ar fi putut fi luat drept sunet de descurajare. Similitudinea poziţiei celor două cadavre, ambele pe o parte în loc de poziţia anatomică, dezvăluia faptul că fuseseră tranşaţi aproape identic, muşchii de pe spate, dintre coloana vertebrală şi coaste fiind îndepărtaţi cu precizie şi exactitate, împreună cu muşchii mici de mai jos de coloană.

Blana unei căprioare pe o masă de inox. Capul ţinut sus de coarne pe ridicătura metalică cu rol de pernă, capul întors şi ochiul alb ce parcă încerca să privească în sus, la ţepuşa strălucitoare care-o omorâse – animalul, zăcând

pe o parte peste propria imagine reflectată, în acest loc al ordinii obsesive, părea mai sălbatic şi mai străin de om decât a părut vreodată o căprioară în pădure.

Ochii bărbatului erau deschişi, iar pe canalele lacrimale se prelinseseră câteva picături de sânge aidoma lacrimilor.

— Straniu să-i vezi împreună, spuse Hollingsworth. Inimile lor au exact aceeaşi greutate.

O privi pe Starling şi văzu că se simte normal.

— O singură diferenţă în privinţa bărbatului. Vedeţi cum ultimele coaste au fost desprinse de coloană, iar plămânii, scoşi în spate? Arată aproape ca nişte aripi, nu?

— Vulturul însângerat, murmură Starling după o clipă de gândire.

— N-am mai văzut aşa ceva până acum.

— Nici eu, spuse Starling.

— Există un termen pentru aşa ceva? Cum ai spus?

— Vulturul însângerat. Aşa se spune în cărţile de la Quantico E un sacrificiu ritual scandinav. Se taie ultimele coaste şi se scot plămânii prin spate, apoi se aplatizează, ca să semene cu nişte aripi. În Minnesota era un neo-viking care făcea aşa ceva prin anii treizeci.

— Cred că vezi multe chestii dintr-astea, nu mă refer la asta, ci la lucruri asemănătoare.

— Da, uneori văd.

— Pe mine, asta mă depăşeşte niţel. De cele mai multe ori ne ocupăm de crime clasice, oameni împuşcaţi şi înjunghiaţi, dar vrei să ştii ce cred?

— Aş vrea foarte mult să-mi spui, doctore.

— Cred că tipul ăsta, Donnie Barber, spun actele lui de identitate, a braconat căprioara ieri, în ziua dinaintea începerii sezonului – ştiu că atunci a murit animalul. Săgeata se potriveşte cu restul echipamentului său de vânătoare. A început s-o taie în grabă. N-am făcut testul de antigen pentru sângele de pe mâinile lui, dar e sânge de căprioară. Tocmai avea de gând să taie ceea ce vânătorii de căprioare numesc fâşia de pe spate şi începuse o treabă de ageamiu, uite, tăietura asta scurtă, zdrenţuită, aici, când a avut o mare surpriză, cum ar fi săgeata asta prin căpăţână. Aceeaşi culoare, dar un tip diferit. Fără şanţ la capăt. O recunoşti?

— Pare să fie săgeată de arbaletă.

— O a doua persoană, poate cel cu arbaleta, a terminat de tăiat căprioara şi a făcut o treabă incomparabil mai bună. După care, Sfinte Sisoe, l-a tranşat şi pe tip! Uite cât de precis e îndepărtată pielea aici, cât de hotărâte sunt inciziile! Nimic greşit sau irosit. Nici campionul măcelarilor n-ar fi putut s-o facă mai bine. Nu există nici un semn de interacţiune cu nici una dintre victime. Au fost doar tranşate pentru came.

Starling duse mâna la gură. O clipă, doctorul crezu că săruta o amuletă.

— Doctore Hollingsworth, ficatul victimelor lipseşte?

El răspunse după o pauză de o clipă, privind-o peste ochelari.

— Ficatul căprioarei lipseşte. Se pare că al domnului Barber nu era conform standardelor. A fost excizat parţial şi examinat, există o incizie de-a lungul venei porte. Ficatul lui e cirotic şi decolorat. A rămas în cadavru, vrei să-l vezi?

— Nu, mulţumesc. Şi timusul?

— Timusul, da, lipseşte în ambele cazuri. Agent Starling, nimeni n-a rostit încă numele, aşa-i?

— Nu, spuse Starling. Încă nu.

Se simţi un val de aer venit dinspre sas; un bărbat suplu, tăbăcit de vreme, îmbrăcat cu o jachetă sport din tweed şi pantaloni kaki se opri în uşă.

— Domnule şerif, cum se simte Carleton? întrebă Hollingsworth. Agent Starling, dumnealui e şeriful Dumas. Fratele lui e sus, la cardiologie, terapie intensivă.

— Se ţine tare. Mi-au spus că starea lui e stabilă, că e „păzit", ce-o mai fi însemnând şi asta.

Şeriful strigă spre uşă:

— Hai înăuntru, Wilburn!

Apoi dădu mâna cu Starling şi-l prezentă pe celălalt bărbat.

— El e ofiţerul Wilburn Moody, paznic de vânătoare.

— Domnule şerif, dacă vreţi să staţi lângă fratele dumneavoastră, putem merge sus, sugeră Starling.

Şeriful clătină din cap.

— Oricum nu mă mai lasă să intru să-l văd decât peste o oră şi jumătate. Fără supărare, domnişoară, dar l-am chemat pe Jack -rawford. Vine?

— E reţinut la tribunal – depunea mărturie când m-aţi chemat. Mă aştept să ne dea de veste în cel mai scurt timp. Apreciem foarte mult că ne-aţi chemat atât de repede.

— Bătrânul Crawford a predat clasei mele de la Academia Naţională de Poliţie de la Quantico acum o grămadă de ani. Un tip dat naibii! Dacă te-a trimis pe dumneata, înseamnă că ştii ce faci. Vrei să continuăm?

— Vă rog, domnule şerif.

Şeriful scoase un carnet din buzunarul hainei.

— Tipul de-aici cu săgeata-n cap e Donnie Leo Barber, bărbat alb, treizeci şi doi de ani, locuieşte într-o rulotă în Trail's End Park din Cameron. Fără ocupaţie. Eliminat din Forţele Aeriene acum patru ani, cu pierderea drepturilor. Are o licenţă de la Administraţia Aviaţiei Federale. A lucrat ca mecanic de avion. A plătit o amendă pentru comportament neadecvat după ce a tras cu o armă de foc în oraş, alta pentru încălcarea proprietăţii în sezonul trecut. A fost acuzat şi s-a declarat vinovat de braconaj la căprioare în districtul Summit... când a fost asta, Wilbum?

— Cu două sezoane în urmă, abia şi-a recăpătat permisul. Îl cunoaştem bine. Nu se oboseşte să urmărească un animal după ce trage. Dacă nu cade, aşteaptă altul... o dată...

— Spune-ne ce-ai descoperit azi, Wilbum.

— Păi mergeam pe Road 47, la vreun kilometru de podul de-acolo, pe la şapte dimineaţa, când bătrânul Peckman mi-a făcut semn să opresc. Respira greu şi se ţinea cu mâinile de piept. Nu putea decât să-şi deschidă şi să-şi închidă gura şi să arate spre pădure. Am mers cam... ăă... nu mai mult de o sută cincizeci de metri prin pădure şi am dat peste Barber ăsta răşchirat, sprijinit de-un copac cu o săgeată-n cap, şi căprioara asta cu o săgeată în ea. Erau ţepeni, de ieri cel puţin.

— Ieri-dimineaţă devreme, aş spune, preciza doctorul Hollingsworth.

— Numai că sezonul s-a deschis abia azi-dimineaţă, continuă paznicul de vânătoare. Donnie Barber avea cu el o platformă de vânătoare, din aceea de pus în copac, pe care încă n-o instalase. Se pare că s-a dus ieri ca să se pregătească pentru azi, ori ca sa braconeze. Nu ştiu de ce ar fi luat arcul el, dacă voia doar să pregătească platforma. Apare căprioara asta frumoasă şi el nu se poate abţine. Am văzut aşa ceva de multe ori. Purtările de felul ăsta s-au înmulţit precum ciupercile după ploaie. Şi pe urmă vine celălalt, în vreme ce el

tranşa animalul. Nu mi-am putut da seama de nimic după urme, a plouat aşa de tare, parcă s-ar fi deschis cerul...

— Din cauza asta, am făcut câteva fotografii şi am luat cadavrele din pădure, spuse şeriful Dumas. Bătrânul Peckman e proprietarul pădurii. Donnie ăsta avea la el un permis legal de vânătoare pentru două zile, începând de azi, cu semnătura lui Peckman pe el. Peckman vinde întotdeauna un permis pe an, îi face reclamă şi-l vinde printr-un intermediar. Donnie mai avea în buzunar o scrisoare în care se spunea „Felicitări, aţi câştigat un permis pentru vânătoare de căprioare". Hârtiile sunt ude, domnişoară Starling. N-am nimic de zis împotriva băieţilor noştri, dar mă întreb dacă n-ar trebui să luaţi amprentele la laboratorul vostru. Şi săgeţile erau ude, totul era ud când am ajuns acolo. Am încercat să nu le atingem.

— Vrei să iei săgeţile cu dumneata, agent Starling? Cum vrei să le scot? întrebă doctorul Hollingsworth.

— Dacă le ţii cu un depărtător şi le tai în două de lângă piele, la capătul cu penele, şi împingi restul, am să le leg cu sârmă pe planşeta mea de probe, spuse Starling deschizându-şi servieta.

— Nu cred că tipul s-a luptat, dar vrei să analizezi rămăşiţele de sub unghii?

— Aş prefera să le tai pentru testul ADN. N-am nevoie să le identific după deget, dar te rog să le pui separat de la o mână şi de la cealaltă, doctore.

— Puteţi face testul PCR-STR?

— Se poate face în laboratorul principal. Domnule şerif, vom avea nişte rezultate peste trei-patru zile.

— Puteţi analiza sângele acela de căprioară? întrebă Moody, icul de vânătoare.

— Nu-i nevoie, se vede că e sânge de animal, răspunse Starling.

— Şi dacă găsim carnea de căprioară în frigiderul cuiva? Am ea să ştim dacă provine de la căprioara aceea, nu? Uneori, noi trebuie să putem distinge o căprioară de alta după sânge, ca să stabilim un caz de braconaj. Fiecare căprioară e altfel. N-aţi crede, nu? Trebuie să trimitem sângele în Portland, Oregon, la Asociaţia de Vânătoare şi Pescuit Sportiv Oregon, cei de acolo îţi poţi spune dacă aştepţi suficient. Şi-ţi spun: „Asta e Căprioara nr. sau îi spun doar „Căprioara A", împreună cu un număr de caz cu multe cifre, din moment ce, ştii, căprioarele n-au nume. Pe care să-l ştim noi.

Lui Starling îi plăcea chipul bătrân, tăbăcit de vânt al lui Moody.

— Ăsteia o să-i spunem John Doe, domnule Moody. E util ce mi-aţi spus despre Oregon, s-ar putea să avem treabă cu ei, mulţumesc, zise ea şi-i zâmbi până când bătrânul roşi şi începu să-şi învârtă pălăria în mână.

Apoi se aplecă să caute ceva în geantă şi doctorul Hollingsworth o cântări, pentru simpla plăcere de a privi. Faţa ei se luminase pentru o clipă în timp ce vorbea cu bătrânul Moody. Aluniţa de pe obrazul ei semăna foarte tare cu praful de puşcă ars. Voia s-o întrebe, dar se răzgândi.

— În ce aţi pus documentele? Nu în plastic, nu? îl întrebă ea pe şerif.

— În pungi de hârtie maro.

Şeriful îşi frecă ceafa cu mâna şi se uită la Starling.

— Ştii de ce am sunat la voi, de ce am vrut să vină Jack Crawford. Mă bucur că ai venit dumneata, acum, că-mi amintesc cine eşti. Nimeni n-a spus „canibal" dincolo de pereţii camerei ăsteia, fiindcă presa are să dea năvală în pădure până nu mai rămâne un copac în picioare dacă aude aşa ceva. Acum se ştie doar că ar putea fi un accident de vânătoare. Poate s-a auzit că un cadavru a fost mutilat. Dar nu se ştie că Donnie Barber a fost tranşat pentru carne. Nu există prea mulţi canibali, agent Starling?

— Nu, domnule şerif. Nu prea mulţi.

— E o treabă al naibii de precisă.

— Da, domnule, aşa e.

— Poate că mă gândesc la el pentru că se scrie aşa de mult de el în ziare. Crezi că e opera lui Hannibal Lecter?

Starling privi în direcţia mesei de autopsie neocupate.

— A şasea victimă a doctorului Lecter era un vânător cu ul, spuse ea.

— L-a mâncat?

— Pe acela, nu. L-a lăsat atârnat de un cuier de perete, cu tot Iul de răni pe corp. Arăta ca o ilustraţie medicală medievală numită Omul Rănilor. Îl interesează lucrurile medievale. Patologul arătă spre plămânii întinşi pe spatele lui Donnieer.

— Spuneai că ăsta e un ritual vechi.

— Cred că da. Nu ştiu dacă doctorul Lecter a făcut asta. Dar a făcut-o, mutilarea nu e un fetiş – la el, această aranjare nu e obligatorie.

— Dar ce este?

— Un capriciu, spuse ea, privindu-l ca să vadă dacă-l tulbura cuvântul. E un capriciu, şi asta l-a adus în situaţia de fi prins data trecută.

CAPITOLUL 59

Laboratorul de teste ADN era nou, mirosea a nou şi personalul era mai tânăr decât Starling. Îşi spuse cu o strângere de inimă că ăsta e un aspect cu care trebuie să se obişnuiască – în foarte scurt timp avea să fie mai bătrână cu un an.

O tânără pe ecusonul căreia scria A. BENNING semnă pentru primirea celor două săgeţi aduse de Starling.

S-ar fi zis că A. Benning avusese nişte experienţe neplăcute cu primirea probelor, judecând după uşurarea ei evidentă când văzu cele două proiectile prinse atent cu sârmă pe planşeta de probe a lui Starling.

— Cred că n-ai vrea să ştii ce găsesc uneori când deschid chestiile astea! spuse A. Benning. Trebuie să înţelegi că nu-ţi pot spune nimic aşa, în cinci minute...

— Nu, spuse Starling. Nu există nici o referinţă RFLP[15] pentru doctorul Lecter, a evadat de prea mult timp şi obiectele de artă au fost poluate, manevrate de o sută de oameni.

— Timpul laboratorului e prea preţios ca să verificăm fiecare probă, cum ar fi, de pildă, paisprezece fire de păr dintr-o cameră de hotel. Dacă-mi aduci...

. Ascultă-mă, spuse Starling, şi vorbeşti după aceea. Am cerut Chesturii din Italia să-mi trimită periuţa de dinţi care cred ei că a aparţinut doctorului Lecter. Poţi obţine din ea nişte celule din epiteliul bucal. Fă pe ele atât RFLP, cât şi analiza duplicărilor în tandem. Săgeata asta de arbaletă a stat în ploaie, mă îndoiesc că poţi obţine mare lucru de pe ea, dar uită-te aici... – îmi cer scuze, nu credeam că înţelegi... Starling izbuti să zâmbească.

— Nu-ţi face griji, A. Benning, ne vom înţelege foarte bine. Vezi, ambele săgeţi sunt galbene. Cea de arbaletă e galbenă fiindcă a fost vopsită manual, o treabă destul de bună, dar au cam rămas dungi. Uită-te aici, ce pare să fie sub vopsea?

— Poate un fir din pensulă?

---

[15] Abreviere de la Restriction Fragment Length Polymorphism

— Poate. Dar uită-te cum e curbat la un capăt şi se termină cu mică umflătură. Dacă e o geană?

— Dacă mai are foliculul...

— Exact.

— Uite, pot să fac testul PCR-STR – trei culori deodată – şi să-ţi obţin trei fragmente de ADN simultan, la tribunal e nevoie de treisprezece fragmente, dar vreo trei zile ajung ca să ştim sigur dacă-i el. Benning, ştiam că mă poţi ajuta.

— Eşti Starling. Adică agentul special Starling. N-am vrut să incep cu stângul, numai că văd o mulţime de probe cu adevărat colectate, trimise de poliţie, si n-are nimic de-a face cu tine.

— Ştiu.

— Credeam că eşti mai în vârstă. Toate fetele... femeile ştiu: adică toată lumea ştie, dar pentru noi eşti într-un fel... deosebită, încheie A. Benning, privind într-o parte.

Apoi ridică în sus degetul mare, dolofan.

— Mult noroc cu Celălalt! Dacă nu te deranjează că-ţi spun…

CAPITOLUL 60

Cordell, majordomul lui Mason Verger, era un bărbat masiv, cu trăsături exagerate, care ar fi fost poate arătos dacă ar fi avut faţa mai expresivă. Avea treizeci şi şapte de ani şi nu mai putea să lucreze vreodată în domeniul sănătăţii în Elveţia şi nici să aibă alt serviciu care să-l pună în contact direct cu copiii.

Mason îi plătea un salariu mare ca să se ocupe de aripa lui de casă, fiind responsabil de îngrijirea şi hrănirea lui. Descoperise că Cordell e absolut demn de încredere şi capabil de orice, în timpul „întrevederilor" lui Mason cu copiii, Cordell fusese martorul unor scene de cruzime, prin sistemul TV cu circuit închis, care ar fi adus pe oricine altcineva fie în pragul furiei, fie în pragul lacrimilor.

În ziua aceea, Cordell era puţin îngrijorat de singurul subiect sacru pentru el – banii.

Bătu la uşă de două ori în stilul său cunoscut şi intră în camera lui Mason. Era o beznă deplină, doar acvariul lucea stins. ţiparul îi simţi prezenţa şi ieşi din grota lui, plin de speranţă.

— Domnule Mason?

Aşteptă o clipă ca Mason să se trezească.

— Am ceva să vă spun. Trebuie să fac săptămâna asta o plată suplimentară în Baltimore către aceeaşi persoană despre care am mai vorbit. Nu e nici un fel de urgenţă, dar ar fi prudent. Copilul acela negru, Franklin, a mâncat nişte otravă de şoareci acum câteva zile şi s-a aflat în stare critică. I-a spus mamei lui vitrege că dumneavoastră i-aţi sugerat să-şi otrăvească pisica pentru a împiedica poliţia s-o tortureze. Aşa că a dat unui vecin pisica şi a luat el otrava de şoareci.

— E absurd, spuse Mason. N-am nimic de-a face cu asta.

— Desigur că e absurd, domnule Verger.

— Cine se plânge, femeia de la care obţii copiii?

— Ea e cea care trebuie plătită neîntârziat.

— Cordell, sper că n-ai făcut nimic cu nepricopsitul acela mic! N-au găsit nimic în el la spital, nu? Am să aflu, ştii doar.

— Nu, domnule. În casa dumneavoastră? Niciodată, vă jur! Ştiţi că nu-s tâmpit, îmi iubesc slujba.

— Unde-i Franklin?

— La spitalul Maryland-Misericordia. Când iese de acolo, va fi dus într-o casă de copii. Ştiţi că femeia cu care locuia a fost scoasă de pe lista părinţilor adoptivi pentru că fuma marijuana. Ea e cea care a depus plângere împotriva dumneavoastră. S-ar putea să avem de-a face cu ea.

— Narcomană, n-ar trebui să prezinte prea multe probleme.

- Nu cunoaşte pe nimeni care s-o ajute. Cred că în privinţa ei e necesară o manevrare atentă. Cu mănuşi. Asistenta socială vrea s-o facă să tacă.

- Am să mă gândesc la asta. Dă-i drumul şi plăteşte asistenta socială.

— O mie de dolari?

- Fă-o să priceapă că asta-i tot de primeşte.

Lungită pe canapeaua lui Mason în beznă, cu lacrimi uscate pe obraji, Margot Verger ascultă discuţia dintre cei doi. Încercase să-l convingă pe Mason, dar el adormise. De bună seamă, Mason credea că a plecat. Deschise gura ca să respire fără zgomot, încercând să-şi sincronizeze răsuflarea cu şuieratul aparatului său respirator. O geană de lumină cenuşie anunţă plecarea lui Cordell. Margot rămase întinsă pe canapea. Aşteptă aproape douăzeci de minute, până când aparatul se stabiliza la ritmul de somn al lui Mason, şi abia pe urmă părăsi camera. ţiparul o văzu plecând; Mason, nu.

CAPITOLUL 61

Margot Verger şi Barney petreceau mult timp împreună. Nu erau prea vorbăreţi, dar urmăreau meciurile de fotbal şi Familia Simpson în camera de recreere, iar alteori concerte, şi mai urmăreau împreună serialul Eu, Claudius. Când Bamey pierdea vreun episod fiindcă era de serviciu, cereau caseta cu înregistrarea.

Lui Margot îi plăcea Bamey, îi plăcea faptul că, pentru el, ea făcea parte din categoria „băieţilor". El era singura persoană din câte cunoştea care se purta astfel. Bamey era foarte inteligent, avea în el ceva ca din altă lume. Îi plăcea şi asta.

Margot avea, pe lângă cunoştinţele de computer, o educaţie bună în domeniul ştiinţelor umaniste şi al artei. Bamey, autodidact, avea opinii ce variau de la infantil la pătrunzător. Ea putea să-i ofere o bază de discuţie. Educaţia lui Margot semăna cu o câmpie vastă, deschisă, definită de logică. Dar câmpia şedea pe creştetul mentalităţii sale, aşa cum lumea celor care cred într-un Pământ plat şede pe carapacea unei broaşte ţestoase.

Margot Verger îl făcu pe Bamey să plătească pentru gluma la adresa genuflexiunilor. Era convinsă că picioarele ei sunt mai puternice decât ale lui şi timpul dovedi că are dreptate. Prefăcându-se că are dificultăţi cu haltere mai mici, îl ademeni într-un pariu pe ridicarea greutăţilor cu picioarele, stând la orizontală, şi-şi recupera suta de dolari. În plus, folosind avantajul faptului că avea mai puţine kilograme decât el, îl învinse la flotări într-o mână, dar parie doar pe braţul drept, cel stâng fiind mai slab de pe urma unei accidentări din copilărie, într-o luptă cu Mason.

Uneori, seara, după ce tura lui Barney cu Mason se încheia, se antrenau împreună, supraveghindu-se reciproc pe banchetă. Erau antrenamente serioase, în general tăcute, auzindu-se numai respiraţia lor. Uneori îşi spuneau doar „noapte bună", iar ea îşi strângea lucrurile în sacul de sport şi dispărea în aripa familiei, unde accesul angajaţilor era interzis.

În seara aceea, Margot intră în sala de sport direct din camera lui Mason, cu lacrimi în ochi.

— Hei, hei! o întâmpină Barney. Ce-i cu tine?

— Mizerii de familie, ce aş putea să-ţi spun? N-am nimic. Margot se antrena ca o posedată; prea multe greutăţi, prea multe repetări.

La un moment dat, Bamey se duse şi-i luă haltera, clătinând din cap.

— Ai să-ţi rupi ceva!

Ea încă mai pedala pe bicicletă când el încheie şi intră în duşul sălii de sport, lăsând apa fierbinte să ia cu ea încordarea zilei. Era o sală de duşuri de tipul obişnuit pentru o sală de sport, cu patru capete de duş deasupra capului şi altele câteva la nivelul mijlocului şi al coapselor. Lui Bamey îi plăcea să deschidă două duşuri şi să lase cele două şuvoaie de apă să se unească pe trupul lui mare.

În scurt timp, Bamey fu învăluit de un abur dens ca un scut; nu mai auzea decât răpăiala jeturilor de apă în creştet. Îi plăcea să cugete sub duş. Nori de abur. Norii. Aristofan. Doctorul Lecter explicându-i despre ţopârlana care a urinat pe Socrate. Îi trecu prin minte că, înainte să fi fost modelat de ciocanul neobosit al logicii doctorului Lecter, cineva ca Doemling ar fi putut să se joace cu el cum ar fi vrut.

Când auzi un alt duş pornind, nu-i dădu nici o atenţie, ci continuă să se spele. Şi alţi angajaţi foloseau sala de sport, dar mai ales dimineaţa devreme şi după-amiaza. Eticheta masculină cerea să nu se dea atenţie celorlalţi care foloseau duşul comun dar Barney se întrebă cine e. Spera că nu-i Cordell, care-i făcea părul să se zbârlească. Era neobişnuit ca altcineva să folosească sala de sport seara. Cine naiba era? Barney se întoarse ca să lase apa să-i răpăie pe ceafă. Nori de abur, fragmente din persoana de alături apăreau printre valurile de abur ca nişte fragmente de frescă pe un zid. Aici un umăr masiv, dincolo un picior. O mână frumoasă frecând un gât şi un umăr musculos, unghii vopsite corai – aceea-i mâna lui Margot! Acelea erau unghii de la picioare date cu ojă. Acela era piciorul lui Margot.

Bamey dădu capul pe spate sub jetul de apă şi trase aer în piept. Silueta de alături se întoarse, spălându-se cu o atitudine degajată. Acum îşi spăla părul. Acela era pântecele plat al lui Margot, sânii ei mici aşezaţi pe pectoralii puternici, sfârcurile ridicate sub jetul de apă, aceea era încheietura coapsei lui

Margot, bombată la întâlnirea cu abdomenul, iar acela trebuie că era sexul lui Margot, încadrat de părul pubian blond.

Bamey inspiră cât de adânc putu şi-şi ţinu respiraţia... simţea că începe să aibă o problemă. Ea lucea ca un cal, cu trupul cravaşat după antrenamentul greu. Interesul lui deveni tot mai evident, aşa că se întoarse cu spatele la ea. Poate că reuşea s-o ignore pur şi simplu până pleca. Apa se opri alături. Dar auzi vocea ei.

— Hei, Bamey, care-i cota pentru Patriots?

— La... agentul meu obţii Miami plus cinci şi jumătate. Privi peste umăr. Ea se ştergea, dincolo de jetul de apă al duşului ocupat de Bamey. Părul îi era lipit de cap. Faţa ei arăta proaspătă, iar lacrimile dispăruseră. Margot avea o piele excelentă.

— La birou la Judy, pariurile au ajuns...

Bamey nu se mai putea concentra la vorbele ei. Părul pubian al lui Margot, cu picături de apă ca nişte pietre preţioase, pielea rozie de dincolo... Îşi simţi faţa arzând şi avu o erecţie puternică. Era nedumerit şi tulburat. Îl învălui o senzaţie care-l îngheţa. Nu se simţise niciodată atras de bărbaţi. Dar Margot, în ciuda musculaturii ei, nu era în nici un caz bărbat, şi o plăcea.

Şi, în definitiv, ce era chestia asta cu venitul la duş alături Opri duşul şi rămase în faţa ei, ud. Fără să se gândească, îi cuprinse obrazul cu palma lui mare.

— Margot, pentru numele lui Dumnezeu..., îngăimă el cu voce răguşită. Ea se uită în jos.

— La dracu', Barney! Nu...

Barney întinse gâtul şi se aplecă spre ea, încercând s-o sărute blând oriunde pe faţă fără s-o atingă cu membrul său, dar o atinse oricum; ea se smuci, se uită în jos la firul uşor curb de lichid limpede care se întindea între el şi pântecele ei plat. Îl pocni peste pieptul lat cu o lovitură demnă de un mijlocaş, lui îi fugiră picioarele şi ateriza violent pe pardoseala duşului.

— Ticălos nenorocit! şuieră ea. Ar fi trebuit să-mi dau seama, poponarule! Ia chestia aia şi bagă-ţi-o...

Bamey se ridică şi ieşi de la duşuri, trase hainele pe el fără să se mai şteargă şi plecă din sala de sport fără o vorbă.

Apartamentul lui Bamey se afla într-o clădire separată de casă, unde înainte fuseseră grajduri, transformate acum în garaje, cu apartamente

deasupra. Seara târziu, el stătea la calculator, lucrând la un curs pe care-l urma online. Simţi podeaua vibrând, semn că o persoană solidă urca treptele.

Un ciocănit uşor la uşă. Când deschise, o văzu pe Margot, înfofolită într-un trening gros şi o căciulă.

— Pot să intru un minut?

El se uită în jos câteva clipe înainte să-i facă loc să treacă. – Bamey, îmi pare rău de ce s-a întâmplat! spuse ea. Am cam intrat în panică. Adică mai întâi am greşit şi după aia am intrat în panică. Îmi plăcea să fim prieteni!

— Şi mie.

— Credeam că putem fi, ştii, camarazi în toată regula.

— Margot, fii serioasă! Am spus că vom fi prieteni, dar nu-s un nenorocit de eunuc! Ai venit la duş cu mine. Arătai prea bine, n-am avut ce face! Ai venit la duş, goală, şi-am văzut două lucruri care-mi plac cu adevărat, împreună.

— Eu şi un sex de femeie, zise Margot.

Râseră amândoi şi asta îi surprinse. Ea se apropie şi-l cuprinse într-o îmbrăţişare care ar fi stârnit durere unui bărbat mai puţin puternic.

— Uite ce-i, dacă ar fi fost să existe un tip pentru mine, ai fi fost tu. Dar nu e ceea ce vreau. Chiar nu-i. Nici acum, nici altă dată.

Bamey încuviinţă.

— Ştiu. Doar că mi-au luat-o reacţiile înainte. Rămaseră tăcuţi o vreme, îmbrăţişaţi.

— Vrei să încercăm să fim prieteni? El se gândi.

— Da. Dar va trebui să mă ajuţi niţel. Uite care-i pactul: eu am să fac un efort major să uit ce-am văzut la duş, iar tu n-ai să-mi mai arăţi niciodată. Şi nu-mi mai arăta nici sânii, dacă tot suntem la capitolul ăsta. Ce zici?

— Pot să-ţi fiu un bun prieten, Bamey. Vino în casa mare mâine. Găteşte Judy, gătesc şi eu.

— Mda, dar nu găteşti mai bine decât mine.

— Pune-mă la încercare! zise Margot.

CAPITOLUL 62

Doctorul Lecter ridică o sticlă de *Château Petrus* în lumină. o pusese în poziţie verticală cu o zi în urmă şi o lăsase aşa, în cazul că ar fi avut sedimente. Se uită la ceas şi decise că a sosit momentul să deschidă sticla de vin.

Era o operaţiune pe care doctorul Lecter o considera destul de riscantă, un risc mai mare decât era dispus să-şi asume. Nu voia să se pripească. Voia să savureze culoarea vinului într-un pahar de cristal. Ce-ar fi fost dacă, scoţând dopul prea devreme, ajungea la concluzia că nici un strop din aroma lui sacră nu trebuia irosit prin decantare? Lumina dezvălui o uşoară sedimentare.

Scoase dopul la fel de grijuliu cum ar fi făcut o trepanaţie, după care puse sticla în dispozitivul lui pentru turnat în pahar, care, cu ajutorul unui vinci cu şurub, înclina sticla extrem de lent. Mai întâi va lăsa aerul sărat să lucreze puţin, apoi se va decide.

Aprinse un foc din bucăţi inegale de cărbune şi-şi prepară o băutură, coniac Lillet cu o felie de portocală, plus câteva cuburi de gheaţă, în timp ce cugeta la fundalul la care lucra de mai multe zile. Doctorul Lecter urma exemplul inspirat al lui Alexandre Dumas în crearea meniului său. Cu doar trei zile în urmă, la întoarcerea din pădurea unde se vânau căprioare, adăugase în oală un corb gras, care se îndopase cu boabe de ienupăr. Pene mici, negre, plutiră pe apele calme ale golfului. Pe cele mari le păstră ca să facă din ele plectroane pentru clavir.

Doctorul Lecter zdrobi nişte boabe de ienupăr şi puse câteva cepe mici la călit într-o tigaie de aramă. Legă cu un nod chirurgical corect un buchet de verdeţuri proaspete, folosind o bucată de aţă de bumbac, şi-l puse în tigaie, turnând apoi cu polonicul din supa de carne gata pregătită.

Muşchiul pe care doctorul Lecter îl scoase din vasul de ceramică era întunecat de la sosul marinat în care stătuse. Îl uscă şi îndoi capătul subţire, legându-l ca să obţină acelaşi diametru pe toată lungimea muşchiului.

După un timp, focul ajunse la intensitatea potrivită. Muşchiul sfârâi pe fierul încins şi fumul albastru pluti deasupra grădinii, mişcându-se parcă în

ritmul muzicii ce se auzea din difuzoare. Doctorul Lecter cânta compoziţia emoţionantă a lui Henric al VIII-lea, *If True Love Reigned.*

Noaptea târziu, cu buzele pătate de vinul Château Petrus roşu, cu un pahar mic de cristal conţinând un Château d'Yquiem de culoarea mierii pe suportul de lumânări, doctorul Lecter cântă Bach. În mintea lui, Starling aleargă printre frunze. Căprioarele o iau la fugă în faţa ei, fug în susul dealului pe lângă doctorul Lecter, care stă neclintit. Aleargă, aleargă; ajunge la Variaţiunea doi din Variaţiunile Goldberg, lumina lumânărilor joacă pe mâinile sale în mişcare – o sincopă în curgerea muzicii, o imagine fugitivă a zăpezii însângerate şi a unor dinţi murdari, de astă dată nu mai mult de o clipă înainte să dispară cu un sunet distinct, un pocnet înfundat, o săgeată de arbaletă pătrunzând printr-o ţeastă, după care revenim în lumina cea plăcută, la muzica fluidă, iar Starling, cu aura ei de lumină aurie, aleargă şi iese din raza vizuală, părul strâns în coadă saltă aidoma unei codiţe de căprioară. El cântă fără întrerupere până la sfârşitul bucăţii, iar tăcerea dulce care urmează e la fel de bogată ca vinul auriu.

Doctorul Lecter ridică paharul la înălţimea lumânării. Flacăra străluceşte dincolo de pahar aşa cum strălucea soarele pe apă, iar culoarea vinului e culoarea soarelui de iarnă pe pielea lui Clarice Starling. Se apropie ziua ei, reflectă doctorul. Se întrebă dacă mai exista vreo sticlă de Château d'Yquiem din anul naşterii ei. Poate ar trebui să-i facă un cadou lui Clarice Starling, care, peste trei săptămâni, va avea tot atâţia ani câţi a trăit Hristos.

CAPITOLUL 63

În clipa când doctorul Lecter ridica paharul de vin în lumina lumânării, A. Benning, care lucrare până târziu în laboratorul ADN, ridică ultimul gel în lumină şi privi liniile de electroforeză cu punctişoare roşii, albastre şi galbene. Mostra consta în celule epiteliale din periuţa de dinţi adusă de la Palazzo Capponi printr-un curier diplomatic italian.

,,Hmmm-hm-hm", făcu ea şi formă numărul lui Starling de la Quantico. Răspunse Eric Pickford.

— Bună seara, aş vrea să vorbesc cu Clarice Starling.

— Lipseşte azi, îi ţin eu locul. Cu ce vă pot ajuta?

— Aveţi numărul ei de pager?

— Starling e la celălalt telefon. Ce rezultate aveţi?

— Vă rog să-i spuneţi că a căutat-o Benning de la laboratorul ADN. Spuneţi-i că periuţa de dinţi şi geana de pe săgeată se potrivesc. E doctorul Lecter. Şi rugaţi-o să mă sune.

— Daţi-mi interiorul unde vă găseşte. Sigur, am să-i spun chiar acum. Mulţumesc.

Starling nu se afla la celălalt telefon. Pickford îl sună pe Krendler acasă.

Văzând că Starling nu o sună la laborator, tehniciană A. Benning se simţi cam dezamăgită. Făcuse multe ore suplimentare. Se duse acasă cu mult înainte ca Pickford s-o sune pe Starling acasă.

Mason avea o oră avans faţă de Starling. Purtă o convorbire scurtă cu Krendler; vorbi fără grabă, lăsând aparatul respirator să-l hrănească. Mintea îi era foarte limpede.

— E timpul s-o scoatem pe Starling din joc, înainte ca FBI-ul să înceapă să se gândească la măsuri proactive şi s-o pună pe post de momeală. E vineri, ai la dispoziţie sfârşitul de săptămână. Porneşte morişca, Krendler! Vinde-le macaronarilor pontul cu anunţul din ziar şi scoate-o din joc, e timpul să plece. Şi, Krendler?

— Aş vrea să putem...

— Fă-o, fără comentarii! Şi data viitoare când ai să primeşti o ilustrată din insulele Cayman, sub timbrul poştal va fi scrisă o cu totul altă cifră.

— Bine, am să... Începu Krendler, dar auzi tonul.

Convorbirea scurtă îl obosi pe Mason neobişnuit de tare. Înainte să se cufunde într-un somn fragmentat, îl chemă pe Cordell şi-i spuse:

— Trimite după porci.

CAPITOLUL 64

E mult mai problematic, sub aspect concret, să deplasezi un porc pe jumătate sălbatic împotriva voinţei sale decât să răpeşti un om. Porcii sunt mai greu de prins decât oamenii, iar cei mari sunt mai puternici decât un om şi nu pot fi intimidaţi cu puşca. Mai sunt şi colţii lor, de care trebuie să ţii seama dacă vrei să-ţi păstrezi abdomenul şi picioarele întregi.

Porcii cu colţi atacă instinctiv în luptă abdomenul speciilor cu poziţie verticală – oamenii şi urşii. Nu stă în firea lor să schilodească atacând tendoanele membrelor inferioare, dar pot învăţa cu iuţeală acest comportament.

Dacă trebuie să ţii animalul în viaţă, nu-l poţi ameţi cu şocuri electrice, fiindcă porcii sunt predispuşi la fibrilaţii coronariene fatale.

Carlo Deogracias, maestru în materie de porci, avea răbdarea unui crocodil. Făcuse experimente privind sedarea animalelor, folosind aceeaşi acepromazină pe care plănuia s-o folosească pe doctorul Lecter. Acum ştia cu precizie ce doze erau necesare pentru a potoli un porc sălbatic de o sută de kilograme, precum şi intervalele dintre doze, aşa încât animalul să rămână potolit timp de până la paisprezece ore, fără să sufere vreun efect secundar persistent.

Cum firma Verger făcea importuri şi exporturi de animale la scară largă şi era un partener stabil al Ministerului Agriculturii în programele experimentale de încrucişare, calea era netezită pentru porcii lui Mason. Fură trimise către Serviciul de Inspecţie Sanitară a Plantelor şi Animalelor din Riverdale, Maryland, după lege, formularele serviciului veterinar împreună, cu certificatele veterinare din Sardinia şi o taxă de 39,50 dolari pentru cele cincizeci de flacoane de spermă congelată pe care Carlo voia să le ia cu el.

Permisele pentru porci şi spermă se întoarseră prin fax şi, odată cu ele, o derogare de la carantina obişnuită din Key West pentru porci, plus confirmarea faptului că un inspector se va afla la Aeroportul Internaţional Baltimore-Washingtor pentru a facilita primirea animalelor.

Carlo şi ajutoarele sale, fraţii Piero şi Tommaso Falcione, adunară lăzile de transport. Erau lăzi excelente, cu uşi culisate la fiecare capăt, iar înăuntru căptuşite şi cu un strat de nisip pe fund. În ultima clipă îşi amintiră să împacheteze şi oglinda de bordel. Ceva legat de rama ei rococo în jurul imaginii reflectate a porcilor îl încântase la culme pe Mason în fotografii.

Cu grijă, Carlo droga şaisprezece porci: cinci masculi crescuţi în acelaşi ţarc şi unsprezece scroafe, una dintre ele gestantă, nici una în rut. După ce animalele deveniră inconştiente, le făcu o examinare fizică atentă. Le încercă dinţii ascuţiţi şi vârfurile colţilor mari cu degetul. Le ţinu în palme feţele groaznice la vedere, privi în ochii mici, lucioşi, ascultă ca să se asigure că au căile respiratorii degajate şi le legă gleznele mici, elegante. Apoi le târâi pe o pânză în lăzi şi închise uşile.

Camioanele porniră gemând pe drumul ce cobora din munţii Gennargentu spre Cagliari. La aeroport aştepta un avion de marfă aparţinând liniei aeriene Count Fleet, specializată în transportul cailor de curse. Acest avion transporta de obicei cai americani către şi din Dubai, pentru curse. Acum ducea un singur cal, preluat din Roma. Imediat ce simţi mirosul de sălbăticiune al porcilor, calul începu să se foiască, să necheze şi să dea cu copitele în cuşca sa bine capitonată, strâmtă, până când echipajul se văzu nevoit să-l dea jos din avion şi să-l lase în Cagliari, ceea ce-i pricinui ulterior lui Mason o cheltuiala consistentă, fiindcă a trebuit să trimită calul proprietarului său şi să-i plătească acestuia o compensaţie ca să evite un proces.

Carlo şi ajutoarele lui călătoriră cu porcii în cala presurizată a avionului. La fiecare jumătate de oră deasupra oceanului vălurit, Carlo trecea pe la fiecare porc în parte, punea mâna pe toracele păros şi cerceta bătaia inimii lui sălbatice.

Chiar în formă maximă şi flămânzi, şaisprezece porci nu aveau cum să-l consume pe doctorul Lecter în întregime într-o singură şedinţă. Avuseseră nevoie de o zi ca să-l consume complet pe producătorul de film.

În prima zi, Mason voia ca doctorul Lecter să-i vadă cum îi mănâncă picioarele. Peste noapte, Lecter avea să fie ţinut în viaţă cu ajutorul unei perfuzii cu soluţie salină, în aşteptarea următoarei mese.

În acest răgaz, Mason îi promisese lui Carlo o oră cu doctorul.

În a doua şedinţă, porcii puteau să-i mănânce în întregime organele interne şi să-i consume carnea de pe partea ventrală şi faţa într-o oră, mai întâi

primul schimb, cei mai mari porci şi femela gestantă, iar după ce aceştia se saturau urma al doilea val. Dar oricum, până atunci distracţia avea să fie încheiată.

CAPITOLUL 65

Bamey nu mai fusese niciodată în hambar. Intră pe o uşă laterală, dedesubtul unor şiruri de scaune ce înconjurau trei laturi ale unei arene vechi. Pustie şi tăcută, cu excepţia gânguritului porumbeilor de pe grinzi, arena păstra un aer de aşteptare. Dincolo de un stand de licitaţie se întindea hambarul deschis. Nişte uşi mari, duble, se deschideau spre aripa boxelor şi camera unde se depozitau harnaşamentele. Bamey auzi voci şi salută cu voce tare.

— În camera cu harnaşamente, Bamey, hai, intră! Vocea profundă a lui Margot.

Încăperea era veselă, pretutindeni se vedeau agăţate hăţuri şi Şei cu forme graţioase. Miros de piele. Razele calde ale soarelui, revărsate prin ferestrele prăfuite aflate chiar sub grinzile tavanului, intensificau mirosul de piele tăbăcită şi fân. Într-o parte se afla şura de fân.

Margot atârna ţesalele şi câteva frâie din piele folosite la îmblânzirea cailor sălbatici. Părul ei era mai palid decât fânul, ochii, la fel de albaştri ca ştampilele de inspecţie de pe came. – Salut! zise Bamey din prag.

Îşi spuse că încăperea părea puţin teatrală, aranjată de dragul copiilor care o vizitau. Înălţimea şi fasciculele de lumină care pătrundeau prin ferestrele plasate sus o făceau să semene a biserică.

— Salut, Bamey! Dacă mai rezişti, în douăzeci de minute mâncăm. Vocea lui Judy Ingram se auzi din fanarul de deasupra.

— Barneeeey! Bună dimineaţa! Aşteaptă să vezi ce avem la prânz! Margot, vrei să încercăm să mâncăm afară?

În fiecare duminică, Margot şi Judy aveau obiceiul să ţesale adunătura pestriţă de ponei de Shetland rotofei, ţinuţi pentru călărie, pentru copiii care veneau în vizită. Femeile aduceau de fiecare dată merinde pentru iarbă verde.

— Să încercăm pe latura de sud a hambarului, la soare, spuse Margot. Toată lumea părea puţin cam prea voioasă. O persoană cu experienţă prin spitale, cum era Bamey, ştie că voioşia excesivă nu prevesteşte nimic bun.

Camera pentru harnaşamente era dominată de craniul unui cal, aşezat pe perete cu puţin deasupra capului, cu frâu şi ochelari, drapat în steagul de curse al familiei Verger.

— Ăsta-i Fleet Shadow, a câştigat Cursa Lodgepole în 1952, singurul campion pe care l-a avut tata vreodată, explică Margot. A fost prea zgârcit ca să-l împăieze.

Se uită în sus la craniu.

— Seamănă cu Mason, nu crezi?

Într-un colţ se găsea un cuptor şi nişte foaie. Margot făcuse acolo un foc de cărbune ca să alunge răcoarea. Pe foc era o oală cu ceva care mirosea a supă.

Pe un banc de lucru se afla un set complet de unelte de fierărie. Ea luă un ciocan de fierărie, cel cu mâner scurt şi cap greu. Cu braţele şi pieptul ei puternic, Margot ar fi putut să fie ea însăşi un fierar, unul cu pectoralii deosebit de ascuţiţi.

— Vrei să-mi arunci păturile? strigă Judy de sus.

Margot luă o grămadă de pături de şa proaspăt spălate şi, cu o mişcare arcuită a braţului ei solid, le trimise în sus spre fanar.

— Bun, mă spăl şi scot mâncarea din maşină. Mâncăm într-un sfert de oră, bine?

Barney, simţind privirea scrutătoare a lui Margot, se abţinu să studieze posteriorul lui Judy. Pe jos erau câţiva baloţi de fân, acoperiţi cu pături, în chip de scaune. Margot şi Bamey se aşezară.

— Ai pierdut poneii. Au fost duşi la grajdul din Lester, spuse Margot.

— Am auzit camioanele azi-dimineaţă. Ce era cu ele?

— Treburi de-ale lui Mason.

O tăcere scurtă. Se simţiseră întotdeauna în largul lor tăcând, dar nu şi de data asta.

— Ştii, Bamey, uneori ajungi într-un punct în care nu mai poţi să vorbeşti, decât dacă ai de gând să faci ceva. Am ajuns şi noi acolo?

— Ca o relaţie sau ceva de genul ăsta, spuse Bamey. Analogia nefericit aleasă pluti între ei.

— Relaţie! ricana Margot. Îţi pot oferi ceva de o mie de ori bun decât asta! Ştii despre ce vorbim.

— În mare.

— Dar dacă te hotărăşti că nu vrei să faci ceva şi mai târziu se întâmplă oricum, înţelegi că nu mai poţi să te răzgândeşti niciodată?

Bamey văzuse la viaţa lui suficient de multe expresii faciale şi rămăsese în viaţă învăţând să le citească. Îşi dădu seama că ea spune adevărul.

— Ştiu.

— La fel şi dacă facem ceva. Voi fi extrem de generoasă cu tine o dată, şi numai o dată. Dar va fi suficient. Vrei să ştii cât?

— Margot, nu se va întâmpla nimic în tura mea. Nu atât timp cât iau bani de la el ca să-l îngrijesc.

— De ce, Bamey? El ridică din umeri.

— O afacere e o afacere.

— Numeşti asta afacere? Să-ţi spun eu o afacere, zise Margot. Cinci milioane de dolari, Bamey! Aceleaşi cinci pe care ar trebui le primească Krendler pentru că vinde FBI-ul, dacă vrei să ştii.

— E vorba doar să obţinem de la Mason suficientă spermă ca Judy să rămână însărcinată.

— Mai vorbim şi despre altceva, Bamey. Ştii că dacă iei spermă de la Mason şi-l laşi în viaţă, până la urmă îţi va veni de hac. Nu poţi fugi destul de departe. Ai ajunge la blestemaţii de porci.

— Ce mi s-ar întâmpla?

— Care-i motivul, Bamey? Semperfi, cum scrie pe braţul tău?

— Când am acceptat banii lui, am spus că voi avea grijă de el. Câtă vreme lucrez pentru el, n-am să-i fac nici un rău.

— Nu trebuie să-i... faci nimic, cu excepţia recoltării, după ce moare. Eu nu-l mai pot atinge acolo. S-ar putea să trebuiască să mă ajuţi cu Cordell.

— Dacă-l omori pe Mason, nu obţii decât un lot, spuse Bamey.

— Obţinem cinci centimetri cubi. Chiar şi cu un număr redus de spermatozoizi, putem să încercăm cinci înseninări, putem s-o facem in vitro – familia lui Judy e extrem de fertilă.

— Te-ai gândit să-l cumperi pe Cordell?

— Nu. El nu şi-ar ţine niciodată promisiunea. Cuvântul lui nu face doi bani. Mai devreme sau mai târziu, s-ar întoarce împotriva mea. Ar trebui să dispară.

— Te-ai gândit mult la asta.

— Da. Bamey, tu ai controlul postului de infirmerie. Monitoarele au suport video, se supraveghează fiecare clipă. Există imaginile în direct, dar nici o

casetă nu înregistrează. Noi… eu îmi bag mâna în carcasa aparatului respirator şi-i imobilizez pieptul. Monitoarele arată că aparatul funcţionează mai departe. Când pulsul şi tensiunea arterială se modifică, tu te repezi înăuntru, el e inconştient, poţi să-ncerci câte tehnici de resuscitare ai chef. Atâta doar că nu mă observi pe mine. Eu u apăs pieptul până moare. Ai făcut destule autopsii, Bamey. Ce se caută atunci când se bănuieşte asfixierea?

— Hemoragie sub pleoape.

— Mason nu are pleoape.

Margot îşi făcuse bine temele şi era obişnuită să cumpere orice, pe oricine. Barney o privi în ochi, dar fixă ciocanul cu coada ochiului când răspunse:

— Nu, Margot.

— Dacă te-aş lăsa să mi-o pui, ai face-o?

— Nu.

— Dacă ţi-aş pune-o eu, ai face-o?

— Nu.

— Dacă n-ai fi angajat aici, dacă n-ai avea nici o responsabilitate medicală faţă de el, ai face-o?

— Probabil că nu.

— E vorba de etică sau de laşitate?

— Nu ştiu.

— Hai să aflăm. Eşti concediat, Barney! El încuviinţă, nu foarte surprins.

— Şi, Barney?

Margot ridică un deget la buze.

— Ssst! Dă-ţi cuvântul. Trebuie să spun că te-aş putea băga în pământ cu incidentul acela din California? Nu-i nevoie să spun, nu-i aşa?

— Nu trebuie să-ţi faci griji, răspunse Barney. Eu trebuie să-mi fac griji. Nu ştiu cum lasă Mason oamenii să plece. Poate că dispar pur şi simplu.

— Nici tu nu trebuie să-ţi faci griji. Am să-i spun lui Mason că ai hepatită. Nu ştii prea multe despre afacerile lui, doar că încearcă să ajute oamenii legii. Iar el ştie că te avem la mână cu antecedentul, aşa că te va lăsa să pleci.

Bamey se întrebă cine îi păruse mai interesant doctorului Lecter în terapie: Mason Verger sau sora lui?

CAPITOLUL 66

Era noapte când camionul lung, argintiu, trase lângă hambarul de la Muskrat Farm. Întârziase şi toată lumea avea nervii întinşi la maximum.

Aranjamentele de la Aeroportul Internaţional Baltimore-Washington decurseseră bine la început. Inspectorul de la Ministerul Agriculturii ştampilă actele lotului de şaisprezece porci. Inspectorul era expert în materie de porci şi nu mai văzuse niciodată alţii să le semene.

Apoi Carlo Deogracias verifică interiorul camionului. Era un vehicul pentru transportarea animalelor vii şi mirosea ca atare, având numeroase urme rămase de la ocupanţii anteriori. Carlo nu lăsă să fie descărcaţi porcii. Avionul aşteptă până când şoferul furios, Carlo şi Piero Falcione găsiră alt camion pentru transportul animalelor vii, mai potrivit pentru mutarea containerelor, localizară o spălătorie de camioane dotată cu furtunuri cu abur şi curăţară interiorul vehiculului.

Ajunşi la poarta principală de la Muskrat Farm, altă sâcâială: paznicul verifică tonajul camionului şi refuză să-i lase să intre, pe motivul limitei de greutate pe un pod ornamental. Îi redirecţionă spre un drum care ocolea şi trecea prin pădurea naţionala. Ramurile copacilor zgâriară camionul înalt care se târa pe ultimi' trei kilometri.

Lui Carlo îi plăcu hambarul mare şi curat de la Muskrat Farm. Îi plăcu micul elevator cu furcă, prin intermediul căruia containerele fură duse lin în boxele pentru cai.

Când şoferul camionului aduse un electrod lângă cuşti şi propuse să „încerce" un porc ca să vadă cât de profund drogat este, Carlo îi smulse instrumentul, speriindu-l atât de rău, că omul nu mai avu curaj să-l ceară înapoi.

Carlo lăsă porcii să-şi revină din starea de sedare în semiîntuneric, fără să le dea drumul din cuşti până nu-i văzu în picioare şi complet treji. Se temea că aceia care se trezeau primii ar putea încerca să mănânce vreun somnoros încă

sedat. Orice siluetă lungită şi nemişcată îi atrăgea dacă turma nu dormea la un loc.

Piero şi Tommaso trebuiseră să fie de două ori mai atenţi după ce turma îl mâncase pe Oreste, producătorul de film, şi mai târziu pe asistentul acestuia, congelat. Oamenii nu puteau sta pe păşune sau în ţarc cu animalele. Porcii nu ameninţau, nu-şi dezveleau dinţii, cum fac cei sălbatici, ci se mulţumeau să-i urmărească pe oameni cu teribila încăpăţânare porcină şi se apropiau tot mai mult, până ajungeau suficient de aproape ca să atace.

Carlo, la fel de hotărât, nu-şi găsi odihna decât după ce parcurse pe jos, la lumina lanternei, toată lungimea gardului care delimita păşunea împădurită a lui Mason, alăturată marii păduri naţionale.

Scurmă pământul cu briceagul, examina fructele de pădure căzute sub copaci şi găsi ghindă. Auzise gaiţe înainte de lăsarea întunericului, când sosise, şi se gândise că e probabil să găsească ghindă. Într-adevăr, pe terenul îngrădit se găseau stejari albi, dar nu foarte mulţi. Nu voia ca porcii să-şi găsească hrana pe jos, aşa cum puteau găsi cu uşurinţă în pădurea mare.

Mason construise la capătul deschis al hambarului o barieră solidă cu o poartă olandeză, la fel ca aceea a lui Carlo.

Aflat în siguranţă dincolo de această barieră, Carlo putea să hrănească porcii, aruncând haine umplute cu pui morţi, pulpe de miel şi legume peste gard, în mijlocul lor.

Porcii nu erau domesticiţi, dar nici nu se temeau de oameni ori de gălăgie. Nici măcar Carlo nu putea să intre în ţarcul lor. Porcii au o scânteie de inteligenţă şi un simţ practic teribil. Aceştia nu erau ostili. Doar că le plăcea carnea de om. Aveau agilitatea bizonilor şi dinţii tăioşi ai câinelui ciobănesc, iar mişcările lor în jurul paznicilor aveau caracterul sinistru al premeditării. Piero fusese la un pas de moarte când recuperase, după o masă, o cămaşă pe care se gândiseră c-o mai pot folosi.

Nu mai existaseră niciodată asemenea porci, mai mari decât mistreţii europeni, dar la fel de sălbatici ca aceştia. Carlo considera că i-a creat. Ştia că ceea ce vor face porcii, răul pe care-l vor distruge va fi un merit suficient pentru el pe lumea cealaltă.

Înainte de miezul nopţii, somnul se aşternuse asupra tuturor în hambar: Carlo, Piero şi Tommaso dormeau fără vise în fanar, porcii sforăiau în cuştile lor, mişcându-şi în vis picioarele mici, elegante, iar vreo doi se foiră pe pânza

curată. Craniul calului de curse Fleet Shadow, luminat slab de focul de cărbuni din cuptorul de fierărie, îi veghea pe toţi.

CAPITOLUL 67

Atacarea unui agent al Biroului Federal de Investigaţii cu dovezile false ale lui Mason constituia un salt mare pentru Krendler şi-l cam lăsa cu răsuflarea tăiată. Dacă procurorul general l-ar fi prins, l-ar fi zdrobit ca pe un gândac.

Lăsând deoparte riscurile personale, problema distrugerii lui Clarice Starling nu cântărea în ochii lui Krendler la fel de greu ca distrugerea unui bărbat. Bărbaţii au familie de întreţinut; şi el îşi întreţinea familia, chiar aşa lacomă şi nerecunoscătoare cum era.

Iar Starling trebuia categoric să iasă din joc. Lăsată de capul ei, urmărind firele de până atunci cu aptitudinile domestice sâcâitoare ale unei femei, Clarice Starling l-ar fi găsit pe Hannibal Lecter. Iar dacă s-ar fi întâmplat aşa, Mason Verger nu i-ar mai fi dat lui nici un sfanţ.

Cu cât era despuiată mai curând de resursele ei şi pusă pe post de momeală, cu atât mai bine.

Krendler distrusese şi alte cariere pe parcursul propriei ascensiuni spre putere, mai întâi ca procuror statal cu activitate politică şi apoi la Justiţie. Ştia, din experienţă, că e mai uşor să distrugi cariera unei femei decât pe cea a unui bărbat. Dacă o femeie obţinea o promovare pe care n-ar fi trebuit s-o capete, cea mai eficientă cale e să afirmi că a obţinut-o stând pe spate.

Dar ar fi imposibil să faci o asemenea acuzaţie în privinţa lui Clarice Starling, îşi zise Krendler. De fapt, nu-i venea în minte nimeni altcineva care să aibă mai multă nevoie de o partidă straşnică. Uneori se gândea la acest act agresiv în vreme ce-şi răsucea degetul în nas.

Krendler n-ar fi putut să-şi explice antipatia faţă de Starling Era viscerală şi aparţinea unei părţi din el la care nu avea acces. O încăpere cu huse pe mobile şi un luminator, şi o fată cu înfăţişarea lui Starling, dar nu şi cu raţiunea ei, cu pantalonii adunaţi în jurul unei glezne, întrebându-l ce naiba e cu el, de ce nu se apropie, de ce nu se apucă de treabă, e cumva poponar? poponar? poponar?

Krendler reflectă că, dacă nu ştiai ce curvă e Starling, performanţele sale în uniformă erau cu mult mai bune decât o arătau puţinele ei promovări; trebuia să recunoască măcar atât. Recompensele primite de ea fuseseră mulţumitor de puţine: adăugând câte o picătură de otravă în dosarul ei de-a lungul anilor, Krendler izbutise să influenţeze comisia profesională a FBI să refuze numirea ei în mai multe misiuni excelente pe care ar fi trebuit să le obţină, iar atitudinea ei independentă şi limba ascuţită îl ajutaseră foarte mult.

Mason nu voia să aştepte verdictul în cazul de la piaţa de peşte Feliciana. Şi nu exista nici o garanţie că, la audiere, lui Starling i se va găsi vreo vină. Împuşcarea Eveldei Drumgo şi a celorlalţi fusese, evident, rezultatul unei breşe în securitatea raidului. Era un miracol că Starling reuşise să-l salveze pe ticălosul acela mic. Încă unul pe care cetăţenii trebuiau să-l hrănească. Ar fi fost uşor să zgândărească rana abia închisă a acelei întâmplări neplăcute, dar era o modalitate incomodă de a o doborî pe Starling.

Mai bine pe calea aleasă de Mason. Era rapidă şi o scotea pe Starling pe tuşă. Momentul era propice.

O axiomă din Washington, demonstrată mai frecvent decât teorema lui Pitagora, afirmă că în prezenţa oxigenului, o băşină zdravănă trasă de un făptaş evident acoperă multe alte „emanaţii" mai slabe din aceeaşi încăpere, cu condiţia să fie aproximativ simultane.

Prin urmare, procesul de la Casa Albă polariza suficient de mult atenţia Ministerului de Justiţie pentru ca el s-o poată acuza pe Starling.

Mason voia să apară câteva articole în presă, ca să le vadă doctorul Lecter. Dar Krendler trebuia să facă acele articole să pară un accident nefericit. Spre norocul lui, se apropia o ocazie care îi servea scopul: chiar aniversarea FBI.

Krendler avea o conştiinţă blândă care să-l absolve de păcate.

Această conştiinţă îl consola acum: dacă Starling îşi pierdea slujba, atunci, în cel mai rău caz, câteva blestemate de lesbiene din bârlogul unde locuia Starling vor trebui să se consoleze cu lipsa cinelor gătite din semipreparate, încălzite la microunde şi mâncate în faţa televizorului. În cel mai rău caz, ceea ce făcea el semăna cu a arunca peste bord un tun desprins de la locul lui, ca să nu mai ameninţe pe nimeni.

Aruncarea „tunului slobod" peste bord va „opri clătinarea bărcii", îşi zise el, mulţumit şi încântat, ca şi cum cele două metafore marinăreşti ar fi format

împreună o ecuaţie logică. Faptul că tocmai clătinarea bărcii făcuse tunul să se desfacă de la locul lui nu-l deranja câtuşi de puţin.

Krendler avea fantasme cât de intense şi de numeroase îi permitea imaginaţia. Acum, pentru propria plăcere, şi-o imagină pe Starling bătrână, împiedicându-se în ţâţe, cu picioarele alea frumuşele devenite noduroase şi cu varice, umblând anevoios pe scări în sus şi-n jos cu rufe în braţe, întorcându-şi faţa ca să nu vadă petele de pe cearşafuri, muncind pentru casă şi masă la un motel prăpădit aparţinând unui cuplu de lesbiene afurisite, bătrâne şi păroase.

Îşi imagină ce avea să-i spună data viitoare, când va triumfa m confruntarea cu „târfuliţa de la ţară umplută cu mămăligă".

Înarmat cu informaţiile de la doctorul Doemling, voia să se apropie de ea după ce o va vedea dezarmată şi să-i spună fără sa-şi mişte buzele: „Chiar şi pentru un gunoi alb din Sud, eşti prea mare ca să ţi-o tragi şi acuma cu tăticu'!" Repetă replica în minte şi se gândi să şi-o scrie în carnet.

Krendler avea mijloacele, timpul şi înveninarea necesare pentru a zdrobi cariera lui Starling, iar când se puse pe treabă, primi un ajutor enorm din partea şansei şi a poştei italiene.

CAPITOLUL 68

Cimitirul Battle Creek de lângă localitatea Hubbard din Texas este ca o cicatrice mică pe întinderea gălbuie a zonei centrale a statului Texas în decembrie. Vântul şuieră acum şi va şuiera întotdeauna – n-are rost să aştepţi să se oprească.

Sectorul cel nou al cimitirului are marcaje plate, ca să se poată tunde iarba mai uşor. Un balon argintiu în formă de inimă dansează pe mormântul unei fetiţe a cărei aniversare ar fi trebuit să fie azi. În partea veche a cimitirului, iarba este tunsă de fiecare dată pe poteci, iar printre morminte, ori de câte ori e posibil. Pământul e amestecat cu fâşii de panglică şi tulpini de flori ofilite. În fundul cimitirului s-au adunat într-un morman florile ofilite de pe morminte, intrate în descompunere. Între balonul argintiu şi grămada de flori descompuse aşteaptă un excavator cu motorul pornit. În cabină se află un tânăr negru, iar jos altul, care scapără un chibrit în căuşul palmei ca să-şi aprindă ţigara...

— Domnule Closter, am vrut să fiţi de faţă când facem asta, ca să vedeţi cu ce avem de-a face. Sunt sigur că veţi descuraja intenţia rudelor răposatului de a încerca să vadă, spuse domnul Greenlea, directorul Casei funerare Hubbard. Sicriul acesta va constitui o imagine de care să fie mândri – trebuie să vă felicit din nou pentru gusturile dumneavoastră – şi asta-i tot ce trebuie să vadă. Îmi face plăcere să vă acord reducerea de preţ profesională pentru el. Tatăl meu, decedat şi el, se odihneşte într-un sicriu identic cu acesta.

Făcu un semn bărbatului din cabina excavatorului şi cupa utilajului muşcă din mormântul năpădit de buruieni.

— Sunteţi sigur în privinţa pietrei funerare, domnule Closter?

— Da, spuse doctorul Lecter. Copiii au dat comandă de o singură piatră funerară pentru ambii părinţi.

Rămaseră lângă mormânt fără să vorbească, cu manşetele pantalonilor fluturând în vânt, până ce excavatorul se opri la aproximativ jumătate de metru adâncime.

— Mai departe ar fi bine să continuăm cu lopata, spuse Greenlea.

Cei doi muncitori săriră în groapă şi se apucară să scoată pământul mai departe cu mişcări uşoare, exersate îndelung.

— Cu grijă! spuse Greenlea. Sicriul acela n-a fost cine ştie ce nici la început. Nu semăna nici pe departe cu ăsta care-l aşteaptă acum.

Într-adevăr, sicriul ieftin din placaj se prăbuşise peste locatarul lui. Greenlea puse muncitorii să cureţe pământul din jurul lui şi să strecoare o bucată de pânză pe sub fundul coşciugului, care rămăsese intact. Sicriul fii apoi ridicat cu tot cu pânză şi pus într-o camionetă.

Pe o masă grosolană din garajul casei funerare Hubbard, bucăţile capacului sfărâmat fură date la o parte, dezvăluind un schelet destul de mare.

Doctorul Lecter îl examina rapid. Un glonţ crestase coasta scurtă de deasupra ficatului; în partea stângă a frunţii se vedea o fractură şi o gaură de glonţ.

Craniul, doar parţial expus, avea pometţii proeminenţi, bine conturaţi pe care-i mai văzuse.

— Pământul nu lasă prea mare lucru, comentă Greenlea. Resturile putrezite ale unor pantaloni şi zdrenţele cămăşii de cowboy înveleau oasele. Nasturii din sidef ai cămăşii căzuseră printre coaste. O pălărie de cowboy din piele de castor se odihnea pe piept. Pe borul ei se vedea o crestătură, iar în calotă, o gaură.

— L-aţi cunoscut pe răposat? întrebă doctorul Lecter.

— Am cumpărat casa funerară şi am preluat cimitirul abia în 1989, ca supliment la grupul nostru. Acum locuiesc aici, dar sediul firmei noastre e în St. Louis. Vreţi să încercăm să păstrăm hainele? Sau v-aş putea da un costum, dar nu cred...

— Nu. Curăţaţi oasele, nu păstraţi nici un articol vestimentar, cu excepţia pălăriei, a cataramei de la centură şi a cizmelor. Puneţi oasele mici de la mâini şi picioare într-o pungă şi înveliţi-le în cel mai bun giulgiu de mătase pe care-l aveţi, împreună cu craniul şi oasele lungi. Nu trebuie să le aşezaţi la locul lor, doar să le puneţi pe toate. Dacă păstraţi piatra funerară, va compensa cheltuielile pentru reînchiderea mormântului?

— Da. Semnaţi aici, vă rog, şi vă voi da copii pentru celelalte, spuse Greenlea, încântat la culme de sicriul pe care-l vânduse – cei mai mulţi antreprenori de pompe funebre veniţi să transfere un decedat ar fi transportat osemintele într-o cutie şi ar fi vândut rudelor un sicriu propriu.

Actele de deshumare aduse de doctorul Lecter erau în perfectă concordanţă cu Codul de Sănătate şi Siguranţă al statului Texas, secţiunea 711.004, după cum ştia că vor fi: le făcuse el însuşi, după ce obţinuse cerinţele şi formularele în facsimil de la Biblioteca de drept pentru consultare rapidă aparţinând Asociaţiei Districtuale Texas.

Cei doi muncitori, recunoscători pentru peretele din spate rabatabil al camionetei închiriate de doctorul Lecter, împinseră sicriul cel nou la locul lui şi-l legară pe căruciorul care-l aştepta, alături de unicul obiect care mai exista în camionetă – un mic dulap din placaj.

— Ce idee grozavă, să-ţi iei dulapul cu tine! Te scuteşte să-ţi Şifonezi hainele de ceremonie într-o valiză, nu? remarcă Greenlea.

În Dallas, doctorul scoase din dulap cutia unei viole şi puse în ea grămada de oase învelite în mătase; pălăria se potrivi frumos în compartimentul inferior, iar craniul îl puse în pălărie, la adăpost.

La cimitirul Fish Trap făcu vânt coşciugului din spate; maşina închiriată o predă la aeroportul Dallas-Förth Worth, de unde, cu cutia violei la el, plecă direct spre Philadelphia.

CAPITOLUL 69

Luni, Clarice Starling voia să verifice cumpărăturile exotice făcute în weekend, iar computerul ei avea unele probleme, care necesitau ajutorul specialistului ei de la Departamentul Tehnic. Chiar şi reducând drastic listele cu două-trei din cele mai deosebite vinuri la cinci furnizori, sursele de pare de fois gras american la două, iar magazinele de delicatese vegetale la cinci, numărul cumpărăturilor era formidabil. Apelurile primite de la magazinele de băuturi individuale pe numărul de telefon de pe buletinul emis trebuiau introduse manual.

Pe baza identificării doctorului Lecter ca autorul crimei a cărei victimă fusese vânătorul de căprioare din Virginia, Starling reduse lista la cumpărăturile de pe coasta de est, cu excepţia pafe-ului de la Sonoma. Fauchon din Paris refuzase să coopereze. Starling nu pricepu o iotă din spusele celor de la magazinul florentin Vera dai 1926 cu care vorbise la telefon, aşa că trimise Chesturii un fax în care cerea ajutor pentru eventualitatea că doctorul Lecter a comandat trate albe.

La sfârşitul zilei de muncă de luni, 17 decembrie, Starling avea douăsprezece piste posibile de urmărit. Erau rezultatul unor combinaţii de cumpărături plătite cu cărţi de credit. Un bărbat cumpărase o casetă de Petrus şi un Jaguar cu suprapresiune, plătite cu aceeaşi carte de credit American Express.

Altcineva comandase o casetă de Bâtard-Montrachet şi una de stridii verzi de Gironde.

Starling transmise birourilor teritoriale fiecare posibilitate pentru a fi urmărită.

Ea şi Eric Pickford munceau în ture separate, dar care se suprapuneau, astfel încât în birou să se afle permanent cineva în timpul programului de lucru al magazinelor.

Era a patra zi a lui Pickford de când primise această sarcină; îşi petrecu o parte din zi programând funcţia de apelare automată a telefonului său. Nu etichetă butoanele.

Când el ieşi să-şi ia cafea, Starling apăsă primul buton al telefonului lui. Răspunse Paul Krendler în persoană.

Ea închise şi rămase tăcută. Venise vremea să plece acasă. Rotindu-şi scaunul, privi toate obiectele din casa lui Hannibal. Radiografiile, cărţile, masa aşternută pentru o persoană. Apoi ieşi printre draperii.

Biroul lui Crawford era descuiat şi gol. Puloverul pe care i-l împletise răposata lui soţie atârna pe un cuier din colţ. Starling întinse mâna spre pulover, fără să-l atingă de-a dreptul, apoi îşi aruncă haina pe umeri şi porni pe drumul lung spre maşina ei. Nu avea să mai vadă Quantico niciodată.

CAPITOLUL 70

În seara zilei de 17 decembrie, soneria de la uşa lui Clarice Starling sună. Zări o maşină a poliţiei federale în spatele Mustangului, pe aleea ei.

Şeriful era Bobby, cel care o adusese acasă de la spital după schimbul de focuri de la Feliciana.

— Salut, Starling!

— Salut, Bobby! Intră.

— Aş vrea, dar mai întâi trebuie să-ţi spun: am o citaţie să-ţi dau.

— Păi, ce naiba, dă-mi-o în casa, unde e cald! replică Starling, simţindu-se amorţită pe dinăuntru.

Citaţia, cu antetul Inspectorului General al Ministerului de Justiţie, îi cerea să se prezinte la o audiere a doua zi, 18 decembrie, la ora nouă dimineaţa, în clădirea J. Edgar Hoover.

— Vrei să te duc cu maşina mâine? întrebă şeriful. Starling clătină din cap.

— Mulţumesc, Bobby, am să merg cu maşina mea. Vrei nişte cafea?

— Nu, mersi. Îmi pare rău, Starling.

Şeriful voia în mod evident să plece. Se lăsă o tăcere stânjenitoare.

— Urechea ta arată mai bine, spuse el în cele din urmă. Ea îi făcu semn cu mâna când el ieşi de pe alee cu maşina.

Scrisoarea îi spunea pur şi simplu să se prezinte la audiere. Nu se specifica nici un motiv.

Ardelia Mapp, veterană a războaielor din sânul FBI, îi prepară imediat cel mai puternic ceai din plante medicinale al bunicii sale, reţetă renumită pentru amplificarea acuităţii intelectuale. Lui Starling îi era groază de ceaiul acela de fiecare dată, dar nu avea scăpare. Mapp ciocăni cu degetul în scrisoare.

— Inspectorul General nu trebuie să-ţi spună absolut nimic, zise ea printre înghiţituri. Dacă Biroul de responsabilitate profesională de la noi sau cel al Ministerului de Justiţie ar avea acuzaţii, ar trebui să-ţi spună, ar trebui să-ţi trimită şi nişte hârtii lămuritoare odată cu citaţia. Ar trebui să-ţi dea un nenorocit de formular 645 sau 644 cu acuzaţiile scrise negru pe alb, iar dacă ar

fi acuzaţii penale, ai avea un avocat, explicaţii complete, tot ce capătă infractorii, nu-i aşa?

— La naiba, ai dreptate!

— Ei bine, în felul ăsta nu capeţi nimic dinainte. Inspectorul General funcţionează pe criterii politice, poate să preia orice caz.

— L-a preluat pe ăsta.

— Cu Krendler suflându-i fum în fund! Indiferent despre ce-ar fi vorba, dacă te hotărăşti că vrei să mergi pe ideea discriminării pe bază de sex, am toate numerele de telefon necesare. Acum, Starling, ascultă-mă: trebuie să le spui că vrei să înregistrezi şedinţa. Inspectorul General nu foloseşte depoziţii semnate. Lonnie Gains a intrat în bucluc cu ei din cauza asta. Ei ţin evidenţa a ceea ce spui, numai că uneori spusele tale se schimbă mai târziu. Nu vezi niciodată vreo transcriere.

Când Starling îl sună pe Jack Crawford, părea că l-a trezit din somn.

— Nu ştiu despre ce-i vorba, Starling, spuse el. Am să dau nişte telefoane. Un singur lucru ştiu: mâine am să fiu acolo.

CAPITOLUL 71

Dimineaţa. Cuşca din beton armat a clădirii Hoover pândeşte posomorâtă sub un cer lăptos.

În epoca atentatelor cu bombă, intrarea principală şi curtea sunt închise în majoritatea zilelor, iar clădirea e înconjurată de un de automobile vechi ale FBI, alcătuind o barieră improvizată. Poliţia din Washington, tributară unei politici absurde, scria amenzi pentru unele dintre maşinile-obstacol zi după zi, teancul adunându-se tot mai gros sub ştergătoarele de parbriz, unele hârtii fiind smulse de vânt şi suflate în stradă.

Un vagabond care se încălzea deasupra grilajului ce acoperea o gură de aerisire de pe trotuar o strigă pe Starling, ridicând mâna spre ea. Avea un obraz colorat în portocaliu, de la un dezinfectant administrat la Urgenţe. Întinse un pahar de plastic cu marginile uzate. Starling căută un dolar în poşetă, dar până la urmă îi dădu doi, aplecându-se în amestecul de aer cald, stătut şi abur.

— Să-ţi dea Dumnezeu noroc! zise vagabondul.

— Chiar am nevoie. Fiecare dram contează.

Starling îşi luă o cafea mare de la o cafenea aflată pe partea dinspre Tenth Street a clădirii Hoover, la fel cum făcuse de atâtea ori în decursul anilor. Avea nevoie de cafea după somnul cu întreruperi, dar pe de altă parte trebuie să evite să meargă la toaletă în timpul audierii. Se hotărî să bea doar jumătate de ceaşcă, îl zări pe geam pe Crawford şi-l ajunse din urmă pe trotuar.

— Vreţi să împărţim cafeaua asta, domnule Crawford? Pot să mai iau un pahar.

— E fără cofeină?

— Nu.

— Mai bine mă abţin, altfel o să-mi sară ţandăra.

Era palid, tras la faţă şi arăta îmbătrânit. Pe vârful nasului avea o picătură limpede de apă. Ieşiră din aglomeraţia de pietoni şi se îndreptară spre intrarea laterală a sediului FBI.

— Nu ştiu pentru ce e şedinţa asta, Starling. Din câte am aflat, nimeni altcineva implicat în schimbul de focuri de la Feliciana n-a fost chemat. Sunt alături de tine.

Starling îi oferi o batistă de hârtie; se amestecară în fluxul constant de angajaţi din schimbul de zi care tocmai soseau. Starling îşi spuse că personalul arăta neobişnuit de gătit.

— A nouăzecea aniversare a FBI. Bush vine să ţină un discurs, îi aminti Crawford.

Pe strada laterală se aflau patru vehicule de televiziune, dotate pentru transmisia prin satelit.

O echipă de filmare de la WFUL-TV era instalată pe trotuar, filmând un bărbat tânăr, tuns foarte scurt, care vorbea în microfonul pe care-l ţinea în mână. Un asistent de producţie cocoţat pe acoperişul dubei îi zări pe Starling şi Crawford venind prin mulţime.

— Uite-o, uite-o, cea cu pardesiu bleumarin! strigă el.

— Îi dăm drumul, spuse cel tuns scurt. Motor! Echipajul dădu trecătorii la o parte ca să ajungă cu camera sub nasul lui Starling.

— Agent special Starling, ce aveţi de spus despre ancheta cu privire la masacrul din piaţa de peşte Feliciana? A fost înaintat raportul? Sunteţi acuzată de uciderea celor cinci...

Crawford îşi scoase pălăria şi, prefăcându-se că-şi fereşte ochii de luminile puternice, reuşi să acopere obiectivul preţ de o clipă. Numai uşile de la intrare, păzite, opriră echipajul. „Jigodiile, cineva le-a vândut pontul!"

Odată intraţi în clădire, se opriră în hol. Ceaţa de afară îi acoperise pe amândoi cu picături mici de apă. Crawford înghiţi o tabletă de Gingko biloba.

— Starling, cred că au ales ziua de azi din cauza agitaţiei creată de proces şi de aniversare. Orice ar vrea să facă, s-ar putea strecura repede şi pe neobservate.

— Şi-atunci de ce să informeze presa?

— Pentru că nu toţi cei implicaţi în audiere cântă după aceeaşi partitură. Mai ai zece minute, vrei să mergi la toaletă?

CAPITOLUL 72

Starling fusese rareori la etajul al şaptelea al clădirii J. Edgar Hoover, etajul conducerii. Cu şapte ani în urmă, ea şi mai mulţi colegi de-ai ei, proaspeţi absolvenţi, se adunaseră acolo ca să vadă cum directorul o felicită pe Ardelia Mapp, şefă de promoţie, iar o dată un director adjunct a chemat-o ca săi înmâneze medalia de campioană la lupta cu pistolul.

Covorul din biroul directorului adjunct Noonan era mai gros decât toate pe care păşise până atunci. În atmosfera prietenoasă creată de fotoliile îmbrăcate în piele din sala de şedinţe persista un miros distinct de ţigară. Se întrebă dacă aruncaseră mucurile şi dăduseră drumul la ventilator înainte să sosească ea.

Trei bărbaţi se ridicară când ea intră împreună cu Crawford, iar un al patrulea, nu. Cei în picioare erau fostul şef al lui Starling, Clint Pearsall de la Buzzard's Point, biroul de teren din Washington, apoi Paul Noonan, directorul adjunct al FBI şi un bărbat înalt, roşcat, cu costum de mătase. Cel rămas aşezat era Paul Krendler de la biroul Inspectorului General. Krendler îşi roti capul pe gâtul său lung, de parcă ar fi localizat-o după miros, în mod neobişnuit, într-un colţ al camerei stătea un şerif federal pe care Starling nu-l cunoştea.

Angajaţii FBI şi ai Ministerului de Justiţie au întotdeauna o înfăţişare îngrijită, dar aceştia erau gătiţi pentru camerele de filmat. Starling îşi dădu seama că, probabil, în cursul zilei aveau să participe la ceremonia la care era invitat fostul preşedinte Bush. Altfel, ar fi fost chemată la Ministerul de Justiţie, nu în clădirea Hoover.

Krendler se încruntă văzându-l pe Jack Crawford lângă Starling.

— Domnule Crawford, nu cred că prezenţa dumneavoastră este necesară pentru această procedură.

— Eu sunt superiorul direct al agentei speciale Starling. Locul meu e aici.

— Nu prea cred, zise Krendler. Se întoarse spre Noonan:

— Clint Pearsall e şeful ei oficial, cu Crawford lucrează doar temporar. Sunt de părere că agenta specială Starling ar trebui anchetată în particular. Dacă avem nevoie de informaţii suplimentare, îl putem ruga pe directorul de departament Crawford să rămână în apropiere, ca să-l putem chema.

Noonan încuviinţă.

— Jack, contribuţia ta va fi binevenită, fără doar şi poate, după ce auzim depoziţia independentă a ac... agentei speciale Starling. Aş vrea să rămâi în preajmă, Jack. Dacă vrei să stai în sala de lectură a bibliotecii, fă-te comod, am să te chem eu.

Crawford se ridică în picioare.

— Domnule director Noonan, pot să spun...

— Puteţi pleca, asta e ceea ce puteţi face, interveni Krendler. Noonan se ridică şi el.

— O clipă, domnule Krendler, până una-alta, şedinţa o conduc eu. Jack, noi doi ne cunoaştem de mult timp. Domnul de la Justiţie e prea recent numit ca să înţeleagă asta. Îţi Va veni rândul să spui ce ai de spus. Acum du-te şi las-o pe Starling să vorbească singură în nume propriu.

Apoi Noonan se aplecă spre Krendler şi-i spuse la ureche ceva care-l făcu să se înroşească.

Crawford se uită la Starling. Nu putea decât să blesteme.

— Mulţumesc că aţi venit, domnule Crawford! spuse ea.

Şeriful îl conduse pe Crawford spre uşă. Starling auzi uşa închizându-se în urma lui, îşi îndreptă spatele şi-i înfruntă pe cei patru singură. Începând din acel punct, şedinţa se desfăşură cu repeziciunea unei amputări în secolul al XVIII-lea.

Noonan era persoana din FBI cu cea mai mare autoritate din încăpere, dar Inspectorul general se afla deasupra lui în ierarhie; aparent, inspectorul îl trimisese pe Krendler ca plenipotenţiar al său. Noonan luă în mână dosarul pe care-l avea în mână.

— Te rog să te prezinţi, pentru înregistrarea în procesul verbal.

— Agent special Clarice Starling. Există un proces verbal, domnule director? Aş fi bucuroasă să existe.

El nu răspunse.

— Vă deranjează dacă înregistrez şedinţa?

Starling scoase un mic reportofon Nagra din poşetă. Krendler interveni:

— În mod obişnuit, acest gen de audiere preliminară ar trebui să aibă loc în biroul Inspectorului general, la Ministerul Justiţiei. O ţinem aici fiindcă este mai comod pentru toată lumea, date fiind ceremoniile de astăzi, dar se aplică

regulile IG. Având în vedere posibilele consecinţe diplomatice ale acestei probleme, nu sunt admise înregistrările.

— Spuneţi-i care sunt acuzaţiile, domnule Krendler, ceru Noonan.

— Agent special Starling, eşti acuzată de dezvăluirea, contrar legii, a unor informaţii delicate unui infractor fugar, spuse Krendler controlându-şi cu cea mai mare grijă expresia feţei. Mai exact, eşti acuzată de publicarea acestui anunţ în două ziare italiene, pentru a-l avertiza pe fugarul Hannibal Lecter că îl pândeşte pericolul de a fi prins.

Şeriful îi aduse lui Starling o pagină tipărită neîngrijit din ziarul La Nazione. Ea se întoarse spre fereastră ca să citească rândurile încercuite: „A. A. Aaron: Predă-te celor mai apropiate autorităţi, duşmanii sunt aproape. Hannah."

— Ce ai de spus?

— N-am făcut-o eu. N-am mai văzut anunţul ăsta până acum.

— Cum îţi explici faptul că în anunţ se foloseşte numele de cod Hannah, cunoscut numai de doctorul Hannibal Lecter şi de FBI? Numele de cod pe care Lecter ţi-a cerut să-l foloseşti?

— Nu ştiu. Cine a găsit anunţul?

— A fost văzut din întâmplare de cei de la Serviciul Documente de la Langley, în cursul traducerii materialelor publicate de La Nazione despre doctorul Lecter.

— Dacă acest cod este un secret doar al FBI, cum se face că Serviciul Documente de la Langley l-a recunoscut în ziar? Serviciul Documente aparţine de CIA. Să-i întrebăm cine le-a atras atenţia asupra lui „Hannah".

— Sunt sigur că traducătorul cunoştea bine materialele cazului.

— Chiar atât de bine? Mă îndoiesc! Să-l întrebăm cine i-a sugerat să aibă numele în vedere. De unde puteam să ştiu că doctorul Lecter se află în Florenţa?

— Tu eşti cea care a descoperit cercetările făcute de Chestura din Florenţa, prin computer, în dosarul PECV al lui Lecter, spuse Krendler. Cercetările s-au făcut cu mai multe zile înainte de uciderea lui Pazzi. Noi nu ştim când le-ai descoperit. Ce alt motiv ar fi avut Chestura din Florenţa să întrebe de Lecter?

— Ce motiv aş fi putut avea eu să-l avertizez? Domnule director Noonan, de ce este aceasta o problemă de competenţa IG? Sunt gata pentru un test cu detectorul de minciuni oricând. Aduceţi aparatul.

— Italienii au înaintat un protest diplomatic faţă de încercarea de a avertiza un infractor cunoscut, aflat pe teritoriul lor, spuse Noonan, făcând semn către bărbatul roşcat de lângă el. Dânsul este domnul Montenegro de la Ambasada Italiei.

— Bună dimineaţa, domnule. Şi italienii cum au aflat? întrebă Starling. Nu cred că de la Langley.

— Protestul diplomatic a trimis mingea în terenul nostru, zise Krendler înainte ca Montenegro să poată deschide gura. Vrem ca toată povestea să se lămurească mulţumitor pentru autorităţile italiene, pentru mine şi pentru IG, şi încă foarte repede. E mai bine pentru toată lumea dacă privim faptele concrete laolaltă. Ce e între tine şi doctorul Lecter, domnişoară Starling?

— L-am interogat pe doctorul Lecter de mai multe ori, la ordinul domnului director de departament Crawford. După evadarea doctorului Lecter, am primit de la el două scrisori în şapte ani. Le aveţi pe amândouă.

— De fapt, avem mai multe, zise Krendler. Asta ne-a parvenit ieri. Ce altceva ai mai primit, nu ştim.

Se întinse să ia o cutie de carton aflată lângă el, cu multe timbre şi mototolită de manevrele lucrătorilor poştali. Krendler se prefăcu că savurează parfumurile care emanau din cutie. Indică eticheta destinatarului cu degetul, fără a se obosi să i-o arate lui Starling.

— Trimis pe adresa ta de acasă, din Arlington, agent special Starling. Domnule Montenegro, vreţi să ne spuneţi ce sunt aceste articole?

Diplomatul cotrobăi printre obiectele înfăşurate în hârtie de ambalaj; butonii de la manşetele cămăşii sale sclipiră.

— Da, sunt nişte loţiuni, apoi *sapone di mandorle*, renumitul săpun de migdale al farmaciei Santa Măria Novella din Florenţa, şi nişte parfumuri. Genul de cadouri pe care-l fac oamenii îndrăgostiţi.

— Au fost cercetate pentru substanţe toxice şi iritante, nu-i aşa, Clint? îl întrebă Noonan pe fostul şef al lui Starling.

Pearsall părea stânjenit.

— Da, spuse el. Nu-i nimic anormal cu ele.

— Un cadou de iubire, zise Krendler cu oarecare satisfacţie. Dar mai este şi scrisoarea însoţitoare.

Despături foaia de pergament din cutie şi o ridică, dezvăluind fotografia din ziar înfăţişând chipul lui Starling, cu trup de leoaică înaripată. Întoarse foaia ca să citească rândurile scrise de mâna doctorului Lecter.

Te-ai întrebat vreodată, Clarice, de ce nu te înţeleg filistinii? Ştii de ce? Fiindcă tu eşti răspunsul la ghicitoarea lui Samson: leoaică pe dinafară, miere pe dinăuntru.

— *Il mielo dentro la leonessa*, frumos spus, remarcă Monte-negro, reţinând expresia pentru propria folosinţă la o dată ulterioară.

— Ce e?! întrebă Krendler.

Italianul dădu din mână şi ignoră întrebarea, dându-şi seama că Krendler nu va înţelege niciodată muzicalitatea metaforei doctorului Lecter şi nici nu-i va simţi evocările tactile.

— Inspectorul General vrea să înceapă de-aici, din cauza ramificaţiilor internaţionale, spuse Krendler. În ce direcţie se vor îndrepta lucrurile, spre acuzaţii administrative sau penale, depinde de ceea ce vom găsi în cercetările noastre. Dacă vor fi penale, agent special Starling, cazul va fi înaintat Secţiei de integritate publică a Ministerului de Justiţie. SIP va intenta procesul. Vei fi informată cu suficient timp înainte, ca să te pregăteşti. Domnule director Noonan...

Noonan trase aer în piept şi lăsă ghilotina să cadă.

— Clarice Starling, eşti suspendată temporar până la clarificarea acestei probleme. Vei preda arma şi legitimaţiile FBI. Ţi se revocă accesul în toate clădirile federale, cu excepţia celor publice. Vei părăsi clădirea sub escortă. Acum te rog să predai agentului special Pearsall armele şi legitimaţia. Apropie-te!

Mergând spre masă, Starling îi văzu preţ de o clipă pe cei patru bărbaţi în chip de popice la un concurs de tragere. I-ar fi putut ucide pe toţi înainte ca vreunul dintre ei să apuce să-şi scoată arma. Clipa trecu. Îşi scoase revolverul de calibrul .45 şi-l privi ţintă pe Krendler în timp ce scoase siguranţa şi apoi încărcătorul din magazia pistolului. Krendler îl prinse în aer şi-l strânse până i se albiră încheieturile degetelor.

Urmară la rând insigna şi legitimaţia.

— Ai un pistol de rezervă? întrebă Krendler. Şi o puşcă?

— Starling? o somă Noonan să răspundă.

— Încuiate în maşină.

— Alte echipamente tactice?

— O cască şi o vestă.

— Domnule şerif, vei recupera aceste obiecte când o vei escorta pe domnişoara Starling la maşina ei, spuse Krendler. Ai un telefon mobil cu codificator?

— Da.

Krendler se uită la Noonan cu sprâncenele ridicate.

— Predă-l, zise Noonan.

— Aş vrea să spun ceva. Cred că am dreptul. Noonan se uită la ceas.

— Dă-i drumul.

— E o înscenare. Cred că Mason Verger încearcă să-l prindă el însuşi pe doctorul Lecter în scopul răzbunării personale. Cred că i-a scăpat printre degete. Cred că domnul Krendler este în complicitate cu Verger şi vrea ca eforturile FBI împotriva doctorului Lecter să acţioneze în avantajul lui Verger. Cred că Paul Krendler de la Ministerul Justiţiei scoate bani frumoşi din asta şi mai cred că abia aşteaptă să mă distrugă. Domnul Krendler s-a mai purtat necuviincios cu mine şi în trecut, iar acum acţionează în egală măsură din răutate şi în virtutea intereselor financiare personale. Chiar săptămâna asta m-a numit „târfuliţă de la ţară umplută cu mămăligă". Aş vrea să-l provoc pe domnul Krendler în faţa acestei comisii să susţină un test cu detectorul de minciuni, în paralel cu mine, pe aceste subiecte. Vă stau la dispoziţie. Am putea s-o facem acum.

— Agent special Starling, ai noroc că azi nu eşti sub prestare de jurământ! începu Krendler.

— Puneţi-mă să jur. Dar juri şi dumneata cu mine!

— Vreau să te asigur că, dacă nu există probe, vei beneficia de repunere deplină în drepturi, spuse Krendler cu cea mai binevoitoare voce. Între timp, vei primi salariul în continuare şi vei avea mai departe dreptul la serviciile medicale şi de asigurare. Suspendarea temporară nu reprezintă o pedeapsă, agent Starling. Foloseşte-o în beneficiul tău, continuă el, adoptând un ton confidenţial. De fapt, dacă vrei să profiţi de ocazie şi să te duci la spital să ţi se scoată murdăria aceea din obraz, sunt sigur că...

— Nu e murdărie, replică Starling. E praf de puşcă. Nu mă miră că nu l-ai recunoscut!

Şeriful aştepta cu mâna întinsă spre ea.

— Îmi pare rău, Starling, spuse Clint Pearsall, cu mâinile încărcate de obiectele ei.

Ea îl privi o clipă, apoi întoarse capul. Paul Krendler se îndreptă spre ea, în vreme ce ceilalţi aşteptau politicoşi ca diplomatul italian, Montenegro, să iasă primul din cameră. Krendler începu să spună ceva printre dinţi, avea replica pregătită dinainte:

— Starling, eşti prea mare ca să mai...

— Scuzaţi-mă.

Era Montenegro. Diplomatul cel înalt se întorsese de la uşă şi venea spre ea.

— Scuzaţi-mă, repetă el privindu-l ţintă pe Krendler, până când acesta se îndepărtă, cu chipul schimonosit.

— Regret ceea ce vi se întâmplă. Sper că sunteţi nevinovată. Promit că voi face presiuni asupra Chesturii din Florenţa pentru a afla cum s-a plătit pentru acel inserzione, acel anunţ din La Nazione. Dacă aveţi în minte vreun aspect în... În sfera mea din Italia care să poată fi urmărit, vă rog să-mi spuneţi, şi voi insista să fie urmărit.

Montenegro îi oferi o carte de vizită, mică, tare, scrisă în relief, şi păru să nu observe mâna întinsă a lui Krendler înainte de a ieşi din încăpere.

Reporterii, cărora li se permisese accesul prin intrarea principală în vederea ceremoniei aniversare ce avea să urmeze, se adunaseră în curte. Câţiva păreau să ştie după cine să se uite.

— Trebuie să mă ţii de braţ? îl întrebă Starling pe şerif.

— Nu, doamnă, nu trebuie, răspunse el, şi-i făcu loc să treacă printre microfoane şi întrebări strigate.

De astă dată, reporterul tuns scurt părea să fie bine informat.

— Este adevărat că ai fost suspendată din cazul Hannibal Lecter? Crezi că ţi se vor aduce acuzaţii penale? Ce răspuns ai la acuzaţiile aduse de italieni? strigă el.

În garaj, Starling predă vesta de protecţie, casca, puşca şi revolverul de rezervă. Şeriful aşteptă până când ea scoase încărcătorul din pistolul mic şi-l şterse cu o pânză îmbibată în ulei.

— Te-am văzut trăgând la Quantico, agent Starling, spuse el. Am ajuns şi eu până în sferturile de finală. Am să-ţi curăţ eu celălalt revolver înainte să fie pus la păstrare.

— Mulţumesc, domnule şerif.

El mai zăbovi după ce Starling urcă în maşină. Spuse ceva, încercând să acopere bubuitul motorului. Ea coborî geamul şi el repetă:

— Mi se pare nedrept ce ţi se întâmplă!

— Mulţumesc. Contează mult că mi-ai spus asta.

O maşină a presei aştepta la ieşirea din garaj. Starling acceleră ca să scape de ea şi se alese cu o amendă pentru exces de viteză la trei cvartale distanţă de clădirea J. Edgar Hoover. Fotoreporterii o surprinseră pe peliculă în timp ce poliţistul de la circulaţie îi tăia chitanţa.

Directorul adjunct Noonan se aşeză la birou după încheierea şedinţei, frecându-şi urmele lăsate pe nas de ochelari.

Nu-l deranja prea mult faptul de a se descotorosi de Starling; considera că femeile au o latură emoţională care adesea nu se potriveşte cu FBI-ul. Dar îl durea să-l vadă pe Jack Crawford dat la o parte. Jack şi cu el fuseseră foarte apropiaţi. Poate că Jack avea o slăbiciune pentru Starling, dar aşa ceva se mai întâmplă – șotia lui fiind moartă şi aşa mai departe. Lui Noonan i se întâmplase o dată ca, o săptămână întreagă, să nu-şi poată lua ochii de la o stenografă atrăgătoare; a fost silit să se descotorosească de ea înainte ca fata să provoace necazuri.

Noonan îşi puse ochelarii şi luă liftul spre bibliotecă. Îl găsi pe Jack Crawford în sala de lectură, pe un scaun, cu capul rezemat de perete. Noonan crezu că doarme. Dar faţa lui Crawford era cenuşie; transpira. Deschise ochii şi horeai.

— Jack?

Noonan îl bătu pe umăr, apoi îi atinse obrazul umed. În clipa următoare, vocea lui bubui în bibliotecă:

— Hei, bibliotecar, cheamă doctorul!

Crawford fu dus mai întâi în infirmeria FBI, apoi la spitalul Jefferson Memorial, la secţia de cardiologie, terapie intensivă.

CAPITOLUL 73

Krendler nu şi-ar fi putut dori mai multă atenţie din partea presei.

A nouăzecea aniversare a FBI era combinată cu un tur al noului centru de criză, organizat pentru oamenii presei. Ştirile de televiziune au profitat pe deplin de acest acces neobişnuit în clădirea J. Edgar Hoover; C-SPAN a transmis în întregime remarcile fostului preşedinte Bush, ca şi pe cele ale directorului, în emisiunile sale în direct. CNN a introdus în reportajele sale extrase din discursurile ţinute, iar celelalte canale au transmis la rândul lor reportaje la ştirile de seară. Pe când demnitarii coborau unul câte unul de pe podium, Krendler îşi primi partea sa de atenţie. Tânărul reporter tuns scurt, aflat în apropierea podiumului, îi puse întrebarea:

— Domnule Krendler, este adevărat că agenta specială Clarice Starling a fost exclusă din investigarea cazului Hannibal Lecter?

— Cred că ar fi prematur şi nedrept faţă de agenta în cauză să fac comentarii referitor la situaţie în momentul de faţă. Nu pot spune decât că biroul Inspectorului general cercetează chestiunea. Nu au fost formulate acuzaţii împotriva nimănui.

Şi CNN prinse de veste.

— Domnule Krendler, surse din presa italiană spun că este posibil ca doctorul Lecter să fi primit în mod ilegal informaţii de la o sursă guvernamentală care l-a avertizat să fugă. Este acesta motivul pentru suspendarea agentei speciale Starling? Din această cauză este implicat biroul Inspectorului general şi nu Biroul intern pentru responsabilitate profesională?

Nu pot face comentarii în privinţa ştirilor din străinătate, Jeff. Ceea ce pot spune este că biroul IG cercetează afirmaţii care, până în clipa de faţă, nu au fost dovedite. Avem o responsabilitate la fel de mare faţă de propriii agenţi ca şi faţă de prietenii noştri de peste hotare, spuse Krendler, împungând aerul cu degetul, precum Kennedy. Problema numită Hannibal Lecter se află pe mâini bune, nu doar mâinile lui Paul Krendler, ci şi ale experţilor din toate departamentele FBI şi de la Ministerul de Justiţie. Avem în desfăşurare un proiect pe care îl vom dezvălui la momentul oportun, când va da roade.

Neamţul de la care închiriase doctorul Lecter casa îşi dotase locuinţa cu un televizor Grundig enorm, pe care încercase să-l integreze în decor aşezând pe raftul ultramodern una dintre statuetele sale de bronz cu Leda şi Lebăda.

Doctorul Lecter urmărea un film numit *Scurtă istorie a timpului*, despre viaţa şi opera marelui astrofizician Stephen Hawking. Îl văzuse de mai multe ori. Aceasta era partea lui preferată, când ceaşca de ceai cade de pe masă şi se sparge pe podea.

Hawking, răsucit în scaunul lui cu rotile, vorbeşte cu ajutorul vocii generate pe computer:

De unde anume vine diferenţa dintre trecut şi viitor? Legile ştiinţei nu fac diferenţa între trecut şi viitor. Şi totuşi, în viaţa de zi cu zi există o diferenţă mare între cele două.

Poţi vedea cum o ceaşcă de ceai cade de pe masă şi se face doiniri pe podea. Dar nu vei vedea niciodată ceaşca adunându-se la loc din cioburi şi sărind înapoi pe masă."

Filmul, derulat în sens invers, arată ceaşca reasamblându-se pe masă. Hawking continuă:

„- Creşterea dezordinii, sau entropia, este ceea ce deosebeşte trecutul de viitor şi dă direcţie timpului."

Doctorul Lecter era un mare admirator al activităţii lui Hawking şi o urmărea cât de îndeaproape putea în revistele de matematică. Ştia că, pe vremuri, Hawking crezuse că universul va ajunge la un punct în care va înceta să se mai extindă şi va începe să se contracte din nou, astfel devenind posibilă reversibilitatea entropiei. Mai târziu, Hawking a spus că s-a înşelat.

Lecter era foarte capabil în domeniul matematicilor superioare, dar Stephen Hawking se află pe un cu totul alt plan faţă de noi, ceilalţi. Ani la rând, Lecter cochetase cu această problemă, dorindu-şi foarte mult ca Hawking să fi avut dreptate la început, ca universul să se oprească din expansiune, ca entropia să se remedieze singură, ca Mischa să redevină întreagă după ce fusese mâncată.

Timpul. Doctorul Lecter opri caseta video şi deschise televizorul ca să vadă ştirile.

Evenimentele de presă şi televiziune legate de FBI sunt anunţate zilnic pe site-ul public al FBI. Doctorul Lecter vizita zilnic acest site, ca să se asigure că tot fotografia sa veche era folosită pe lista celor mai căutaţi infractori. Astfel

aflase de aniversarea FBI cu suficient timp înainte. Se aşeză pe un fotoliu mare, îmbrăcat în smoching, cu cravată lată, şi-l privi pe Krendler cum minte. Se uita la Krendler cu ochii pe jumătate închişi, ţinând paharul cu coniac sub nas şi rotindu-i încet conţinutul. Nu-i mai văzuse mutra palidă de când Krendler stătuse în faţa cuştii sale din Memphis, cu şapte ani în urma, chiar înainte să evadeze.

Pe postul local de ştiri din Washington o văzu pe Starling primind o amendă de circulaţie, microfoanele reporterilor fiind băgate pe geamul maşinii ei Mustang. Ştirile de televiziune o prezentau deja pe Starling ca fiind „acuzată de periclitarea securităţii Statelor Unite" în cazul Lecter.

Ochii căprui ai doctorului Lecter se deschiseră larg la vederea ei; în adâncul pupilelor lui zburau scântei în jurul chipului ei. Îi păstră în gând imaginea întreagă şi perfectă mult timp după ce dispăru de pe ecran şi suprapuse peste ea o altă imagine: Mischa. Le apăsă una într-alta până când din miezul roşu, plasmatic al contopirii lor se stârniră scântei ce zburară sus, purtând imaginea lor unică spre răsărit, spre cerul nopţii, ca să se rotească împreună cu stelele deasupra mării.

Acum, dacă universul s-ar contracta, dacă timpul s-ar derula înapoi şi ceştile ar redeveni întregi, se putea găsi un loc pentru Mischa în lume. Cel mai valoros loc pe care-l cunoştea doctorul Lecter: locul lui Starling. Mischa putea să capete locul ocupat de Starling în lume. Dacă se ajungea la asta, dacă timpul s-ar întoarce, demiterea lui Starling ar lăsa un loc liber pentru Mischa, la fel de curat, de sclipitor precum copaia de aramă.

CAPITOLUL 74

Doctorul Lecter îşi lăsă camioneta parcată la un cvartal distanţă de spitalul Maryland-Misericordia şi şterse cu grijă monedele de douăzeci şi cinci de cenţi înainte să le pună în aparatul de taxare. Îmbrăcat cu o salopetă matlasată de genul celor purtate de muncitori în zilele reci şi o şapcă cu cozoroc mare, ca protecţie faţă de camerele video, intră pe uşa principala.

Trecuseră peste cincisprezece ani de când doctorul Lecter nu mai fusese în spitalul Maryland-Misericordia, dar împărţirea părea să fie în mare aceeaşi. Faptul de a se afla în locul unde-şi începuse practica medicală nu însemna nimic pentru el. Zona de maximă securitate de la etaj fusese supusă unor renovări, însă potrivit planurilor de la Departamentul de Urbanism, trebuia să fie aproape la fel ca pe timpul când lucrase el acolo.

Un permis de vizitare primit de la recepţie îi permise să ajungă la etajul cu saloanele bolnavilor. Merse de-a lungul coridorului citind numele pacienţilor şi ale medicilor afişate pe uşile saloanelor. Era secţia de convalescenţă postoperatorie, unde erau transferaţi pacienţii de la Terapie intensivă după intervenţii chirurgicale pe cord sau creier.

Privindu-l pe doctorul Lecter cum merge pe coridor, ai fi crezut că citeşte foarte anevoie, fiindcă buzele i se mişcau fără sunet şi din când în când se scărpina în creştet ca un tont. Se aşeză pe un scaun din sala de aşteptare, astfel încât să poată vedea coridorul. Aşteptă o oră şi jumătate printre femei în vârstă care-şi povesteau tragediile familiale şi îndură emisiunea de avertisment preţul corect de la televizor. În cele din urmă, văzu aştepta: un chirurg purtând încă uniforma verde, care făcea vizite în saloane singur. Trebuia să fie... chirurgul mergea să vadă un pacient al... doctorului Silverman. Doctorul Lecter se ridică şi se scarpină. Luă de pe o măsuţă un ziar mototolit şi ieşi din sala de aşteptare. Două uşi mai încolo se găsea alt salon cu un pacient al doctorului Silverman. Doctorul Lecter se strecură înăuntru. În salon era semiîntuneric, pacientul dormea, cu capul şi o parte din faţă acoperite de bandaje groase. Pe monitor, un vierme luminos se mişca ritmic.

Doctorul Lecter dezbrăcă repede salopeta matlasată; pe sub ea purta uniforma verde de chirurg. Trase repede apărătoarele peste pantofi, îşi puse o bonetă, mască şi mănuşi. Scoase din buzunar un sac alb de gunoi şi-l desfăcu.

Doctorul Silverman intră, vorbind peste umăr cu cineva de pe coridor. „Vine o infirmieră cu el? Nu."

Doctorul Lecter luă coşul de gunoi şi începu să-i golească conţinutul în sacul său, cu spatele la uşă. – Scuzaţi-mă, domnule doctor, plec imediat, zise doctorul Lecter.

— Nici o problemă, răspunse doctorul Silverman, luând fişa atârnată la capătul patului. Fă-ţi treaba liniştit., – Mulţumesc, zise doctorul Lecter şi izbi cu boxul din piele baza craniului chirurgului – o simplă rotire a încheieturii.

Îl prinse peste piept când medicul se clătină pe picioare. Era întotdeauna surprinzător să-l vezi pe doctorul Lecter ridicând un corp inert; ţinând seama de statura lui, era extrem de puternic. Îl cără pe doctorul Silverman în baia pacientului, îi trase pantalonii în jos şi-l aşeză pe toaletă.

Chirurgul rămase acolo, cu capul atârnând între genunchi. Doctorul Lecter îl ridică doar atât cât să-i examineze pupilele şi să ia cele câteva ecusoane prinse pe bluza lui verde.

Fixă legitimaţia în locul permisului său de vizitator punând-o cu susul în jos. Îşi atârnă la gât stetoscopul chirurgului ca pe o eşarfă elegantă, iar ochelarii chirurgicali complicaţi ajunseră pe creştetul lui. Boxul din piele îl ascunse în mânecă.

Acum era gata să pătrundă în inima spitalului Maryland-Misericordia.

Spitalul se conformează directivelor federale stricte privind manevrarea narcoticelor. La etajele cu saloane, dulapurile cu medicamente din fiecare birou al asistentelor sunt încuiate. Pentru a avea acces la medicamente sunt necesare două chei, aflate la asistenta şefă şi la adjuncta ei. Se ţine o evidenţă strictă.

La etajul operator, zona din spital cu cea mai strictă securitate, fiecare grup operator este dotat cu medicamentele necesare pentru următoarea intervenţie, cu câteva minute înainte să fie adus pacientul. Medicamentele necesare anestezistului sunt aşezate lângă masa de operaţie, într-un dulap care are o parte la temperatura camerei şi o parte frigorifică.

Stocul de medicamente este păstrat într-o farmacie separată din apropierea spălătorului sălii de operaţii. Acolo se găsesc mai multe preparate

care nu pot fi găsite în farmacia generală de la parter – acele sedative puternice şi hipno-sedative exotice care fac posibile operaţiile pe cord deschis şi cele pe creier, în condiţiile în care pacientul este conştient.

În farmacie există mereu un angajat pe parcursul întregii zile de lucru, iar dulapurile nu sunt încuiate cât timp farmacistul se află înăuntru. În cazul unei operaţii urgente pe cord deschis nu e timp să bâjbâi după chei. Doctorul Lecter, purtând masca chirurgicală, trecu prin uşile batante în zona grupurilor operatorii.

Într-un efort de înviorare a atmosferei, secţia de chirurgie fusese vopsită în culori intense pe care până şi muribunzii le-ar fi găsit greu de suportat. Mai mulţi medici din faţa doctorului Lecter semnară de intrare la recepţie şi merseră să se spele. Doctorul Lecter luă tăbliţa şi mişcă stiloul deasupra ei, fără să scrie nimic.

Programul afişat arăta că în Grupul operator B avea să înceapă peste douăzeci de minute o operaţie de extirpare a unei tumori cerebrale, prima operaţie a zilei. Intră la spălător, îşi scoase mănuşile, le puse în buzunar, se spălă minuţios, până la coate, îşi uscă mâinile, le pudră şi-şi puse la loc mănuşile. Apoi ieşi pe coridor. Farmacia ar fi trebuit să fie dincolo de următoarea uşă pe dreapta. Nu. Uşa vopsită în culoarea piersicii purta indicatorul GENERATOARE DE URGENŢĂ, iar în faţă se aflau uşile duble ale Grupului operator B. O asistentă se opri lângă el.

— Bună dimineaţa, domnule doctor. Doctorul Lecter tuşi pe sub mască şi murmură „Bună dimineaţa". Se întoarse spre spălător, bombănind, ca şi cum ar fi uitat ceva. Asistenta se uită o clipă în urma lui, apoi intră în sala de operaţii. Doctorul Lecter îşi scoase mănuşile şi le aruncă la coş. Nimeni nu-i dădu atenţie. Luă altă pereche. Trapul îi era în spălător, dar de fapt alerga prin foaierul din Palatul memoriei, pe lângă bustul lui Pliniu, pe scări în sus, spre Sala Arhitecturii, într-o zonă bine luminată, dominată de statuia lui Christopher Wren reprezentându-l pe sfântul Pavel, planurile spitalului aşteptau pe o masă de desen. Seria de schiţe ale grupurilor operatorii de la Maryland-Misericordia pentru Departamentul de Urbanism al oraşului Baltimore. El era aici. Farmacia era acolo. Nu. Schiţele erau greşite. Probabil că împărţirea fusese modificată după executarea planurilor. Generatoarele erau indicate ca aflându-se de partea opusă a coridorului ce ducea către Grupul operator A. Poate că etichetele erau puse invers. Trebuia să fie aşa. Nu-şi putea permite să bâjbâie.

Doctorul Lecter ieşi din spălător şi porni pe coridorul către Grupul operator A. Uşa de pe stânga – pe tăbliţă scria Ecograf. Mai departe. Următoarea uşă era farmacia. Împărţiseră spaţiul schiţă în două, pentru laboratorul de ecografie şi pentru farmacie.

Uşa grea a farmaciei era deschisă şi proptită să stea aşa. Doctorul Lecter intră repede şi închise uşa în urma lui. Un farmacist durduliu, stând pe vine, aşeza ceva pe un raft mai de jos.

— Vă pot fi de folos cu ceva, doctore?

— Da, dacă eşti amabil...

Tânărul dădu să se ridice, dar nu mai reuşi. O bufnitură a boxului din piele, şi farmacistul lunecă moale pe duşumea, lăsând să-i scape un vânt.

Doctorul Lecter ridică poalele bluzei chirurgicale şi o băgă pe sub şorţul de grădinar pe care-l purta pe dedesubt.

Trecu cu privirea peste rafturi în sus şi-n jos, citind etichetele cu viteza luminii. Ambien, amobarbital, Amital, clorhidrat, Dalmane, fluorazepam, Halcion... Mătură zeci de flacoane în şorţ. Apoi deschise frigiderul, citind şi măturând flacoanele: midazolam, Noctec, scopolamină, pentotal, quazepam, solzidem. În mai puţin de patruzeci de secunde, doctorul Lecter se afla din nou pe coridor, închizând uşa farmaciei în urma lui.

La întoarcere trecu din nou prin spălător şi se uită în oglindă, să verifice dacă nu se văd umflături pe sub bluză. Fără grabă, trecu din nou prin uşile batante, cu legitimaţia întoarsă intenţionat cu susul în jos, cu masca pe faţă şi ochelarii pe ochi, lentilele speciale ridicate, pulsul şaptezeci şi doi, făcând schimb de saluturi morocănoase cu alţi medici. În jos cu liftul, tot mai jos, cu masca încă pe faţă, privind o fişă luată la întâmplare.

Vizitatorilor care intrau în spital ar fi putut să li se pară neobişnuit că a rămas cu masca chirurgicală până când a început să coboare treptele de la intrare, ieşind astfel din raza camerelor de luat vederi. Iar trecătorii de pe stradă s-ar fi putut întreba cum de un medic conduce o asemenea camionetă rablagită.

În blocul operator, un anestezist, după ce bătu impacientat de câteva ori la uşa farmaciei, îl găsi pe farmacist aflat tot în stare de inconştienţă; abia după cincisprezece minute se constata lipsa medicamentelor.

Când doctorul Silverman îşi reveni, se trezi lungit pe pardoseală, lângă vasul de toaletă, cu pantalonii în vine. Nu-şi amintea să fi intrat în camera

aceea şi habar n-avea unde se află. Se gândi că ar fi fost posibil să fi suferit o comoţie cerebrală, poate un atac cerebral minor, provocat de efort. Ezită să se mişte, de teamă să nu disloce un cheag. Se târâi pe podea până când reuşi să scoată mâna pe coridor, prin uşa deschisă. Examinarea sa dezvălui o contuzie uşoară.

Doctorul Lecter mai făcu două opriri înainte de a se întoarce acasă. Se opri la un oficiu poştal din suburbia oraşului Baltimore atât cât să ridice un colet pe care-l comandase prin internet de la o firmă de accesorii funerare. Era un smoching cu tot cu cămaşă şi cravată, complet despicat la spate.

Acum nu mai avea nevoie decât de vin, un vin cu adevărat festiv. Pentru asta trebuia să meargă în Annapolis. Ar fi fost bine să fi avut Jaguarul pentru acest drum.

CAPITOLUL 75

Krendler era îmbrăcat pentru alergare în frig şi trebui să-şi descheie fermoarul jachetei ca să nu se înfierbânte când îl sună Eric Pickford la locuinţa sa din Georgetown.

— Eric, du-te la cafenea şi sună-mă de la un telefon public.

— Poftim, domnule Krendler?

— Fă ce-ţi spun!

Krendler îşi scoase banderola de pe cap şi mănuşile; le puse pe pianul din salon. Cântă cu un deget tema din Dragnet, până când telefonul sună din nou.

— Starling era specialistă în probleme tehnice, Eric. Nu ştim cum a aranjat telefoanele din biroul ei. Trebuie să păstrăm siguranţa în problemele guvernamentale.

— Da, domnule. M-a sunat Starling. Vrea să-şi ia planta şi restul lucrurilor – pasărea aia cretină care bea din pahar. Dar mi-a şi spus ceva care a dat rezultate. A spus să nu iau în seamă ultima cifră a codurilor poştale pentru abonamentele suspecte la reviste dacă diferenţa e trei sau mai puţin. A spus că s-ar putea ca doctorul Lecter să folosească mai multe oficii poştale care se află suficient de aproape unul de altul.

— Şi?

— Am nimerit-o. The Journal of Neurophysiology merge la un cod poştal, iar Physica Scripta şi ICARUS la altul. Între cele două oficii poştale sunt cam cincisprezece kilometri. Abonamentele sunt pe nume diferite, achitate cu ordin de plată.

— Cere CARUS?

— O revistă internaţională de studii asupra sistemului solar. Era abonat la ea în sistem charter acum douăzeci de ani. Oficiile poştale sunt în Baltimore. Livrează de obicei revistele în jurul datei de zece a fiecărei luni. Am mai găsit ceva, acum câteva minute: vânzarea unei sticle de Château, cum îi zice, Yuckum?

— Mda, se pronunţă I-chiem. Ce-i cu ea?

— Un magazin de vinuri rare din Annapolis. Am introdus datele obţinute de la ei şi s-au potrivit cu lista de lucruri importante făcută de Starling. Programul a găsit coincidenţa cu anul naşterii lui Starling. Ăsta-i anul de producţie a vinului, anul când s-a născut Starling. Subiectul a plătit trei sute douăzeci şi cinci de dolari, în numerar, şi...

— Ai aflat asta înainte sau după ce ai vorbit cu Starling?

— După, acum un minut.

— Deci ea nu ştie.

— Nu. Să sun...

— Vrei să spui că vânzătorul te-a sunat pentru cumpărarea unei singure sticle?

— Da, domnule. Starling a notat aici, sunt numai trei sticle din vinul ăsta pe Coasta de Est. I-a anunţat pe toţi trei comercianţii. Trebuie să recunoaşteţi că e de admirat.

— Cum arăta persoana care a cumpărat vinul?

— Bărbat, alb, de înălţime medie, cu barbă. Era înfofolit.

— Magazinul de vinuri are cameră video de securitate?

— Da, domnule, a fost prima întrebare pe care am pus-o. Am spus că vom trimite pe cineva să ia caseta. Încă n-am trimis. Vânzătorul de la magazinul de vinuri nu citise buletinul informativ, dar i-a spus proprietarului fiindcă era o vânzare foarte neobişnuită. Proprietarul a fugit afară la timp ca să-l vadă pe subiect – cel puţin crede că era subiectul – plecând într-o camionetă veche. Gri, cu o menghină în spate. Dacă e Lecter, credeţi că va încerca să-i ducă vinul lui Starling? Ar fi bine să n-o anunţăm.

— Nu, zise Krendler. Nu-i spune.

— Pot să actualizez fişa PECV şi dosarul Lecter?

— Nu, spuse Krendler, gândind cu iuţeală. Ai obţinut un răspuns de la Chestură în privinţa computerului lui Lecter?

— Nu, domnule.

— În cazul ăsta nu poţi actualiza dosarul PECV până când nu suntem siguri că Lecter nu-l citeşte. Ar putea să aibă codul de acces al lui Pazzi. Sau ar putea să-l citească Starling şi să-l avertizeze cumva, cum a făcut şi în Florenţa.

— O, aşa-i, înţeleg. Biroul teritorial Annapolis poate să ridice caseta.

— Lasă asta strict în seama mea. Pickford îi dictă adresa magazinului de vinuri.

— Continuă cu abonamentele, îl instrui Krendler. Poţi să-i spui lui Crawford despre abonamente când se întoarce. El va organiza supravegherea oficiilor poştale după zece ale lunii.

Krendler sună la Mason, apoi ieşi în fugă din casa lui din Georgetown, alergând nu foarte repede către Rock Creek Park.

În întunericul tot mai dens, numai banderola albă Nike de pe cap, pantofii Nike albi şi dungile albe ale treningului Nike pe care-l purta erau vizibile, de parcă între aceste articole cu nume cunoscut nu exista, de fapt, nimic.

Alergă vioi timp de jumătate de oră. Auzi zgomotul elicelor elicopterului chiar pe când ajunse în apropierea pistei de aterizare de lângă grădina zoologică.

Reuşi să se ferească de lamele în rotaţie şi să ajungă la scara aparatului fără să-şi întrerupă ritmul alergării. Ridicarea elicopterului ultramodern îl încântă; oraşul cu monumentele lui luminate rămase tot mai mult în urmă în timp ce aparatul îl ducea către înălţimile pe care le merita, spre Annapolis ca să ia caseta şi apoi spre Mason.

CAPITOLUL 76

— Vrei să focalizezi porcăria aia, Cordell?

Rostite de vocea profundă, amplificată prin radio a lui Mason, cu consoanele articulate fără buze, cuvintele „focalizezi" şi „porcărie" sunară mai degrabă a „hocalizezi" şi „horcărie".

Krendler stătea lângă Mason, în partea întunecată a camerei, ca să vadă mai bine monitorul suspendat. În camera lui Mason era foarte cald, aşa că-şi dădu jos jacheta costumului de sport şi o legă cu mânecile la brâu, arătându-şi tricoul Princeton. Banderola de pe cap şi pantofii de sport luceau în lumina acvariului.

După părerea lui Margot, Krendler avea umerii unui pui de găină. Abia dacă se uitaseră unul la altul când el ajunsese acolo.

— Ce-au zis ăia când ai intrat în magazinul de băuturi în trening şi le-ai fluturat tinicheaua sub nas? Au zis că te pregăteşti de Olimpiadă?

Mason dovedea mult mai puţin respect de când Krendler încasase cecurile. Acesta însă nu simţea insultele când era vorba de propriile interese.

— Le-am spus că lucrez sub acoperire. Ce fel de supraveghere i pentru Starling în clipa de faţă?

— Margot, spune-i.

Mason părea că vrea să-şi păstreze bruma de suflu pentru sulte.

— Am adus din Chicago doisprezece oameni de-ai noştri. Sunt în Washington. Trei echipe, un membra al fiecărei echipe fiind ajutor de şerif în statul Illinois. Dacă-i prinde poliţia înhăţându-l pe doctorul Lecter, vor spune că l-au recunoscut, că e o arestare a cetăţenilor, bla-bla-bla. Echipa care-l prinde îl predă lui Carlo. Oamenii se întorc la Chicago şi asta-i tot ce ştiu.

Caseta se deraia în continuare.

— Stai aşa – Cordell, dă înapoi treizeci de secunde, spuse Mason. Uitaţi-vă! Camera video din magazinul de băuturi acoperea zona de la intrare până la casa de marcat. Pe imaginea neclară, fără sunet de pe casetă, apărea un bărbat care intră în magazin, purtând şapcă, o jachetă îmblănită şi mănuşi

groase cu un deget. Avea favoriţi mari şi ochelari de soare. Se întoarse cu spatele la camera video şi închise grijuliu uşa.

Cumpărătorul avu nevoie de câteva clipe ca să-i explice vânzătorului ce anume vrea, apoi îl urmă la rafturile cu vin, dincolo de raza camerei video.

Minutele se târau. În cele din urmă se întoarseră. Vânzătorul şterse de praf sticla şi o înfăşură în hârtie de ambalat înainte s-o pună într-o pungă. Gura vânzătorului se mişcă, rostind, ‚mulţumesc" în direcţia spatelui întors al bărbatului care pleca.

O pauză de câteva clipe, apoi vânzătorul chemă pe cineva nevăzut. Un bărbat solid apărea în cadru şi ieşi zorit din magazin.

— Ăsta-i proprietarul, care a văzut camioneta, spuse Krendler.

— Cordell, poţi să copiezi fragmentul ăsta de casetă şi să măreşti capul clientului?

— O să dureze ceva, domnule Verger. Şi va fi cam neclar.

— Dă-i drumul!

— Nu şi-a dat jos mănuşa stângă, remarcă Mason. S-ar putea să fi fost tras pe sfoară cu radiografia aia pe care am cumpărat-o.

— Pazzi spunea că tipul şi-a aranjat mâna, nu? Că a făcut operaţie ca să scape de degetul în plus.

— Poate că Pazzi a mâncat rahat, nu ştiu ce să cred. Tu l-ai văzut, Margot, ce crezi? Era Lecter?

— Au trecut optsprezece ani, spuse Margot. Am făcut doar trei şedinţe cu el şi întotdeauna se ridica în picioare, dar rămânea în spatele biroului când intram, nu se mişca de-acolo. De altfel, se mişca foarte puţin în general. Îmi amintesc vocea lui mai bine decât orice altceva.

Se auzi glasul lui Cordell prin interfon:

— Domnule Verger, a venit Carlo.

Carlo mirosea a porci şi nu numai. Intră în cameră ţinându-şi pălăria în mână şi izul rânced al ţestei lui îl făcu pe Krendler să-şi ţină respiraţia. În semn de respect, răpitorul sard băgă cu totul în gură dintele de cerb pe care-l mesteca.

— Ia uită-te acolo, Carlo! Cordell, derulează înapoi până acolo unde intră în magazin.

— Ăsta-i stronzo, jigodia! spuse Carlo înainte ca subiectul de pe ecran să fi făcut patru paşi. Barba-i nouă, da' îi cunosc mişcările.

— I-ai văzut mâinile la Firenze, Carlo.

— şi?

— Cinci degete sau şase la mâna stângă? Cinci.

— Ai ezitat.

— Numai ca să mă gândesc cum se spune cinque în engleză. Cinci, sunt sigur. Dinţii dezveliţi ai lui Mason se depărtară în ceea ce-i mai rămăsese pe post de zâmbet.

— Îmi place la nebunie! Poartă mănuşa ca să încerce să dea impresia că are tot şase degete, spuse el.

Probabil că mirosul lui Carlo ajunse în acvariu prin sistemul de aerisire. Tiparul ieşi să vadă şi rămase afară din bârlogul lui de stâncă, rotindu-se în optul infinit al lui Moebius şi arătându-şi dinţii cu fiecare respiraţie.

— Carlo, cred că încheiem povestea asta în curând. Tu, Piero şi Tommaso sunteţi prima mea echipă. Am încredere în voi, cu toate că-n Florenţa v-a înfrânt. Vreau s-o supravegheaţi pe Clarice Starling în ajunul zilei ei de naştere, în ziua aniversării şi a doua zi. Misiunea voastră se încheie după ce adoarme în patul ei. Vă dau un şofer şi o dubă.

— Padrone, interveni Carlo.

— Da.

— Vreau câtva timp numai eu cu dottore, de dragul fratelui meu Matteo. Ai spus că se poate.

Carlo se închină când rosti numele bărbatului mort.

— Îţi înţeleg sentimentele pe deplin, Carlo. Ai toată înţelegerea mea. Carlo, vreau ca doctorul Lecter să fie consumat în două etape. În prima seară vreau ca porcii să-i mănânce picioarele, iar el să privească printre gratii. Vreau să fie în formă pentru asta. Mi-l aduci în formă. Fără lovituri în cap, tară oase rupte, fără ochi vătămaţi. Apoi poate să aştepte peste noapte, fără picioare, ca porcii să-l termine a doua zi. Am să vorbesc eu o vreme cu el, iar pe urmă îţi stă la dispoziţie. Îţi cer să-i laşi un ochi şi să rămână conştient, ca să-i vadă venind. Vreau să le vadă mutrele când au să-i mănânce faţa. Dacă te hotărăşti, să zicem, să-l laşi fără bărbăţie, e doar treaba ta, dar vreau să se afle şi Cordell acolo, ca să controleze sângerarea. Şi vreau să se filmeze.

— Şi dacă sângerează până moare prima oară, în ţarc?

— Nu se va întâmpla aşa. Nici nu va muri peste noapte. Noaptea are să aştepte, cu picioarele mâncate. Cordell se va îngriji de asta şi-i va înlocui

lichidele pierdute, mă aştept să stea toată noaptea cu o perfuzie, poate două perfuzii.

— Şi patru, dacă e nevoie, se auzi vocea fără trup a lui Cordell în difuzoare. Pot să-i suturez picioarele.

— Poţi să scuipi şi să te pişi în perfuzia lui la sfârşit, dacă vrei, înainte să-l împingi în ţarc, îi spuse Mason lui Carlo cu cea mai înţelegătoare voce. Sau poţi să ejaculezi, dacă vrei.

Faţa lui Carlo se lumină la această idee, apoi îşi aminti de signorina cea musculoasă şi aruncă spre ea o privire piezişă, vinovată.

— Grazie miile, Padrone. Poţi veni să-l vezi cum moare?

— Nu ştiu, Carlo. Praful din hambar mă cam deranjează. Poate am să urmăresc pe video. Poţi să-mi aduci un porc? Vreau să ating unul.

— Aici, în cameră, Padrone?

— Nu; pot fi transportat la parter pentru scurt timp.

— Ar trebui să-l adorm, Padrone, zise Carlo cu îndoială.

— Adoarme una dintre scroafe. Adu-o pe peluza din faţa liftului. Poţi să treci cu căruciorul peste iarbă.

— Te gândeşti să faci treaba cu o singură dubă sau cu o dubă şi o maşină de atac? întrebă Krendler.

— Carlo?

— Duba ajunge. Dă-mi un om care să o conducă.

— Mai am ceva pentru voi, spuse Krendler. Se poate face puţină lumină? Margot umblă la reostat, iar Krendler aşeză pe masă, lângă bolul de fructe, rucsacul pe care-l avea la el. Îşi puse nişte mănuşi din bumbac şi scoase un obiect ce părea să fie un mic monitor cu o antenă şi o consolă, împreună cu o unitate centrală şi un set de acumulatori.

— E greu s-o supraveghezi pe Starling, fiindcă locuieşte într-o fundătură şi nai unde să stai la pândă. Dar trebuie să iasă din casă – Starling e obsedată de antrenamentele fizice. A trebuit să se înscrie la o sală de sport particulară de când nu mai are acces la facilităţile FBI. Miercuri am găsit maşina ei parcată în faţa sălii de sport şi am prins dedesubt un dispozitiv de semnalizare. E cu baterii nichel-cadmiu care se reîncarcă atunci când motorul funcţionează, aşa că nu-l va depista din pricina bateriei descărcate. Programul e făcut să acopere aceste cinci state învecinate. Cine o să manevreze chestia asta?

— Cordell, vino înăuntru, cern Mason.

Cordell şi Margot îngenuncheată lângă Krendler, iar Carlo rămase în picioare lângă ei, cu pălăria la nasul lor.

— Uitaţi-vă aici! Krendler pomi monitorul.

— E ca un sistem GPS, atâta doar că arată unde se află maşina lui Starling. Pe ecran apăru imaginea văzută de sus a oraşului Washington, mai puţin suburbiile.

— Măriţi de aici, vă deplasaţi cu săgeţile, vedeţi? Bun. Acum nu arată nici un semnal. Un semnal de la dispozitivul lui Starling va lumina ecranul şi veţi auzi un bip. Atunci puteţi să urmăriţi sursa şi să vă apropiaţi de ea. Bipul devine tot mai frecvent pe măsură ce vă apropiaţi. Aici e cartierul lui Starling, la scara unei hărţi obişnuite. Acum nu primim nici un semnal de la maşina ei fiindcă suntem prea departe. Oriunde în Washington sau în Arlington există semnal. L-am prins din elicopter când veneam încoace. Aici e adaptorul pentru sursa de curent alternativ din duba voastră. Încă un lucru: trebuie să-mi garantaţi că aparatul ăsta nu va ajunge niciodată în mâinile cui nu trebuie. Ar putea să-mi zboare fulgii pentru asta, încă nu se găseşte în magazinele pentru spioni. Ori se întoarce în mâinile mele, ori ajunge pe fundul Potomacului. Aţi priceput?

— Ai înţeles, Margot? întrebă Mason. Tu, Cordell? Cheamă-l pe Mogli ca să conducă şi pune-l la curent.

PARTEA A CINCEA

UN KILOGRAM DE CARNE

CAPITOLUL 77

Partea frumoasă la o puşcă prevăzută cu aer comprimat este faptul că se poate trage cu ea lăsând gura ţevii în interiorul dubei, fără ca asta să-i asurzească pe toţi cei dinăuntru – astfel, nu e nevoie să scoţi gura ţevii pe geam, s-o vadă toţi.

Fereastra-oglindă putea fi deschisă câţiva centimetri şi micul proiectil hipodermic avea să zboare, ducând cu el o cantitate mare de acepromazină în masa musculară din spinarea sau fesele doctorului Lecter.

Se va auzi numai pocnitura caracteristică a puştii, ca o creangă verde care se rupe, fără vreun bang sau bubuit al proiectilului subsonic care să atragă atenţia.

În repetiţiile lor, lucrurile se desfăşurau astfel: când doctorul Lecter începea să se prăbuşească, Piero şi Tommaso, îmbrăcaţi în alb, aveau să-l „ajute" şi să-l ducă în dubă, asigurându-i pe toţi privitorii că-l duc la spital. Engleza lui Tommaso era cea mai bună, căci o studiase la seminarul teologic.

Mason avea dreptate să le dea italienilor datele esenţiale pentru prinderea doctorului Lecter. În ciuda eşecului lor din Florenţa, erau de departe cei mai pricepuţi la a prinde pe cineva Şi aveau cele mai multe şanse să-l captureze pe doctorul Lecter în viaţă.

Mason permisese în misiune doar o singură armă pe lângă puşca acţionată cu tranchilizante – arma şoferului, Johnny Mogli, un ajutor de şerif din Illinois aflat în concediu şi care făcea parte de mult timp din menajeria lui Verger. Mogli crescuse vorbind acasă limba italiană. Era genul de om care se arăta de acord cu tot ce spune victima lui înainte s-o omoare.

Carlo şi fraţii Piero şi Tommaso aveau cu ei plasa, puşca respectivă cu aer comprimat, un spray paralizant şi diferite feluri de funii şi legături. Era mai mult decât suficient.

Când se lumină de ziuă se aflau la post, la cinci blocuri distanţă de casa lui Starling din Arlington, parcaţi pe un loc rezervat pentru handicapaţi, pe o stradă cu magazine.

În ziua aceea, duba purta marcaje pe care scria SENIOR CITIZEN MEDICAL TRANSPORT. Avea semnul convenţional pentru handicapaţi agăţat de oglindă şi un număr de înmatriculare fals, specific persoanelor cu handicap, pe bara de protecţie. În torpedou se afla o chitanţă de la un atelier auto pentru înlocuirea barei de protecţie – puteau oricând să reclame o încurcătură la respectivul atelier şi să lase problema neclarificată pentru moment, dacă erau luaţi la întrebări cu privire la numărul de înmatriculare. Actele de înregistrare ale maşinii erau legale. La fel erau şi bancnotele de o sută de dolari împăturite în acte, pentru o eventuală mită.

Monitorul, lipit de bordul maşinii şi alimentat din lăcaşul brichetei, strălucea arătând harta detaliată a cartierului lui Starling. Acelaşi Satelit global de poziţionare care marca poziţia dubei arăta şi maşina lui Starling, un punct luminos în faţa casei ei.

La ora nouă dimineaţa, Carlo îi dădu voie lui Piero să mănânce ceva. La zece şi jumătate sosi rândul lui Tommaso sa mănânce. Nu-i voia pe amândoi cu stomacul plin în acelaşi timp, asta în eventualitatea unei urmăriri de durată pe jos. Şi masa de după-amiaza o luară cu rândul. Tommaso cotrobăia în răcitor după un sendviş, la jumătatea după-amiezei, când auziră un bip. Căpăţâna urât mirositoare a lui Carlo se roti spre monitor.

— Se pune în mişcare, zise Mogli şi porni duba. Tommaso puse la loc capacul răcitorului.

— Aşa... aşa... O ia pe Tindal în sus, spre drumul principal.

Mogli intră în trafic. Beneficia de marele lux de a putea rămâne cu trei cvartale în urmă, unde Starling nu avea cum să-l vadă.

Dar nici Mogli nu putu să vadă camioneta gri, veche, care intră în trafic cu un cvartal în urma lui Starling, având în spate un brad de Crăciun.

Să conducă Mustangul era una dintre puţinele plăceri constante ale lui Starling. Maşina puternică, fără control asupra tracţiunii, îi dădea destul de

furcă pe străzile lunecoase aproape toată iarna. Când străzile erau libere, era o plăcere să ambaleze puţin motorul V8 în viteza a doua şi să-i asculte torsul.

Mapp, campioană mondială la adunat cupoane, o trimisese pe Starling la cumpărături cu un teanc gros de cupoane pentru reduceri prins cu o agrafă de lista de târguieli. Ea şi cu Starling pregăteau şuncă, o friptură la cuptor şi două platouri asortate. Celelalte aduceau curcanul.

O cină festivă de ziua ei era ultimul lucru care o preocupa pe Starling. Trebui însă să se conformeze, fiindcă Mapp şi un număr surprinzător de mare de agente, dintre care unele pe care abia le cunoştea, fără să-i fie prea dragi, se adunaseră în jurul ei ca s-o susţină la necaz.

Nu-i ieşea din minte Jack Crawford. N-avea voie să-l viziteze la Terapie intensivă nici să-l sune. Îi lăsase bileţele la biroul asistentelor, desene caraghioase cu câini şi cele mai amuzante mesaje pe care le putea compune.

Starling îşi îndepărtă atenţia de la propria nenorocire jucându-se cu Mustangul, cu pedalele şi comenzile, folosind compresia motorului ca să încetinească pentru a intra în parcarea supermarketului Safeway, atingând frânele doar atât cât să se aprindă stopurile şi să-i avertizeze pe şoferii din spatele ei.

Trebui să înconjoare parcarea de patru ori până să găsească un loc liber – liber fiindcă era blocat de un cărucior de cumpărături abandonat. Coborî din maşină şi mută căruciorul. Până să parcheze maşina, îl luă alt cumpărător.

Găsi un cărucior în apropiere de uşă şi-l împinse spre raionul de alimente.

Mogli o văzu pe ecranul monitorului cum coteşte şi opreşte maşina, iar la distanţă se vedea clădirea mare a supermarketului Safeway apărând pe partea dreaptă.

— Se duce la cumpărături.

Intră în parcare. Îi trebuiră câteva secunde ca să-i depisteze maşina. Zări o femeie tânără care împingea un cărucior spre intrare. Carlo îndreptă binoclul spre ea.

— Aia-i Starling. Arată exact ca-n fotografii, îi dădu lui Piero binoclul.

— Mi-ar plăcea să-i fac o fotografie, zise acesta. Am aparatul chiar aici. În partea opusă a parcării faţă de maşina ei se găsea un loc de parcare pentru handicapaţi. Mogli intră pe locul respectiv în faţa unui Lincoln mare, cu număr de înmatriculare pentru persoane cu handicap. Şoferul claxona furios.

Acum vedeau prin geamul din spate al dublei spatele maşinii lui Starling.

Poate fiindcă era obişnuit să se uite la maşini americane, Mogli descoperi primul camioneta veche, aflată mai departe, spre capătul parcării. Nu vedea decât parapetul rabatabil din spate al camionetei, vopsit în gri. Îi arătă lui Carlo vehiculul.

— Are o menghină în spate? Asta a zis tipul de la magazinul de băuturi? Uită-te cu binoclul, eu nu văd de blestemăţia aia de copac. Carlo, che una morsa sul camione?

— Si. Da, e acolo o menghină. Nimeni în maşină.

— Să intrăm după ea în magazin?

Nu se întâmpla prea des ca Tommaso să-i pună întrebări lui Carlo.

— Nu. Dacă tipul acţionează, are s-o facă aici.

Mai întâi produsele lactate. Consultându-şi cupoanele, Starling alese brânzeturi pentru un platou şi câteva rulade care nu trebuiau decât încălzite. „Să fie al naibii cine stă să facă rulade pentru gaşca aia!" Ajunsese la raionul de carne când îşi dădu seama că a uitat să cumpere unt. Îşi lăsă căruciorul şi se întoarse.

Când reveni la raionul de came, căruciorul ei dispăruse. Cineva scosese puţinele ei cumpărături şi le pusese pe un raft din apropiere. Păstrase în schimb cupoanele şi lista.

— S-o ia dracu' de treabă! ricana ea cu voce suficient de ridicată pentru ca acei câţiva cumpărători din apropiere s-o audă.

Se uită înjur. Nimeni nu avea un teanc gros de cupoane la vedere. Respiră adânc de câteva ori. Ar fi putut să stea la pândă în apropierea caselor de marcat şi să încerce să-şi recunoască lista, în cazul că ar fi rămas prinsă cu agrafa de teancul de cupoane. „Ce naiba, nu-s decât câţiva dolari, nu-i lăsa să-ţi strice ziua!" îşi zise ea.

Lângă casele de marcat nu era nici un cărucior. Starling ieşi să caute unul în parcare.

— Ecco!

Carlo îl văzu venind printre vehicule cu pasul lui rapid, uşor – doctorul Hannibal Lecter, cu palton din păr de cămilă şi pălărie moale de fetru, ducând un cadou cu o atitudine detaşată.

— Madonna! Vine spre maşina ei.

În Carlo se treziră instinctele de vânător; începu să-şi controleze respiraţia, pregătindu-se să tragă. Dintele de cerb pe care-l mesteca îi apăru în treacăt între buze.

Geamul din spate al dubei nu voia să se lase coborât.

Doctorul Lecter se oprise pe partea dreaptă a Mustangului apoi se răzgândi şi trecu pe partea şoferului, intenţionând poate să adulmece puţin volanul. Se uită înjur şi scoase din mânecă un levier.

Duba era aşezată de-a latul. Carlo avea puşca pregătită. Apăsă butonul de deschidere automată a geamurilor. Nu se întâmplă nimic.

Se auzi vocea lui Carlo, nefiresc de calmă acum, că era în acţiune:

— Mogli, il finestrino!

Probabil că încuietoarea de siguranţă era de vină. Mogli o decupla la repezeală.

Doctorul Lecter introduse levierul în fanta de lângă geam şi descuie uşa maşinii lui Starling.

Cu o înjurătură, Carlo deschise puţin uşa culisantă laterală a dubei şi ridică arma. Piero se dădu la o parte din calea lui, iar duba se clătină odată cu descărcarea armei.

Proiectilul cu ac în vârf sclipi în lumina soarelui şi, cu un pocnet slab, trecu prin gulerul apretat al doctorului Lecter şi i se înfipse în gât. Drogul acţiona rapid – o doză mare într-un loc critic. El încercă să-şi îndrepte trupul, dar genunchii i se muiară. Pachetul îi căzu din mâini şi se rostogoli sub maşină. Izbuti să scoată un cuţit din buzunar şi să-l desfacă, dar apoi alunecă între portieră şi maşină, cu membrele transformate în gelatină din cauza tranchilizantului. „Mischa!", murmură el înainte să-l cuprindă bezna.

Piero şi Tommaso se repeziră la el ca două feline mari şi-l ţintuiră la pământ, între maşini, până când au fost siguri că şi-a pierdut cunoştinţa.

Împingând prin parcare al doilea cărucior de cumpărături pe ziua aceea, Starling auzi plesnitura puştii cu aer comprimat şi o recunoscu instantaneu; se aplecă într-un gest reflex, dar oamenii din jurul ei îşi văzură de treburi, nepăsători faţă de ceea ce se întâmpla. Se uită în direcţia maşinii ei, văzu picioarele unui bărbat dispărând într-o dubă şi se gândi că e vorba de o răpire.

Duse mâna imediat la şold, acolo unde nu se mai afla pistolul, şi o rupse la fugă printre maşini, spre dubă.

Automobilul Lincoln cu şoferul vârstnic, întors ca să intre pe locul rezervat persoanelor cu handicap ocupat de dubă, claxona de zor, acoperind strigătele lui Starling.

— Opriţi! Staţi pe loc! FBI! Opriţi sau trag! Poate izbutea să se uite la numărul de înmatriculare.

Piero o văzu venind şi, cu mişcări rapide, tăie ventilul de la cauciucul din faţă stânga al maşinii lui Starling cu cuţitul doctorului Lecter, apoi plonja în dubă. Vehiculul trecu clătinându-se peste o bordură de marcaj şi se îndreptă spre ieşirea din parcare. Starling văzu numărul de înmatriculare şi-l scrise cu degetul pe praful de pe capota unei maşini.

Avea cheile maşinii pregătite, dar când ajunse lângă ea, auzi şuieratul aerului care ieşea prin ventil. Zări duba apropiindu-se de ieşire. Bătu în geamul Lincolnului, care acum claxona la ea.

— Aveţi un telefon mobil? FBI, vă rog, aveţi un telefon mobil?

— Nu te opri, Noel, spuse femeia din maşină ciupindu-l pe şofer de picior. Nu-s decât necazuri, vreo şmecherie. Nu te amesteca!

Automobilul se îndepărtă.

Starling alergă la un telefon public şi sună la 911.

Ajutorul de şerif Mogli conduse la limita de viteză preţ de cincisprezece cvartale.

Carlo scoase proiectilul cu ac din gâtul doctorului Lecter şi răsuflă uşurat când văzu că din gaura lăsată de ac nu ţâşneşte sânge. Sub piele se făcuse un hematom de mărimea unei monede de douăzeci şi cinci de cenţi. Tranchilizantul ar fi trebuit să se difuzeze printr-o masă de muşchi principală. Ticălosul putea să moară chiar acolo, înainte să apuce să-l ucidă porcii.

În dubă nu se auzeau vorbe, ci doar respiraţia greoaie a bărbaţilor şi măcăitul scanerului poliţiei, aflat sub bord. Doctorul Lecter zăcea pe jos în paltonul lui de bună calitate; pălăria i se rostogolise de pe capul neted, iar pe guler se zărea o picătură de sânge de un roşu-aprins. Elegant ca un fazan în cuşca măcelarului.

Mogli intră într-o parcare subterană şi urcă la etajul al treilea, unde opri doar atât cât să smulgă însemnele de pe dubă şi să schimbe numerele de înmatriculare.

N-ar fi fost nevoie să se ostenească. Râse în sinea lui când scanerul poliţiei prelua anunţul. Operatorul de la 911, înţelegând greşit descrierea

făcută de Starling, „o dubă sau un microbuz gri", transmise un anunţ către toate punctele de control în care avertiza cu privire la un autobuz Greyhound. Mai trebuie spus că operatorul notase corect numărul de înmatriculare fals, mai puţin ultima cifră.

— Exact ca-n Illinois, remarcă Mogli.

— Am văzut cuţitul şi m-am temut că vrea să-şi facă singur seama, ca să scape de ce-l aşteaptă, le spuse Carlo fraţilor Piero şi Tommaso. O să-şi dorească să-şi fi tăiat gâtiţa!

Când Starling îşi verifică şi celelalte cauciucuri, văzu pachetul de sub maşină.

O sticlă de Château d'Yquiem de trei sute de dolari şi biletul, cu scrisul acela cunoscut: „La mulţi ani, Clarice". Abia atunci înţelese ce-a văzut.

CAPITOLUL 78

Starling avea întipărite în memorie numerele de telefon de care avea nevoie. Să meargă cu maşina înapoi acasă, la telefonul ei? Nu, înapoi la telefonul public, unde smulse receptorul lipicios din mâna unei femei tinere, îşi ceru scuze, băgă fise, iar femeia chemă un paznic de la magazin.

Starling sună la echipa de intervenţie a biroului teritorial Washington al FBI, Buzzard's Point.

Cei din echipa din care făcuse parte şi Starling atâta timp o cunoşteau bine, aşa că-i făcură legătura în biroul lui Clint Pearsall, în vreme ce ea scormonea în poşetă după alte fise, având de furcă în acelaşi timp şi cu gardianul de la magazin, care-i cerea întruna actul de identitate, în sfârşit, auzi vocea familiară a lui Pearsall.

— Domnule Pearsall, am văzut trei bărbaţi, poate patru, răpindu-l pe Hannibal Lecter în parcarea magazinului Safeway, acum vreo cinci minute. Mi-au tăiat cauciucul, aşa că nu i-am putut urmări.

— E chestia aia cu autobuzul din anunţul poliţiei?

— N-am idee de nici un autobuz. Vehiculul în cauză era o dubă gri, cu număr de înmatriculare de handicapat.

Starling îi dictă numărul.

— De unde ştii că era Lecter?

— A... mi-a lăsat un cadou, era sub maşina mea.

— Înţeleg...

Pearsall făcu o pauză, iar Starling profită de tăcere şi se repezi.

— Domnule Pearsall, ştiţi că în spatele răpirii se află Mason Verger. Trebuie să fie el! Nimeni altcineva n-ar face-o. E un sadic, îl va tortura pe doctorul Lecter până-l va ucide şi va vrea să privească. Trebuie să dăm în urmărire toate vehiculele lui Verger şi să cerem procurorului din Baltimore mandat ca să-i percheziţionăm casa.

— Starling... Isuse, Starling, am să te întreb doar o dată: eşti sigură de ceea ce ai văzut? Gândeşte-te o clipă. Gândeşte-te la toate lucrurile bune pe

care le-ai făcut aici. Gândeşte-te la ceea ce ai jurat. Nu e cale de întoarcere. Ce ai văzut?

„Ce să spun, că nu-s isterică? Ăsta-i primul lucru pe care-l spun istericii." înţelese într-o clipă cât de mult din încrederea lui Pearsall pierduse şi din ce material ieftin era făcută încrederea lui.

— Am văzut trei bărbaţi, poate patru, răpind un bărbat în parcarea de la Safeway. La locul faptei am găsit un cadou de la doctorul Hannibal Lecter, o sticlă de vin Château d'Yquiem din anul când m-am născut şi un bilet scris de el. Am descris vehiculul. Vă raportez dumneavoastră, Clint Pearsall, SAC[16], Buzzard's Point.

— Declanşez procedura pentru răpire, Starling.

— Vin într-acolo! Mă puteţi numi în echipa de intervenţie.

— Nu veni, nu te pot implica.

Ghinionul lui Starling că nu reuşi să plece înainte de sosirea poliţiei din Arlington în parcare. Fură necesare cincisprezece minute pentru corectarea anunţului către toate punctele de control. O poliţistă grasă cu pantofi solizi din piele groasă îi lua declaraţia. Chitanţierul şi aparatul de emisie-recepţie, spray-ul paralizant, pistolul şi cătuşele ieşeau în evidenţă formând unghiuri ascuţite cu posteriorul ei mare, iar buzunarele jachetei stăteau căscate. Poliţista nu se putea hotărî dacă să treacă la rubrica locului de muncă a lui Starling „FBI" sau „Nu are". O înfurie faptul că Starling îi anticipa întrebările, dar se potoli imediat. Când Starling arătă urmele cauciucurilor de iarnă acolo unde duba trecuse peste bordură, nimeni din jur nu avea un aparat de fotografiat. Starling le arătă poliţiştilor cum să-l folosească pe al ei.

În timp ce repeta răspunsurile date deja, Starling îşi spunea întruna în gând: „Ar fi trebuit să-i urmăresc, ar fi trebuit să-i urmăresc, ar fi trebuit să-i târâi ăluia fundul afară din Lincoln şi-i urmăresc!"

---

[16] Abreviere de la Senior Agent in Charge – Agent principal responsabil

CAPITOLUL 79

Krendler prinse de veste imediat despre răpire. Dădu câteva telefoane surselor lui, după care îl contactă pe Mason de la un telefon sigur.

— Starling a văzut toată tărăşenia, la asta nu ne aşteptam. Face tărăboi la Biroul teritorial Washington. Recomandă un mandat de percheziţie ca să ţi se răscolească locuinţa.

— Krendler...

Mason aşteptă să primească aer sau poate era exasperat, Krendler nu-şi putea da seama.

— Am depus deja plângeri la autorităţile locale, la şerif şi la procuror, cum că Starling mă hărţuieşte, mă sună în toiul nopţii cu ameninţări incoerente.

— Te-a sunat?

— Fireşte că nu, dar nu poate dovedi că n-a făcut-o, şi asta tulbură apele. În districtul şi-n statul ăsta pot evita un mandat. Dar vreau să-l suni pe procurorul de aici şi să-i aminteşti că ticăloasa asta isterică îmi poartă sâmbetele. De autorităţile locale mă pot îngriji şi singur, crede-mă.

CAPITOLUL 80

Scăpată în cele din urmă de Poliţie, Starling îşi schimbă caciucul şi se duse acasă, la telefonul şi computerul ei. Resimţea foarte tare lipsa telefonului mobil din dotare şi încă nu-l înlocuise.

Pe robotul telefonic o aştepta un mesaj de la Mapp: „Starling, pune condimentele peste friptură? Nu pune încă legumele – tii minte ce s-a întâmplat data trecută. Eu am să fiu într-o nenorocită de audiere până pe la cinci", si Starling îşi porni laptopul si încercă să acceseze fişierul Lecter din Programul de Evaluare a Criminalilor Violenţi, dar accesul îi era interzis nu doar la PECV, ci la întreaga reţea de computere a FBI. Nu avea acces nici cât cel mai banal contribuabil din fundul Americii. Sună telefonul. Era Pearsall.

— Starling, l-ai hărţuit pe Mason Verger la telefon?

— Niciodată, jur!

— El aşa susţine. L-a citat pe șerif sa cerceteze proprietatea, de fapt i-a cerut să vină iar acum şeriful se îndreaptă într-acolo. Aşa că nu există nici un mandat de percheziţie şi nici nu întrevăd să existe unul. N-am reuşit să găsim alţi martori oculari ai răpirii. Doar tu.

— Mai era un Lincoln alb cu doi oameni în vârstă. Domnule Pearsall, ce-ar fi să verificaţi vânzările de la Safeway achitate cu cărţi de credit în intervalul de timp imediat anterior răpirii? La aceste vânzări se imprimă ora pe chitanţă.

— O s-o facem, dar...

— ... va dura, completă Starling.

— Starling?

— Da, domnule.

— Între noi fie vorba, am să te ţin la curent cu evoluţia lucrurilor. Dar nu te amesteca! Atât timp cât eşti suspendată din funcţie, nu mai eşti om al legii şi n-ar trebui să ai acces la informaţii. Eşti un cetăţean de rând.

— Da, domnule, ştiu.

La ce priveşti în timp ce iei o hotărâre? Cultura noastră nu e una meditativă, nu ne ridicăm privirea spre coline. De cele mai multe ori, în situaţii

critice, luăm decizii privind linoleumul aşternut pe duşumeaua vreunui coridor de instituţie sau şoptind la repezeală într-o sală de aşteptare unde nelipsitul televizor trăncăneşte fără noimă.

Căutând ceva, orice, Starling trecu prin bucătărie şi intră în jumătatea calmă, ordonată a duplexului, cea locuită de Mapp. Se uită la fotografia bunicii lui Mapp, acea femeie micuţă, dar atât de puternică, maestra ceaiurilor medicinale. Se uită la poliţa de asigurare a bunicii lui Mapp înrămată pe perete. Locuinţa lui Mapp dovedea că Mapp trăieşte acolo.

Starling se întoarse înjumătăţea ei. Acolo i se părea că nu trăieşte nimeni. Ce înrămase? Diploma ei de la Academia FBI. Nu mai avea nici o fotografie a părinţilor. Trăia fără ei de mult timp şi-i păstra doar în gând. Uneori, în aromele micului dejun sau într-un parfum, într-un fragment de conversaţie ori o expresie familiară auzită în treacăt, îi simţea lângă ea. Dar cel mai puternic îi simţea în concepţia ei despre bine şi rău. Cine naiba era ea? Cine o văzuse vreodată aşa cum era cu adevărat?„Tu eşti o războinică, Clarice. Poţi fi pe cât de puternică îţi doreşti."

Starling putea înţelege că Mason îi voia moartea lui Hannibal Lecter. Dacă l-ar fi omorât el însuşi sau ar fi angajat pe cineva s-o facă, ar fi putut accepta; Mason avea motive întemeiate.

Dar nu putea suporta ideea ca doctorul Lecter să fie ucis prin tortură; fugea de ideea asta cum fugise de sacrificarea mieilor şi a cailor, cu atâta timp în urmă.

„Tu eşti o războinică, Clarice."

Aproape la fel de hidos ca actul în sine era faptul că Mason îl va comite cu aprobarea tacită a celor care juraseră să apere legea. Aşa mergeau lucrurile în lume.

Gândul ăsta o conduse la o hotărâre simplă. „Lumea nu va fi aşa la doi paşi de mine."

Se trezi în debara, pe un scaun, întinzându-se spre raftul de sus.

Scoase de acolo cutia pe care i-o dăduse în toamnă avocatul lui John Brigham. Parcă trecuse o veşnicie de atunci.

Există tradiţie şi ceva mistic în gestul de a lăsa moştenire armele personale unui camarad de arme care-ţi supravieţuieşte. E ceva legat de perpetuarea valorilor dincolo de graniţele mortalităţii individului.

Oamenilor care trăiesc în siguranţa creată de alţii pentru ei le poate veni greu să înţeleagă asta.

Caseta în care se aflau armele lui John Brigham era ea însăşi un cadou. Probabil că John o cumpărase din Orient pe vremea când se afla în marina militară. O casetă din mahon, având capacul încrustat cu sidef. Armele erau tipice pentru Brigham: uzate, bine întreţinute şi de o curăţenie imaculată. Un pistol Colt .45 Ml 911 Al şi o variantă Safari a aceluiaşi pistol, dar cu ţeava scurtă, pentru a fi purtat fără să se vadă, un pumnal de cizmă cu o muchie zimţată. Starling avea o teacă proprie din piele. Fosta insignă FBI a lui John Brigham era montată pe o placă de mahon. Insigna DEA se afla în casetă.

Starling desprinse insigna FBI de pe placă şi-o băgă în buzunar. Revolverul intră în tocul pe care-l purta la şold, acoperit de jachetă.

Prinse pistolul cu ţeava scurtă la o gleznă, iar cuţitul la cealaltă, în cizme. Scoase diploma din rama ei, o împături şi-o puse în buzunar. În întuneric ar fi putut să fie confundată cu un mandat de percheziţie. În timp ce împăturea hârtia groasă, îşi dădu seama că nu e întru totul ea însăşi, iar asta o bucură.

Încă trei minute petrecute la calculator. De pe site-ul web cu hărţi, scoase la imprimantă o hartă la scară mare a fermei Muskrat şi a pădurii naţionale din jur. Se uită preţ de o clipă la regatul carnivor al lui Mason, îi desenă contururile cu degetul.

Ţevile de eşapament groase ale Mustangului turtiră iarba uscată; Starling ieşi de pe alee şi porni să-i facă o vizită lui Mason.

CAPITOLUL 81

Peste Muskrat Farm se aşternuse o linişte asemănătoare cu cea a vechiului Sabat. Mason era surescitat şi teribil de mândru de ceea ce fusese în stare să facă. În sinea lui, îşi compara realizarea cu descoperirea radiului.

Textul ştiinţific ilustrat era cel pe care Mason şi-l amintea cel mai bine dintre toate manualele de şcoală – era singura carte suficient de mare ca să-i permită să se masturbeze în timpul orei. Adesea se uita la o ilustraţie înfăţişând-o pe Mărie Curie în timp ce făcea asta. Se gândi şi acum la ea şi la tonele de minereu pe care le topise ca să obţină radiul. Îşi spuse că eforturile ei semănau foarte bine cu ale lui.

Mason şi-l închipui pe doctorul Lecter, produsul tuturor căutărilor şi cheltuielilor lui, luminând în întuneric, precum eprubetele din laboratorul doamnei Curie. Îşi închipui cum porcii care aveau să-l mănânce se vor duce apoi să se culce în pădure, cu burţile luminând ca nişte becuri.

Era vineri seara, aproape de lăsarea întunericului. Echipele de întreţinere plecaseră. Nici unul dintre muncitori nu văzuse sosirea dubei, fiindcă duba nu intrase pe poarta principală, ci pe drumul prin pădurea naţională care-i servea lui Mason drept drum de serviciu. Şeriful şi echipa lui îşi încheiaseră cercetările superficiale şi plecaseră cu mult înainte ca duba să sosească în faţa hambarului. Acum, poarta principală era păzită, iar la Muskrat rămăsese numai o echipă minimă, formată din oamenii cei mai de încredere.

Cordell se afla la postul lui din camera de joacă – schimbul de noapte care urma să-l înlocuiască pe Cordell avea să ajungi la miezul nopţii. Margot şi ajutorul de şerif Mogli, care încă mai purta insigna cu care-l păcălise pe şerif, se aflau cu Mason, iar echipa de răpitori profesionişti era ocupată în hambar.

Până sâmbătă noaptea, totul avea să se termine, dovezile aveau să fie arse sau în intestinele celor şaisprezece porci. Mason îşi zise că s-ar putea să-i dea tiparului vreo delicatesă de la doctorul Lecter, poate nasul. După aceea, în toţi anii care vor veni, va putea să privească panglica feroce unduind întruna în

formă de opt şi să ştie că semnul infinitului însemna „Lecter, mort pentru totdeauna, pentru totdeauna!"

În acelaşi timp, Mason ştia că e periculos să obţii exact ce doreşti. Ce va face după ce-l va omorî pe doctorul Lecter? Putea să distrugă câteva familii adoptive şi să chinuie câţiva copii. Putea să bea martini preparat cu lacrimi. Însă de unde-şi va obţine distracţia veritabilă?

Dar ar fi o prostie din partea lui să dilueze acest moment extatic cu temeri pentru viitor. Aşteptă micul jet care să-i umezească ochiul, aşteptă să i se limpezească lentila, apoi suflă într-un tub cu rol de comutator: oricând voia, putea să pună în funcţie monitorul conectat la circuitul TV închis şi să-şi vadă răsplata...

CAPITOLUL 82

Mirosul unui foc de cărbuni în camera pentru harnaşamente din hambarul lui Mason e amestecat cu mirosul permanent de animale şi oameni. Lumina focului se proiectează pe craniul lunguieţ al calului de curse Fleet Shadow, care priveşte totul pe sub ochelarii protectori.

Tăciunii roşii din cuptorul de fierărie pâlpâie şi strălucesc în ritm cu şuieratul foalelor: Carlo înfierbântă o bară de oţel, deja ajunsă la un roşu intens.

Doctorul Hannibal Lecter atârnă pe perete dedesubtul craniului de cal, precum o statuie groaznică într-un altar oribil. Are braţele întinse la nivelul umerilor, legate zdravăn cu funie de o bârnă groasă de stejar luată de la o căruţă. Bârna e petrecută de-a curmezişul spinării doctorului Lecter ca un jug şi e prinsă în perete cu o verigă făcută de Carlo. Tălpile lui nu ating podeaua. Picioarele îi sunt legate peste pantaloni, mai întâi fiecare separat şi apoi unul de altul, cu mai multe laţuri distanţate între ele, fiecare laţ bine înnodat. Nu se folosiseră lanţuri şi nici cătuşe – nimic din metal care să distrugă dinţii porcilor şi să-i descurajeze.

Când fierul din cuptor ajunge la incandescenţă, Carlo îl aduce pe nicovală cu cleştele şi-l loveşte cu ciocanul, modelând bara strălucitoare în forma unei verigi. Scântei roşii zboară în semiîntuneric, ricoşând pe pieptul lui şi dansând în dreptul siluetei spânzurate a doctorului Hannibal Lecter.

Camera video a lui Mason, nepotrivită printre uneltele de fierărie vechi, îl spionează pe doctorul Lecter de pe un trepied metalic ce seamănă cu un păianjen. Pe bancul de lucru se află un monitor, acum stins.

Carlo încinge veriga din nou şi apoi se grăbeşte să iasă cu ea afară, s-o ataşeze la furca de la căruciorul de marfă cât timp e fierbinte şi maleabilă. Ciocanul lui stârneşte ecouri în hambarul înalt – lovitura şi ecoul ei: BANG-bang, BANG-bang.

Din fanar se aude un chicotit ascuţit ce anunţă că Piero a găsit pe ultrascurte retransmiterea unui meci de fotbal. Cagliari, echipa lui, joacă la Roma cu detestata Juventus.

Tommaso stă pe un scaun din răchită, cu puşca cu tranchilizant rezemată de perete lângă el. Ochii lui negri de preot nu părăsesc nici o clipă faţa doctorului Lecter.

Tommaso detectează o schimbare în nemişcarea bărbatului legat. E o modificare subită, de la inconştienţă la un autocontrol nefiresc, poate nimic mai mult decât o diferenţă în felul cum i se aude respiraţia. Tommaso se ridică de pe scaun şi strigă în hambar:

— Si sta svegliando!

Carlo se întoarce în camera pentru harnaşament; dintele de cerb apare şi dispare între buzele sale. Duce în mână o pereche de pantaloni umpluţi cu fructe, legume şi pui. Freacă pantalonii de corpul doctorului Lecter şi pe sub braţele lui.

Având grijă să nu ajungă cu mâna aproape de faţa lui, îl înşfacă de păr şi-i ridică faţa.

— Buona sera, Dottore.

În difuzoarele monitorului se auzi un pârâit. Monitorul se lumină şi apăru chipul lui Mason...

— Aprinde reflectorul de deasupra camerei video, ceru Mason. Bună seara, doctore Lecter.

Doctorul deschise ochii pentru prima oară. Carlo crezu că vede scântei în străfundul ochilor demonului, dar ar fi putut să fie doar o reflexie a flăcărilor focului. Totuşi, se închină ca să se apere de deochi.

— Mason, spuse doctorul către camera video.

În spatele lui Mason, Lecter zărea silueta lui Margot profilându-se, întunecată, în dreptul acvariului.

— Bună seara, Margot, zise el pe un ton curtenitor. Mă bucur să te revăd. După claritatea vorbirii, doctorul Lecter părea treaz de ceva timp.

— Doctore Lecter, se auzi vocea groasă a lui Margot. Tommaso găsi comutatorul reflectorului ataşat la camera video şi-l răsuci. Lumina intensă îi orbi pe toţi o clipă. Mason reluă, cu vocea lui amplificată prin radio:

— Doctore, în circa douăzeci de minute vom servi porcilor felul întâi, care constă în picioarele tale. După aceea o să avem o mică petrecere în pijamale,

tu şi cu mine. La momentul acela ai să poţi purta pantaloni scurţi. Cordell te va ţine în viaţă mult timp...

Mason mai spuse ceva, iar Margot se aplecă în faţă să vadă scena din hambar.

Doctorul Lecter privi monitorul ca să se asigure că Margot îl urmăreşte. Apoi îi şopti lui Carlo, vocea lui metalică răsunând insistent în urechea răpitorului:

— Probabil că la ora asta, fratele tău, Matteo, pute mult mai rău ca tine. S-a scăpat în pantaloni când l-am tăiat.

Carlo duse mâna la buzunar şi scoase electrodul pentru vite. În lumina puternică a camerei video, îl pocni pe doctorul Lecter peste cap cu el. Apoi, ţinându-l de păr cu o mână, apăsă butonul de pe mâner; aduse bastonul electric aproape de faţa doctorului Lecter, iar curentul cu înaltă tensiune jucă într-un arc ameninţător între electrozii de la capăt.

— Du-te-n mă-ta! spuse el şi împinse bastonul în ochiul doctorului Lecter.

Doctorul Lecter nu scoase nici un sunet – sunetele veniră din difuzor: Mason, mugind pe cât îi permitea respiraţia. Tommaso se luptă să-l tragă pe Carlo deoparte. Piero coborî din fanar să-l ajute. Îl aşezară pe Carlo pe scaunul de răchită şi-l ţinură bine.

— Dacă-l orbeşti, nu mai pupăm nici un sfanţ! îi strigară amândoi deodată, fiecare la o ureche.

Doctorul Lecter potrivi jaluzelele din palatul memoriei ca să estompeze strălucirea teribilă. Ahhh! îşi lipi obrazul de bustul din marmură rece al lui Venus.

Doctorul Lecter îşi întoarse faţa spre camera video şi spuse răspicat:

— Nu vreau să mănânc ciocolata, Mason.

— Ticălosul e scrântit! Dar, mă rog, ştiam că-i scrântit, zise ajutorul de şerif Mogli. Da' şi Carlo este!

— Du-te în hambar şi stai între ei, cern Mason.

— Eşti sigur că n-au arme? întrebă Mogli.

— Te-ai angajat să fii dur, nu? N-au. Numai arma cu tranchilizant.

— Mă duc eu, interveni Margot. Am să-i împiedic să facă pe masculii duri. Italienii îşi respectă mamele. Iar Carlo ştie că eu mă ocup de bani.

— Închide camera aia video şi arată-mi porcii, cern Mason. Cina e la opt.

— Nu trebuie să stau să văd, zise Margot.

— O, ba sigur că da! replică Mason.

CAPITOLUL 83

Margot trase adânc aer în piept înainte să intre în hambar. Dacă era dispusă să-l omoare, trebuia să fie dispusă şi să se uite la el. Simţi mirosul lui Carlo înainte să deschidă uşa ce dădea în camera pentru harnaşament. Piero şi Tommaso îl flancau pe Lecter; în faţa lor şedea Carlo, pe scaunul de răchită.

— Buona sera, signori, spuse Margot. Prietenii tăi au dreptate, Carlo. Dacă-l schilodeşti acum, nu vedeţi nici un ban. Aţi ajuns aşa de departe şi v-aţi descurcat aşa de bine...

Margot scoase un telefon mobil din buzunar, formă numărul pe tastele luminate şi i-l întinse lui Carlo.

— Ia-l.

Ţinu aparatul în faţa ochilor lui.

— Citeşte.

Pe ecran scria BANCO STEUBEN.

— Asta-i banca ta din Cagliari, signore Deogracias. Mâine dimineaţă, după ce totul se încheie, după ce-l faci să plătească pentru curajosul tău frate, am să formez numărul ăsta şi am să-i spun bancherului codul meu şi apoi am să-i spun: „Daţi-i domnului Deogracias restul de bani pe care îi păstraţi pentru el". Bancherul tău îţi va confirma la telefon transferul. Mâine-seară te vei afla în avion, în drum spre casă, un om bogat. Şi familia lui Matteo va fi bogată. Dacă vrei, poţi să iei ouăle doctorului într-o pungă ermetică, drept consolare pentru ei. Dar dacă doctorul Lecter nu-şi poate vedea moartea cu ochii, dacă nu poate să vadă porcii venind să-i mănânce faţa, nu capeţi nimic. Fii bărbat, Carlo! Du-te şi adu-ţi porcii. Am să stau eu cu ticălosul. Peste o jumătate de oră ai să-l auzi cum urlă în timp ce-i mănâncă picioarele.

Carlo dădu capul pe spate şi trase aer în piept.

— Piero, andiamo! Tu, Tommaso, rimani.

Tommaso îşi duse scaunul de răchită lângă uşă.

— Totul e sub control, Mason, spuse Margot către camera video.

— Vreau să-mi aduci nasul lui când te întorci în cameră. Spune-i lui Carlo. Ecranul se întunecă. Pentru Mason era un mare efort să se deplaseze din camera lui, fiindcă avea nevoie ca tuburile să fie reconectate la recipientele ataşate brancardei, iar aparatul respirator să fie alimentat de un set de acumulatori.

Margot îl privi pe doctorul Lecter în faţă. Ochiul lui rănit era umflat şi închis între cele două arsuri negre pe care electrozii le lăsaseră la capetele sprâncenei.

Doctorul Lecter deschise ochiul sănătos. Putea să păstreze senzaţia răcoroasă dată de trupul de marmură al lui Venus lipit de obrazul lui.

— Îmi place mirosul unguentului aceluia, e răcoros, cu iz de lămâie. Mulţumesc că ai venit, Margot.

— Exact asta mi-ai spus prima oară când intendenta m-a adus în cabinetul tău. Înainte să i se dea sentinţa lui Mason.

— Asta am spus?

Abia revenit din palatal memoriei, unde recitise interviurile sale cu Margot, ştia că aşa fusese.

— Da. Plângeam, mi-era groază să-ţi spun despre Mason şi despre mine. Mi-era groază şi că va trebui să mă aşez. Dar nu mi-ai spus să iau loc – ştiai că am copci, nu-i aşa? Ne-am plimbat în grădină. Mai ţii minte ce mi-ai spus?

— Că nu eşti vinovată pentru ceea ce ţi s-a întâmplat mai mult decât...

— Decât dacă m-ar fi muşcat de fund un câine turbat, aşa ai spus. Ai făcut să-mi fie uşor, atunci şi în celelalte discuţii, şi o vreme ţi-am fost recunoscătoare pentru asta.

— Ce ţi-am mai spus?

— Ai spus că eşti cu mult mai ciudat decât voi fi eu vreodată. Şi că nu e nimic rău în a fi ciudat.

— Dacă încerci, poţi să-ţi aminteşti tot ce-am vorbit împreună. Aminteşte-ţi...

— Te rog, nu mă implora!

Cuvintele îi ţâşniră de pe buze spontan; nu intenţionase s-o spună în felul acesta.

Doctorul Lecter se mişcă puţin şi funiile scârţâiră. Tommaso se ridică şi veni să-i verifice legăturile.

— Attenzione alia bocea, signorina. Aveţi grijă la gură.

Ea nu ştia dacă Tommaso se referea la gura doctorului Lecter sau la cuvintele lui.

— Margot, a trecut mult timp de când te-am tratat, dar aş vrea să discutăm despre problemele tale medicale din trecut, doar câteva clipe, în particular.

Se uită cu ochiul cel sănătos spre Tommaso. Margot cumpăni puţin.

— Tommaso, lasă-ne singuri câteva minute.

— Nu, signorina, îmi pare rău. Dar am să stau afară, cu uşa deschisă. Tommaso se duse cu tot cu puşcă în hambar şi-l urmări pe doctorul Lecter de la distanţă.

— Nu te-aş pune niciodată într-o situaţie stânjenitoare? implorându-te, Margot. Dar aş fi curios să ştiu de ce faci asta. Ai vrea să-mi spui? Ai început să „mănânci ciocolata", cum îi place I lui Mason să spună, după ce te-ai luptat cu el atâta timp? Nu-i nevoie să te prefaci că răzbuni faţa lui Mason.

Ea-i spuse. Despre Judy, despre faptul că voiau copilul. Avu nevoie de mai puţin de trei minute; o surprinse cât de uşor putea r să-şi rezume necazurile.

Un zgomot în depărtare, un scârţâit şi un început de ţipăt. Afară, în hambar, rezemat de gardul pe care-l ridicase la capătul deschis al hambarului, Carlo manevra butoanele casetofonului său, pregătindu-se să cheme porcii de pe păşunea împădurită cu strigătele de suferinţă înregistrate ale victimelor de mult moarte sau răscumpărate.

Dacă doctorul Lecter auzi, nu lăsă să se vadă.

— Margot, crezi că Mason îţi va da ceea ce ţi-a promis? îl implori pe Mason. Implorările au ajutat la ceva când te-a sfâşiat? E acelaşi lucru ca şi cum ai accepta ciocolata şi ai lăsa totul după voia lui. Dar o va face şi pe Judy să mănânce ciocolata, iar ea nu e obişnuită cu aşa ceva.

Ea nu răspunse, dar se crispa.

— Ştii ce se va întâmpla dacă, în loc să faci sluj în faţa lui Mason, te rezumi la a-i stimula prostata cu electrodul pentru vite al lui Carlo? îl vezi acolo, lângă bancul de lucru?

Margot dădu să se ridice.

— Ascultă-mă, şuieră doctorul Lecter. Mason nu-ţi va da ce vrei. Ştii că va trebui să-l omori, ştii asta de douăzeci de ani. Ai ştiut-o de când ţi-a spus să muşti perna şi să nu faci atâta gălăgie.

— Vrei să spui că ai face-o pentru mine? N-aş putea să am încredere în tine niciodată.

— Nu, fireşte că nu. Dar poţi să ai încredere că nu voi nega niciodată că am făcut-o. De fapt, ar avea o mai mare valoare terapeutică să-l omori tu însăţi, îţi aminteşti că ţi-am recomandat asta când erai copilă.

— Mi-ai spus „Aşteaptă până când vei putea s-o faci şi să scapi cu bine". Mi-a oferit o oarecare mângâiere.

— Din punct de vedere profesional, era genul de catharsis pe care trebuia să-l recomand. Acum eşti destul de matură. Şi ce mai contează pentru mine o acuzaţie de crimă în plus? Ştii că va trebui să-l ucizi. Iar când o vei face, oamenii legii vor merge pe firul banilor, care-i va duce direct la tine şi la copil. Margot, sunt singurul alt suspect pe care-l ai. Dacă eu mor înaintea lui Mason, cine va fi suspectul? Poţi s-o faci când îţi convine, iar eu am să-ţi scriu o scrisoare în care te exonerez de orice vină, spunându-ţi cât de mult mi-a plăcut să-l omor.

— Nu, doctore Lecter, îmi pare rău. Am făcut deja toate pregătirile, îl privi ţintă cu ochii de un albastru luminos, ochi de măcelar.

— Pot s-o fac şi să dorm liniştită după aceea, ştii că pot.

— Da, ştiu că poţi. Întotdeauna mi-a plăcut asta la tine. Eşti mult mai interesantă, mai... capabilă decât fratele tău.

Ea se ridică să plece.

— Îmi pare rău, doctore Lecter – dacă ajută la ceva. Înainte să ajungă la uşă, el vorbi din nou.

— Margot, când are Judy următoarea ovulaţie?

— Poftim?! Peste două zile, cred.

— Ai tot ce-ţi trebuie? Soluţii, echipament pentru congelare rapidă?

— Am toate facilităţile unei clinici de fertilizare.

— Fă un singur lucru pentru mine.

— Ce anume?

— Înjură-mă şi smulge-mi o şuviţă de păr – nu chiar din faţă, te rog. Cu puţină piele. Ţine-o în mână în timp ce te întorci în casă. Gândeşte-te s-o pui în mâna lui Mason. După ce a murit. Când ajungi în casă, cere-i lui Mason ce vrei. Vezi ce-ţi spune. Eu sunt aici, aşa că ţi-ai îndeplinit partea de înţelegere. Ţine şuviţa de păr în mână şi cere-i ce vrei. Vezi ce va spune. Când îţi va râde în nas, întoarce-te aici. Nu trebuie decât să iei arma cu tranchilizant şi să-l împuşti

pe cel din spatele tău. Sau să-l loveşti cu ciocanul. Are în buzunar un briceag. Taie-mi frânghia de la o mână şi dă-mi cuţitul. Apoi du-te. Pot să fac eu restul.

— Nu.

— Margot?

Ea puse mâna pe clanţă, oţelindu-se ca să reziste rugăminţii.

— Mai poţi să spargi nuci?Ea scoase din buzunar două nuci. Muşchii antebraţului i se încordară şi nucile se sparseră. Doctorul chicoti.

— Excelent! Cu toată forţa asta, nuci. Poţi să-i oferi lui Judy nuci, ca s-o ajuţi să-i treacă gustul lui Mason.

Margot se întoarse la el, cu chipul încordat. Îl scuipă în obraz şi smulse o şuviţă de păr aproape de creştet. Era greu de ştiut cu ce intenţie. Pe când ieşea din cameră îl auzi fredonând.

Cum mergea spre casa luminată, micul petic de scalp i se lipi de palmă din cauza sângelui, părul atârnându-i din palmă, aşa că nici măcar n-a fost nevoie să-l cuprindă cu degetele.

Cordell trecu pe lângă ea într-un cărucior de golf plin cu aparatură şi instrumente medicale, ca să pregătească pacientul.

De la intersecţia de unde pornea spre nord Exit 30, Starling văzu la mai puţin de un kilometru postul de pază luminat al portarului, primul avanpost de la Muskrat Farm. Starling se hotărâse pe drumul spre Maryland: va intra pe drumul dosnic. Dacă ar fi intrat pe poarta principală fără acte de identitate şi fără mandat, ar fi obţinut din partea şerifului o escortă până la ieşirea din district sau până la închisoarea districtuală. Până să iasă de acolo, totul se va fi încheiat.

Se poate şi fără permisiune. Merse până la Exit 29, mult dincolo de Muskrat Farm, şi se întoarse pe drumul de serviciu. Şoseaua asfaltată părea foarte întunecoasă faţă de luminile de pe autostradă. Era mărginită pe dreapta de autostradă, pe stânga de un şanţ şi un gard de sârmă înalt ce separa dramul de întinderea întunecată a pădurii naţionale. Harta lui Starling arăta un drum pietruit care se întâlnea cu şoseaua după încă un kilometru şi jumătate, complet ascuns vederii din postul de pază de la poarta principală. Acolo se oprise din greşeală la prima ei vizită. Conform hărţii, drumul de serviciu trecea prin pădurea naţională spre Muskrat Farm. Măsură distanţele cu ajutorul kilometrajului.

Mustangul părea mai gălăgios decât de obicei, deşi mergea foarte încet.

Zări în lumina farurilor poarta grea din ţevi metalice, cu sârmă ghimpată deasupra. Plăcuţa pe care scria INTR ARE DE SERVICIU şi pe care o văzuse când fusese data trecută dispăruse, în faţa porţii şi pe podeţul construit peste şanţ crescuseră buruieni.

În lumina farurilor, văzu că buruienile fuseseră turtite recent. Acolo unde praful fin şi nisipul se adunaseră pe pavaj putu să vadă urmele unor cauciucuri de iarnă. Erau aceleaşi cu urmele dubei pe care le văzuse pe bordura din parcare, la Safeway? Nu ştia dacă erau exact aceleaşi, dar ar fi putut să fie.

Un lanţ cromat cu lacăt încuia poarta. Nici o problemă. Starling se uită pe drum în ambele direcţii. Nu venea nimeni. „O mică intrare ilegală." îi părea o adevărată crimă. Verifică stâlpii porţii ca să vadă dacă existau fire pentru senzori. Nici unul. Manevrând două tije subţiri, cu lanterna ţinută între dinţi, în cincisprezece secunde reuşi să deschidă lacătul. Urcă în maşină şi merse destul de mult printre copaci, dincolo de poartă, înainte să se întoarcă pentru a închide poarta. Petrecu lanţul la loc peste poartă, cu lacătul spre exterior. De la câţiva paşi, totul părea normal. Lăsă capetele lanţului pe partea dinăuntru, ca să poată deschide mai uşor poarta cu maşina, la nevoie.

Măsură pe hartă cu degetul şi socoti că până la fermă erau cam trei kilometri de drum prin pădure. Merse prin tunelul întunecat al drumului de serviciu, cerul nopţii uneori vizibil deasupra, alteori nu, din cauza crengilor unite ale copacilor. Maşina se deplasa uşor în viteza a doua, accelerând foarte puţin, doar cu luminile de poziţie aprinse. Starling încerca să nu facă prea mult zgomot. Buruienile uscate măturau şasiul. Când contorul kilometrajului îi arătă că parcursese doi kilometri şi jumătate, se opri. După ce opri motorul, auzi o cioară cârâind în întuneric. „Din cine ştie ce motiv, cioara e supărată." Spera din toată inima că e o cioară.

CAPITOLUL 85

Cordell intră în camera pentru hamaşament cu vioiciunea unui călău. Ducea sub braţ pungi de perfuzie din care atârnau tuburi.

— Marele doctor Hannibal Lecter! Mi-am dorit aşa de tare masca aia a ta pentru clubul nostru din Baltimore! Prietena mea şi cu mine avem o pasiune deosebită pentru echipamentele de maximă securitate.

Îşi puse acareturile pe suportul nicovalei şi băgă în foc un vătrai, să se încingă.

— Veşti bune şi veşti proaste, zise Cordell cu vocea lui veselă de infirmier şi un uşor accent elveţian. Ţi-a comunicat Mason programul? Conform programului, peste nu prea mult timp am să-l aduc pe Mason aici, iar porcii vor veni să-ţi mănânce picioarele. Pe timpul nopţii ai să aştepţi, iar mâine, Carlo şi cu fraţii lui au să te dea la porci, cu capul înainte, ca să-ţi poată mânca faţa, aşa cum pe a lui Mason au mâncat-o câinii. Eu am să te fac să rezişti până la sfârşit, cu perfuzii şi garouri. Chiar eşti terminat, să ştii! Asta-i vestea proastă.

Cordell aruncă o privire spre camera video, să se asigure că nu funcţionează.

— Vestea bună e că nu trebuie să fie cu mult mai rău decât o vizită la dentist. Uită-te aici, doctore!

Cordell ţinu în faţa ochilor doctorului Lecter o seringa hipodermică prevăzută cu un ac lung.

— Hai să vorbim ca doi oameni care ştiu medicină. pot să trec în spatele tău şi să-ţi fac o anestezie în coloană care să te facă să nu simţi nimic în partea de jos. Ai putea să închini ochii şi să încerci să nu asculţi. Ai simţi doar niscaiva ghionti, iar după ce Mason şi-a făcut damblaua pe seara asta şi se întoarce în casă, aş putea să-ţi dau ceva care să-ţi oprească inima. Vrei să vezi?

Cordell luă o fiolă de Pavulon şi o ţinu aproape de ochiul deschis al doctorului Lecter, dar la o distanţă de ţa care să nu poată fi muşcat.

Lumina focului juca pe o jumătate a chipului avid al lui Cordell; ochii lui erau însufleţiţi, fericiţi.

— Doctore Lecter, ai o mulţime de bani. Toata lumea spune că ai. Eu ştiu cum funcţionează chestia asta – şi eu am pus bani într-o parte şi-n alta. Îi scoţi, îi muţi, te distrezi cu ei. Eu pot să-mi mut banii prin telefon şi pariez că şi tu poţi.

Cordell scoase din buzunar un telefon mobil.

— Îl sunăm pe bancherul tău, tu îi spui codul, el îmi face confirmarea şi pe urmă te aranjez numaidecât.

Ridică seringa.

— Hai, dă-i drumul! Spune-mi!

Doctorul Lecter mormăi ceva, cu capul plecat. Cordell reuşi să audă doar „valiză" şi „depozitare".

— Hai, doctore, şi după aia poţi să dormi. Hai!

— Bancnote de o sută nemarcate, zise doctorul Lecter, apoi vocea i se stinse.

Cordell se aplecă mai aproape, iar doctorul Lecter îşi întinse gâtul cât putu de tare, prinse sprânceana asistentului între dinţii săi mici, ascuţiţi şi smulse din ea o bucată destul de mare; Cordell făcu un salt în spate. Doctorul Lecter scuipă bucata de sprânceană ca pe o coajă de strugure în obrazul lui Cordell.

Acesta îşi tampona rana, apoi lipi peste ea un plasture care-i dădea o expresie întrebătoare. Împacheta seringa.

— Toată uşurarea pe care ai fi putut s-o ai, irosită. Înainte să se lumineze de ziuă ai să priveşti lucrurile cu alţi ochi. Şi să ştii că am stimulente cu efecte diametral opuse. Şi am să te fac să aştepţi! Scoase vătraiul din foc.

— Acum am să te pregătesc. De fiecare dată când ai să te împotriveşti, am să te ard. Cam asta e senzaţia.

Atinse cu capătul incandescent al vătraiului pieptul doctorului Lecter şi-i pârli sfârcul prin cămaşă. Trebui să stingă cercul de flăcări care se întindea pe pieptul cămăşii doctorului. Doctorul Lecter nu scoase un sunet.

Carlo intră în încăpere aducând căruciorul cu furcă. Tommaso aşteptă cu arma cu tranchilizant pregătită, în timp ce Carlo şi Piero îl ridicară împreună pe doctorul Lecter şi-l mutară pe furcă. Agăţară bârna de care era legat în partea din faţă a maşinii. Îl aşezară pe furcă încet, cu braţele legate de bârnă şi picioarele bine întinse, fiecare picior legat de un dinte al furcii.

Cordell introduse câte un ac de perfuzie pe dosul mâinilor doctorului Lecter şi fixă acele cu plasturi. Trebui să se urce pe un balot de fân ca să agaţe flacoanele cu plasmă pe maşină, de o parte şi de alta a lui. Cordell se dădu un pas înapoi şi-şi admiră opera. Părea ciudat să-l vadă pe doctor răstignit aşa, cu câte o perfuzie în fiecare mână, ca o parodie a ceva ce nu-şi putea aminti. Cordell potrivi deasupra fiecărui genunchi câte un garou reglabil, cu funii ce puteau fi trase de după gard ca să-l împiedice pe doctor să moară din cauza hemoragiei. Garourile nu puteau fi strânse acum – Mason s-ar fi înfuriat dacă picioarele lui Lecter ar fi fost amorţite.

Sosise timpul să-l aducă pe Mason jos şi să-l urce în dubă. Vehiculul, parcat în spatele hambarului, era rece. Sarzii îşi lăsaseră mâncarea înăuntru. Cordell înjură şi le aruncă răcitorul pe jos. Va trebui să dea cu aspiratorul înăuntru. Va trebui să şi aerisească. Blestemaţii de sarzi fumaseră înăuntru, deşi el le interzisese. Puseseră la loc bricheta de bord şi lăsaseră cablul de alimentare al monitorului de la sistemul de urmărire să atârne sub bord.

CAPITOLUL 86

Starling stinse luminile de interior ale Mustangului şi debloca portbagajul înainte să deschidă portiera..

Dacă doctorul Lecter se afla acolo, dacă putea să ajungă la el, poate reuşea să-l pună în portbagaj cu cătuşe la mâini şi la picioare şi să ajungă până la închisoarea districtuală. Avea patru perechi de cătuşe şi destulă frânghie ca să-l lege fedeleş şi să-l împiedice să dea din picioare. Mai bine să nu se gândească la cât de puternic e.

Pe pietrişul aleii se depusese o pojghiţă de gheaţă. Maşina veche gemu când greutatea ei se ridică de pe arcuri.

— Păi se putea să nu protestezi, ticăloasă bătrână! admonesta ea maşina printre dinţi.

Îşi aminti dintr-odată cum vorbea cu Hatman, iapa cu care fugise într-o noapte ca să nu mai vadă cum erau sacrificaţi mieii. Nu închise de tot portiera maşinii. Băgă cheile într-un buzunar strâmt, ca să nu facă zgomot.

Noaptea era senină, luminată de luna în pătrar, aşa că putea merge fără lanternă atât timp cât deasupra ei era cerul neacoperit. Încercă bordura drumului de pietriş şi constată că e şubredă şi neregulată. Făcea mai puţin zgomot dacă mergea pe urma uşor adâncită lăsată de roţi pe pietriş, privind drept înainte ca să aibă drumul în partea periferică a câmpului vizual, cu capul întors puţin într-o parte. Deplasarea prin întunericul moale semăna cu mersul cu picioarele în apă: îşi auzea picioarele atingând pietrişul, dar nu vedea pământul.

Momentul dificil sosi când nu mai putu să-şi vadă maşina, cu toate că o simţea în continuare în spatele ei. Nu voia s-o părăsească.

Era dintr-odată o femeie de treizeci şi trei de ani, singură, cu cariera în slujba legii distrusă, fără o armă serioasă, stând noaptea în pădure. Se văzu pe sine cu claritate, văzu micile riduri care-i trădau vârsta începând să se arate la colţurile ochilor. Voia cu disperare să se întoarcă la maşină. Următorul pas îl făcu mai lent, apoi se opri; îşi auzea propria respiraţie.

Cioara cârâi, o adiere de vânt clătină zgomotos crengile copacilor de deasupra ei, iar pe urmă urletul spintecă noaptea. Un strigăt atât de groaznic, de disperat, crescând în intensitate, apoi stingându-se, încheiat cu o ragă de a fi ucis rostită de o voce atât de tulburată, că ar fi putut fi a oricui: *Uccidimi!* Şi apoi din nou urletul.

Primul strigăt o încremeni pe Starling, al doilea o puse în mişcare. Pomi repede prin întuneric, cu revolverul încă în toc, lanterna într-o mână, cealaltă mână întinsă în faţă, în beznă. „Nu, Mason, n-ai s-o faci! N-ai s-o faci! Mai repede! Mai repede!" Descoperi că poate să rămână pe poteca bătătorită de pietriş ascultând sunetele propriilor paşi şi simţind pietrele împrăştiate pe laturi. Drumul cotea şi apoi mergea de-a lungul unui gard. Un gard zdravăn, din ţeava, înalt de doi metri.

Se auziră hohote de plâns şi rugăminți, urletul deveni tot mai puternic, iar Starling auzi în faţa ei, dincolo de gard, mişcări prin tufe; mişcările se transformară în alergare mai puţin zgomotoasă decât tropotul copitelor de cal, cu ritm mai rapid. Auzi nişte mormăieli pe care le recunoscu.

Sunetele de agonie se auzeau mai aproape, evident umane, dar distorsionate. Timp de o clipă se auzi un scârţâit care acoperi strigătele, şi atunci Starling îşi dădu seama că aude fie o înregistrare, fie o voce amplificată printr-un microfon cu ecou – printre copaci se zărea lumină şi contururile hambarului. Starling îşi apăsă capul pe fierul rece ca să privească prin gard. Forme întunecate treceau în grabă, lungi, înalte cât să-i ajungă până la şold. La patruzeci de metri pe terenul întins se afla capătul deschis al hambarului, ale cărui porţi mari erau deschise, de-a curmezişul deschiderii o barieră cu o poartă olandeză în ea, iar deasupra porţii se afla suspendată o oglindă ce reflecta lumina din hambar, proiectând un petic luminos pe pământ. Pe păşunea din faţa hambarului stătea un bărbat solid, cu pălărie pe cap şi un radiocasetofon cu boxe mari, în funcţiune. Îşi acoperi o ureche cu mâna când din aparat răsună o nouă serie de urlete şi hohote.

Din tufe ieşiră porcii sălbatici cu feţele lor fioroase, iuţi ca nişte lupi, cu picioare lungi şi pieptul lat, acoperit de peri ţepoşi, cenuşii.

Carlo se năpusti prin poarta olandeză şi o închise când animalele erau încă la treizeci de metri de el. Se opriră într-un semicerc, aşteptând; colţii mari le ţineau buzele ridicate într-un rânjet continuu. Ca un şir de fundaşi anticipând

mişcarea mingii, se năpustiră înainte, se opriră, se loviră unii de alţii, grohăind, clănţănind din dinţi.

Starling văzuse destule animale la viaţa ei, dar nici unele asemănătoare acestor porci. Aveau o frumuseţe teribilă graţie şi viteză. Se uitau spre poartă, împingându-se şi înaintând câţiva paşi, apoi întorcându-se, mereu cu faţa spre bariera de la capătul deschis al hambarului.

Carlo spuse ceva peste umăr şi dispăru în hambar. Duba apăru în uşa hambarului. Starling recunoscu imediat vehiculul gri, care se opri pieziş lângă barieră. Cordell ieşi şi deschise uşa culisantă. Înainte să stingă lumina din plafon, Starling îl zări pe Mason acoperit de aparatul lui respirator, proptit de perne, cu coada de păr împletit încolăcită pe piept. La acest spectacol, Mason avea bilet în rândul întâi. În deschizătura hambarului se aprinseră reflectoarele.

Carlo ridică de jos un obiect pe care Starling nu-l recunoscu la început. Arăta ca picioarele cuiva sau jumătatea inferioară a corpului. Dacă era o jumătate de trup, Carlo era foarte puternic. Preţ de o clipă, Starling se temu că erau rămăşiţele doctorului Lecter, dar picioarele se îndoiau greşit, într-un mod pe care încheieturile nu l-ar fi permis.

Ar fi putut să fie picioarele lui Lecter numai dacă ar fi fost zdrobit chisăliţă, gândi ea timp de o secundă oribilă. Carlo strigă ceva spre hambar şi Starling auzi cum porneşte un motor.

Căruciorul cu furcă intră în câmpul ei vizual. Piero conducea. Pe furcă se afla doctorul Lecter, ridicat mult de la pământ, cu braţele desfăcute şi legate de o bârnă şi flacoanele de perfuzie clătinându-se deasupra mâinilor în ritmul mişcărilor vehiculului. Ridicat sus, ca să poată vedea porcii înfometaţi, lacomi, să vadă ce-l aşteaptă.

Căruciorul ieşi cu o încetineală cumplită, de convoi funerar. Carlo mergea pe lângă el pe o parte, iar de partea opusă, Johnny Mogli, înarmat.

Starling privi fix câteva clipe insigna ajutorului de şerif. O stea, diferită de însemnele poliţiei locale. Păr alb, cămaşă albă, la fel ca şoferul dubei implicate în răpire.

Din dubă se auzea vocea profundă a lui Mason. Fredona un imn şi chicotea.

Porcii, obişnuiţi cu gălăgia, nu se temeau de maşină, ba chiar păreau să se bucure de apariţia ei.

Căruciorul se opri în apropierea barierei. Mason îi spuse doctorului Lecter ceva ce Starling nu auzi. Doctorul Lecter nu-şi clinti deloc capul şi nici nu dădu alt semn cum că ar fi auzit. Era chiar mai sus decât Piero, care manevra vehiculul. Se uita în direcţia ei? Starling nu află niciodată, fiindcă porni repede de-a lungul gardului şi găsi uşile duble pe unde intrase duba.

Carlo aruncă în ţarcul porcilor pantalonii umpluţi. Porcii făcură un salt toţi în acelaşi timp, ca unul; era loc pentru doi la fiecare crac, ceilalţi rămaseră deoparte. Sfâşiau, mârâiau, trăgeau şi rupeau, puii morţi din cracii pantalonilor se dezintegrau, porcii scuturau din cap într-o parte şi-n alta, făcând măruntaiele puilor să se bălăngăne. O mare de spinări agitate, acoperite de ţepi.

Carlo nu le dăduse decât cel mai uşor dintre aperitive, doar trei pui şi puţină salată. În câteva clipe, pantalonii erau fâşii, iar porcii, salivând, îşi îndreptară din nou ochii mici şi lacomi spre barieră.

Piero coborî furca până cu puţin deasupra pământului. Partea superioară a porţii olandeze avea să ţină pentru moment porcii la distanţă de organele vitale ale doctorului Lecter. Carlo scoase pantofii şi ciorapii doctorului.

— Şi aşa, porcuşorul a mers guiţând până acasă! strigă Mason din dubă. Starling venea prin spatele lor. Toţi stăteau cu faţa în direcţia opusă, spre porci. Ea trecu de camera pentru harnaşament şi ajunse în mijlocul hambarului.

— Să nu-l lăsaţi să piardă tot sângele, zise Cordell din dubă. Fiţi gata să strângeţi garourile când vă spun eu.

Şterse lentila lui Mason cu o pânză.

— Ai ceva de spus, doctore Lecter? se auzi vocea profundă a lui Mason. Revolverul bubui în spaţiul închis al hambarului, urmat de vocea lui Starling:

— Mâinile sus şi nu mişcaţi! Opriţi motorul! Piero părea să nu priceapă.

— *Fermate il motore*, traduse doctorul Lecter îndatoritor. Se mai auzea doar guiţatul nerăbdător al porcilor. Starling vedea numai o armă, la şoldul bărbatului cu părul alb şi stea pe piept. Într-un toc cu încuietoare simplă. „Mai întâi pune-i pe toţi la pământ."

Cordell se strecură la volan; duba se puse în mişcare, iar Mason zbiera la el. Starling se întoarse spre dubă, surprinse cu coada ochiului mişcarea bărbatului cu păr alb, se întoarse din nou spre el în clipa când acesta îşi scoase arma ca s-o omoare, strigând „Poliţia!", iar ea trase rapid două focuri, împuşcându-l în piept.

Din arma lui ţâşniră câteva gloanţe care loviră pământul; făcu un pas în spate, căzu în genunchi, se uită în jos spre propriul trup, spre insigna deformată de glonţul de calibrul .45 care trecuse prin ea şi apoi îi pătrunsese oblic în inimă.

Mogli căzu pe spate şi rămase nemişcat.

În camera pentru harnaşament, Tommaso auzi împuşcăturile, înhaţă puşca prevăzută cu aer comprimat şi se caţără în fânar, se lăsă în genunchi şi se târî spre latura fânarului care dădea spre hambar.

— Următorul! spuse Starling cu o voce pe care nu şi-o recunoştea. „Mişcă-te repede, cât timp sunt marcaţi de moartea lui Mogli."

— La pământ, tu cu capul spre perete. Tu, la pământ, cu capul în partea asta. În partea asta!

— Giraţi dall'altra parte, explică doctorul Lecter de pe cărucior.

Carlo ridică privirea spre Starling, văzu că era în stare să-l omoare şi rămase neclintit. Cu o singură mână, ea puse repede cătuşele celor doi bărbaţi culcaţi la pământ, cu capetele în sens opus, mâna lui Carlo legată de piciorul lui Piero, piciorul lui Carlo de mâna lui Piero. În tot acest timp ţinu pistolul lipit de capul unuia dintre ei.

Scoase cuţitul din cizmă şi merse către cărucior, la doctor.

— Bună seara, Clarice, spuse el când o văzu.

— Poţi să mergi, ai picioarele tefere?

— Da.

— Vezi normal?

— Da.

— Am să-ţi tai legăturile. Cu tot respectul, doctore, dacă te pui cu mine, te împuşc pe loc. Înţelegi?

— Perfect.

— Poartă-te cum trebuie şi ai să rămâi în viaţă.

— Ai vorbit ca o protestantă.

În tot acest timp, mâinile ei lucrau. Cuţitul era ascuţit. Descoperi că partea zimţată tăia cel mai repede funia nouă, netedă. Braţul lui drept era liber.

— Pot să fac eu restul dacă-mi dai cuţitul.

Ea ezită. Se dădu înapoi la o lungime de braţ şi-i oferi pumnalul scurt.

— Maşina mea e la două sute de metri, pe drumul de serviciu. Ea trebuia să-i supravegheze pe bărbaţii întinşi pe jos.

El îşi eliberă un picior. Lucra la celălalt, fiind nevoit să taie fiecare laţ pe rând. Doctorul Lecter nu vedea în spatele său, unde Carlo şi Piero zăceau cu faţa în jos.

— După ce te dezlegi, nu încerca să fugi. N-ai să ajungi până la uşă. Am să-ţi dau două perechi de cătuşe. În spatele tău sunt doi indivizi cu cătuşe. Pune-i să se târască până la cărucior şi prinde-i de el cu cătuşele, ca să nu ajungă la un telefon. Apoi pune-ţi celelalte cătuşe.

— Doi? întrebă el. Fii atentă, ar trebui să fie trei!

Odată cu cuvintele lui, proiectilul tras de puşca lui Tommaso zbură ca o săgeată argintie în lumina reflectoarelor şi se înfipse în mijlocul spatelui lui Starling. Ea se învârti, ameţită, cu vederea tot mai întunecată, încercă să fixeze o ţintă, văzu ţeava de la marginea fânarului şi trase, trase, trase. Tommaso se rostogoli departe de margine, înţepat de aşchii, fumul albăstrui al pistolului ridicându-se în lumină. Ea mai trase o dată înainte s-o lase vederea, duse mâna la şold după un încărcător, dar în aceeaşi clipă genunchii îi cedară.

Zgomotul părea să incite şi mai mult porcii; văzând oamenii de pe jos în poziţii ademenitoare, guiţau şi mormăiau, împingând bariera.

Starling se îndoi în faţă; pistolul descărcat îi căzu din mână. Carlo şi Piero ridicară capul să vadă şi începură să se târască neîndemânatic împreună spre trupul lui Mogli, spre pistolul şi cheia lui de cătuşe. Se auzi cum Tommaso îşi încarcă puşca lui cu tranchilizante sus, în fânar. Mai avea un proiectil. Se ridică şi se apropie de margine, privind pe deasupra ţevii, căutându-l pe doctorul Lecter de cealaltă parte a căruciorului.

Tommaso înainta pe marginea fânarului; Lecter nu mai avea unde să se ascundă.

Doctorul Lecter o ridică pe Starling în braţe şi porni repede spre poarta olandeză, încercând să facă în aşa fel încât căruciorul să rămână între el şi Tommaso, care înainta cu grijă, uitându-se unde calcă pe muchia fânarului. Tommaso trase şi proiectilul, ţintit spre pieptul lui Lecter, se înfipse în gamba lui Starling. Doctorul Lecter trase piedicile de pe poarta olandeză.

Piero smucea înnebunit de inelul cu chei al lui Mogli, iar Carlo încerca să apuce pistolul când porcii năvăliră spre masa copioasă care se chinuia să se ridice de jos. Carlo reuşi să tragă o dată cu pistolul şi un porc se prăbuşi, dar ceilalţi se căţărară peste cel mort şi ajunseră la Carlo şi Piero şi la leşul lui Mogli. Alţii se răspândiră în hambar şi afară din hambar, în noapte.

Doctorul Lecter, ducând-o Starling în braţe, ajunsese dincolo de poartă când porcii năvăliră.

Tommaso văzu din fânar faţa fratelui său între animale, iar în clipa următoare nu mai văzu decât o masă informă, însângerată. Scăpă puşca în fân. Drept ca un dansator, cu Starling în braţe, doctorul Lecter ieşi pe după poartă şi trecu prin hambar desculţ, printre porci. Trecu prin marea de spinări agitate şi prin râurile de sânge din hambar. Două dintre animalele mari, un porc şi scroafa gestantă, se înţepeniră pe picioare şi lăsară capul în jos, pregătindu-se să-l atace.

El le înfruntă; animalele, nesimţind mirosul fricii, se întoarseră la prada accesibilă de pe jos.

Doctorul Lecter văzu că dinspre casă nu vin întăriri. Ajuns sub copacii care mărgineau dramul de serviciu, se opri ca să scoată proiectilele care o nimeriseră pe Starling şi să sugă substanţa tranchilizantă din răni. Acul care o nimerise în gambă se îndoise în os.

Porcii pătrunseră în tufişurile învecinate. El scoase cizmele lui Starling şi le încălţă. Îi erau puţin strâmte. Lăsă pistolul ei cel mic la gleznă, în aşa fel încât să poată ajunge la el ţinând-o în braţe.

Trei minute mai târziu, paznicul de la poarta principală ridică privirea de pe ziarul pe care-l citea, fiind perturbat de un sunet depărtat, un bubuit ca de avion de luptă zburând la mică altitudine. Era motorul de 5 000 cm^3 al unui Mustang care trecea autostradă cu 5 800 de turaţii pe minut.

Mason scâncea şi plângea că vrea înapoi în camera lui, plângea ca atunci când unii dintre băieţii şi fetele mai mici din tabără se luptau cu el şi reuşeau să-l păcălească înainte ca el să-i zdrobească sub greutatea corpului său.

Margot şi Cordell îl duseră cu liftul înapoi în aripa lui de casă, îl puseră în pat şi-i reconectară aparatele la sursele permanente de curent.

Mason era mai furios decât îl văzuse Margot vreodată; vasele de sânge pulsau peste oasele dezvelite ale feţei sale.

— Ar trebui să-i dau un calmant, spuse Cordell, după ce intrară în camera dejoacă.

— Încă nu. Trebuie să se gândească un timp. Dă-mi cheile de la Honda ta.

— De ce?

— Cineva trebuie să meargă la hambar să vadă dacă mai e cineva în viaţă. Vrei să mergi tu?

— Nu, dar...

— Pot să intru cu maşina ta în camera pentru harnaşament, dar duba nu intră prin uşa aia, aşa că dă-mi nenorocitele de chei!

Coborî scările şi ieşi pe alee. Tommaso traversa câmpul venind dinspre pădure, în fugă, uitându-se în urmă. „Gândeşte, Margot!" Se uită la ceas. Opt şi douăzeci. „La miezul nopţi soseşte schimbul lui Cordell. E destul timp să aduci oamenii din Washington, cu elicopterul, să facă puţină curăţenie." Se îndreptă cu maşina spre Tommaso, peste peluză.

— Eu încearcă ajunge la ei, un porc dă la mine jos. El... Tommaso mimă pe doctorul Lecter ducând-o în braţe pe Starling.

— Femeia. Pleacă repede cu maşina tare. Ea are due... (ridică două degete) frecette.

Arătă spre spate şi spre picior.

— Frecette. Dardi. Înţeapă. Bum. Due frecette. Mimă trasul cu arma.

— Proiectile, spuse Margot.

— Proiectile, poate prea mult narcotico. Ea poate moartă.

— Urcă, spuse Margot. Trebuie să mergem să vedem. Margot intră pe poarta dublă laterală, pe unde pătrunsese Starling în hambar. Guiţături, mormăieli şi spinări păroase. Margot înainta cu maşina claxonând şi făcu porcii să dea înapoi, atât cât să vadă trei resturi de fiinţe umane imposibil de recunoscut.

Intrară cu maşina în camera pentru harnaşament şi închiseră porţile în urma lor.

Margot se gândi că Tommaso era singurul rămas în viaţă care o văzuse vreodată în hambar, dacă nu-l socotea pe Cordell.

Poate că acelaşi gând îi trecu prin minte şi lui Tommaso. Rămase la o distanţă precautǎ faţă de ea, urmărindu-i chipul cu ochii lui negri, inteligenţi. Avea lacrimi pe obraji.

„Gândeşte, Margot! Nu vrei să intri în bucluc cu sarzii. Ei ştiu că tu te ocupi de bani. Ar putea să te toarne într-o clipă." Ochii lui Tommaso îi urmăriră mâna care intră în buzunar.

Telefonul mobil. Formă un număr din Sardinia; la ora două şi jumătate dimineaţa, bancherul de la Steuben era acasă. Ea îi spuse câteva cuvinte şi-i dădu lui Tommaso telefonul. Acesta încuviinţă, răspunse, încuviinţă din nou şi-i restitui telefonul. Banii îi aparţineau. Se urcă în fânar şi-şi luă geanta, împreună

cu paltonul şi pălăria doctorului Lecter. În timp ce el îşi aduna lucrurile, Margot ridică electrodul pentru vite, testă curentul şi-l băgă în mânecă. Mai luă şi ciocanul de fierărie.

CAPITOLUL 88

Tommaso, conducând maşina lui Cordell, o lăsă pe Margot în faţa casei. Avea să lase Honda în parcarea pe termen lung de la Aeroportul Internaţional Dulles. Margot îi promisese că va îngropa cât de bine va putea ce mai rămăsese din Piero şi Carlo.

Mai era ceva ce simţea nevoia să-i spună, aşa că se reculese şi-şi adună cunoştinţele de engleză.

— Signorina, porcii, trebuie să ştii, porcii ajută pe dottore. Se dau înapoi din faţa lui. Omoară pe fratele meu, omoară pe Carlo, dar din faţa lui doctor Lecter dau înapoi. Cred că-l venerează.

Tommaso îşi făcu cruce.

— Nu trebuie să-l mai vânezi.

Tot restul vieţii sale lungi petrecute în Sardinia, Tommaso va povesti acest lucru. La şaizeci de ani ajunse să spună că doctorul Lecter, ducând femeia în braţe, a plecat din hambar purtat pe spinarea porcilor.

După ce maşina dispăru pe drumul de serviciu, Margot rămase mai multe minute uitându-se în sus, la ferestrele luminate ale lui Mason. Văzu cum se mişca umbra lui Cordell pe perete, în timp ce acesta se agita în jurul lui Mason, înlocuind monitoarele care-i urmăreau fratelui ei respiraţia şi pulsul.

Băgă coada ciocanului de fierărie în pantaloni, la spate, şi acoperi capul uneltei cu haina.

Cordell apăru din camera lui Mason cu nişte perne când Margot ieşi din lift.

— Cordell, pregăteşte-i un martini.

— Nu ştiu dacă...

— Ştiu eu. Pregăteşte-i un martini.

Cordell puse pernele pe canapea şi îngenunche în faţa frigiderului mic.

— E vreun fel de suc aici? întrebă Margot, apropiindu-se de el pe la spate, îl lovi cu ciocanul la baza craniului şi auzi un pocnet. Cordell se izbi cu capul de frigider, ricoşa şi căzu pe spate, uitându-se în tavan cu ochii larg deschişi, o

pupilă dilatându-se, cealaltă, nu. Ea îi întoarse capul pe o parte şi lovi din nou cu ciocanul, făcându-i o adâncitură de vreo doi centimetri în tâmplă; din urechile lui curse un sânge gros. Ea nu simţi nimic.

Mason auzi că se deschide uşa camerei sale şi-şi roti ochiul cu lentila. Aţipise câteva clipe în lumina blândă. Tiparul dormea şi el, sub piatră. Silueta mare a lui Margot umplea cadrul uşii. Intră şi închise uşa după ea.

— Salut, Mason.

— Ce s-a întâmplat în hambar? Ce dracu' ţi-a trebuit aşa de mult timp?

— Toţi sunt morţi, Mason.

Margot veni lângă patul lui, desfăcu firul de la telefonul lui Mason şi-l lăsă pe jos.

— Piero şi Carlo sunt morţi. Doctorul Lecter a scăpat şi a luat-o pe Starling cu el.

Printre dinţii lui Mason apărură spume, odată cu blestemele.

— L-am trimis pe Tommaso acasă, cu banii pe care i-a câştigat.

— Ce-ai făcut?! Căţea cretină nenorocită, ascultă aici, o să facem curat şi-o luăm de la capăt! Avem la dispoziţie sfârşitul de săptămână. Nu trebuie să ne facem griji pentru ce a văzut Starling. Dacă Lecter a pus mâna pe ea, e ca şi moartă.

Margot ridică din umeri.

— Pe mine nu m-a văzut.

— Sună la Washington şi adu aici patru dintre ticăloşii de-acolo! Trimite elicopterul. Arată-le excavatorul... arată-le... Cordell! Treci încoace!

Mason suflă în naiul lui. Margot dădu tuburile la o parte şi se aplecă peste el, ca să-i poată vedea faţa.

— Cordell nu vine, Mason. Cordell e mort.

— Ce?!

— L-am omorât, în camera dejoacă. Acum, Mason, ai să-mi dai ce-mi datorezi! Margot coborî lateralele patului şi, ridicând colacul mare de păr împletit, dădu la o parte cearşaful. Picioarele lui subţiri nu aveau circumferinţa mai mare ca a unui sul de aluat de prăjitură. Mâna lui, singura extremitate pe care putea s-o mişte, pomi spre telefon. Aparatul respirator pufăia, ridicându-se şi coborând în ritmul lui regulat.

Margot scoase din buzunar un prezervativ fără spermicid şi-l ridică spre el, să-l vadă. Din mânecă scoase electrodul.

— Mai ţii minte, Mason, cum scuipai pe scula ta, pentru lubrifiere? Ce zici, te descurci să produci niţel scuipat? Nu? Poate că pot eu.

Mason răcni când avu destul aer pentru asta – o serie de răgete măgăreşti -, dar într-o jumătate de minut totul se încheie, şi chiar cu foarte mare succes.

— Eşti moartă, Margot!

Numele ei ieşi mai degrabă „Nargot".

— O, Mason, toţi suntem. Nu ştiai? Dar ăştia nu-s, spuse ea, încheindu-şi bluza peste flaconul cald. Ăştia dau din coadă. Am să-ţi arăt. Am să-ţi arăt cum dau din coadă!

Margot luă de lângă acvariu mănuşile cu ţepi pentru manevrarea peştilor.

— Aş putea s-o adopt pe Judy, spuse Mason. Ar putea să fie moştenitoarea mea, am putea să facem un trust împreună.

— De bună seamă că am putea, spuse Margot, luând un crap din container. Aduse un scaun din colţul musafirilor şi, urcându-se pe el, luă capacul acvariului.

— Numai că n-o vom face.

Se aplecă peste acvariu şi-şi băgă braţele puternice în apă. Ţinu crapul de coadă foarte aproape de grotă, iar când ţiparul ieşi, ea îl înşfacă de ceafă şi-l scoase din apă. ţiparul puternic se zbătea, lung cam cât era Margot de înaltă, gros, cu pielea lucioasă. Ea prinse ţiparul şi cu mâna cealaltă. Vietatea se încorda, iar ea nu putu decât s-o ţină strâns cu mănuşile cu ţepi.

Coborî cu grijă de pe scaun şi veni spre Mason, cu ţiparul zbătându-i-se în braţe, capul lui în formă de cleşte cu dinţii ciocnindu-se între ei ca un telegraf, acei dinţi curbaţi de care nu scăpa nici un peşte. Ea puse ţiparul pe pieptul lui Mason, peste aparatul respirator şi, ţinându-l cu o mână, înfăşură coada de păr a lui Mason de mai multe ori în jurul animalului.

— Dă din coadă, Mason! spuse ea.

Cu o mână apucă ţiparul de după cap, iar cu cealaltă forţă mandibula lui Mason să se deschidă, îl apăsă cu toată greutatea pe bărbie, el se încorda cu toate puterile rămase, până când gura i se deschise cu o plesnitură.

— Ar fi trebuit să mănânci ciocolata, spuse Margot, şi îndesă capul ţiparului în gura lui Mason.

Ţiparul îi înhaţă limba ca pe un peşte cu dinţii lui ascuţiţi ca briciul şi nu-i mai dădu drumul; trupul i se zbătea, încurcat în părul împletit al lui Mason. Sângele ţâşni pe nasul lui Mason; se îneca.

Margot îi lăsă împreună pe Mason şi pe ţipar; crapul înota dezorientat în acvariu. Se aşeză pe biroul lui Cordell, să-şi revină, şi urmări monitoarele lui Mason până când pe ele apăru linia dreaptă.

Ţiparul încă mai mişca atunci când ea reveni în camera lui Mason. Aparatul respirator urca şi cobora, umflând vezica de aer a ţiparului cu spuma însângerată pe care o scotea din plămânii lui Mason.

Margot spălă electrodul în acvariu şi-l puse în buzunar. Apoi scoase din buzunar o pungă mică şi, din ea, luă bucăţica din scalpul doctorului Lecter, cu şuviţa de păr. Zgârie scalpul însângerat cu unghiile lui Mason, treabă nu foarte uşoară, din cauza ţiparului care tot mai mişca. Puse şuviţa între degetele lui Mason. La urmă prinse un singur fir de păr pe mănuşile pentru manevrarea peştilor.

Margot ieşi fără să se uite la răposatul Cordell. Se duse acasă la Judy cu comoara ei vie, ţinută în sân, la cald.

PARTEA A ŞASEA

O LINGURĂ LUNGĂ

„Cine stă la masă cu diavolul

Are nevoie de o lingură lungă.”

Geoffrey Chaucer, „Istoria neguţătorului" din Poveşti din Canterbury

CAPITOLUL 89

Clarice Starling zace fără cunoştinţă într-un pat mare, sub un cearşaf de in şi o plapumă. Braţele ei, învelite în mânecile pijamalei de mătase, se află deasupra plăpumii, legate cu eşarfe de mătase doar atât cât să nu-şi poată duce mâinile la obraz şi să protejeze perfuzia de pe dosul mâinii.

În cameră sunt trei puncte de lumină: veioza slabă cu abajur şi punctele roşii din centrul pupilelor doctorului Lecter, care o veghează.

Stă într-un fotoliu, cu degetele încrucişate sub bărbie. După un timp se ridică şi-i ia tensiunea. Îi examinează pupilele cu o lanternă mică. Bagă mâna sub plapumă şi-i găseşte talpa, o scoate de sub învelitori şi, observând-o cu atenţie, stimulează călcâiul cu vârful unei chei. Rămâne aşa o clipă, aparent pierdut în gânduri, ţinându-i piciorul cu blândeţe, de parcă ar fi o vietate mică în mâna lui.

A aflat de la fabricantul de tranchilizante compoziţia substanţei. Fiindcă al doilea proiectil care a lovit-o a atins osul gambei, crede că nu a primit o doză dublă întreagă. Îi administrează substanţe stimulatoare cu o infinită grijă.

Pe lângă îngrijirile pe care i le acordă lui Starling, stă în fotoliu cu un carnet gros, pe care face calcule. Paginile sunt pline cu simboluri din astrofizica şi din fizica cuantică. Puţinii matematicieni care ar putea să-i urmărească ecuaţiile ar spune că încep strălucit şi apoi decad, condamnate de dorinţe: doctorul Lecter vrea să dea timpul înapoi, vrea ca entropia tot mai mare să nu

mai stabilească direcţia curgerii timpului. Vrea ca ordinea tot mai mare să arate direcţia. Vrea ca dinţii de lapte ai lui Mischa să iasă din latrină. În spatele calculelor sale febrile e dorinţa lui disperată de a crea pentru Mischa un loc în lume, poate locul ocupat în prezent de Clarice Starling.

CAPITOLUL 90

Dimineaţa şi lumina aurie a soarelui în camera dejoacă de la Muskrat Farm. Marile animale de pluş cu ochi de nasturi privesc trupul lui Cordell, acum acoperit.

Chiar şi-n miezul iernii, o muscă albastră a găsit cadavrul şi se plimbă pe cearşaful care-l acoperă, acolo unde s-a îmbibat de sânge.

Dacă Margot ar fi ştiut la ce tensiune colosală sunt supuse personajele principale dintr-o omucidere adusă în atenţia presei, poate că n-ar mai fi îndesat ţiparul pe gâtul fratelui ei.

Hotărârea ei de a nu încerca să cureţe urmele dezastrului de la Muskrat Farm, ci să se dea la fund pur şi simplu până la sfârşitul furtunii fu înţeleaptă. Nimeni dintre cei rămaşi în viaţă n-o văzuse la fermă când fuseseră ucişi Mason şi ceilalţi.

Conform poveştii spuse de ea, primul telefon înnebunit de la infirmiera venită la miezul nopţii să-l înlocuiască pe Cordell a trezit-o din somn, în casa unde locuia cu Judy. A venit la locul crimei şi a ajuns la scurt timp după primii oameni ai şerifului.

Detectivul Clarence Franks, care conducea ancheta din partea departamentului şerifului, era un bărbat destul de tânăr, cu ochii puţin prea apropiaţi, dar nu atât de prost pe cât sperase Margot.

— Nu poate oricine să urce până aici cu liftul, e nevoie de o cheie ca să intri în lift, nu-i aşa? o întrebă Franks.

Detectivul şi Margot şedeau unul lângă altul, stânjeniţi, pe canapeaua de două locuri.

— Cred că da, dacă pe-aici au venit.

— „Au", domnişoară Verger? Credeţi că au fost mai mulţi?

— Habar n-am, domnule Franks.

Margot văzuse cadavrul fratelui ei, încă împreunat cu tiparul, acoperit de un cearşaf. Cineva scosese din funcţiune aparatul respirator. Criminaliştii luau mostre de apă din acvariu şi răzuiau sângele închegat de pe jos. Ea văzu

bucăţica din scalpul doctorului Lecter în mâna lui Mason. Încă n-o găsiseră. Criminaliştii îi păreau lui Margot imposibil de deosebit unul de celălalt. Detectivul Franks scria de zor în carnetul său.

— Se ştie cine erau ceilalţi bieţi oameni? întrebă Margot. Aveau familie?

— Încercăm să aflăm. Există trei arme de care putem să ne folosim pentru asta. De fapt, oamenii şerifului nu erau deloc siguri câte persoane muriseră în hambar, întrucât porcii dispăruseră în adâncul pădurii trăgând după ei rămăşiţele, pentru mai târziu.

— Pe parcursul anchetei, s-ar putea să fim nevoiţi să vă cerem, dumneavoastră şi... ăă... prietenei dumneavoastră, să vă supuneţi unei examinări cu poligraful, adică detectorul de minciuni; aţi consimţi la aceasta, domnişoară Verger?

— Domnule Franks, aş face orice pentru a-i prinde pe oamenii aceia! Ca să vă răspund direct la întrebare: chemaţi-ne, pe Judy şi pe mine, când aveţi nevoie de noi. Să discut cu avocatul familiei?

— Nu, decât dacă aveţi ceva de ascuns, domnişoară Verger.

— De ascuns?

Margot îşi stoarse câteva lacrimi.

— Vă rog, domnişoară Verger, trebuie să-mi fac meseria. Franks vru să pună mâna pe umărul ei solid, în semn de consolare, apoi se răzgândi.

CAPITOLUL 91

Starling se trezi într-un semiîntuneric cu miros proaspăt şi ştiu, instinctiv, că se află în apropierea mării. Se mişcă uşor în pat. Simţea o durere adâncă în tot corpul; îşi pierdu cunoştinţa din nou. Când se trezi iarăşi, auzi o voce calmă care-i vorbea, oferindu-i o ceaşcă plină cu un lichid cald. Bău din ea; gustul era asemănător ceaiului de plante al bunicii lui Mapp.

Altă zi, altă seară, miros de flori proaspete în casă şi o înțepătură de ac. La fel ca tunetele şi pocnetele unor artificii în depărtare, rămăşiţele de teamă şi durere mai pocneau la orizont, nu aproape, niciodată aproape. Se afla în grădina din inima uraganului.

— Te trezeşti. Te trezeşti, calmă. Te trezeşti într-o încăpere plăcută, spunea vocea.

Auzea slab muzică de cameră.

Se simţea foarte curată, iar pielea îi mirosea a mentă, o cremă care-i dăruia o căldură bună, învăluitoare. Starling deschise ochii mari.

Doctorul Lecter stătea la câţiva paşi de ea, absolut nemişcat, aşa cum stătea în celulă când îl văzuse prima dată. Acum suntem obişnuiţi să-l vedem fără să fie înconjurat de gratii. Nu mai e şocant să-l vedem în spaţiu deschis, lângă o altă fiinţă muritoare. – Bună seara, Clarice.

— Bună seara, doctore Lecter, răspunse ea cu aceeaşi expresie, fără să aibă idee cu adevărat de momentul zilei.

— Dacă te incomodează ceva, sunt doar vânătăi de pe urma unei căzături. Te vei face bine. Aş vrea totuşi să fiu foarte sigur în privinţa unui lucru. Vrei să te uiţi direct la lumina asta, te rog?

Se apropie de ea cu o lanternă mică. Doctorul Lecter mirosea a pânză proaspăt spălată. Ea se sili să-şi ţină ochii deschişi câtă vreme el îi examina pupilele. Apoi el se depărta din nou.

— Mulţumesc. Ai o baie foarte confortabilă chiar alături. Vrei să vezi cum te ţin picioarele? Papucii sunt lângă patul tău; mă tem că am fost nevoit să-ţi împrumut cizmele.

Era trează şi nu era trează. Baia era într-adevăr confortabilă dotată cu tot ce avea nevoie. În zilele care urmară savura acolo băi îndelungi, dar nu-şi bătu capul cu propria imagine reflectată în oglindă, într-atât era de departe de sine însăşi.

CAPITOLUL 92

Zile de conversaţie; uneori se auzea vorbind şi se întreba cine e persoana care vorbeşte cu o cunoaştere atât de profundă a gândurilor ei. Zile de somn şi ceaiuri tari de plante şi omlete. Iar într-o zi, doctorul Lecter spuse:

— Clarice, probabil că te-ai plictisit de halate şi pijamale. În dulap sunt nişte haine care ar putea să-ţi placă. Numai dacă vrei să le porţi.

Apoi, pe acelaşi ton:

— Am pus lucrurile tale personale – poşeta, arma şi portofelul – în primul sertar de la scrin, dacă le vrei.

— Mulţumesc, doctore Lecter.

În dulap se afla o diversitate de haine – rochii, costume cu pantalon, o rochie de seară lungă, cu bustul acoperit de mărgele. Mai erau pantaloni şi pulovere din caşmir care o atrăgeau. Alese caşmir arămiu şi mocasini.

În sertar se afla centura ei cu tocul Yaqui, gol fiindcă îşi pierduse revolverul; tocul de gleznă era lângă poşetă şi în el se afla pistolul automat de calibrul .45 cu ţeava scurtă. Încărcătorul era plin cu cartuşe, nici unul în pistol, după cum obişnuia când uita arma la picior. Şi cuţitul se afla acolo, în teaca lui. Cheile de la maşină erau în poşetă.

Starling era şi nu era ea însăşi. Când se gândea la întâmplările recente avea senzaţia că se priveşte de pe margine, de la distanţă.

Se bucură să-şi vadă maşina în garaj când doctorul Lecter o duse acolo. Se uită la ştergătoarele de parbriz şi se hotărî să le înlocuiască.

— Clarice, cum crezi că ne-au urmărit oamenii lui Mason până la magazin? Ea privi plafonul garajului câteva clipe, gândindu-se.

Avu nevoie de mai puţin de două minute ca să găsească antena care trecea de-a curmezişul între bancheta din spate şi suportul pentru cumpărături; urmări firul antenei până la emiţător.

Îl scoase din funcţie şi-l duse în casă ţinându-l de antenă, cum ar fi dus de coadă un şoarece.

— Foarte drăguţ, spuse ea. Foarte nou. Şi decent instalat. Sunt sigură că are amprentele domnului Krendler pe el. Îmi dai o pungă de plastic, te rog?

— Ar putea să-l urmărească din aer?

— Acum nu mai funcţionează. Nu puteau să-l urmărească din aer decât dacă Krendler recunoştea că l-a folosit. Ştii că n-a recunoscut. Mason ar fi putut să-l urmărească din elicopterul lui.

— Mason e mort.

— Hmmm, făcu Starling. Vrei să-mi cânţi ceva?

CAPITOLUL 93

În primele zile de după crime, Paul Krendler oscilă între plictiseală şi o teamă crescândă. Aranja să primească rapoartele directe de la biroul teritorial FBI din Maryland.

Se simţea într-o siguranţă rezonabilă în privinţa unei verificări a registrelor lui Mason, fiindcă trecerea banilor din contul lui Mason în cel al lui făcea o escală acoperitoare în insulele Cayman. Dar acum, că Mason nu mai era, avea planuri mari şi nici un patron. Margot Verger ştia de banii lui şi mai ştia că el compromisese securitatea dosarului Lecter de la FBI. Margot trebuia să-şi ţină gura.

Monitorul pentru emiţătorul auto îl îngrijora. Îl luase din clădirea departamentului tehnic de la Quantico fără să semneze pentru el, însă numele lui apărea în registrul vizitatorilor de la Tehnică pe ziua aceea.

Doctorul Doemling şi infirmierul cel masiv, Bamey, îl văzuseră la Muskrat, dar numai într-un rol legal, vorbind cu Mason despre cum să-l prindă pe Hannibal Lecter.

Toţi simţiră o mare uşurare când, în după-amiaza celei de-a patra zile după crime, Margot Verger puse spre ascultare anchetatorilor şerifului un mesaj proaspăt înregistrat pe robotul ei telefonic.

Poliţiştii rămaseră fascinaţi în dormitor, holbându-se la patul pe care ea îl împărţea cu Judy şi ascultând vocea demonului. Doctorul Lecter vorbea cu desfătare despre moartea lui Mason şi o asigura pe Margot că a fost extrem de dureroasă şi lentă. Ea hohotea cu faţa acoperită cu palmele, iar Judy o ţinea în braţe, în cele din urmă, Franks o conduse afară din cameră, spunând:

— Nu trebuie să-l mai auziţi vreodată.

La îndemnurile lui Krendler, caseta robotului telefonic fu adusă la Washington, comparată cu o altă înregistrare existentă şi astfel se confirmă că doctorul Lecter era autorul mesajului.

Dar cea mai mare uşurare pentru Krendler sosi tot telefonic, în seara celei dea patra zile.

Îl sună nimeni altul decât Parton Vellmore, reprezentantul statului Illinois în Congres.

Krendler vorbise cu congresmanul doar în câteva ocazii, dar îi cunoştea vocea de la televizor. Simplul telefon era încurajator: Vellmore făcea parte din Subcomitetul judiciar şi îi mersese vestea ca scormonitor în rahat; s-ar fi depărtat de Krendler într-o clipită dacă acesta ar fi fost suspectat de ceva dubios.

— Domnule Krendler, ştiu că vă cunoşteaţi bine cu Mason Verger.

— Da, domnule.

— Mda, e al naibii de păcat! Ticălosul ăla sadic i-a ruinat viaţa lui Mason, l-a mutilat şi-apoi s-a întors şi l-a omorât. Nu ştiu dacă aţi aflat, dar în acea întâmplare tragică a murit şi unul dintre oamenii mei. Johnny Mogli a servit cetăţenii din Illinois ani de zile în rândul forţelor de ordine.

— Nu, domnule, nu ştiam. Îmi pare rău.

— Important este că trebuie să mergem înainte, Krendler. Activitatea filantropică a familiei Verger şi interesul ei puternic pentru politica publică va continua. E mai presus de moartea unui om. Am vorbit cu mai multe persoane din Districtul 27 şi cu cei din casa Verger. Margot Verger mi-a adus la cunoştinţă interesul dumitale faţă de serviciul public. Extraordinară femeie! Are o latură practică puternică. Ne vom întâlni foarte curând, neoficial şi fără tam-tam, şi vom vorbi despre ceea ce am putea face în noiembrie viitor. Vrem să intri în echipă. Crezi că poţi veni la întrunire?

— Da, domnule congresman. De bună seamă!

— Va avea loc într-una dintre zilele următoare, te va suna Margot să-ţi spună amănuntele.

Krendler puse receptorul în furcă, inundat de uşurare.

Descoperirea în hambar a revolverului Colt .45 înregistrat pe numele răposatului John Brigham şi cunoscut a se afla în prezent în proprietatea lui Clarice Starling constitui un motiv de stânjeneală puternică pentru FBI.

Starling era înregistrată ca dispărută, dar cazul ei nu era considerat răpire, întrucât nimeni nu văzuse să fi fost răpită. Nu era considerată nici măcar agent dispărut în misiune. Starling era agent suspendat din funcţie, despre care nu se ştia unde se află. Se emise un buletin informativ pentru maşina ei, cu seria motorului şi numărul de înmatriculare, dar fără accent special pe identitatea posesoarei.

Răpirile necesită eforturi mult mai mari din partea forţelor de ordine decât dispariţia unei persoane. Clasificarea o înfurie pe Ardelia Mapp atât de tare, încât îşi scrise demisia, după care sa gândit mai bine şi hotărî să aştepte şi să acţioneze din interior, Mapp se trezea în repetate rânduri că intră în jumătatea de duplex a lui Starling, s-o caute.

Lui Mapp, dosarele Lecter din PECV şi Centrul Naţional de Informare Criminalistică i se păreau înnebunitor de imobile, la le adăugându-se numai informaţii banale. Poliţia italiană reuşise să găsească în sfârşit computerul doctorului Lecter: poliţiştii jucau Super Mărio pe el în camera de recreere. Aparatul ştersese automat absolut toate informaţiile pe care le conţinea, în clipa când investigatorii atinseseră prima tastă.

De la dispariţia lui Starling, Mapp îi cicăli pe toţi angajaţii FBI influenţi la care avea acces.

Telefoanele ei repetate acasă la Crawford rămâneau fără răspuns. Sună la Ştiinţe Comportamentale, de unde află că Crawford rămăsese la spitalul Jefferson Memorial, cu dureri de piept. Acolo nu-l sună. La FBI, el era ultimul înger păzitor al lui Starling.

CAPITOLUL 94

Starling nu avea noţiunea timpului. Zilele şi nopţile treceau cu conversaţii. Se auzea pe sine vorbind minute întregi, apoi asculta. Uneori râdea de ea însăşi, auzind dezvăluirile fruste pe care le făcea şi care, în condiţii normale, ar fi umilit-o. Lucrurile pe care i le spunea doctorului Lecter o surprindeau deseori, uneori erau chiar dezgustătoare pentru cineva cu o sensibilitate normală, dar ceea ce spunea era întotdeauna adevărat. Doctorul Lecter vorbea şi el, cu o voce joasă, egală. Arăta interes şi încurajare, niciodată surprindere sau cenzură, îi povesti despre copilăria lui, despre Mischa. Uneori îşi începeau discuţia privind un singur obiect strălucitor; aproape întotdeauna, în cameră există o singură sursă de lumină. Obiectul se schimba în fiecare zi.

Astăzi începură cu singurul fascicul de lumină reflectat pe latura unui ceainic, dar pe măsură ce discuţia lor avansa, doctorul Lecter păru să perceapă că au ajuns într-o galerie neexplorată a minţii ei. Poate că auzise spiriduşii zbătându-se dincolo de zid. Înlocui ceainicul cu o cataramă de curea din argint.

— Asta e a tăticului meu! spuse Starling, bătând din palme ca un copil.

— Da, confirmă doctorul Lecter. Clarice, vrei să vorbeşti cu tatăl tău? Tatăl tău e aici. Vrei să vorbeşti cu el?

— Tati e aici! Hei, grozav!

Doctorul Lecter îşi lipi palmele pe capul lui Starling, peste lobii temporali, care puteau să-i furnizeze tot ce avea nevoie legat de tatăl ei. O privi adânc în ochi.

— Ştiu că vrei să vorbeşti singură cu el. Eu am să plec. Tu uită-te la cataramă şi peste câteva minute ai să-l auzi cum bate la uşă. Bine?

— Da! Grozav!

— Bun. Va trebui să aştepţi doar câteva minute.

O înţepătură slabă cu cel mai subţire ac – Starling nici măcar nu se uită în jos să vadă; apoi doctorul Lecter ieşi din cameră.

Ea privi catarama până când auzi bătaia în uşă; două ciocănituri ferme şi tatăl ei intră, aşa cum şi-l amintea, înalt, în pragul uşii, cu pălăria în mână, părul udat ca să stea lipit de cap, cum venea seara la cină.

— Bună, puiule. La ce oră se cinează în casa asta?

N-o mai ţinuse în braţe de douăzeci şi cinci de ani, de când murise, dar când o strânse la piept, simţi, la fel ca întotdeauna, capsele cămăşii lui; mirosea a săpun tare şi tutun. Simţi pulsaţia puternică a inimii lui mari.

— Puiule, puiule. Ai căzut?

La fel ca atunci când o luase în braţe, în curte, după ce încercase să călărească o capră mare, la pariu, şi căzuse.

— Te descurcai foarte bine până ca afurisita s-o ia razna. Hai în bucătărie, să vedem ce găsim pe-acolo.

Pe masa din bucătăria mică a casei copilăriei era o pungă cu portocale şi un pachet cu prăjituri Snow Balls.

Tatăl lui Starling deschise briceagul cu vârful rupt şi decoji două portocale, coaja încolăcindu-se pe faţa de masă. Se aşezară pe scaunele de bucătărie cu spetează, iar el desfăcu portocalele în felii; una mânca el, una îi dădea ei. Ea scuipă seminţele în palmă şi le adună în poală. El era înalt pe scaun, ca John Brigham.

Tatăl ei mesteca mai mult pe o parte, fiindcă unul din incisivii săi laterali avea o plombă metalică, în stilul stomatologilor militari din anii patruzeci. Plomba sclipea când zâmbea.

Mâncară împreună două portocale şi câte o prăjitură şi spuseră glume. Starling uitase senzaţia delicioasă, uşor înţepătoare, dată de stratul de cremă de sub nuca de cocos. Bucătăria se destramă; redeveniră adulţi.

— Cum îţi merge, puiule? Era o întrebare serioasă.

— M-au cam pus la zid la serviciu.

— Ştiu. Asta-i gaşca tribunalelor, scumpa mea. Niciodată n-a existat pe faţa pământului o adunătură mai jalnică! N-ai împuşcat pe nimeni fără să fii nevoită s-o faci.

— Ştiu. Mai sunt şi altele.

— N-ai minţit niciodată.

— Nu, domnule.

— Ai salvat copilaşul.

— A ieşit teafăr.

— Am fost foarte mândru pentru asta.

— Mulţumesc, domnule.

— Scumpa mea, trebuie s-o întind. Mai vorbim.

— Nu poţi rămâne. El îi puse mâna pe creştet.

— Niciodată nu putem rămâne, puiule. Nimeni nu poate rămâne cât ar vrea. O sărută pe frunte şi ieşi din cameră. Ea-i văzu gaura de glonţ din pălărie când se opri în prag, înalt, şi-i făcu semn cu mâna.

CAPITOLUL 95

Evident, Starling îşi iubea tatăl la fel de mult ca oricare dintre noi şi ar fi luptat instinctiv împotriva oricărei ofense adusă memoriei lui. Şi totuşi, în discuţia cu doctorul Lecter, sub influenţa unei substanţe hipnotice puternice şi a hipnozei profunde, iată ce spuse:

— Sunt foarte supărată pe el! Hai să fim serioşi, cum de a trebuit să se afle în spatele unei nenorocite de farmacii în toiul nopţii şi să se ia de împuţiţii ăia doi care l-au omorât?! Până a încărcat vechitura aia de puşcă, iau venit de hac. Erau nişte ticăloşi şi i-au făcut felul. El habar n-avea ce face. Niciodată n-a învăţat nimic!

Starling ar fi plesnit pe oricine ar fi spus asemenea lucruri.

Monstrul se aşeză cu un milimetru mai aproape de speteaza scaunului. „Ah, am ajuns în sfârşit aici! Amintirile astea de şcolăriţă începeau să devină anoste."

Starling încercă să-şi legene picioarele pe sub scaun ca un copil, dar picioarele ei erau prea lungi pentru asta.

— Avea slujba aia, ştii, mergea unde i se spunea, făcea ce i se spunea; umbla cu blestematul ăla de ceas de paznic şi după aia a murit! Iar mama i-a spălat de sânge pălăria ca să-l îngroape cu ea. Cine a mai venit acasă la noi după aia? Nimeni! Al naibii de puţine prăjituri cu cremă după aia, să ştii. Mama şi cu mine făceam curat în camere de motel. Tipi care lăsau prezervative folosite pe noptieră. El s-a lăsat omorât şi ne-a părăsit pentru ca e prea al dracu' de prost! Ar fi trebuit să le spună jigodiilor de primărie să-şi bage postul de paznic unde ştiu ei! Lucruri pe care nu le-ar fi rostit niciodată, lucruri interzise de raţiunea ei.

Încă de la prima lor întâlnire, doctorul Lecter o zgândărise în legătură cu tatăl ei, numindu-l „paznicul de noapte". Acum deveni apărătorul memoriei tatălui ei.

— Clarice, el n-a dorit niciodată altceva decât fericirea şi bunăstarea ta.

— Pune într-o mână dorinţele şi într-alta rahatul, şi vezi care mână se umple prima, spuse Starling.

Zicala de la orfelinat ar fi trebuit să sune deosebit de dezgustător, fiind rostită de o tânără femeie atrăgătoare, dar doctorul Lecter părea mulţumit, chiar încurajat.

— Clarice, îţi voi cere să vii cu mine în altă cameră. Tatăl tău te-a vizitat, pe cât de bine ai fost tu în stare. Ai văzut că, în ciuda dorinţei tale arzătoare de a-l păstra alături de tine, n-a putut rămâne. El te-a vizitat. Acum a sosit timpul să-l vizitezi tu.

Pe coridor, spre un dormitor de oaspeţi. Uşa era închisă.

— Aşteaptă o clipă, Clarice.

El intră în cameră. Ea rămase în hol, cu mâna pe clanţă, şi-l auzi aprinzând un chibrit.

Doctorul Lecter deschise uşa.

— Clarice, ştii că tatăl tău e mort. Ştii asta mai bine ca oricine.

— Da.

— Intră să-l vezi.

Osemintele tatălui ei erau aşezate pe un pat dublu, oasele picioarelor şi cuşca toracică acoperite de un cearşaf. Formau un relief scund sub cearşaful alb, ca un înger din zăpadă făcut de un copil.

Craniul tatălui ei, curăţat de prădătorii marini minusculi de pe plaja doctorului Lecter, uscat şi albit, se odihnea pe pernă.

— Unde-i e steaua, Clarice?

— Primăria a luat-o înapoi. Au spus că a costat şapte dolari.

— Asta e el acum, atât a mai rămas din el. La asta l-a redus timpul. Starling privi osemintele. Se întoarse şi ieşi repede din cameră. Nu dădea înapoi, aşa că Lecter nu o urmă. Aşteptă în semiîntuneric. Nu se temea, dar o auzi întorcându-se cu urechi la fel de agere ca ale unei vietăţi în primejdie. Avea ceva strălucitor, metalic în mână. O insignă, cea a lui John Brigham. O puse pe cearşaf.

— Ce ar putea să însemne o insignă pentru tine, Clarice? Ai găurit una cu un glonţ, în hambar.

— Pentru el a însemnat totul. Asta era tot ce cunoşteaaaa... Ultimul cuvânt se auzi deformat; colţurile gurii i se lăsară în jos. Luă craniul tatălui ei în

braţe şi se aşeză pe celălalt pat, lacrimi fierbinţi şiroindu-i din ochi şi prelingându-se pe obraji.

Ca un ţânc, ridică poala puloverului, îşi acoperi obrazul cu el şi hohoti, lacrimile amare căzând cu un sunet sec pe creştetul craniului tatălui ei, al cărui dinte plombat sclipea.

— Îl iubesc pe tata, a fost bun cu mine, pe cât de bun a ştiut el! A fost cea mai frumoasă perioadă din viaţa mea!

Şi era adevărat – la fel de adevărat cum fusese înainte să-şi reverse mânia. Doctorul Lecter îi dădu o batistă, dar ea nu făcu decât s-o strângă în pumn, aşa că trebui să-i şteargă obrazul el însuşi.

— Clarice, am să te las aici cu aceste rămăşiţe. Rămăşiţe, Clarice. Poţi să-ţi strigi durerea în găvanele astea – n-ai să primeşti nici un răspuns.

Îi cuprinse capul în palme.

— Partea din tatăl tău de care ai nevoie se află aici, în capul tău, supusă raţiunii tale, şi nu a lui. Acum te las. Vrei lumânările?

— Da, te rog.

— Când ieşi, ia cu tine doar ce ai nevoie. El aşteptă în salon, în faţa focului. Ca să-i treacă timpul, cântă la theremin, plimbându-şi mâinile goale în câmpul electronic ca să creeze muzica, plimbându-şi palmele pe care le pusese pe capul lui Clarice Starling ca şi cum ar fi dirijat. Percepu prezenţa lui Starling în spatele lui cu câtva timp înainte să termine melodia. Când se întoarse spre ea, îi văzu zâmbetul blând şi trist şi mâinile goale.

Doctorul Lecter căuta întotdeauna tipare.

Ştia că, la fel ca oricare fiinţă raţională, Starling îşi formase din primele experienţe de viaţă matrice, tipare prin intermediul cărora au fost înţelese percepţiile ulterioare.

Vorbind cu ea printre gratiile azilului cu mulţi ani în urmă, găsise o matrice importantă pentru Starling, sacrificarea mieilor şi cailor la ferma care îi fusese cămin adoptiv. Suferinţa lor o marcase.

Vânătoarea ei obsesivă şi încununată de succes pe urmele lui Jame Gumb fusese motivată de suferinţa prizonierei acestuia. Pe el îl salvase de tortură din acelaşi motiv. Bun. Comportament modelat pe un tipar.

Căutând mereu contexte situaţionale, doctorul Lecter considera că Starling a văzut în John Brigham însuşirile pozitive ale tatălui ei – şi, odată cu virtuţile tatălui ei, i-a atribuit ghinionistului Brigham şi tabuul incestului.

Brigham şi probabil Crawford aveau însuşirile pozitive ale tatălui ei. Unde erau cele negative?

Doctorul Lecter căută cealaltă jumătate a matricei. Folosind substanţe hipnotice şi tehnici de hipnoză mult modificate faţă de terapia obişnuită, descoperea în personalitatea lui Clarice Starling noduri dure şi încăpăţânate, ca nodurile din lemn, şi resentimente vechi, încă inflamabile precum răşina.

Descoperi imagini de o luminozitate nemiloasă, vechi de mulţi ani, dar bine întreţinute şi detaliate, care trimiteau fulgere de mânie primitivă prin creierul lui Starling, ca nişte trăsnete într-o furtună.

Cele mai multe dintre ele erau legate de Paul Krendler. Resentimentele ei faţă de nedreptăţile absolut reale pe care le suferise din partea lui Krendler erau încărcate de furia faţă de tatăl ei pe care n-ar fi putut să şi-o recunoască niciodată. Nu putea să-şi ierte tatăl pentru că murise. Părăsise familia, încetase să mai cureţe portocale în bucătărie. O condamnase pe mama ei la mătură şi găleată. Încetase s-o mai ţină pe Starling în braţe, ca să-i simtă bătaia inimii, puternică, aşa cum simţise bătaia inimii lui Hannah pe drumul lor în noapte.

Krendler era simbolul eşecului şi frustrării. Putea fi învinuit. Dar putea oare să fie atacat? Sau, la fel ca oricare altă autoritate şi tabu, avea puterea s-o închidă pe Starling în ceea ce era, după părerea doctorului Lecter, viaţa ei cu orizont îngust?

Vedea doar un singur semn încurajator: deşi marcată de simbolul insignei, ea încă mai putea să tragă printr-o insignă şi să-l ucidă pe cel care-o purta. De ce? Pentru că se dedicase acţiunii, îl identificase pe purtătorul insignei drept criminal şi raţionase anticipativ, respingând simbolul stelei imprimat în fiinţa ei. Flexibilitate potenţială. Regulile scoarţei cerebrale. Oare asta însemna loc pentru Mischa înăuntrul lui Starling? Sau era doar o altă însuşire pozitivă a locului pe care Starling trebuie să-l elibereze?

CAPITOLUL 96

Bamey, revenit la apartamentul din Baltimore şi la slujba de la spital, fusese de serviciu de la trei la unsprezece seara. Se opri să mănânce o porţie de supă la cafeneaua aflată pe traseul lui spre casă, astfel că era aproape miezul nopţii când intră în apartamentul lui şi aprinse lumina.

Ardelia Mapp şedea la masa din bucătărie, cu un pistol semiautomat îndreptat spre faţa lui. După diametrul ţevii, Bamey socoti că era de calibrul .40.

— Stai jos! spuse Mapp.

Vocea îi era răguşită; în jurul pupilelor negre, irisul ochilor ei părea aproape portocaliu.

— Trage-ţi scaunul acolo şi înclină-l pe spate, sprijinit de perete.

Ceea ce-l speria mai mult decât pistolul mare din mâna lui Mapp era celălalt, aflat pe masă în faţa ei. Era un Colt Woodsman de calibrul .22, cu o sticlă de plastic trasă, peste ţeava pe post de amortizor. Scaunul gemu sub greutatea lui Bamey.

— Dacă se rup picioarele scaunului, nu mă împuşca, nu-i vina mea.

— Ştii ceva despre Clarice Starling?

— Nu. Mapp luă pistolul de calibru mic.

— Nu mă joc cu tine, Bamey! în clipa când o să mi se pară că minţi, am să-ţi găuresc târtiţa, mă crezi?

— Da.

Bamey ştia că spune adevărul.

— Te mai întreb o dată: ştii ceva care să mă ajute s-o găsesc pe Clarice Starling? La oficiul poştal am aflat că timp de o lună ţi s-a trimis corespondenţa la ferma lui Mason Verger. Ce dracu', Bamey?!

— Am lucrat acolo. L-am îngrijit pe Mason Verger, care mi-a pus o mulţime de întrebări despre Lecter. Nu mi-a plăcut acolo, aşa că am plecat. Mason era un mare ticălos.

— Starling a dispărut.

— Ştiu.

— Poate a răpit-o Lecter, poate i-au venit de hac porcii. Dacă a răpit-o, ce crezi că va face cu ea?

— Îţi spun cu toată sinceritatea că nu ştiu. Aş ajuta-o pe Starling dacă aş avea cum. De ce să n-o ajut? îmi plăcea de ea, plus că-mi promisese să mă scape de cazier. Uită-te în rapoartele ei sau în însemnări sau...

— Am făcut-o. Vreau să pricepi ceva, Bamey. Oferta pe care ţi-o fac e valabilă doar acum. Dacă ştii ceva, ai face bine să-mi spui. Dacă aflu vreodată, indiferent peste cât timp, că mi-ai ascuns ceva ce-ar fi putut să-mi folosească, mă întorc aici şi pistolul ăsta va fi ultimul lucru pe care-l vei vedea! Am să-ţi fac arşice fundul ăla mare şi urât. Mă crezi?

— Da.

— Ştii ceva despre ea?

— Nu.

Urmă cea mai lungă tăcere din viaţa lui.

— Stai potolit până plec.

Lui Bamey îi trebui o oră şi jumătate ca să adoarmă. Stătea lungit în pat cu ochii în tavan; fruntea lui lată, ca de delfin, era când transpirată, când uscată. Bamey se gândi la vizitatorii care aveau să urmeze. Chiar înainte să stingă lumina, se duse în baie şi luă din trusa de voiaj o oglindă de bărbierit din oţel, din cele fabricate pentru marina militară.

Merse în bucătărie, desfăcu panoul electric din perete şi lipi oglinda pe interiorul capacului. Era tot ce putea să facă.

Dormi agitat, tresărind prin somn ca un câine care visează urât.

După următoarea tură la spital aduse acasă o trusă pentru constatarea violului.

CAPITOLUL 97

Doctorul Lecter putea să facă destul de multe modificări în casa neamţului, dar păstrând mobilierul. Florile şi paravanele ajutau mult. Era interesant să vezi culorile intense pe fundalul mobilelor masive şi al camerelor întunecate; era un contrast irezistibil, ca imaginea unui fluture aşezat pe un pumn în mănuşă de oţel.

Proprietarul absent al locului părea să sufere de o fixaţie pentru Leda şi Lebăda. Împerecherea între cele două fiinţe din specii diferite era reprezentată în nu mai puţin de patru sculpturi din bronz de calitate diferită, cea mai bună fiind o reproducere după Donatello, şi opt picturi. Unul dintre tablouri îl încânta pe doctorul Lecter: cel semnat de Anne Shingleton, cu mult realism anatomic şi oarecare pasiune autentică în actul respectiv. Pe celelalte le acoperi. La fel şi colecţia îngrozitoare de bronzuri ale proprietarului, reprezentând scene de vânătoare.

Dimineaţa devreme, doctorul aşternu masa cu grijă, pentru trei persoane, studiind-o din diferite unghiuri; schimbă lumânările de două ori şi renunţă la şervetele de masă din damasc pentru fiecare tacâm, în favoarea unei singure feţe de masă, ca să reducă masa ovală de sufragerie la o dimensiune mai acceptabilă.

Bufetul întunecat, sever, îşi pierdu din asemănarea cu un portavion după ce aşeză pe el vesela elegantă şi spirtierele lucioase din aramă pentru încălzit mâncarea. În plus, doctorul Lecter deschise mai multe sertare şi puse flori în ele, obţinând un fel de grădină suspendată.

Îşi dădu seama că a adus multe flori în cameră şi că trebuie să aducă şi mai multe pentru a o face să arate bine din nou. Prea mult e prea mult, dar din cale-afară de mult e cât se poate de bine. Se decise la două aranjamente florale pentru masă: o grămăjoară scundă de bujori, albi ca prăjiturile Snow Balls, pe un vas din argint, şi un aranjament bogat, înalt, compus din clopoţei irlandezi, stânjenei olandezi, orhidee şi lalele, care ascundea mult din întinderea vastă a mesei şi crea un spaţiu intim.

În dreptul farfuriilor se aflau paharele de cristal ca o grădină de gheaţă, dar tacâmurile de argint se aflau într-un vas pentru încălzit, ca să fie aşezate pe masă în ultimul moment.

Primul fel va fi preparat la masă; în consecinţă, îşi pregăti spirtierele, vasul fait-tout din aramă, tigaia pentru sosuri şi cea pentru saute, condimentele şi fierăstrăul pentru autopsie.

Putea să mai aducă flori când ieşea. Clarice Starling nu se tulbură când îi spuse că pleacă. El îi sugeră că poate ar vrea să doarmă.

CAPITOLUL 98

În după-amiaza zilei a cincea după comiterea crimelor, Barney terminase să se bărbierească şi-şi fricţiona obrajii cu alcool când auzi paşi pe scări. Era aproape ora când trebuia să plece la serviciu.

O bătaie hotărâtă la uşă. În prag stătea Margot Verger. Avea o poşetă mare şi o geantă mică.

— Salut, Barney! Părea obosită.

— Salut, Margot! Intră.

Îi oferi un scaun la masa din bucătărie.

— Vrei o Cola?

Apoi îşi aminti de Cordell care fusese izbit cu capul de frigider şi regretă oferta.

— Nu, mulţumesc, spuse ea.

El se aşeză de cealaltă parte a mesei. Ea îi privi braţele, ca pe cele ale unui sportiv rival, apoi din nou faţa.

— Te simţi bine, Margot?

— Cred că da.

— Se pare că nu mai ai nici o grijă, din câte am citit.

— Uneori mă gândesc la conversaţiile noastre, Barney. Mă aşteptam să mă mai cauţi într-o zi.

El se întrebă dacă venise cu ciocanul în poşetă sau în geantă.

— Într-un singur fel aş putea să te mai caut: ca să văd ce mai faci, din când în când, dacă nu te deranjează. Dar niciodată ca să-ţi cer ceva. Margot, te porţi rece cu mine.

— Nu e decât faptul că uneori, ştii, se întâmplă să-ţi faci griji pentru lucrurile neterminate. Nu că aş avea ceva de ascuns.

El ştia că Margot obţinuse sperma. Abia după anunţarea sarcinii, dacă obţineau o sarcină, va începe să-şi facă griji în privinţa lui.

— Adică moartea lui a fost un dar ceresc, n-am de gând să mint în privinţa asta.

Viteza cu care vorbea îl anunţă pe Bamey că se apropie de punctul critic.

— Poate că mi-ar prinde bine o Cola, spuse ea.

— Înainte să-ţi aduc, stai să-ţi arăt ceva ce am pentru tine. Crede-mă, pot să-ţi ofer liniştea şi nu te costă nimic. O clipă. Stai aşa.

Alese o şurubelniţă dintr-o trusă de scule de pe bufet. Putea să facă asta fără să se întoarcă cu spatele la Margot.

Pe peretele din bucătărie erau două panouri electrice de siguranţă, dar numai cel din dreapta funcţiona.

Ajuns la panouri, Bamey trebui să se întoarcă cu spatele la Margot. Desfăcu repede panoul din stânga. Acum putea s-o urmărească în oglinda lipită pe interiorul capacului. Ea băgă mâna în poşetă şi rămase aşa.

Scoţând patru şuruburi, el reuşi să desprindă din cutie panoul cu siguranţe care nu funcţiona. În spatele panoului se afla un spaţiu gol în perete.

Băgând mâna cu grijă înăuntru, Bamey scoase o pungă de plastic.

Auzi respiraţia surprinsă a lui Margot când scoase afară din pungă obiectul aflat în ea. Era un chip de brută renumit – masca pe care doctorul Lecter fusese obligat s-o poarte în Spitalul pentru nebuni criminali din Baltimore ca să nu poată să muşte.

Acela era ultimul şi cel mai preţios obiect din colecţia lui Bamey de suveniruri de la Lecter.

— Măi să fie! făcu Margot.

Bamey puse masca cu faţa în jos pe masă, pe o coală de hârtie cerată, sub becul puternic. Ştia că doctorului Lecter nu i se permisese niciodată să-şi spele masca. Pe deschizătura pentru gură era o crustă de salivă uscată. Pe curelele prinse de mască erau trei fire de păr, prinse în catarame şi smulse din rădăcini.

Aruncă o privire către Margot şi constată că, pentru moment, totul părea în ordine.

Bamey scoase din dulap trusa pentru constatarea violului. În trasă se aflau beţigaşe cu vată în vârf, apă distilată, comprese sterile şi flacoane curate de medicamente.

Cu o grijă nemăsurată, Bamey tampona crusta de salivă cu un beţigaş umezit pe care-l puse apoi într-un flacon. Firele de păr le desprinse de pe mască şi le puse într-un alt flacon.

Îşi puse degetul pe partea lipicioasă a două bucăţi de bandă adezivă, lăsând o amprentă clară de fiecare dată, şi sigila capacele celor două flacoane. Apoi îi dădu flacoanele lui Margot, într-o pungă.

— Să zicem că dau de necaz şi-mi pierd minţile şi încerc să-ţi fac probleme – de pildă, să zicem că spun poliţiei o poveste despre tine ca să scap de nişte acuzaţii la adresa mea. Acolo ai dovada că am fost cel puţin complice în uciderea lui Mason Verger şi că poate am făcut totul singur. În cel mai bun caz, ţi-am furnizat ADN.

— Ai obţine imunitate înainte să mă torni.

— Pentru conspiraţie, poate, dar nu pentru participarea concretă la o crimă intens mediatizată. Mi-ar promite imunitate la acuzaţia de conspiraţie, dar după aia m-ar aranja când şi-ar da seama că am dat o mână de ajutor. Aş fi terminat pentru totdeauna. Dovada e în mâinile tale.

Bamey nu era absolut sigur de ceea ce spunea, dar reflectă că nu sună rău.

Ea putea şi să planteze ADN-ul lui Lecter pe trupul nemişcat al lui Bamey, oricând ar fi avut nevoie, şi amândoi ştiau lucrul acesta.

Îl privi un timp aparent nesfârşit cu ochii ei de măcelar, de un albastru luminos.

Apoi puse geanta pe masă.

— Sunt o grămadă de bani aici, zise ea. Destui ca să vezi fiecare Vermeer din lume. O singură dată.

Părea puţin ameţită şi anormal de fericită.

— Trebuie să plec, mă aşteaptă pisica lui Franklin în maşină. Franklin şi mama lui vitregă, şi soră-sa Shirley, şi un tip pe nume Stringbean, şi Dumnezeu mai ştie cine vor veni în vizită la fermă, după ce Franklin iese din spital. M-a costat cincizeci de dolari ca să capăt amărâta aia de pisică! Locuia vizavi de vechea casă a lui Franklin, sub un nume fals.

Nu puse punga de plastic în poşetă; o ţinu în mâna liberă. Bamey presupuse că nu voia ca el să-i vadă cealaltă opţiune din poşetă. La uşă o întrebă:

— Ce crezi, aş putea să capăt un sărut?

Ea se ridică în vârful degetelor şi-l sărută fugar pe buze.

— Mulţumeşte-te cu atât, spuse cu afectare. Treptele scârţâiră sub greutatea ei când coborî.

Bamey încuie uşa şi rămase minute în şir cu fruntea sprijinită de uşa rece a frigiderului.

CAPITOLUL 99

Starling se trezi în sunetele depărtate ale muzicii de cameră şi aromele pătrunzătoare de mâncare. Se simţea minunat de înviorată şi foarte flămândă. O bătaie în uşă. Doctorul Lecter intră, îmbrăcat cu pantaloni negri, cămaşă albă şi cu eşarfă la gât. Avea într-o mână un articol vestimentar învelit într-un sac de plastic opac, iar în cealaltă un cappucino fierbinte.

— Ai dormit bine?

— Grozav, mulţumesc.

— Maestrul bucătar mi-a spus că vom cina peste o oră şi jumătate. Cocteilurile se servesc peste o oră, e bine? M-am gândit că asta ar putea să-ţi placă – vezi dacă ţi se potriveşte.

Agăţă sacul în dulap şi plecă fără să mai scoată un sunet.

Ea se uită în dulap abia după o baie prelungă, şi ceea ce văzu o încântă. Era o rochie de seară lungă din mătase crem, cu un decolteu îngust, dar adânc, şi o jachetă cu broderie desăvârşită din mărgele.

Pe măsuţa de toaletă se afla o pereche de cercei lungi, cu două smaralde ovale. Pietrele preţioase, deşi tăiate fără faţete, aveau focuri bogate.

Îi venea întotdeauna uşor să-şi aranjeze părul. Sub aspect fizic, se simţea foarte confortabil în hainele acelea. Cu toate că nu era obişnuită cu rochii de acest gen, nu se examina prea mult timp în oglindă, ci doar se uită să vadă dacă totul stă cum trebuie.

Proprietarul neamţ construise şeminee uriaşe în casa lui. În salon, Starling găsi un buştean zdravăn arzând cu vâlvătaie. Se apropie de vatra caldă în foşnet de mătase.

Muzică de la clavirul din colţ. Aşezat în faţa instrumentului, doctorul Lecter în ţinută de seară.

El ridică privirea, o văzu şi i se tăie respiraţia. Şi mâinile i se opriră, desfăcute deasupra claviaturii. Sunetele clavirului nu rezonează; în tăcerea subită din salon, amândoi auziră când el reîncepu să respire.

Lângă foc aşteptau două pahare. Doctorul Lecter îşi făcu de lucru cu ele. Lillet cu o felie de portocală. Îi oferi un pahar lui Clarice Starling.

— Chiar dacă te-aş vedea în fiecare zi, o veşnicie, mi-aş aminti mereu momentul acesta.

Ochii lui întunecaţi o cuprinseră întreagă.

— De câte ori m-ai văzut? Fără ca eu să ştiu?

— Numai de trei ori.

— Dar aici...

— Aici suntem ieşiţi din timp, iar ceea ce aş putea să văd îngrijindu-te nu-ţi compromite intimitatea. Astfel de lucruri sunt păstrate la locul lor, alături de fişa ta medicală. Mărturisesc că este plăcut să te privesc când dormi. Eşti foarte frumoasă, Clarice!

— Înfăţişarea e o întâmplare, doctore Lecter.

— Şi dacă atractivitatea s-ar câştiga pe merit, tot frumoasă ai fi.

— Mersi.

— Nu spune mersi.

Fu suficient să întoarcă foarte puţin capul pentru ca iritarea lui să se sfărâme ca un pahar izbit de şemineu.

— Spun ceea ce vreau să spun, replică Starling. Ţi-ar plăcea mai mult dacă aş spune „îmi pare bine că mă vezi astfel"? Ar fi ceva mai pretenţios şi la fel de adevărat.

Ea ridică paharul şi-l privi drept, fără să retracteze nimic.

În acea clipă, doctorului Lecter îi trecu prin minte că, în ciuda tuturor cunoştinţelor sale şi a intruziunii în profunzimea fiinţei ei, nu va putea niciodată să-i anticipeze toate reacţiile sau s-o posede pe de-a-ntregul. Putea să hrănească omida, să-i şoptească prin crisalidă; ceea ce ieşea însă din cocon îşi urma propria natură şi îl depăşea. Se întrebă dacă, dedesubtul rochiei lungi, şi-a pus la gleznă pistolul.

Atunci Clarice Starling îi zâmbi, smaraldele reflectară lumina focului şi monstrul se pierdu în felicitări aduse propriului gust desăvârşit şi propriei subtilităţi.

— Clarice, o cină face apel la gust şi la miros, simţurile cele mai vechi şi cele mai apropiate de centrul minţii. Gustul şi mirosul sunt găzduite de o parte a minţii care precede mila, iar mila nu are loc la masa mea. În acelaşi timp, proiectate pe cupola scoarţei cerebrale ca miracolele iluminate de pe plafonul

unei biserici sunt ceremoniile, imaginile şi conversaţiile de la cină. Ele pot fi mult mai captivante decât o piesă de teatru, îşi apropie faţa de a ei, îi citi în ochi.

— Vreau să înţelegi, Clarice, ce bogăţie aduci cu tine la masă şi la ce eşti îndreptăţită. Clarice, ţi-ai studiat imaginea în oglindă în ultimul timp? Cred că nu. Mă îndoiesc că o faci vreodată. Vino în hol, așează-te în faţa oglinzii celei mari!

Doctorul Lecter aduse cu el un candelabru de pe poliţa căminului.

Oglinda era o piesă de bună calitate din secolul al XVIII-lea, dar uşor afumată şi strâmbă. Provenea din Château Vaux-le-Vicomte şi numai Dumnezeu ştia la ce fusese martoră.

— Priveşte, Clarice! Această imagine încântătoare eşti tu. În seara asta te vei vedea o vreme de la distanţă. Vei vedea ce e just, vei spune ce e adevărat. Nu ţi-a lipsit niciodată curajul să spui ce gândeşti, dar ai fost limitată de constrângeri. Îţi spun din nou, mila nu are loc la această masă. Dacă se vor face remarci care pe moment sunt neplăcute, vei vedea, contextul le poate transforma în ceva cuprins între nostim şi teribil de amuzant.

Dacă se spun lucruri dureros de adevărate, sunt adevăruri trecătoare şi se vor modifica. Bău din pahar.

— Dacă vei simţi durerea înmugurind în tine, vei vedea cum înfloreşte şi se transformă în alinare. Înţelegi ce spun?

— Nu, doctore Lecter, dar o să-mi amintesc ce-ai spus. Vreau o cină plăcută.

— Asta îţi promit.

El zâmbi, o imagine care-i sperie pe unii oameni.

Nici unul, nici celălalt nu mai privea imaginea ei reflectată în oglinda înceţoşată; se priveau unul pe altul printre lumânările candelabrului, iar oglinda îi privea pe amândoi.

- Uită-te, Clarice!

Ea văzu scânteile roşii ca nişte artificii din adâncul ochilor lui şi simţi emoţia unui copil care se apropie de iarmaroc.

Doctorul Lecter scoase din buzunarul hainei o seringă cu acul subţire ca un fir de păr. Fără să se uite, pipăind doar, strecură acul în braţul ei. Când îl scoase, mica rană nici măcar nu sângeră.

— Ce cântai când am intrat?

— If Love Now Reigned.

— E foarte veche?

— Henric al VIII-lea a compus-o prin 1510.

— Vrei să cânţi pentru mine? Vrei să termini piesa acum?

CAPITOLUL 100

Adierea stârnită de intrarea lor în sufragerie făcu să pâlpâie flăcările lumânărilor şi ale spirtierelor. Starling văzuse sufrageria doar în treacăt; transformările făceau încăperea minunată. Strălucitoare, atrăgătoare. Paharele înalte din cristal reflectau flăcările lumânărilor deasupra şervetelor crem din dreptul locurilor lor la masă, iar spaţiul era redus la dimensiuni intime de un paravan de flori care ascundea vederii restul mesei.

Doctorul Lecter adusese abia în ultima clipă tacâmurile de argint pe care le pusese pe spirtieră, iar când Starling explora aranjamentul aflat pe masă în faţa ei, simţi în mânerul cuţitului o căldură ca de febră.

Doctorul Lecter turnă vin în pahare şi-i dădu numai un uşor amuse-guele drept aperitiv – o singură stridie de Belon şi o bucăţică de cârnaţ; apoi, cu paharul de vin în faţă, stătu şi o admiră în contextul mesei lui.

Înălţimea lumânărilor era exact cea potrivită. Flăcările luminau decolteul adânc al rochiei şi nu trebuia să fie atent la mânecile ei.

— Care e meniul?

El duse un deget la buze.

— Nu întreba niciodată, strică surpriza.

Vorbiră despre folosirea penelor de cioară pentru corzile clavirului şi despre efectul lor asupra sonorităţii instrumentului, iar ea îşi aminti numai pentru o clipă cioara care furase de pe căruciorul de serviciu al mamei ei, într-un balcon de motel, cu mult timp în urmă. De la o oarecare distanţă, hotărî că amintirea aceea este irelevantă pentru momentul prezent, plăcut, şi o îndepărtă deliberat.

— Ţi-e foame?

— Da!

— Atunci vom servi primul fel.

Doctorul Lecter luă o tavă de pe bufet şi o puse pe masă lângă locul lui, apoi împinse un cărucior lângă masă. Pe el erau vasele de gătit, spirtierele şi condimentele în boluri mici de cristal.

Aprinse spirtierele şi puse o bucată zdravănă de unt Charante în tigaia sa fait-tout de aramă, mişcând untul ca să se topească şi să se rumenească, rezultând beurre noisette. Când untul căpătă culoarea alunei, dădu tigaia la o parte pe o placă de ceramică.

Îi zâmbi lui Starling; dinţii lui erau foarte albi.

— Clarice, îţi aminteşti ce spuneam despre remarci plăcute şi neplăcute şi despre lucrurile pe care contextul le face foarte amuzante?

— Untul acela miroase grozav! Da, îmi amintesc.

— Şi îţi aminteşti pe cine ai văzut în oglindă, îţi aminteşti cât de splendidă era ea?

— Doctore Lecter, nu te supăra, dar dialogul nostru începe să semene a talkshow. Îmi amintesc perfect.

— Bun. Domnul Krendler se va afla alături de noi pentru primul fel. Doctorul Lecter dădu la o parte aranjamentul floral mare de pe masă şi-l mută pe bufet.

Paul Krendler, asistent adjunct al Inspectorului General, în carne şi oase, şedea la masă într-un fotoliu solid din stejar. Deschise ochii mari şi se uită înjur. Purta pe cap banderola lui de sport şi era îmbrăcat cu un frac de înmormântare foarte frumos, cu cămaşă şi cravată. Cum întregul ansamblu era spintecat la spate, doctorul Lecter reuşise să-l înfăşoare pe lângă el, acoperind metrii de bandă izolatoare care-l ţintuiau pe scaun.

E posibil ca Starling să fi coborât puţin pleoapele şi să fi strâns uşor buzele, cum făcea uneori la poligonul de tragere.

Doctorul Lecter luă o pensetă de pe bufet şi desprinse banda adezivă care-i acoperea lui Krendler gura.

— Bună seara din nou, domnule Krendler.

— Bună seara.

Krendler nu părea să fie chiar în apele lui. În dreptul lui, pe masă, se afla o mică supieră.

— Vrei să o saluţi pe domnişoara Starling?

— Salut, Starling. Păru să se înviorеze.

— Întotdeauna mi-am dorit să te văd mâncând.

Starling îl studie de la oarecare distanţă, ca şi cum în locul ei ar fi fost bătrâna oglindă înţeleaptă.

— Salut, domnule Krendler.

Ridică faţa spre doctorul Lecter, care trebăluia cu tigăile lui.

— Cum l-ai prins?

— Domnul Krendler e în drum spre o conferinţă importantă privind viitorul lui în politică. Margot Verger l-a invitat, ca să-mi facă o favoare. Un fel de quid pro quo. Domnul Krendler a alergat până la terenul de aterizare din Rock Creek Park ca să fie luat de elicopterul familiei Verger. Dar, în loc de asta, s-a ales cu o plimbare cu mine. Vrei să spui rugăciunea înainte de masă, domnule Krendler? Domnule Krendler?!

— Rugăciunea? Da. Krendler închise ochii.

— Tatăl nostru, mulţumim Ţie pentru lucrurile binecuvântate pe care le vom primi şi le închinăm în slujba Ta. Starling e prea mare ca să continue să şi-o pună cu tăticul ei, chiar dacă e din sud. Rogu-te, Doamne, iart-o pentru asta şi adu-o în slujba mea. În numele lui Isus, amin.

Starling observă că doctorul Lecter rămase cu ochii închişi cu pioşenie pe toată durata rugăciunii. Se simţea agilă şi calmă.

— Paul, trebuie să-ţi spun că nici Apostolul Pavel nu s-ar fi descurcat mai bine. Şi el ura femeile.

— De data asta chiar ai dat-o-n bară, Starling! N-ai să fii repusă în drepturi niciodată.

— Era o ofertă de slujbă ceea ce ai strecurat în rugăciune? N-am văzut niciodată un asemenea tact.

— Am să intru în Congres. Krendler zâmbi neplăcut. Vino pe la sediu, poate găsesc să-ţi dau ceva de lucru. Ai putea să fii funcţionară. Ştii să baţi la maşină?

— Desigur.

— Ştii să scrii după dictare?

— Folosesc un program de recunoaştere a vocii, spuse Starling. Continuă apoi pe un ton echilibrat: îmi cer scuze că discut probleme de serviciu la masă, dar nu eşti destul de rapid ca să furi în Congres. Nu poţi compensa un intelect de mâna a doua doar jucând murdar. Ai rezista mai mult timp ca băiat de serviciu al unui mare infractor.

— Nu ne aştepta, domnule Krendler, îi îndemnă doctorul Lecter. Serveşte-te din fiertura dumitale cât e caldă.

Ridică vasul acoperit şi paiul din el până la buzele lui Krendler. Acesta se strâmbă.

— Supa asta nu-i prea bună!

— De fapt, e mai mult o infuzie de plante aromatice, între care şi cimbru, spuse doctorul. Şi e mai mult pentru deliciul nostru decât pentru al dumitale. Mai ia câteva înghiţituri şi las-o să circule.

Starling părea să cântărească o problemă, folosindu-şi palmele ca pe cântarul Dreptăţii.

— Ştii, domnule Krendler, de fiecare dată când mi-ai făcut avansuri, am avut sentimentul supărător că am făcut ceva ca s-o merit.

Îşi mişcă palmele judicios în sus şi-n jos.

— Ei bine, nu am meritat-o. De fiecare dată când ai scris ceva negativ în dosarul meu de cadre, m-a deranjat, dar, chiar şi-aşa, mi-am cercetat conştiinţa. Pentru moment mă îndoiam de mine şi încercam să potolesc acea mică idee sâcâitoare care spunea „Tata ştie cel mai bine". Dumneata nu ştii cel mai bine, domnule Krendler! De fapt, nu ştii nimic.

Starling luă o înghiţitură din minunatul vin alb de Burgundia şi-i spuse doctorului Lecter:

— Îmi place foarte mult. Dar cred că ar trebui să-l scoatem de la gheaţă. Se întoarse din nou, ca o gazdă atentă, către musafirul ei.

— Eşti şi vei rămâne un... un nerod, prea neînsemnat pentru a fi observat, spuse ea pe un ton agreabil. Şi ajunge cu discuţia despre dumneata la această masă plăcută. Din moment ce eşti musafirul doctorului Lecter, sper să te simţi bine.

— În definitiv, cine eşti?întrebă Krendler. Nu eşti Starling. Ai pata aia pe faţă, dar nu eşti Starling.

Doctorul Lecter adăugă hasme în untul fierbinte, maroniu, iar în clipa când aroma lor se ridică din tigaie, dădu drumul la caperele tăiate mărunt. Luă tigaia de sosuri de pe foc şi o aşeză în locul ei pe cea pentru saute. De pe bufet luă o tavă de argint şi un bol mare de cristal cu apă cu gheaţă, pe care le puse lângă Krendler.

— Aveam nişte planuri pentru limba aia ascuţită, spuse Krendler, dar acum nu te-aş angaja niciodată! Şi, oricum, cine ţi-a stabilit întrevederea?

— Nu mă aştept să-ţi schimbi atitudinea complet, cum s-a întâmplat cu Pavel, domnule Krendler, spuse doctorul Lecter.

Nu te afli pe drumul spre Damasc, nici măcar în drum spre elicopterul familiei Verger.

Doctorul Lecter desprinse banderola de pe capul lui Krendler aşa cum ai desface o cutie de caviar.

— Îţi cerem doar să-ţi păstrezi mintea deschisă. Folosindu-se de ambele mâini, doctorul Lecter ridică grijuliu calota craniană a lui Krendler, o puse pe tavă şi duse tava pe bufet. Din incizia îngrijită nu picură nici un strop de sânge, vasele de sânge mari fiind ligaturate, iar cele mici, suturate atent sub anestezic local; craniul fusese decupat de jur împrejur în bucătărie, cu jumătate de oră înainte de masă.

Metoda folosită de doctorul Lecter pentru a îndepărta partea superioară a craniului lui Krendler era la fel de veche ca medicina egipteană, cu excepţia faptului că el beneficiase de avantajul unor instrumente chirurgicale precise şi al anestezicelor mai bune. Creierul în sine nu simte nici o durere.

Cupola roz-cenuşie a creierului lui Krendler era vizibilă deasupra craniului secţionat.

Stând deasupra lui Krendler cu un instrument chirurgical folosit la extragerea amigdalelor, doctorul Lecter îndepărtă o felie din lobul prefrontal al lui Krendler, apoi încă una, până când obţinu patru. Ochii lui Krendler se uitau în sus, de parcă urmărea ce se petrece. Doctorul Lecter aşeză feliile în bolul de apă cu gheaţă acidulată cu zeama unei lămâi, ca să le întărească.

— Ai vrea să dansezi pe o stea, se pomi Krendler pe neaşteptate să cânte. Să duci raze de lună acasă în borcan...

În gastronomia clasică, creierul se lasă în apă un timp, apoi se presează şi se pune la gheaţă peste noapte, pentru a se întări. Când ai de-a face cu un creier absolut proaspăt, marea provocare este să-l împiedici să se dezintegreze şi să se transforme într-un pumn de gelatină.

Cu o dexteritate minunată, doctorul puse feliile întărite pe o farfurie, le trecu uşor prin făină condimentată şi pe urmă prin firimituri de brioşă proaspătă.

Răzui o trufă neagră în sos şi-l termină adăugând suc de lămâie. Prăji repede feliile până când se rumeniră pe ambele părţi.

— Miroase grozav! spuse Krendler.

Doctorul Lecter aşeză feliile rumenite de creier pe crutoane mari aflate pe farfuriile încălzite, le adăugă sos şi felii de trafe. Ca element decorativ care să-i întregească prezentarea, adăugă pătrunjel şi capere întregi cu cozi cu tot, şi o singură floare de condurul doamnei pentru a obţine puţină înălţime.

— Cum e? întrebă Krendler, aflat din nou îndărătul florilor şi vorbind prea tare, aşa cum se întâmplă persoanelor cu lobotomie.

— Excelent! spuse Starling. N-am mai mâncat capere până acum.

Doctorul Lecter îşi spuse că lucirea sosului de unt pe buza ei e extrem de impresionantă.

Krendler cânta după plante, în cea mai mare parte cântece de grădiniţă, şi anunţă că aşteaptă sugestii.

Ignorându-l cu totul, doctorul Lecter şi Starling discutară despre Mischa. Starling cunoştea soarta surorii doctorului din discuţiile lor despre pierdere, dar acum doctorul vorbea într-o manieră plină de speranţă despre posibila ei reîntoarcere. În acea seară, ideea reîntoarcerii lui Mischa nu i se părea iraţională lui Starling.

Îşi exprimă speranţa că o va cunoaşte pe Mischa.

— N-ai să răspunzi niciodată la telefon în biroul meu! Vocea ta seamănă cu a unei târfuliţe de la ţară umplută cu mămăligă! răcni Krendler printre flori.

— Vezi dacă o să semene cu a lui Oliver Twist când am să cer porţia a DOUA, replică Starling, producându-i doctorului Lecter o încântare pe care abia şi-o putea stăpâni.

Porţia a doua consumă în mare parte lobul frontal, până aproape de cortexul premotor. Krendler fu redus la observaţii irelevante despre obiectele din imediata sa vecinătate şi la recitarea monotonă, din spatele florilor, a unei poezii obscene lungi, intitulată „Shine" (Strălucire).

Pe Starling şi Lecter, absorbiţi de discuţie, nu-i distrăgea mai tare decât dacă, într-un restaurant, la masa vecină s-ar fi cântat Mulţi ani trăiască, dar când volumul vocii lui Krendler deveni supărător, doctorul Lecter îşi luă dintr-un colţ arbaleta.

— Vreau să asculţi sunetul acestui instrument cu coardă, Clarice. Aşteptă o clipă de tăcere din partea lui Krendler şi trase o săgeată peste masă, prin florile înalte.

— Frecvenţa aceasta a corzii de arbaletă, dacă ai auzi-o din nou în alt context, n-ar însemna decât libertatea completă, pacea interioară şi încrederea în sine, spuse doctorul Lecter.

Penele de la capătul săgeţii şi o parte din tijă rămaseră de partea vizibilă a aranjamentului floral şi se mişcau în aproximativ acelaşi ritm cu al unei inimi. Vocea lui Krendler se opri pe dată, iar după câteva clipe se opri şi săgeata.

— E un re mai sus de do minor? întrebă Starling.

— Exact.

O clipă mai târziu, Krendler scoase un sunet gâlgâit în spatele florilor. Era doar un spasm al corzilor vocale, provocat de aciditatea crescută a sângelui; altfel, el era proaspăt mort.

— Să servim acum felul al doilea, spuse doctorul, puţin şerbet ca să ne împrospătăm cerul gurii, înainte de prepeliţe. Nu, nu te ridica! Domnul Krendler mă va ajuta să strâng, dacă-l scuzi.

Asta se petrecu foarte repede. În spatele paravanului de flori, doctorul Lecter goli pur şi simplu farfuriile în ţeasta lui Krendler şi-i puse farfuriile în braţe. Puse la loc partea de sus a capului lui Krendler şi, ridicând frânghia legată de căruciorul de sub scaunul lui, îi făcu vânt spre bucătărie.

Apoi doctorul Lecter încorda din nou arbaleta. Arma folosea, în mod convenabil, acelaşi set de baterii cu fierăstrăul de autopsie.

Prepeliţele aveau pieliţa crocantă şi erau umplute cu pate de fois gras. Doctorul Lecter vorbi despre activitatea de compozitor a lui Henric al VIII-lea, iar Starling despre proiectarea asistată de computer a sunetelor muzicale artificiale.

— Desertul va fi servit în salon, anunţă doctorul Lecter.

CAPITOLUL 101

În salon îi aştepta lângă foc un sufleu şi pahare cu Château d'Yquiem; cafeaua era pregătită pe o măsuţă, lângă Starling.

Flăcările dansează în vinul auriu, a cărui aromă se suprapune peste tonurile profunde ale buşteanului arzând.

Vorbiră despre ceşti, şi timp, şi despre dominaţia dezordinii.

— Şi astfel am ajuns să cred, spuse doctorul Lecter, că undeva, în lume, trebuie să existe un loc pentru Mischa, un loc de primă mână eliberat pentru ea, şi am ajuns să cred, Clarice, că locul cel mai bun din lume e al tău.

Lumina focului nu sonda adâncimea corsajului rochiei la fel de mulţumitor ca şi cea a lumânărilor, dar juca minunat pe osatura feţei ei. Cumpăni o clipă.

— Dă-mi voie să te întreb, doctore Lecter: dacă e nevoie de un loc de primă mână pentru Mischa, şi nu spun că nu-i necesar, ce e în neregulă cu locul tău? E bine ocupat şi ştiu că nu i-ai refuza nimic, niciodată. Ea şi cu mine am putea să fim surori. Şi dacă aşa cum spui, în mine e loc pentru tatăl meu, de ce nu e loc în tine pentru Mischa?

Doctorul Lecter păru mulţumit – de idee sau de resursele lui Starling, era imposibil de spus. Poate simţea o vagă îngrijorare că opera pe care a construit-o i-a depăşit ştiinţa.

Când ea puse paharul la loc pe masă, împinse ceaşca de cafea, care căzu şi se făcu ţăndări în faţa căminului. Nu se uită în jos la cioburi. Doctorul Lecter privi cioburile: erau absolut nemişcate.

— Cred că trebuie să te hotărăşti chiar acum, spuse Starling. Ochii ei şi smaraldele străluceau în lumina focului. Un oftat al focului, căldura flăcărilor pătrunzând prin rochia ei, şi Starling îşi aduse aminte: „Cu mult timp în urmă, doctorul Lecter a întrebat-o pe senatoarea Martin dacă şi-a alăptat fiica". În calmul nefiresc pe care-l simţea se petrecu o transformare stranie şi, pentru o clipă, ferestrele minţii ei se aliniară şi astfel putu să vadă mult dincolo de experienţa proprie.

— Hannibal Lecter, mama ta te-a hrănit la sân?

— Da.

— Ai simţit vreodată că trebuie să-i laşi acel sân lui Mischa? Ai simţit vreodată că trebuie să renunţi în favoarea ei?

O clipă, cât o bătaie de inimă.

— Nu-mi amintesc, Clarice. Dacă am renunţat, am făcut-o bucuros.

Clarice Starling îşi strecură palma făcută căuş în decolteul adânc al rochiei şi-şi dezveli sânul; sfârcul i se întări imediat.

— La el nu trebuie să renunţi.

Fără să-şi desprindă ochii de ai lui, îşi muie degetul cu care, cândva, apăsa pe trăgaci, în vinul cald din gură; o picătură groasă, dulce rămase agăţată de sfârcul ei, ca o piatră preţioasă, tremurând în ritmul respiraţiei.

El se ridică repede, veni lângă ea, îngenunche lângă fotoliu şi aplecă spre trapul ei de frişca şi coral, luminat de flăcări, capul său întunecat, neted.

CAPITOLUL 102

Buenos Aires, Argentina, trei ani mai târziu.

Barney şi Lillian Hersh se plimbă prin apropierea Obeliscului, pe Avenida 9 de Mio, la începutul serii. Domnişoara Hersh este lector la Universitatea Londra, aflată în concediu de un an. Ea şi Bamey se cunoscuseră la muzeul de antropologie din Mexico City. Se plăcuseră reciproc; călătoreau împreună de două săptămâni, încercând să se cunoască treptat, şi se distrau din ce în ce mai bine. Nu dădeau semne să se plictisească unul de altul.

Sosiseră în Buenos Aires prea târziu ca să meargă la Museo Nacional, unde se afla expus un Vermeer. Misiunea lui Bamey de a vedea fiecare Vermeer din lume o amuza pe Lillian Hersh şi nu stătea în calea distracţiei. Văzuse deja un sfert din tablouri, dar mai rămăseseră încă multe. Căutau o cafenea plăcută unde să poată mânca în aer liber.

O mare de limuzine se adunase la Teatro Colon, spectaculoasa clădire a operei din Buenos Aires. Se opriră să-i privească pe iubitorii de operă.

Se juca Tamerlan cu o distribuţie excelentă; în plus, mulţimea din seara unei premiere la Buenos Aires e ceva ce merită văzut.

— Bamey, ai chef de operă? Cred că ţi-ar plăcea. Plătesc eu.

— Dacă mă introduci în teatru, plătesc eu! Crezi că ne vor lăsa să intrăm?

În clipa aceea, un Mercedes Maybach bleumarin cu argintiu viră fără zgomot pe lângă ei. Un portar se repezi să deschidă portiera.

Un bărbat, suplu şi elegant în ţinută de seară, coborî din maşină şi întinse mâna unei femei. Apariţia ei stârni un murmur de admiraţie în mulţimea de la intrare. Părul ei avea forma elegantă a unui coif de platină; purta o rochie corai încreţită pe trup, cu un strat de tul pe deasupra. La gât sclipeau smaralde. Bamey o văzu doar în trecere, printre capetele din mulţime, după care cei doi fură absorbiţi în interiorul clădirii.

Bamey îl văzu mai bine pe bărbat. Avea părul lucios ca blana de lutru, iar arcul nasului era imperios, ca al lui Peron. Ţinuta corpului îl făcea să pară mai înalt decât era.

— Bamey? Bamey, spunea Lillian lângă el, când îţi revii în simţiri, dacă ai să-ţi revii, spune-mi, ţi-ar plăcea să mergem la operă? Dacă au să ne lase să intrăm in mufti. Aşa, am spus-o, chiar dacă nu se potriveşte întru totul – întotdeauna mi-am dorit să spun că sunt in mufti.

Văzând că Bamey nu o întreabă ce înseamnă mufti, îl măsură de sus în jos. El punea întotdeauna întrebări despre orice.

— Da, zise Bamey absent. Plătesc eu.

Bamey avea bani din belşug. Era atent cu banii, dar nu zgârcit. Totuşi, singurele bilete care se mai găseau erau la galerie, printre studenţi.

Anticipând înălţimea la care se aflau locurile lor, închirie din hol un binoclu de teren.

Clădirea enormă era un amestec de stiluri: renascentist italian, grecesc şi francez, bogat ornamentată cu bronz, aramă şi pluş. Pietrele scumpe sclipeau în mulţime ca bliţurile la un meci de fotbal.

Lillian îi explică intriga înainte de începerea uverturii, vorbindu-i încet la ureche.

Chiar înainte să se stingă luminile din sală, parcurgând cu privirea toată sala de pe locul lui ieftin, Bamey îi descoperi – pe doamna platinată şi însoţitorul ei. Tocmai intrau printre draperiile aurii ale lojei lor ornamentate de lângă scenă. Smaraldele de la gâtul ei străluciră în luminile puternice când se aşeză.

Barney îi zărise doar profilul când ea intrase în clădirea operei. Acum îi vedea tot profilul, din stânga.

Studenţii din jurul lui, cu toţii veterani ai locurilor de la înălţime, aduseseră tot felul de instrumente care să-i ajute să vadă mai bine. Unul avea un telescop puternic, atât de lung, încât deranja coafura persoanei din faţa lui. Barney făcu schimb cu el, binoclu contra telescop, ca să se uite la loja îndepărtată. Îi veni foarte greu să găsească din nou loja în câmpul strâmt al telescopului, dar când reuşi, cei doi păreau uimitor de aproape.

Pe obrazul femeii se vedea o aluniţă, în poziţia pe care francezii o numesc „Courage". Ochii ei se plimbară prin sală, peste zona unde se afla el, trecură mai departe. Părea însufleţită şi cu un control expert asupra buzelor de coral.

Se înclină spre însoţitorul ei şi-i spuse ceva; râseră împreună. Îi acoperi mâna cu mâna ei, cuprinzându-i degetul mare.

— Starling, spuse Bamey printre dinţi.

— Poftim? şopti Lillian.

Lui Bamey îi veni foarte greu să urmărească primul act. Imediat ce luminile se aprinseră în pauză, ridică din nou binoclul spre lojă. Gentilomul luă o cupă cu şampanie de pe tava chelnerului şi-l oferi doamnei, apoi mai luă unul pentru sine. Bamey focaliză imaginea pe profilul lui, pe forma urechilor.

Parcurse braţele femeii pe toată lungimea lor. Erau dezgolite, fără semne şi cu musculatura tonică după cum îi spunea privirea lui experimentată.

În timp ce Bamey privea, capul gentilomului se întoarse ca pentru a surprinde un sunet depărtat; se răsuci în direcţia lui Bamey şi duse la ochi binoclul de operă. Bamey ar fi putut să jure că l-a îndreptat spre el. Ridică programul în dreptul feţei şi se ghemui pe scaun, încercând să pară de statură medie.

— Lillian, te rog să-mi faci un mare serviciu!

— Hm, făcu ea. Dacă seamănă cu altele câteva de până acum, mai bine aud înainte să promit.

— Plecăm când se sting luminile. Vino cu mine la Rio în seara asta. Fără să pui întrebări.

Tabloul de Vermeer din Buenos Aires rămase singurul pe care Bamey nu l-a văzut niciodată.

CAPITOLUL 103

Vrei să urmărim frumoasa pereche de la operă? De acord, dar ai grijă...

Buenos Aires e un oraş posedat de tango, iar noaptea aici are un puls al ei. Mercedesul, cu geamurile coborâte ca să se audă înăuntru muzica de la cluburile unde se dansează, trece aproape fără zgomot prin cartierul Recoleta, spre Avenida Alvear şi dispare în curtea unei clădiri desăvârşite din apropierea Ambasadei Franceze.

Aerul e blând; pe terasa de la ultimul etaj e pregătită o cină târzie, dar servitorii nu se văd.

Servitorii din această casă au moralul ridicat, dar şi o disciplină de fier. Le este interzis să intre la ultimul etaj al conacului înainte de amiază. Sau după servirea primului fel la cină.

Doctorul Lecter şi Clarice Starling vorbesc deseori la cină în alte limbi decât engleza maternă a lui Starling. Ea dispunea de cunoştinţele de franceză şi spaniolă dobândite în liceu pe care să le îmbogăţească, şi a descoperit că are ureche bună. Vorbesc în italiană de foarte multe ori la masă; nuanţele vizuale ale limbii acesteia îi oferă lui Starling o libertate ciudată.

Uneori, perechea noastră dansează la cină. Uneori nu-şi termină masa.

Relaţia lor are mult de-a face cu penetrarea lui Clarice Starling, pe care ea o primeşte cu bucurie, o încurajează cu aviditate. Are mult de-a face cu învăluirea lui Hannibal Lecter, cu mult dincolo de hotarele experienţei lui. E cu putinţă ca Clarice Starling să-l sperie. Sexualitatea e o structură splendidă pe care ei o îmbogăţesc zi de zi.

Palatul memoriei lui Clarice Starling e în plină construcţie. A preluat câteva camere din palatul memoriei doctorului Lecter – a găsit-o acolo de mai multe ori; dar palatul ei creşte independent. E plin de lucruri noi. Acolo îl poate vizita pe tatăl ei. Hannah paşte şi ea acolo. Şi Jack Crawford e acolo, când vrea să-l vadă aplecat peste masa lui de lucru. (La o lună după ce Crawford s-a întors acasă din spital, durerile de piept s-au întors într-o noapte. În loc să

cheme ambulanţa şi să treacă din nou prin tot calvarul, a preferat să se rostogolească pe partea de pat a fostei lui soţii, să-şi găsească acolo alinarea.)

Starling a aflat despre moartea lui Crawford în timpul uneia dintre incursiunile regulate ale doctorului Lecter pe site-ul public al FBI, cu scopul de a-şi admira imaginea printre cei mai căutaţi zece infractori. Fotografia folosită de FBI rămâne confortabil cu două chipuri în urmă.

După ce Starling a citit necrologul lui Crawford, s-a plimbat singură aproape toată ziua, iar seara s-a bucurat să se întoarcă acasă.

Cu un an în urmă a dat unul din smaraldele ei la un bijutier pentru a fi montat într-un inel. Pe interior e gravat AM-CS. Ardelia Mapp l-a primit într-un ambalaj imposibil de urmărit, împreună cu un bilet. „Dragă Ardelia, sunt teafără şi mai mult decât atât. Nu mă căuta. Te iubesc. Îmi pare rău că te-am speriat. Arde biletul. Starling."

Mapp a luat inelul şi s-a dus pe malul râului Shenandoah, unde îi plăcea lui Starling să alerge. A mers mult timp cu el în mână, furioasă, cu ochii roşii, gata să arunce inelul în apă, închipuindu-şi cum va străluci în aer şi apoi va cădea în apă cu un plici. În cele din urmă l-a pus pe deget şi a băgat mâna făcută pumn în buzunar. Mapp nu prea are obiceiul să plângă. Aşa că s-a plimbat îndelung, până s-a liniştit. Era întuneric când s-a întors la maşină.

E greu de ştiut ce-şi aminteşte Starling din vechea ei viaţă, ce a ales să păstreze. Drogurile care au susţinut-o în primele zile nu mai au nici un rol în viaţa lor de acum. Nici conversaţiile cu o singură sursă de lumină în cameră.

Din când în când, doctorul Lecter scapă intenţionat o ceaşcă pe jos, ca să se facă ţăndări. E mulţumit când vede că cioburile nu se adună singure, să facă iar o ceaşcă întreagă. De multe luni, Mischa nu i-a mai apărut în vis.

Poate că într-o zi ceaşca se va reîntregi din cioburi. Sau poate că, într-o zi, Starling va auzi coarda unei arbalete şi se va deştepta, o deşteptare nedorită, dacă într-adevăr doarme.

Acum ne vom retrage câtă vreme ei dansează pe terasă – Bamey înţeleptul a plecat deja din oraş, iar noi trebuie să-i urmăm exemplul. Oricare din ei ne-ar descoperi, ar fi fatal.

Putem merge doar până la un anumit punct cu descoperirile şi să rămânem în viaţă.

MULŢUMIRI

În încercarea de a înţelege structura palatului memoriei doctorului Lecter, m-a ajutat cartea remarcabilă The Art of Memory a lui Frances A. Yates şi, de asemenea, cartea The Memory Palace of Matteo Ricci scrisă de Jonathan D. Spence.

Traducerea Infernului lui Dante făcută de Robert Pinsky a fost o comoară şi am folosit-o cu mare plăcere, la fel şi adnotările lui Nicole Pinsky. Termenul „piele festivă" este alegerea lui Pinsky pentru expresia lui Dante.

„În grădina din inima uraganului" este expresia lui John Ciardi şi titlul uneia dintre poeziile sale.

Primele versuri ale poeziei pe care şi-o aminteşte Clarice Starling în azil sunt din poezia lui T. S. Eliot „Burnt Norton", din Four Quartets.

Mulţumirile mele lui Pace Barnes pentru încurajarea, sprijinul şi sfaturile ei înţelepte.

Carole Baron, editor, redactor şi prietenă, m-a ajutat să îmbunătăţesc această carte.

Athena Varounis şi Bill Trible, în Statele Unite, şi Ruggero Perugini în Italia mi-au arătat tot ce au mai bun şi mai inteligent forţele de ordine. N-am transformat pe nici unul dintre ei şi pe nici o altă persoană aflată în viaţă în personaj al cărţii. Partea de răutate din conţinut provine din propria-mi imaginaţie.

Niccolo Capponi mi-a împărtăşit cunoştinţele sale bogate despre Florenţa şi arta ei şi i-a dat voie doctorului Lecter să folosească palatul familiei sale. Îi mulţumesc, de asemenea, lui Robert Held pentru erudiţia sa şi lui Caroline Michahelles pentru cunoştinţele experte despre Florenţa.

Angajaţii Bibliotecii publice Carnegie din districtul Coahoma, statul Mississippi, au căutat materiale ani de zile. Vă mulţumesc.

Îi datorez foarte mult lui Marguerite Schmitt: cu o trufa albă şi magia din inima şi mâinile ei, ne-a făcut cunoştinţă cu minunile Florenţei. E prea târziu ca

să-i mulţumesc lui Marguerite; în acest moment de încheiere vreau să-i rostesc numele.